

AUTOAREA BESTSELLERULUI SECRETUL PACIENTEI

LORETH ANNE
WHITE

JURNALUL
MENAJEREI

AUTOARE DISTINSĂ CU
PREMIUL DAPHNE DU MAURIER

CĂRȚI VÂNDUTE ÎN PESTE
3 MILIOANE DE EXEMPLARE

LITERA

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție care cuprinde cele mai noi thrillere, cărți polițiste
și de suspans – romane aflate în topurile internaționale,
ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi –
cărți provocatoare, pe care abia aștepti să le citești

LORETH ANNE
WHITE

JURNALUL
MENAJEREI

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

The Maid's Diary
Loreth Anne White
Copyright © 2023 Cheakamus House Publishing
Toate drepturile rezervate

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Jurnalul menajerei
Loreth Anne White

Copyright © 2024 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright și este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosință al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidrașcu și fii
Redactori: Mihaela Serea, Alexandra Diaconescu
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-630-342-289-3
ISBN EPUB 978-630-342-397-5

*Pentru Marlin și Syd:
Vă mulțumesc că ne-ați suportat pe mine și pe Hudson în timpul
unei veri cu incendii năvalnice.
Vă iubesc pe amândoi.*

CUM SE TERMINĂ

Încet, alunecă între somn și trezie. Înțelegerea o străbate ca un tăiș – nu, nu e somn. Nu e în patul ei. Nu e în siguranță. O cuprinde panica. Unde se află? Încearcă să înghită, însă are gura uscată. Pe limbă simte un gust

neobișnuit. O zvâcnire de conștiință îi fulgeră prin minte. Sânge – e gustul sângelui. Răsuflarea i se iuțește. Încearcă să-și miște capul, dar nu poate. O țesătură aspră și udă îi acoperă fața. E prinsă în capcană, cu brațele ținute pe lângă trup. Dintr-odată își percepe durerea. O durere copleșitoare. În umeri. Coaste. Pântec. Între coapse. Durerea îi bubuie în țeastă. Un val de adrenalină se umflă prin vene și ochii i se deschid brusc. Însă nu vede nimic. Panica îi invadează creierul. Deschide gura să țipe, dar sunetul e înăbușit.

„Ce-i asta? Unde mă aflu?

Concentrează-te, concentrează-te. Panica ucide. Trebuie să gândești. Încearcă să-ți aduci aminte.“

Însă are creierul încetoșat. Străduindu-se să ajungă la un fir de limpezime, se concentrează pe senzații. Frig – are picioarele foarte reci. Își mișcă degetele. Simte aer. Desculță? Nu complet, a pierdut doar un pantof. E rănită. Grav, are impresia. O amintire greoaie i se prelinge în creierul leneș – că se apără de niște indivizi, că e pironită pe pământ. Atacată brutal – are impresia asta, că a fost rănită, copleșită, neputincioasă. Acum e înfășurată în ceva și e în mișcare. Zdruncinată. Simte vibrații. E zgomotul unui motor? O mașină? Da, e într-un fel de vehicul. Își dă seama că aude voci. De pe scaunele din față. Ea zace pe bancheta din spate. Vocile... sunt ridicate, se ceartă. Pe fundal se aude slab muzică. Radioul unei mașini. E clar că se află într-o mașină... o duc undeva.

Distinge câteva cuvinte.

– Aruncă... E vina ei... A căutat-o cu lumânarea. Nu poți da vina pe...

Alunecă iar în întuneric. De data asta, cu totul.

MARTORII TĂCUȚI

31 octombrie 2019. Joi.

Este ora 23.57. Noaptea de Halloween. Întuneric. Burniță. O ceață deasă se târăște pe lângă apă în timp ce un Mercedes-Maybach argintiu cu doi ocupanți cotește pe o potecă noroioasă care duce la o zonă dezafectată de depozitare a cerealelor. Ploaia scânteiază când lumina farurilor se plimbă peste vechile silozuri. Mașina trece peste o cale ferată și saltă pe un drum denivelat paralel cu marginea golfului. În cele din urmă se oprește în umbrele adânci de sub un pod care se arcuiește peste golful îngust, legând North Shore de orașul Vancouver. Farurile se sting.

Acum totul e negru, în afară de strălucirea oraşului în giulgiul de ceaţă de peste apă.

Cei doi se simt în siguranţă aici, ascunşi în coconul lor de piele moale, în căldura maşinii luxoase. Deasupra lor, circulaţia de pe pod e un huruit monoton punctat de un zdrăngănit ritmic când vehiculele trec peste racordurile de metal.

Bărbatul şi femeia nu-şi pierd timpul minunându-se cum fluxul se învâртеjeşte ca cerneala pe lângă vechiul şantier naval de lângă silozuri. Dorinţa le-a ajuns la o culme febrilă. A început de dimineaţă – micul lor joc – la o întâlnire de lucru la micul-dejun, când pulpa ei acoperită de ciorap s-a lipit pe sub masă de cracul pantalonilor lui, în timp ce analizau calm strategia juridică împreună cu reprezentanţii municipalităţii. Pofta a înflorit ulterior, în cursul discuţiilor la nivel înalt pe tema unui proces, urmate de prânz. A ajuns la maximum cu un sărut furat în spatele uşii de la toaleta bărbaţilor. Amândoi ştiau că se va încheia aşa – sex frenetic în maşina ei parcată într-un loc dubios. Drogul lor este aşteptarea nerăbdătoare. Pericolul. Riscul. Fiecare este căsătorit cu altcineva. El este membru al adunării legislative a provinciei. Ea este printre cei mai cunoscuţi avocaţi din oraş. Amândoi au copii.

Întotdeauna aleg un astfel de loc. O zonă industrială. Rece şi umedă. Pustie. Cu graffiti şi plină de gunoaie. Sordidă şi totuşi delicioasă, într-un fel rău-famat. Este excentricitatea lor – desfrânare pe fundalul mizeriei. Alăturarea dintre prestigiul, mintea, averea şi privilegiile lor şi aceste tablouri urbane dure le aşţă dorinţa. Îi face să se simtă puternici. Dă aventurii lor un strat granulat ca de film poliţist care le alimentează plăcerea trupească.

Ea îşi aruncă din picioare pantofii cu toc Saint-Laurent, smuceşte cravata roşie a partenerului şi bâjbâie la fermoarul pantalonilor. El descheie nasturii sidefli ai bluzei ei de mătase, îi boţeste în pumn fusta, îi sfâşie hămesit dresul scump. Ea se caţără peste consolă, îl încalecă. Se lasă în jos, iar el închide ochii şi geme de plăcere. Însă dintr-odată femeia încremeneşte. Vede cum din pâclă apar două perechi de faruri. Luminile sapă tunele gemene în ceaţă – un vehicul în spatele celuilalt. Maşinile cotesc în dreptul silozurilor abandonate şi se îndreaptă spre calea ferată.

– Vine cineva, şopteşte ea.

El nu pare să priceapă. Cu ochii încă închişi, geme şi îşi saltă pelvisul, încercând să-i dirijeze coapsele ca să se mişte peste ventrele lui. Însă ea îi încleştează mâna, ţinându-l în loc. Inima îi bubuie.

– Sunt două maşini, spune. Vin încoace.

Bărbatul deschide ochii, întoarce capul, apoi își îndreaptă brusc spatele. Curăță cu dosul pumnului un rotocol pe geamul aburit. Privesc amândoi în tăcere cum farurile traversează calea ferată și se apropie paralel cu apa.

– La dracu', mormăie. Asta-i proprietate privată. Accesul e restricționat. N-ar trebui să fle nimeni aici. Mai ales la ora asta.

– Poate sunt niște puști cu vreo năzbâtie de Halloween, sau o afacere cu droguri, murmură ea.

Mașinile se apropie. Cea din frunte e mai mică decât cealaltă, însă ceața, ploaia și întunericul fac greu de deslușit culorile și modelele. Amândouă sunt luminate din spate – siluete desenate de strălucirea stranie a orașului ascuns dincolo de apă. Vehiculul mai mic ar putea să fle galben sau crem, crede femeia. Cu cinci portiere. Mașina mai mare e o berlină. Poate gri-închis sau albastră. Cele două perechi de faruri mătură rapid apa ca cerneala când vehiculele iau o curbă. Apa oceanului licărește în lumină ca metalul ciocănit.

– Vin drept spre noi, spune femeia.

– N-avem unde să mergem, nu există vreo ieșire, zice el. Suntem ținte ușoare.

Mașinile vin și mai aproape.

– Ce mama naibii?

Femeia se așază iute la loc pe scaunul șoferului, se străduiește să-și tragă în sus ciorapii sfâșiați și să se încalțe. El își încheie smucit fermoarul. Peste câteva clipe spune:

– Stai, stai. Se opresc.

Perechea încremenește. Ascunși în tăcere, privesc cum din primul vehicul coboară o siluetă înaltă. Văd un logo pe portieră. Altă siluetă iese din berlină. Mai scundă. Mai corpolentă. Amândoi au haine negre care strălucesc în ploaie. Unul are pălărie. Celălalt are glugă. Șoferii lasă farurile aprinse și motoarele mergând. Gazele de eșapament formează nori albi în întuneric.

Ceața se îngroașă și se răsucesc în jurul celor doi în timp ce deschid portiera din spate a berlinei. Se luptă să scoată ceva mare și greu de pe banchetă. Pare să fle un covor mare făcut sul. Cade pe pământ greoi.

– Ce fac? întreabă femeia.

– Au înfășurat ceva în covorul ăla, spune bărbatul. Ceva greu.

Au o idee despre ce-ar putea să fie, însă nici unul nu vrea să recunoască.

Cei doi șoferi saltă și târăsc povara spre apă. La marginea docului abandonat, folosindu-și mâinile și picioarele, o împing și o rostogolesc peste margine. Obiectul se face nevăzut. Peste o clipă reapare – o fulgerare albă care se

îndreaptă spre pod dusă de curent. Se răsucesc în apă, apoi începe să se scufunde. Peste o clipă a dispărut.

Femeia înghite în sec.

Interiorul Mercedesului devine rece ca gheața.

Bărbatul nu poate să respire.

Amândoi sunt îngroziți de scena la care au fost martori. Fiorul li se strecoară adânc în oase. Șoferul înalt se duce repede înapoi la prima mașină. Se apleacă înăuntru în dreptul volanului și moșmondește ceva dedesubt. Cei doi se uită la vehiculul care se mișcă spre apă de unul singur.

– Dumnezeule mare, au blocat accelerația! Trebuie să plecăm de aici.

Femeia întinde mâna spre cheia de contact.

– Stai. Bărbatul își încleștează mâna pe antebrațul ei. Să nu-ți clintești un mușchi până nu pleacă. Ar putea să ne omoare pentru ceea ce tocmai am văzut.

Se holbează tot mai îngroziți la mașina care pare să șovăie, apoi basculează peste marginea cheiului. Când cade, prinde lumina refractată de la circulația de pe pod. E o mașină galbenă, i se pare femeii. Un Subaru Crosstrek ca acela pe care ea și soțul său i l-au dăruit fiului lor când a împlinit optsprezece ani. Logoul de pe portieră pare cunoscut. L-a mai văzut, dar nu-și dă seama unde. Apa se închide peste mașină, lăsând o spumă luminoasă pe care curentul o duce spre pod. Dispare. N-a mai rămas nimic – nici un semn că a căzut ceva de pe chei. Doar apă neagră umflată de flux.

Cei doi bărbați se duc repede la berlina care așteaptă. Cel înalt urcă la volan, celălalt, pe locul din dreapta. Portierele se trântesc. Berlina pornește în viteză pe drumul înnoroiat. Stopurile i se aprind când trece peste calea ferată, apoi cotește și traversează curtea pustie a silozurilor. Dispare în ceață.

Nici unul din ocupanții Mercedesului nu vorbește. Încordarea atârnă greu între ei. Ar trebui să sune la 911.

Amândoi știu că n-o vor face.

Nici unul nu va sufla nimănui o vorbă despre asta, pentru că dacă ar afla cineva că erau împreună în acel loc părăsit de sub pod, ascunși în beznă la primele ore ale dimineții de vineri, ar pierde totul.

JURNALUL MENAJEREI

Începe, pur și simplu, a zis terapeută mea. Așterne cuvintele, chiar dacă este doar fluxul conștiinței, chiar dacă este doar ca să înregistrezi ceva foarte banal făcut în ziua respectivă. Dacă ți se pare greu, înscrie un lucru care te

îngrijorează. Doar unul. Sau alege ceva care te bucură. Sau te înfurie. Sau ceva care te îngrozește. Scrie lucruri pe care n-ai lăsa niciodată pe cineva să le citească. Apoi, la flecare idee care-ți vine, întreabă-te de ce. De ce gândești asta? Care este miza pierderii acelei iluzii? Întreabă-te de ce, scrie de ce, până când îți vine să urli. Până nu mai poți să te uiți la cuvinte, până când cazi printr-o trapă în ceva nou. Apoi îndepărtează-te. Fă ceva flzic. Mergi, aleargă, înoată, dansează. Fă-o până când ești gata să te întorci la pagină. Cheia este să pornești, pur și simplu. Fă-o simplu. Și, poți să mă crezi, o să înceapă să curgă.

Așadar, iată-mă, dragă jurnalule – dragul meu terapeut prin procură –, așternând pur și simplu pe hârtie. Începând simplu. Numele meu este Kit. Kit Darling. Am treizeci și patru de ani. Nemăritată. Vegană. Iubesc animalele. Hrănesc păsările.

Sunt menajeră.

Pasiunea mea este teatrul de amatori.

Superputerea mea este invizibilitatea.

Da, ai citit bine. Am fost înzestrată cu darul invizibilității. Mă mișc nevăzută prin casele oamenilor – o stafle –, curățând în tăcere toate resturile zilnice ale vieților lor, restaurând ordinea în microcosmosul lor „perfect” când e văzut din afară. Spăl, deretic, împățuresc și cern intimitatea enclavelor elitiste, atingând, adulmecând, invidiind și uneori încercându-le bunurile. Și iată ce am învățat: perfecțiunea e o amăgire. O iluzie. E o poveste prezentată cu grijă, dar falsă. Familia de aur de pe strada ta pe care crezi că o cunoști – ei nu sunt ceea ce crezi tu. Au cusururi, secrete. Uneori secrete întunecate, cumplite. Totuși, eu fiind cea care deretică, cea care prelucrează gunoiul și murdăria, îmi sunt încredințate secretele din aceste case. Poate din pricină că sunt considerată neimportantă. Nevătămătoare. Care nu merită mare considerație. Sunt doar o angajată.

Așa că îmi văd de șters praful și de aspirat și-mi bag nasul peste tot.

Asta-i cealaltă chestie: am o problemă cu iscodirea.

Vreau să zic, cu toții avem un zvâc de dopamină-adrenalină când zărim ceva care nu era menit ochilor noștri, nu? Nu te prefăce că ești mai presus de asta. Căutăm pe rețelele de socializare dezastre care se petrec în acest moment și nu ne putem lua ochii de la ele. Deschidem acele linkuri care promit să ne arate o vedetă de la Hollywood într-o imagine compromițătoare, în bikini, sau care se dovedește a fi o mămică rea la Starbucks. La coada de la casa din supermarket luăm ziarul de scandal care trâmbițează promisiuni că oferă frânturi de informații exclusive despre

aventura unui prinț britanic. Eu nu fac decât să duc asta la nivelul următor. Așa, zilele mele sunt mai interesante.

Când ajung la un loc de muncă am deja pregătită strategia de iscodire. Pornesc un cronometru și fac curățenie destul de repede ca să-mi rămână timp să scotocesc printr-o comodă, o debara, o cutie din pod sau o anumită încăpere.

Și urmez micile indicii. Descopăr taine pe care locatarii casei se străduiesc cu disperare să le ascundă chiar și unii de alții: soția de soț, tatăl de flică, un fiu de mama sa. Văd micile pilule albastre. O seringă. Pastile de mentă pentru îmborsăritarea respirației și chiștoace ascunse într-un ghiveci crăpat din grădină. Sticla de tequila a unui adolescent pitită în fundul unui sertar cu lenjerie de corp. Linkurile la pornografle ale unui soț salvate pe computer. Biletul de la un amant nu prea vechi, ascuns cu mare grijă de nevastă, sau o scrisoare de la comisia de eliberare pe cauțiune. Un test de sarcină ascuns în gunoiul pus deoparte ca să-l arunc eu.

Îi văd pe acești oameni.

Îi cunosc pe cei care-și duc traiul în aceste case.

Însă ei nu mă văd pe mine.

Ei nu mă cunosc pe mine.

Dacă m-aș ciocni de unul dintre ei pe un trotuar din apropiere sau la băcănie, n-ar recunoaște fata invizibilă din viața lui. Fata anonimă. Nu-mi pasă, nu vreau să flu „văzută”. Nu de ei.

Terapeuta are niște teorii despre dorința mea de a rămâne nevăzută. După ce i-am spus că sunt o stafle în casele oamenilor, m-a întrebat dacă am fost întotdeauna o stafle. N-am știut ce să răspund, așa că am tăcut mîlc. Dar întrebarea ei m-a pus pe gânduri. După alte câteva ședințe în care n-am ajuns nicăieri în chestiunea invizibilității, terapeuta mi-a propus să țin un jurnal.

Ea crede că deschiderea în fața unor pagini albe personale, neamenințătoare, ar putea fi o cale de a săpa mai adânc în partea inconștientă a psihicului meu, care ascunde lucruri de sinele meu conștient (și chiar subconștient). A spus clar că nu trebuie să mă simt deloc obligată să-i arăt ce scriu. Însă pot s-o fac, dacă vreau.

– Numai când te uiți la ceva destul de mult timp și în felul corect începe să apară imaginea adevărată, mi-a zis. Însă mai întâi trebuie să ai la ce să te uiți. Ai nevoie de cuvinte pe o pagină. Chiar dacă acele cuvinte par banale sau plictisitoare, sau nepotrivite, sau rușinoase, sau chiar jenante, din acest câmp al textului o să apară adevărata ta poveste. Și nu face singură corecturi, m-a avertizat. Pentru că, până nu ți se dezvăluie imaginea deplină, nu vei ști care parte a poveștii este reală și care parte trebuie s-o excluzi.

A spus că procesul este asemănător cu acele imagini reversibile înșelătoare – cunoști clasicul desen al unei tinere? Când o privești într-un anumit fel, imaginea tinerei se transformă brusc într-o băbătie. Și apoi nu mai poți să ți-o scoți din cap. Asta ține de schimbarea perspectivei.

Sincer, mă îndoiesc că vreun miracol o să răsară ca prin farmec din temelia jungiană a sufletului meu și o să se reverse pe aceste pagini, dar iată-ne aici, dragă jurnalule... Sunt menajeră. Îmi place să iscodesc. Probabil iscodesc prea mult. Bine, recunosc... e o dependență. Nu mă pot opri. Devine tot mai grav. Îmi asum riscuri tot mai mari. Adevărul este că această dependență m-a făcut să merg la terapie. Este „problema care m-a adus aici“, așa îi zice psihanalista mea.

– Nu te temi că într-o bună zi o să-ți vâri nasul prea adânc și o să vezi ceva ce n-o să-ți mai poți scoate din cap? m-a întrebat nu demult cel mai bun prieten al meu, Boon. Pentru că, dacă faci asta, Kit, dacă vezi un secret șocant pe care cineva vrea cu disperare să-l țină tăinuit, ai putea să ai necazuri. Oamenii – oamenii bogați – ar face orice ca să se apere pe ei și familiile lor. Chiar și să ucidă.

Asta m-a înghețat.

Boon m-a sfătuit să fiu mai grijulie.

– Ei au putere. Putere la care tu nu ai acces.

A zis că întrec măsura, că obiceiul meu devine nesăbuit, ba chiar provoc lumea să mă descopere. Trebuie s-o las mai moale, să mă păzesc.

M-am gândit că e melodramatic. Pentru că ăsta-i Boon. Și îmi strică distracția.

I-am replicat că, dacă oamenii chiar ar vrea așa de tare să ascundă ceva, n-ar aduce în casă o menajeră.

Acum nu mai sunt așa de sigură...

FEMEIA DE LA FEREASTRĂ

31 octombrie 2019. Joi.

Beulah Brown stă în scaunul rulant la fereastra din colț a camerei sale de la etaj. Soarele palid al dimineții se ițește printr-o spărtură din nori și îi luminează fața. Pata de lumină n-are deloc căldură, dar, oricum, e soare. Nu-i ceva la care să strâmbi din nas în acest climat mohorât din nord-vestul Pacificului. Mai ales în timpul musonului de toamnă. Și Beulah nu știe de câte ori va mai vedea soarele. Însă știe că nu va mai vedea altă toamnă. Un pled în carouri îi acoperă genunchii. Are o farfurie cu biscuiți cu cremă de lămâie pe măsuța de alături, iar în mână, o cană de porțelan cu ceai cu lapte. E impresionată că încă poate să țină cana atât de bine.

Cancerul poate că sugrumă viața din ea, însă are mâini foarte sigure pentru vârsta ei. Boala nu i-a luat asta.

Dimineața, Beulah preferă această fereastră de pe colț pentru că, da, prinde soarele când el catadicsește să strălucească. De aici poate să vadă atât Casa de Sticlă a vecinilor, cât și golful, cu grațiosul arc verde al podului Lions Gate, care leagă North Shore de Stanley Park și de orașul Vancouver. Pe pod circulația e deja intensă. Oamenii forfotesc în drum spre locurile de muncă în această dimineață de joi, fără să se gândească la faptul că, într-o clipită, vor sta într-un fotoliu așteptând să moară. Dacă nu-i va înhăța înainte ceva violent și brusc.

Poate că ar fi de preferat să aibă un accident mortal groaznic sau să fie ucisă brutal, dacă asta ar însemna că pleacă de pe lume repede. Cugetă la asta în timp ce soarbe din ceai. E cald, făcut de îngrijitoarea care se ocupă de ea dimineața și lăsat într-un termos lângă pat. Sau îi zice infirmieră? În ziua de azi substantivele sunt așa de dificile. Asistentă care îi administrează tratamentul paliativ – Kathy-moară-stricată – i-a spus că unui „infirmier” ar putea să nu-i placă de pacient, pe când „îngrijitorul” ține la persoana căreia îi poartă de grijă, punct.

Înmoaie cu grijă un biscuit cu cremă de lămâie în ceaiul cu lapte. Gândurile i se întorc spre Horton, fiul său, care acum ocupă parterul casei. S-a mutat acolo chipurile ca să aibă grijă de ea. Beulah știe că nu-l interesează decât casa. Care acum e o proprietate de lux de pe țărm, foarte valoroasă. Horton e un infirmier, nu un îngrijitor. Uneori se întreabă dacă nu cumva el încearcă să-i grăbească moartea. Horton este marele regret din viața ei. Mușcă din biscuitul înmuiat și se întreabă ce va face el cu toate porțelanurile familiei când ea n-o să mai fie.

În timp ce mestecă, își lasă privirea să rătăcească peste Burrard Inlet, spre petrolierele care dau târcoale intrării în port, dar o fulgerare colorată îi atrage privirea. Întoarce capul și se uită la micul Subaru Crosstrek galben, cu logoul albastru cunoscut, care intră pe aleea Casei de Sticlă de alături. Pe dată se înseninează. E menajera. Beulah se uită la ceas. A sosit la timp. Joi dimineața. E punctuală. În ziua de azi e așa de greu să găsești ajutoare pe care să te poți baza!

Lasă ceașca din mână, ia binoclul cu care urmărește păsările și îl îndreaptă spre casa vecinului. E o monstruozitate modernă – doar ferestre, cu niște metal și ciment. Însă nu poate zări vreo mișcare înăuntru. Probabil că proprietarii dorm până târziu.

Venirile și plecările vecinilor, oamenii care-și plimbă câinii pe digul din fața casei ei sau cei care navighează pe

bărci cu pânze în golf – ei îi sunt distracția, reality-show-urile. De curând a început să țină un registru cu mișcările lor, doar ca să-și dovedească sieși că ceea ce își amintește chiar s-a întâmplat în realitate. Horton o ține una și bună că memoria ei e pe ducă. Afirmă că Beulah inventează lucruri și că imaginația i-o ia razna, fiind alimentată de un șuvoi mult prea mare de seriale polițiste scandinave și britanice. *Vera* este serialul ei preferat. Îi place și *Shetland*. Mai ales ca să-l privească pe Jimmy Perez. Și *Wallander*. Îl iubește pe tristul Wallander, dragul de el.

Se chinuie să regleze binoclul cu mâinile ei noduroase și pline de pete. E nou – încă nu s-a obișnuit cu el. O prinde în obiectiv pe blonda sprintenă cu părul prins în două cocuri care coboară de la volanul mașinuței galbene.

„Hei, salut, scumpete!“

Beulah folosește vocea Verei. Înarmată cu noul binoclu, acum poate și să observe cu ochiul perspicace de detectiv al Verei, catalogând cu grijă amănuntele.

Menajera e în uniformă – tricou polo roz ca guma de mestecat, pantaloni bleumarin practici, cu șnur în talie, și pantofl de sport albi comozi, cu o bandă portocalie pe lateral. Are la baza gâtului un colier negru și părul coafat în două cocuri lejere ca două urechi de ursuleț de pluș de o parte și de alta a creștetului.

Menajera deschide portbagajul, scoate aspiratorul. Un Dyson. Ridică ochii spre fereastra ei, zâmbește și îi face semn cu mâna.

Gura lui Beulah se arcuieste încet. Face și ea semn cu mâna cu tot entuziasmul pe care-l poate aduna. Un scurt moment se uită una la alta – doamna în vârstă și menajera –, apoi menajera dă din cap și își vede de-ale ei, scoate restul produselor de curățenie din mașină și le cară în Casa de Sticlă.

– Bună dimineața, Beulah!

Beulah tresare când asistenta vioaie intră cu pas săltat în living, cărând geanta cu echipamente medicale.

– Cum suntem azi, Beulah? Cum am dormit?

Asistenta iese din câmpul ei vizual, așa că bătrâna se opintește să-și răsucească scaunul cu fața la ea.

– Am dormit singură, mormăie.

Femeia e în costum de ciclistă, pentru numele lui Dumnezeu! Pune casca și geanta pe patul medical și începe să despacheteze aparatura necesară ca să-i măsoare tensiunea și nivelul de oxigen din sânge.

– Poftim? spune distrată.

– Am zis că nu există noi. Nu-s decât eu. Singură. Dorm singură.

Asistenta râde și-i prinde vârful degetului într-o clemă. Se uită la cronometru când face citirile.

– Folosești compresorul de oxigen când dormi?

– Nu, răspunde Beulah.

– Ar trebui. Ajută la creșterea nivelului în sânge. Ai avea mai multă energie. Cum e cu durerea?

Restul zilei de joi se topește în asemănarea cu toate celelalte. Un program monoton: medicamente, altă îngrijitoare care vine s-o îmbăieze și să gătească masa de prânz și s-o instaleze comod cu un termos plin cu ceaiul de după-amiază. Apoi vine s-o vadă altă asistentă de la spital. Alte medicamente. Apoi un somn adânc, ca moartea, indus de opiacee, urmat de sosirea unei infirmiere care îi pregătește cina. O doză mai mare de medicamente pentru noapte. Dar, în ciuda medicamentelor, Beulah nu se simte bine și stă ridicată pe perne în pat, ca să poată respira.

La un moment dat, în întuneric, alunecă într-un somn tulbure. Când se trezește iar, o face cu o tresărire puternică. E scăldată în sudoare. În cameră e beznă. Plouă. Stă acolo, ascultând ploaia și compresorul de oxigen care pufăie și oftează, și încearcă să se orienteze.

A auzit un țipăt.

E sigură că a auzit un țipăt cumplit.

Țipătul unei femei. E ceea ce a trezit-o. E sigură de asta. Inima începe să-i bată foarte repede. Lumina roșie a ceasului său arată ora 23.21. Mai ascultă o vreme, întrebându-se dacă nu cumva și-a imaginat țipătul. Horton o să spună că așa a fost. Peste câteva clipe aude bufnitura porții de lemn de la grădina vecinului. Apoi se trăneste o portieră. Se chinuie să se ridice în șezut și își scoate canula din nas. Răsuflând greoi, bâjbâie după scaunul rulant și îl trage aproape de pat. Lasă patul în jos printr-o apăsare de buton, apoi trece pe fotoliu. E plină de adrenalină, hotărâtă să ajungă la fereastră, să vadă. Transpirată de efort, se împinge până la fereastra din colț. Se uită în jos, în curtea vecină. Senzorul de mișcare de pe alee a aprins luminile. Trece un moment până când ochii i se adaptează, până când creierul începe să înregistreze.

Ceea ce vede e rău. Totul. Foarte, foarte rău. Se întâmplă ceva *groaznic*.

Beulah mână repede scaunul înapoi la pat. Acum e amețită, bâjbâie după telefonul de pe noptieră.

Cu mâini tremurătoare tastează 911.

MAL

1 noiembrie 2019. Vineri.

Mallory Van Alst oprește mașina fără însemne la bariera de pe stradă. Coboară geamul și îi arată polițistei în uniformă legitimația.

– Bună dimineața, doamnă sergent, o salută agenta în timp ce-i notează numele pe un clipboard. Succes, e o chestie teribil de sângeroasă.

Dă deoparte capra care servește drept barieră, și Mal intră cu mașina pe o străduță cu vile selecte de pe țărm. Mașini de patrulare ale secției de poliție West Vancouver cu girofarurile pornite sunt parcate în fața unei case construite în cea mai mare parte din sticlă. Polițiști în uniformă stau la taclale în apropierea mașinilor. La capătul străduței se adună privitori, cu părul și hainele răvășite de briza rece. Mal parchează în spatele dubei criminaliștilor. Oprește motorul și cercetează proprietatea.

Este una dintre acele chestii ultramoderne proiectate de arhitecți în vogă – doar ferestre, un pic de beton și metal. Se înalță ca un fenix colțuros, sclipitor, din ruinele a ceea ce a fost odată, probabil, o casă interesantă, însă nu destul de veche ca să pretindă statutul de patrimoniu protejat. Pe o placă de bronz de la intrarea aleii scrie Vedere spre Nord. Aleea este blocată cu bandă galbenă de poliție care fiutură în vânt. Criminaliști în salopete albe și cu protecții pentru încălțăminte trec pe o cărare delimitată între dubă și casă. În spatele proprietății scânteiază Burrard Inlet.

Benoît Salumu, partenerul lui Mal, o așteaptă deja. Stă nemișcat ca o stâncă. Benoît are felul lui de a face asta, de a sta neclintit. La cei peste doi metri ai săi și părând cioplit din lemn negru, tare, lustruit până la strălucire, seamănă cu o statuie care păzește locul. De fapt, întreaga scenă pare ireală. Mai ales pe fundalul unei rare dimineți fără pic de nor, cu vânt puternic.

Mal înghite iute restul de cafea, își descheie centura de siguranță și întinde mâna spre geanta de pe locul din dreapta, pe care o poartă în bandulieră. Are în ea mănuși de unică folosință, protecție pentru încălțăminte, un aparat de fotografiat digital, o sticlă mică cu apă și alte lucruri esențiale de care ar putea să aibă nevoie la locul unei crime. Iese din mașină și trage adânc aer în piept, concentrându-se. Compartimentând. Intrând în rol. După treizeci de ani la datorie, în zilele astea îi este mai greu să se concentreze. Un om nu poate suporta la nesfârșit atâta depravare și pierdere absurdă de vieți.

– Bună dimineața, îi strigă lui Benoît. Mi-ai luat-o înainte. Așadar, bebelușul te-a lăsat să dormi azi-noapte?

El zâmbește strâmb.

– Când o să se întâmple asta, o să fii prima care află. Sadie a fost de serviciu, draga de ea. Aștept ca pe ghimpi un pic de liniște ca pe vremuri.

– Află de la una hârșăită, prietene, spune Mal în timp ce-și pune protecțiile de încălțăminte. S-a zis cu liniștea ta. Devin adolescenți. Apoi adulți. Țin-te bine. Ce avem aici?

– Semnele unei lupte aprige. O grămadă de sânge. Nici un cadavru.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Fotografii și-au făcut treaba?

– Da. Mai sunt înăuntru câțiva criminaliști. Am luat declarațiile polițiștilor care au răspuns primii la apel. Așteaptă pe stradă, dacă avem nevoie de mai mult.

Vocea lui este profundă, răsunătoare, ritmică. Vorbește cu accent. Franceza și swahili sunt primele limbi vorbite de Benoît. Franceza din Congo, nu din Canada. Are sonoritatea coloniei belgiene care i-a ocupat odinioară țara de baștină, Republica Democrată Congo.

– Cine a sunat la 911? întreabă Mal.

– Vecina din casa aceea. Benoît arată o clădire în stil tradițional, cu pereții de cărămidă acoperiți de iederă în nuanțe de roșu și portocaliu. Beulah Brown. Optzeci și nouă de ani. A sunat puțin înainte de miezul nopții. Este în tratament paliativ. Locuiește la etaj. Își petrece cea mai mare parte din zile – și nopți, se pare – urmărindu-și vecinii. De asemenea, a sunat de cinci ori la 911 în ultimele șase luni, și a reieșit că fără motiv.

Mal se încruntă.

– O martoră pe care nu te poți baza?

– Presupun c-o să aflăm. Uită-te la asta.

Benoît arată podeaua de ciment lustruit din fața ușii. Un buchet de flori pe cale de veștejire – orhidee albe, crini, crizanteme, floarea-miresei – zace într-o baltă. Între flori e un pliculeț alb. Alături e o cutie pentru prăjituri turtită, cu o fereastră transparentă pe capac. Înăuntru se vede o tartă cu fructe strivită. De dedesubt se prelinge o zeamă violet-închis. Pe cutie e un logo în forma semnului matematic pi, sub care scrie Pi Bistro.

– Țsta a fost semnalul de alarmă pentru agenții care au răspuns la apel, spune Benoît. Și au găsit ușa de la intrare întredeschisă. Toate luminile de la parter erau aprinse, iar ușa glisantă din spatele casei era și ea deschisă.

Mal ridică încet privirea și cercetează ușa din față, de lemn, cu ochiuri mari de sticlă.

– Nu se vede vreun semn de intrare forțată. Și nu era nimeni în casă?

– Nu. Doar semne de luptă și sânge improșcat. Benoît se uită în carnet, întoarce o foaie. Vanessa și Haruto North – presupun că asta explică numele casei, Vedere spre Nord. În garaj sunt două vehicule. Un Lexus roșu decapotabil și o Tesla Roadster argintie. Amândouă înregistrate pe numele celor doi North. Perechea n-a fost localizată. Și nu răspunde nimeni la numerele lor de telefon.

Mal se lasă pe vine să examineze aranjamentul floral ofilit și tarta strivită. Face și ea fotografii, apoi, cu mâna înmănușată, trage cu grijă pliculețul ud de sub o anemonă japoneză albă și o rămurică de floarea-miresei. Îl deschide și scoate un cartonaș alb. Un mesaj scris cu cerneală neagră e mânjit pe cartonul ud.

Noroc înainte de dispariția autonomiei, dragă prietenă. A fost o aventură pe cinste.

Mulțumesc pentru sprijin.

Daisy
X

Pe cartonaș este logoul în relief BEA'S BLOOMS.

Mal se ridică în picioare. Are o presimțire oribilă. Încearcă să-și imagineze pe cineva – o Daisy – stând aici, în prag, cu un buchet de flori albe și o tartă, perfect vizibilă pentru oricine ar veni să deschidă ușa de sticlă. Apoi se întâmplă ceva – tarta și buchetul sunt scăpate din mâini. De ce? Șoc? Spaimă? Amenințare? Incident medical?

Își plimbă degetele înmănușate pe interiorul tocului ușii. Cu siguranță, nici un semn de pătrundere forțată. Pășește în casă. Presimțirea rea instinctivă se agravează imediat.

DAISY

17 octombrie 2019. Joi. Cu două săptămâni înainte de crimă

– Nu, mutați-o mai la stânga, mai aproape de fereastră. Da, așa. Dar întoarceți-o mai spre fereastră, le spune Daisy Wentworth Rittenberg celor doi bărbați musculoși cu turbane care manevrează o canapea de piele conform instrucțiunilor ei.

Aranjează un penthouse de lux pentru vizionare, însă mobilierul închiriat a sosit târziu. Este deja ora 17.43 și ea e flămândă și obosită. Își apasă cu mâna șalele dureroase, încercând să sprijine pântecul umflat.

A ajuns la aproape treizeci și patru de săptămâni din prima ei sarcină. Trebuie să nască pe 1 decembrie, dar pare

că mai e o viață întreagă până atunci, și kilogramele în plus pe care le cară și care nu sunt greutatea fătului o fac arțăgoasă. Rochia e prea strâmtă – întinsă și pe burtă, și pe fund. Are gleznele umflate. Are fața buhăită. O dor picioarele. Părul, de obicei viguros, e pleștit. Tenul, de obicei de invidiat, e pătat, și un coș dolofan se lăfăie drept în mijlocul bărbiei.

Încearcă să se lepede de nemulțumire și să se concentreze pe muncă. Penthouse-ul se laudă cu o vedere superbă spre ocean, și scopul ei e s-o pună în valoare prin aranjarea mobilei. Proprietatea tocmai a fost pusă pe listă la Wentworth Holdings pentru suma frumușică de 6,7 milioane de dolari. Wentworth Holdings a fost fondată de mama ei, Annabelle Wentworth, înainte ca Daisy să vină pe lume. Mama încă se ocupă de firmă. Desigur, Annabelle Wentworth n-are nevoie să muncească. O face pentru că îi place. Și pentru că nu poate să renunțe la control. Mama lui Daisy are reputația de a fi printre cei mai buni agenți imobiliari care se ocupă de proprietăți luxoase din suburbiile Vancouverului. Annabelle a lansat Wentworth Holdings când avea doar douăzeci și șapte de ani. Cu banii familiei Wentworth, firește – căsătoria cu Labden Wentworth cu siguranță a adus avantaje. Tatăl lui Daisy, Labden, fondase deja TerraWest Corp., care construiește și gestionează stațiuni de schi în toată America de Nord, în Japonia și în tot mai multe părți din Europa. Soțul lui Daisy, Jon, schior olimpic care a câștigat două medalii de aur la Olimpiada de iarnă de la Salt Lake City din '02, lucrează acum la TerraWest.

Daisy n-a mai aranjat niciodată case pentru vizionare. Experiența ei este în domeniul designului interior. A condus o mică firmă de design personalizat în Silver Aspens, Colorado, însă din iulie, când ea și Jon s-au mutat înapoi în orașul natal, Daisy își ajută mama.

– E bine așa?

Căraușul cu mustață groasă îi întrerupe gândurile. E așa de distrată zilele astea! Nu-și poate ține mintea la un lucru anume. Tâmpiții de hormoni de sarcină!

– Perfect. Mulțumesc, oameni buni. Nu mai trebuie decât să fie adusă sus măsuța de cafea, și am terminat treaba.

Cei doi bărbați ies din penthouse ca să ia liftul până la camionul lor, cu douăzeci și cinci de etaje mai jos. Daisy se uită la ceas. N-o să reziste până la cină. Mica făptură care îi crește în pântec a preluat controlul asupra trupului și minții ei în feluri la care nu se așteptase. Ca un mic virus. Ea nu-i decât gazda. Și micul virus o preface într-o făptură jalnică, total diferită de acea Daisy pe care o știe. Se scutură. N-ar

trebui să gândească așa. Vrea acest copil. Va schimba lucrurile pentru ea și Jon. Copilul este principalul motiv pentru care s-au întors la Vancouver. Asta, și promisiunea tatălui ei că Jon o să aibă o avansare importantă. Căsătoria lor are nevoie de acest copil. Iar faptul că va fi aproape de părinții ei când naște este ceea ce Daisy simte că are ea nevoie. Așa va putea da uitării toată povestea urâtă din Silver Aspens. Poate că o să ia o pizza în drum spre casă. Sau mâncare chinezească...

– Hei, bună, Daisy!

Tresare; pulsul i-o ia la galop. Se răsucește și vede o femeie înaltă, brunetă, intrând agale în apartament pe tocuri imposibil de înalte. Proprietăreasa penthouse-ului. Femeia aruncă cheile mașinii pe blatul de marmură al insulei din bucătărie.

Daisy încearcă să se liniștească. Însă vorbele – „Hei, bună, Daisy!” – îi reverberează în țeastă. Este exact formularea din mesajele ciudate pe care le tot primește de când ea și Jon s-au mutat la Vancouver.

Hei, bună, Daisy!

Bine ai venit acasă, Daisy!

A trecut ceva vreme, Daisy.

Știu cine ești, Daisy.

Apar pe WhatsApp și după douăzeci și patru de ore dispar. Toate, de la numere necunoscute. Ea le blochează, însă vin iar de la alt număr.

Proprietăreasa apartamentului culege absentă trei boabe de strugure dintr-un bol pe care Daisy l-a așezat cu mare atenție pe insulă. Merge săltat până în mijlocul livingului și își aruncă în gură un bob mare. În timp ce mestecă se rotește încet, privind critic așezarea mobilierului și tablourile pe care Daisy le-a pus pe pereți. Are părul tuns scurt în stil pixie. Fața e toată în unghiuri elegante. Piele albă, luminoasă; ochi negri mari, scânteietori. Și e slabă ca un manechin. În esență, un umerăș de haine. Daisy simte cum începe să se zbârlească.

Femeia mai vâcă în gură o boabă de strugure mare și verde, ferindu-și cu grijă rujul.

– Scuze că am întârziat. Ședința a durat mai mult și... Se întrerupe brusc. Ochii îi fulgeră spre un obiect de artă de pe polița șemineului. Se răsucește înapoi spre Daisy. Ești sigură că așa trebuie să arate...?

– Pentru vizionare o casă se aranjează altfel decât pentru locuit, se stropșește Daisy.

Cealaltă ridică din sprâncene auzindu-i tonul.

Daisy se chinuie să-și potolească iritarea și neplăcerea față de femeia-umeraș. E clienta mamei. Reputația este totul în acest domeniu. E în joc numele Wentworth.

Trage aer în piept adânc și spune:

– Scopul nostru este să accentuăm subtil deschiderea spațiului superb, să atragem privirea spre unghiurile artistice ale arhitecturii. Vrem să fie primitiv, și totuși să rămână destul de neutru ca să nu eclipseze acea priveliște magnifică. Vrem ca potențialii cumpărători – indiferent de gusturile lor – să poată intra aici și imediat să li se ducă ochii la peisaj. Vrem să fie în stare să se imagineze locuind în acest spațiu.

Proprietăreasa penthouse-ului își aruncă în gură ultima boabă de strugure.

– Ei bine, am încredere în Annabelle. Are recomandări foarte bune și obține rezultate. Așa că...

Nu-și termină vorba. Privirea îi trece repede peste rochia strâmtă și tenișii comozi pe care Daisy i-a luat de la mall pe drum încoace. Daisy nu poate suferi tenișii albi, ieftini, cu dungi portocalii, dar era în întârziere și ceilalți pantofi îi omorau spatele și picioarele umflate. Avea nevoie urgent de înlocuitori.

– Sunt gravidă în opt luni, spune în chip de justificare.

Ce i-a venit să spună asta? se muștră. Ce idioată! De parcă ar avea nevoie să-și explice trupul și încălțările confortabile față de această... această snoabă ca un umeraș.

– Oh.

Femeia îi întoarce spatele ca să contemple peisajul.

Obrajii lui Daisy se învâpăiază. Se așteptase cel puțin la un „Felicitări” de formă. Se duce la vasul cu struguri de pe insulă și răsuțește ciorchinele astfel încât să ascundă codițele urâte pe care cealaltă le-a lăsat la vedere.

„Eu nu trebuie să lucrez. Aș putea să-ți cumpăr la un preț dublu nenorocitul de penthouse cu banii pe care-i am.”

În loc de asta spune:

– Ai copii?

Un hohot de râs adânc, întunecat.

Daisy se răsuțește.

– Sigur că n-ai. O întrebare prostească.

– Ce vrei să spui?

– La cum arată penthouse-ul ăsta, oricine își dă seama că nu se apropie de el vreun copil.

Femeia își mijește un pic ochii.

– Eu și soțul meu am făcut la căsătorie o alegere conștientă – un angajament – să nu avem copii. Nu vrem să aducem copii pe lumea asta.

– Așadar, nu sunteți la prima căsătorie?

Femeia clipește.

– Poftim?

– El și-a făcut vasectomie, nu-i așa? Soțul dumitale. Țac, Țac. Presupun că el are deja copii. Sunt mari. Din prima căsătorie?

Gura femeii se deschide.

„Bingo!”

Daisy reușește să adopte un ton dulce:

– Ce privilegiu masculin, nu-i așa? Între timp, noi două trebuie să ne facem griji în privința acelor ceasuri biologice care ticăie. Iar dacă soțul dumitale face iar schimb, o să fie prea târziu pentru dumneata. Întinzând mâna după poșetă, adaugă: Ei bine, a fost *atât* de plăcut să dau o mână de ajutor ca să-ți fac locuința vandabilă. Unele locuri chiar au nevoie de acea mână de ajutor, știi? O, când vin sus cărătorii cu măsuța de cafea, arată-le unde o vrei pusă. Eu sunt în întârziere.

Se îndreaptă spre ușă legănându-se pe picioarele umflate. Inima îi bubuie când iese din apartament și o ia spre lift. Dar în sinea ei rânjește voioasă. Daisy Wentworth Rittenberg tocmai și-a regăsit o parte din energie. Tânăra, populara „fată specială” care fusese odinioară Daisy în școală este *încă* îngropată undeva, adânc, sub retenția de apă și hormonii sarcinii. Adolescenta blondă, bogată, atrăgătoare care putea să taie pe cineva până la os cu un comentariu mușcător n-a pierit cu totul. În adâncul său, Daisy este *încă* eleva care a pus gheara pe faimosul medaliat cu aur la schi alpin și sex-simbol Jon Rittenberg, când toată lumea îi cădea lui la picioare.

Însufiețită, intră în lift și apasă triumfătoare pe buton. Uitase cât de al naibii de bine e să țină piept cuiva, să înfigă cuțitul... și să răsucescă.

Afară din zgârie-nori, aerul de octombrie e răcoros și binevenit. Când Daisy ajunge la BMW-ul său parcat pe stradă, vede un plic alb vârat sub ștergătorul de parbriz. Îl ia, îl deschide și scoate un cartonaș simplu.

Te văd @DoarDaisyZilnic.

Știu cine ești.

Tic-tac face ceasul.

DAISY

17 octombrie 2019. Joi. Cu două săptămâni înainte de crimă

Daisy conduce spre casă cu mâinile încleștate cu disperare pe volan. Are gâtul strâns, tensiunea îi crește.

„Nu-i bine. Nu-i bine pentru copil. Potolește-te, Daisy. Respiră. Concentrează-te.”

Biletul lăsat pe parbriz zace pe scaunul din dreapta.

Oricine o fi făcând asta, se apropie. Se obrăznicește. Acum e un ceas care ticăie – o bombă cu ceas. Un avertisment că ceva o să explodeze.

E clar că expeditorul îi știe pseudonimul de pe Instagram, @DoarDaisyZilnic. Ceea ce înseamnă că știe o mulțime de lucruri despre viața ei – că e însărcinată, că fătul e băiat, că ea și Jon s-au mutat de curând la Vancouver din Colorado, că Jon urmează să primească un post de conducere într-o stațiune montană nou creată la nord de Whistler, cea cu faimă internațională. De asemenea, știe ce mașină conduce ea.

Intră pe Burrard Bridge frământându-și creierul – oare a postat pe Instagram despre apartamentul aranjat pentru vizionare? Nu. E sigură că n-a făcut-o. Și atunci, de unde a știut individul unde să-i găsească mașina? A fost urmărită? Oricum, trebuie să renunțe la acea slujbă. O urăște. Mama o să înțeleagă. Jon o să fie ușurat. El nu vrea ca soția lui să muncească, zice că e mai prejos de ea și că ar trebui să stea acasă și să se concentreze pe sarcină. După ce vine bebelușul, o să fie oricum o mamă care stă acasă.

Interiorul mașinii e încins. Mașinile de pe pod se tot opresc și iar pornesc. Aruncă o privire spre Munții North Shore de dincolo de brațul de mare și mintea i se întoarce brusc la zilele în care ea și Jon erau la școală. Amândoi au crescut în North Shore, pe coastele acelor munți cu păduri dese de dincolo de apă. Amândoi au învățat să schieze pe Grouse. S-au cunoscut în liceu, au început să iasă împreună în clasa a unsprezecea. Au mers la petreceri grozave... Neliniștea i se furișează mai adânc în suflet. Și-au făcut și de cap în adolescență.

Nimeni nu i-a spus pe atunci cât de incredibil de prostști aveau să pară acele lucruri când va deveni adultă. Sau că amintirea lor ar putea să se apropie tiptil din senin – ca acum – și s-o facă să-și spună: „Nu, așa ceva nu se poate să se fi întâmplat. N-am participat niciodată la chestia aia“. Își încleștează și mai tare mâinile pe volan. Revenirea „acasă“ o tulbură de-a binelea.

„Nu eram decât niște copii proști care beau prea mult. Adolescenții iau tot timpul hotărâri groaznice. Presiunea colegilor. Spirit de turmă. Prostie colectivă. Dacă se amestecă măsuri egale din fiecare, preia conducerea ceva primitiv, îngrijorător, întunecat.“

E atât de preocupată când ajunge acasă, încât abia își amintește că s-a oprit pe drum să cumpere pizza. Descuie ușa ținând în echilibru cutia cu pizza fierbinte și poșeta. Intră în hol și deconectează alarma. Interiorul casei e

imaculat și miroase a proaspăt. De la intrare Daisy poate să vadă prin living până în grădina cu verdeață luxuriantă din spate. Pe dată se destinde. Își azvârle din picioare pantofii de sport urâți și duce pizza în bucătărie. Deschide cutia, ia o felie plină de brânză, mușcă zdravăn din ea, apoi încă o dată și geme de plăcere. În timp ce mestecă, își smulge de pe ea rochia prea strâmtă și se duce la etaj să-și ia pantaloni de trening și un tricou larg.

Acum desculță și în hainele comode, se întoarce în bucătărie. Pune pe foc ceainicul și termină pizza cu înghițituri mari și lacome, ca o fiară nesățioasă. Pe când mestecă și înghite flămândă, se gândește că totul e din pricina micului parazit – cel care îi crește în burtă, devorându-o pe dinăuntru. Controlându-i nevoile stringente.

Își alungă din nou gândul macabru. N-are habar de unde îi vin aceste imagini. Chiar că nu-i în apele ei. Pe când toarnă apă clocotită peste pliculețul de ceai, observă biletul pe care i l-a lăsat Jon pe blat. Stă lângă o imagine scoasă la imprimantă a ultimei ecografi. Ridică bucațica de hârtie.

Nu uita! Cină cu Henry la pub – ora 18.30.

Soțul ei a început să-i lase bilete pe motiv că e așa de uitucă în perioada asta. Henry Clay, cel mai vechi membru în consiliul de administrație al TerraWest, l-a invitat pe Jon în seara asta la o cină timpurie ca să discute o problemă de la muncă. Daisy se întreabă dacă are de-a face cu abrupta pensionare a tatălui ei. Acum două săptămâni a tras o spaimă legată de sănătate. Un mic atac de cord. Doctorii i-au recomandat schimbarea stilului de viață, așa că Labden a șocat toată lumea când și-a anunțat plecarea imediată de la TerraWest, zicând că vrea să se bucure de anii care i-au mai rămas.

Când Daisy lasă din mână biletul și scoate din ceașcă pliculețul cu ceai, o mișcare bruscă de afară îi atrage atenția. Se încordează și se uită lung la tufele din fundul grădinii lor frumos amenajate. S-a stârnit vântul, și frunzele în culorile toamnei se agită. Nu-i nimeni acolo. Dar e aproape sigură că a văzut pe cineva în negru mișcându-se în spatele copacilor care le apără proprietatea de străduța de dincolo de gard. Lasă ceaiul și se duce încet la ușile de sticlă glisante. Cu o mână pe burtă, se uită cu atenție în grădină. Câteva ciori își iau zborul și se împrăstie pe cerul tomnatic. O cioară? A văzut o afurisită de cioară și a crezut că e un om în spatele copacilor? Totuși, nu poate alunga impresia că este supravegheată.

Urmărită.

Lasă storul să cadă. Îl sună pe Jon. Știe că e ocupat cu Henry, dar are nevoie să-i audă vocea. Vocea oricui.

Telefonul sună, apoi intră mesageria vocală. O străbate un fulger de iritare. Sună din nou. Iarăși nici un răspuns. Trebuie să fie zgomot în pub, își zice. Poate că Jon n-aude telefonul. Având în continuare nevoie să ia legătura cu cineva, îi trimite un mesaj prietenei sale Vanessa.

Ai chef de prânz mâine? Pi Bistro?

Mâine e ziua în care vine menajera. Daisy are grijă întotdeauna să fie plecată de acasă. Nu poate să privească pe cineva făcând curat pe sub picioarele ei – ca și cum ar trebui să se simtă vinovată când plătește un salariu gras și, de fapt, oferă cuiva un loc de muncă. Preferă să se întoarcă într-un cămin sclipind de curățenie și să creadă că zânele casei au trecut pe acolo. Așa numea mama ei serviciul de curățenie când Daisy era mică. Zânele casei.

Telefonul scoate un ping la mesajul Vanessei.

Grozavă idee! La ce oră?

Daisy tastează:

La 12.00 e prea devreme? (În perioada asta mi-e foame tot timpul!)

Replica Vanessei apare imediat.

Nu, zău. Haruto și cu mine avem o întâlnire chiar atunci. Ce zici de mai târziu, la 14.00?

Daisy zâmbește. O să aibă cam mult de așteptat prânzul. Însă o să ia o gustare mai devreme.

Se simte bine cu Vanessa, al cărei bebeluș o să se nască la o săptămână după al ei. E plăcut să stea la taifas cu cineva care chiar înțelege. Și Vanessa nu critică. Daisy nu știe cum să reacționeze în fața celor care-i spun că nu se poate plânge niciodată, pentru că este „privilegiată” și trebuie să fie recunoscătoare pentru toate lucrurile pe care le are în viață. Totul este relativ, nu pot oamenii să priceapă asta? Vanessa nu se numără printre ei. Ea și Haruto locuiesc într-una dintre acele case ultra șic de pe malul celălalt – o structură de sticlă uluitoare, sclipitoare, cu o piscină fenomenală care pare că se contopește cu oceanul. Vanessa merge la cursul prenatal Yoga Mom de lângă casa lui Daisy pentru că Haruto muncește prin apropiere – de altfel, acolo s-au și cunoscut.

Daisy tastează:

Ne vedem atunci!

Un pic mai liniștită, își duce la etaj ceaiul de mușețel, umple cada și se așază cu o carte în apa plină de spumă.

Peste o oră e în pat cu romanul, citind printre moțâieli. Când se uită iar la ceas, e 22.26. Se ridică în capul oaselor. Jon nu-i acasă. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

Se întinde spre telefon să-l sune. Intră din nou mesageria vocală.

Se lasă la loc pe pernă, spunându-și: „Dacă a băut prea mult și a avut un accident? Dacă e la spital, pe undeva?”

Așteaptă treizeci de minute, apoi sună din nou. E trimisă la căsuța vocală. Începe să se întrebe dacă nu cumva Jon s-a dus undeva după cafenea. La un club, așa ceva. Asta o neliniștește și mai tare.

Când sună iar, Jon răspunde. Daisy simte un val de ușurare.

– Bună, iubi, rostește cu prudență. E totul în ordine? Eram îngrijorată.

– Sunt bine.

Aude zgomot. Muzică. Vocea unei femei pe fundal. Jon zice:

– Stai să mă duc undeva unde e mai liniște. Așteaptă o clipă...

Daisy aude iar vocea femeii. Apoi telefonul e înăbușit, ca și cum Jon l-ar ține lipit de trup.

– Jon? Ești acolo?

Peste câteva momente el revine și-și drege glasul.

– Scuze, iubire. Ar fi trebuit să sun. Chiar când Henry a plecat din cafenea au intrat niște tipi de la serviciu. Toți vorbesc despre noul proiect. Unul dintre evaluatorii de la Mediu era cu ei. M-am gândit că ar trebui să-l cunosc, să-mi fac niște contacte. Omul e încă aici. Ar putea să dureze până târziu. Nu te deranjează? Pot să vin acasă acum dacă...

– Nu. Nu... e... e în ordine. Emoția i se adună în cât. Se simte singură, lăsată deoparte. Cum a mers cu Henry?

O mică tăcere.

– Bine. A mers bine.

– Ce voia?

– Avea... ah, niște informații interesante. Vorbim mâine, bine?

Tulburarea pe care a simțit-o mai devreme sporește. Simte că se profilează ceva amenințător. *Tic-tac face ceasul.* Aruncă o privire spre storurile trase. În spatele lor se mișcă umbrele copacilor. Vântul bate mai tare. Vine furtuna.

– Ești bine, Daize?

– Da. Sunt... sunt bine. Era pe cale să-i povestească despre biletul de pe parbriz, dar hotărăște să se abțină. Ne vedem mai târziu, spune în cele din urmă.

– Odihnește-te un pic, iubire. Nu mai întârzii prea mult. Nu sta trează să mă aștepți.

Ea își ia rămas-bun, dar când să închidă, aude iar acea voce de femeie pe fundal. De data asta prinde câteva cuvinte: „Jon... devreme. Mulțumesc... seară minunată“.

Se lasă să cadă la loc pe pernă, apăsând telefonul pe burtă. Se uită la tavan și își spune că e o cafenea aglomerată. E la parterul unui hotel cunoscut, lângă clădirea în care lucrează Jon. Vocea putea să fie a oricui. Chiar a unei ospătărițe.

Își imaginează o ospătăriță aplecându-se peste masa lui Jon, zâmbindu-i, cu decolteul în dreptul ochilor lui. Nu, își spune. Probabil era doar o femeie care trecea pe acolo, vorbind cu altcineva. Nu poate să lase asta să se întâmple iarăși – bănuiala care tot crește. Paranoia. Să vadă lucruri în umbre și tufe. Dacă ea și Jon au fost în Colorado victimele unei hărțuitoare obsedate, asta *nu* înseamnă că se va întâmpla din nou aici.

Sau da?

Și dacă femeia din Colorado n-a priceput mesajul și i-a urmat până la Vancouver?

„O să fie bine. Treaba s-a rezolvat. Ea nu mai este o problemă.“

Dar în vreme ce Daisy alunecă în acel timp elastic, lucid, dintre somn și trezie deplină, în vis aude din nou vocea femeii, și mintea completează vorbele care lipsesc.

„Jon... Trebuie să mă trezesc devreme. Mulțumesc pentru o seară minunată.“

MAL

1 noiembrie 2019. Vineri.

Lumina zilei inundă Casa de Sticlă din toate părțile, și Mal clipește în fața strălucirii puternice a interiorului. Parterul este un spațiu deschis. Pardoseală de marmură albă, pereți albi, mobilă albă, oglinzi și câteva tușe de artă abstractă, furioasă.

– Storiurile au fost găsite ridicate, cum sunt acum? întreabă, privind cum un criminalist așterne pulberea specială pe măsuța de cafea răsturnată, în căutare de amprente.

Alți tehnicieni trec în sus și în jos pe scară. În casă e o încremenire stranie, în ciuda mișcării și discuțiilor. O goliciune, o solemnitate apăsătoare.

- Nu există storiuri care să fie trase la ferestrele acelea dinspre mare, spune Benoît.

Ea îi aruncă o privire.

- Glumești? Oamenii ăștia trăiesc într-o cutie de sticlă, fără posibilitatea de a se izola de lume? Asta-i cam...

- Exhițiționist. Da. Ca într-un acvariu.

- Voiam să spun *vulnerabil*, spune ea încet.

Benoît face semn cu bărbia spre piscina care pare că se contopește cu oceanul.

- Dâre de sânge omenesc, urme de târâre care duc afară prin ușile glisante, apoi, de-a lungul piscinei, spre o poartă care dă în alee. Evenimentul principal pare să fi avut loc la etaj, în dormitor. Vrei să începem de acolo?

- Nu, de aici, de la parter.. O să cercetăm mergând în sus spre spectacolul principal.

Lui Mal îi place să abordeze locul unei crime începând cu zona periferică, mișcându-se spre interior în cercuri concentrice. Asta îi ține mintea deschisă, o împiedică să tragă concluzii pripite. După ce a făcut o evaluare generală, se întoarce după amănunte, adesea vizitând scena de mai multe ori. Traversează pardoseala perfect lustruită, ocolind cu grijă semnele lăsate de criminaliști. Benoît merge pe urmele ei, reducând la minimum posibilitatea de contaminare.

Canapeaua albă e împrăștiată cu sânge. La fel și marmura albă de pe jos. Un pahar de vin spart, un pahar de martini și un pahar fără picior zac în bălți pe podea, lângă măsuta de cafea răsturnată. Niște măslin umplute și o ceapă mică pentru cocktail s-au rostogolit spre ușă. O telecomandă zace printre cioburi și băutura vărsată. Mal simte mirosul de alcool – acreala vinului, a whiskyului. Într-o scrumieră de pe o mäsută de la capătul canapelei e o pipă pentru marijuana lucrată artistic din sticlă verde.

- Știi ce se spune despre oamenii din case de sticlă? zice Benoît.

- Că n-ar trebui să dea cu pietre?

- Că n-ar trebui să se dea în ei cu pietre.

Mal își dă ochii peste cap și se apleacă să observe sângele de pe canapea. Face o fotografie.

- Concordă cu stropirea de expirație, spune. Iar acolo jos, pe podea, dăra aceea și linia de picături mari...

- Ar putea să fie arterial.

Ea încuviințează.

- Și altele pe peretele de acolo.

Benoît se duce spre peretele stropit.

- Semne de luptă – poate că de acolo începe, spune arătând spre canapea. Trei pahare, trei oameni care stau și

beau. Încep să se certe, se încaieră. Unul se ridică. E urmărit. Victima e izbită de peretele de aici. În acest moment poate că era în picioare. Posibilă împrôscare din impact acolo, la înălțimea medie a unui cap.

Mal vine în spatele lui.

– Poate a fost lovită cu un obiect? Trauma produsă de un corp bont ar fi putut să creeze tiparul de acolo.

Benoît încuviințează din cap.

– Sau tăiată – înjunghiată. Apoi victima alunecă în jos pe perete. Poate se târăște în direcția aceea, spune arătând cu degetul. Acolo victima sângerează aproape de podea. Încearcă să se folosească de brațul canapelei ca să se ridice iar în picioare. E lovită iar. Aspiră sânge acolo? Victima se târăște mai departe.

– Și apoi? întreabă Mal. Unde s-a dus victima noastră? Unde e cadavrul?

Benoît se lasă pe vine.

– Uită-te la linia asta dreaptă de sânge. Pare că a fost aici ceva care a oprit împrôscarea.

– Un covor, murmură ea. Aici a fost un covor. Sub măsuta de cafea.

– Ar putea să explice urmele de târâre. Poate că victima a fost târâtă afară pe covor.

În timp ce fotografiază, Mal observă o licărire aurie între pernele canapelei. Mai apasă o dată pe declanșator, apoi dă deoparte pernele și cu mâna înmănușată ridică un pandantiv de aur. Scoate un fluierat.

– Un diamant mare de tot montat într-o lacrimă de aur! Lănțișorul e rupt.

Cheamă un criminalist să pună pandantivul într-o pungă de probe, apoi se duce încet spre ușa glisantă, cercetând podeaua.

Iese pe terasă. Suprafața piscinei e încrețită de vânt. Dincolo de piscină scânteiază brațul de mare Burrard. Un criminalist e ocupat cu luarea de probe de pe terasă. Ridică privirea și o informează:

– Urme de sânge și aici. Ceva a fost târât afară din living, de-a lungul terasei, pe după colțul casei, apoi afară pe poartă până pe alee. Poarta a fost găsită deschisă. Urma de sânge se oprește acolo unde pare să fi fost parcată o mașină.

– Ca și cum ceva ar fi fost pus într-un vehicul, conchide Mal.

– Asta ar concorda cu observațiile noastre de până acum.

O mișcare din apropiere îi atrage atenția detectivei. Ridică ochii spre casa vecinilor. La fereastra de la etaj e o bătrână cu o cuvertură în carouri pe genunchi. Femeia îi face un mic semn cu mâna. Mal șovăie, apoi ridică și ea mâna într-un

mic salut, simțindu-se ciudat totuși. Nu-i obișnuită să fiuture mâna spre martori. Îi spune încet lui Benoît:

– Trebuie să fie cea care a sunat la poliție. M-ar deranja ca o bătrână să mă supravegheze în felul ăsta. Probabil că vede toată piscina și o parte din living.

Benoît îi urmărește privirea.

– Putem să-i luăm o declarație când terminăm aici.

Se întorc în casă. Pe blatul barului se află un shaker pentru martini, o găletușă cu gheață topită, o sticlă argintie de votcă Belvedere, o sticlă de whisky Balvenie Caribbean ținut paisprezece ani în butoi, un vas cu măslina umplute și un platou cu brânzeturi care încep să se usuce.

Mal se uită la o fotografie înrămată de pe peretele din spatele barului. E singura fotografie de la parter. Înfațișează un bărbat și o femeie în jur de treizeci și cinci de ani. Femeia e o brunetă cu pielea albă, de o frumusețe izbitoare. Păr lung, ondulat. Suplă. Poartă o salopetă crem mătăsoasă și sandale cu tocuri ridicol de înalte. Pozează cu eleganța unui model din *Vogue* alături de un bărbat un pic mai scund decât ea din pricina tocurilor. Bărbatul o ține pe după mijloc cu un aer de proprietar. Pare să fie de origine asiatică. Stau în fața unei piscine turcoaz. E limpede că au încredere unul în altul și se simt bine împreună. Au un aspect de oameni bogați – dacă bogăția are o imagine. Pe fundal sunt palmieri, cascade de orhidee, o clădire cu aspect colonial, cu stâlpi albi și mobilier din ratan negru pe o verandă cu dale albe și negre.

– Haruto și Vanessa North? sugerează ea în timp ce face o poză imaginii înrămate. Făcută undeva în Asia, aș zice, judecând după vegetație și mobilierul de pe verandă.

Cei doi trec în bucătărie. Totul e masiv, oțel inoxidabil și alb sclipitor. Imaculat. Nici un semn că s-ar fi gătit aici. Benoît deschide frigiderul Sub-Zero.

– Nimic în frigider în afară de o sticlă de roze, spune el deschizând și închizând uși. Nimic nici în mașina de spălat vase. E ca și cum casa ar fi fost aranjată pentru o ședință foto. A, stai, ia uită-te la asta, exclamă arătând un suport pentru cuțite. Lipsește unul. Unul dintre cuțitele mari pentru friptură, remarcă el privind-o pe Mal în ochi.

Încordarea sporește când urcă pe scară, pe lângă marcajele picăturilor de sânge de pe trepte. Balustrada e mânjită cu sânge.

Un criminalist care coboară înclină din cap în chip de salut. Podeaua de la etaj e acoperită cu covoare. Urme de pași însângerați pe covorul crem pufos, venind din dormitor. Cei doi intră în dormitorul principal. Mal se oprește. Un moment nu poate să respire.

Nu-i sunt necunoscute scenele unor omoruri violente, însă aceasta e șocantă. O pictură abstractă – aproape frumoasă – făcută cu împrăștiături de sânge pe decorul alb imaculat al încăperii. Dărele și stropii de sânge roșu se arcuiesc pe pereți, pe tavan, pe oglindă, pe abajururi, pe covor. Iar în mijlocul patului dublu, în centrul cearșafurilor albe mătăsoase, mototolite, este o zonă aproape neagră de la sângele îmbibat.

O trece un fior. Înghite în sec. Înaintează.

– Oho, murmură.

Cei doi criminaliști care prelevează sânge de pe o statueta de jad de pe podea, lângă pat, ridică privirea.

– Așa-i? zic ei aproape la unison.

– Și nici urmă de cadavru? întreabă Mal.

– Încă nu, spune femeia. Dar sunt al naibii de sigură că oricine o fi cel care a pierdut atât de mult sânge n-a plecat pe picioarele lui de aici.

– Statueta pare să fie o armă? sugerează Benoît.

– Posibil, răspunde criminalista. Am găsit pe ea urme de păr încâlcit și sânge. Păr subțire, blond. Închis la culoare la rădăcină. De asemenea, am găsit pe cearșafuri fire întunecate mai lungi. Pe partea cealaltă a patului e ceva care s-ar putea să vi se pară interesant.

Mal și Benoît dau ocol patului mare. Un tenis zace pe o parte – un pantof alb cu o dungă portocalie pe lateral. O șosetă veche, însângerată, atârnă din el.

Mal se încruntă.

– Doar unul? Celălalt e pe undeva?

– Până acum, nimic, spune criminalista.

Mal se lasă pe vine, face o fotografie, apoi examinează tenisul.

– Un tenis feminin comod, la preț moderat. Proiectat pentru confort. Îl ridică, se uită înăuntru. Mărimea treizeci și șapte.

– Într-un loc ca ăsta te-ai aștepta să găsești un pantof de sport dintre cei mai scumpi, nu ceva așa de banal, comentează Benoît.

Mal își morfoleşte obrazul pe dinăuntru.

– Sare în ochi, într-adevăr. Ar fi putut să fie smuls de pe piciorul victimei, cu șosetă cu tot, poate când a fost târâtă. O să luăm ADN de pe șosetă, să vedem dacă se potrivește cu restul.

Se uită la patul dublu. La cearșafurile mototolite. Pe comodă e altă fotografie înrămată a perechii. Sunt în haine de seară, pentru vreo ceremonie. Foarte arătoși. Foarte eleganți. Se gândește la paharele cu băuturi de la parter. La tarta și florile de afară. Nici un cadavru. Proprietarii casei au

dispărut. Vehiculele luxoase sunt încă în garaj. Se ridică și se duce la dressing. Deschide ușile, aprinde luminile. Dressingul e la fel de mare ca biroul de acasă al soțului ei. Intră împreună cu Benoît. Haine de damă la dreapta, bărbătești la stânga. Totul e călcat impecabil, atârnat frumos, chiar spațiat. Pe peretele din fund sunt pantofii. Rafturi întregi. De la firme de lux pentru amândoi. Mal ia un pantof cu toc cui, îl răsuțește.

– Mărimea treizeci și nouă, spune încet.

Benoît se uită la alt pantof. Apoi la încă unul.

– Toți pantofii de damă sunt fie treizeci și nouă, fie patruzeci. Cei bărbătești sunt patruzeci și doi.

– Femeia din fotografia de la parter pare înaltă, spune Mal. Se prea poate să poarte patruzeci. E plauzibil ca tipul să poarte patruzeci și doi.

– Și totuși tenisul însângerat e numărul treizeci și șapte, observă Benoît.

– În mod clar nu se potrivește în tabloul ăsta, mormăie detectiva în timp ce studiază conținutul scandalos de scump al dressingului.

– Dacă tenisul nu e al doamnei North din fotografie, poate că e al victimei noastre, spune Benoît.

– Și atunci unde-i ea? Mal se uită în ochii lui. Unde îi este cadavrul? Unde sunt proprietarii?

– Și cine naiba-i Daisy? adaugă el.

De la parter se aude un strigăt.

– Doamnă sergent, am găsit cuțitul!

JURNALUL MENAJEREI

Dacă dependența de iscodire ar putea să fie „problema care m-a adus aici“, *motivele* din spatele dependenței sunt ceea ce terapeuta mea vrea să descopere. Prin intermediul ținerii unui jurnal mi-am dat seama că de curând au fost două evenimente declanșatoare care mi-au exacerbat dependența și mi-au împins comportamentul pe un teritoriu riscant, periculos. Au avut loc în aceeași zi, ceea ce le-a făcut să se amplifice reciproc. E ciudat cum uneori nu putem vedea noi înșine aceste lucruri, chiar dacă strigă în fața noastră.

O să-ți povestesc acum ziua respectivă. O s-o descriu, dragă jurnalule, așa cum s-a desfășurat, pas cu pas, în timp real.

Eu și Boon ne-am trezit dimineață foarte devreme ca să ne ducem în Lighthouse Park înainte de serviciu.

Zorii s-au ivit mohorâți, reci. Ploaia cade ca un vâl blând pe când mergem greoi pe o cărare umbrită, cu noroi negru și rădăcini noduroase. În jurul nostru se înalță conifere uriașe din care picură apă, iar cețurile se cern ca niște stafii printre trunchiurile străvechi. Creează senzația că trunchiurile sunt înzestrate cu simțire. Ne veghează. Ne adăpostesc, ne apără. Cu condiția să rămânem pe cărare.

Într-un mic rucsac am o urnă cilindrică de bambus, biodegradabilă, în care este cenușa mamei mele. E surprinzător de grea cenușa unui om.

Azi se împlinesc exact douăsprezece luni de când a murit mama. Tot procesul care a dus la moartea ei m-a dat peste cap și încă n-a încetat să mă tulbure. Vocea mamei mi se încolăcește prin minte în timp ce caut locul potrivit ca să împrăstii ce a mai rămas din ea.

– Erai așa de promițătoare, Katarina. Erai în fruntea clasei tale la matematică, chimie, fizică. La limba engleză ai câștigat concursul de eseuri. Erai pe lista celor mai buni elevi. Ai fi putut să devii orice ai fi vrut, dar acum ești o menajeră care curăță după alții.

– Și tu ai făcut curățenie prin case, mamă. Te-am moștenit.

– Eu și tatăl tău am emigrat, Katarina, ca tu să nu crești așa. Am făcut-o pentru *tine*. Am făcut curățenie în case și în camere de hotel pentru tine. Totul pentru tine. Totul. Și uite ce ne-ai făcut.

Apoi mama s-a îmbolnăvit.

S-a îmbolnăvit rău.

Am încercat s-o ajut. Am încercat să împiedic agravarea. Am dus-o cu mașina la toate consultațiile și ecografiile și analizele. Am petrecut zile întregi la centrul pentru cancer, unde făcea chimioterapie. Nimic n-a oprit boala.

A fost internată la îngrijiri paliative. A murit. Toate astea în răstimp de opt luni de la diagnosticare. N-am crezut că o să fie așa un șoc, sau că o să-mi fie atât de dor de văicăreala și muștrările ei. Poate că în clipa asta îl ceartă pe tata în cer, fiuturându-și spre el mâinile aspre, de menajeră. Aproape că îi aud vocea cu acel accent ucrainean de care n-a scăpat niciodată.

– Oh, Pavlo, *uită-te* un pic la fiica noastră, pe care am lăsat-o în urmă, pe pământ. A trecut de treizeci de ani, Pavlo, și încă mai curăță casele altora...

– Ce zici de locul ăsta? întreabă Boon, întrerupând-o pe mama în capul meu.

Mă întorc și văd ce arată cu degetul. Ploaia picură de pe cozorocul șepcii mele. Picură de pe crengile grele, triste, ale pădurii verde-închis. Am impresia că picură din inima mea.

- E cam abruptă panta, zic și mă uit cu băgare de seamă peste buza falezei, ținându-mă de mâneca lui. Stâncile alea de pe margine par alunecoase. Nu vreau să cad de pe faleză în apă împreună cu cenușa ei. Pentru că asta ar bucura-o grozav.

Râde. Boon are un râs ciudat, unic. După ce l-ai auzit, l-ai recunoaște oriunde. Îmi amintește de glasul unui cocor când e iritat. Sau agitat. Nu-l văd des pe Boon agitat, dar când este, râde și scoate țipătul acela ascuțit. Mă face să zâmbesc de fiecare dată, deși altora li se pare foarte enervant.

- Vorbești de parcă încă te-ar urmări cu privirea, zice el.

- Întotdeauna mă urmărește cu privirea. E în capul meu.

- Vezi? E vorba de tine. Tu ești problema, nu ea. N-a fost niciodată vorba despre ea. Nu-i decât vocea interioară a conștiinței tale, și ți-ai numit conștiința, judecătorul tău interior, „mama“.

- Of, nu începe și tu, Boon.

Am parte destul de chestiile astea de la terapeută. Dau să mă îndepărtez, însă mă opresc și mă întorc brusc spre el. Mă aplec în față uitându-mă fix în ochii lui. El face un mic pas în spate, surprins. Mijesc ochii și îl fulger cu privirea. Postura și expresia mea sunt intense, agresive. Zâmbetul i se șterge. Mai face un mic pas în spate, mai aproape de buza alunecoasă a stâncii.

- Ce faci, Kit?

- Este ea acum în tine, Boon? Arăt cu degetul spre nasul lui. Ești acolo, mamă? Mă apropii de el. L-ai luat în stăpânire pe Boon, locuiești în trupul lui Boon, mamă?

- Încetează!

- Ha, te-ai speriat!

Mă plesnesc peste coapsă.

- Ba nu. Și trebuie să te maturizezi.

- Acum vorbești ca tata.

- Și când l-ai auzit ultima oară pe tatăl tău vorbind? A murit acum vreo zece ani, nu? Întotdeauna mi-ai spus că după aceea ați fost doar tu și mama ta.

Ridic din umeri și pornesc înapoi pe cărăruia care serpuiește deasupra apei. Departe, jos, valurile plescăie ușor. Boon vine după mine prin noroi, și pașii lui scot un sunet ca de leorpăială. Pietricelele desprinse de gheata mea cad zuruind pe fațada stâncii. Însă el are dreptate. Mi-am auzit din nou tatăl. Venind direct din trecut. Ducându-mă înapoi la vremea când aveam șaisprezece ani. „Trebuie să te maturizezi și să-ți asumi niște responsabilități, Katarina. Mereu minciuni. Minciuni, minciuni, minciuni. Ești dezgustătoare, Katarina. Târfă ce ești! Ne-ai dezonorat

familia. Știi asta? Ai aruncat rușinea asupra întregii noastre familii...”

Merg mai repede. Cu pasul mai hotărât.

O aud pe mama contrazicându-l. „Las-o în pace pe Katarina.”

Dintr-odată, balonul de durere din pieptul meu explodează. Lacrimile îmi urcă în ochi și simt că lucrul ăsta o să mă distrugă. Vieți trecute. Ocazii trecute. I-am dezamăgit. M-am dezamăgit pe mine. Și sunt recunoscătoare ploii – burniței înșelătoare care îmi ascunde umezeala sărată de pe față.

Mă împiedic de o rădăcină ieșită din pământ. Îmi recapăt echilibrul și ridic privirea. Și o văd – o bancă de lemn prinsă cu piroane pe o placă netedă de stâncă, îndreptată spre marea de un cenușiu închis.

– Aici, zic, răsucindu-mă spre Boon.

– Cineva a făcut deja un loc de pomenire, Kit. Uite, pe bancă e o placă – e locul de jelit al altcuiva. Au plătit pentru banca asta.

– Of, nu fi caraghios. E donată în numele altui mort. Și apoi, ar fi potrivit, nu? Ca eu și mama, paraziții care reciclează gunoiul oamenilor bogați, să folosim locul de pomenire al altcuiva. Haine la mâna a doua, bănci la mâna a doua. Nu-i ca și cum ar fi proprietarii acestei stânci sau ai parcului. E un parc public. Pentru distracția tuturor. Ei doar au dat banii.

– E o glumă, Kit. Dumnezeu, ce se întâmplă cu...

Dar își înghite vorbele. Știe ce se întâmplă. Mi-e greu să mă descurc cu asta. Iată ce se întâmplă.

– Îmi pare rău, zic. Hai să terminăm odată.

– Bine. În ordine.

Îmi dau jos rucsacul și scot urna. Apoi încremenesc. Nu pot s-o fac.

Așa că Boon și cu mine stăm o vreme pe bancă. În ploaia blândă și în ceață. Eu țin strâns în poală cilindrul de bambus biodegradabil, dintr-odată incapabilă să mă despart de mama.

Toți acești ani în care mă gândeam că mi-ar fi mai bine fără criticile ei nedrepte. Acum...

Îmi plimb mâna peste bambus. E așa de neted! Directorul casei de pompe funebre mi-a spus că aș putea să îngrop urna după ce împrăștii cenușa, poate chiar să plantez deasupra un copac, și urna se va descompune.

Ceața se înghesuie spre noi. Picurii din pădure se îndesesc. Se aude slab zgomotul orașului, vaierul îndepărtat al unei sirene.

Boon spune încet, cu bunătate, pentru că Boon a fost întotdeauna bun cu mine:

– Ar fi bine s-o facem, Kit. Trebuie să mă duc la muncă. Și tu la fel.

Îl așteaptă munca lui de scenograf la „Hollywood North“.

Lucrează la al doilea sezon al unui serial de televiziune despre un medic legist. Și casa noilor mei clienți așteaptă – sub haina de ploaie am uniforma de la Holly's Help. Totuși, nu sunt în stare să mă mișc. Sunt sudată pe bancă, cu cilindrul cu cenușa mamei în mâini. Lacrimile încep să-mi șiroiască pe față. Umerii îmi tresaltă.

Cenușa ei a zăcut un an întreg pe polița șemineului meu, din pricină că nu m-am putut îndupleca să fac asta. Ca și cum aș fi vrut-o acolo, pe poliță, ațintindu-mă tot timpul cu degetul acuzator.

– Vezi tu, Katarina, cureți gunoiul din viețile altora, și totuși nu poți să ți-o păstrezi pe a ta curată. Acum nu ești în stare nici măcar să arunci cenușa mamei tale dragi, mama care a renunțat la tot în Ucraina ei de baștină ca tu să poți avea o viață mai bună. Niciodată n-ai fost în stare să isprăvești ceva cum se cuvine. Ba chiar ai renunțat la școală, după ce am economisit toți banii ăia ca să mergi la facultate. Prea multă băutură. Prea multe petreceri. Anturaj prost.

Boon mă înconjoară cu brațul. Nu zice nimic. Doar e acolo pentru mine. Există tot felul de iubiri, și iubirea pe care o simt pentru Boon e doar de un fel. E cel mai bun prieten al meu. Aș face orice pentru el și el ar face orice pentru mine. E o legătură mai puternică decât sângele.

– Știi care au fost ultimele ei cuvinte? Îngaim.

Boon se strâmbă sub pălăria de ploaie.

– Ia să ghicesc. Și începe o imitație perfectă a vocii cu accent ucrainean a mamei mele. „Ai fi putut să faci ceva în viață, Katarina.“

Mă înec râzând.

– Nu. Nu, a fost așa... Stau un pic să-mi mobilizez talentul actoricesc, apoi, ca un ecou exact al „conversației“ noastre din salonul de spital, recit: „Trebuie să plec de aici, Katarina. Ajută-mă să mă dau jos din patul ăsta. Imediat“. „Mamă, ești slăbită. O să cazi. O chem pe asistentă să...“ „Nu, nu! Dumnezeu mare, trebuie să plec de aici.“ „Oprește-te, mamă. Lasă-mă să te ajut să te culci la loc.“ „Lasă-mă în pace! Maică Precistă! Sfântă Fecioară, Isuse, 911, să mă ajute cineva! Ajutați-mă s-o dau deoparte pe Katarina. Dă-mi drumul. Îți trag un șut, Katarina. Îți trag un șut de nu te vezi, îți trag o copită de măgar!“

Boon se holbează la mine. Apoi un zâmbet îi arcuiește încet buzele.

- Copită de măgar?

Scot un fornăit de râs, îmi șterg nasul cu dosul mâinii, încuviințez din cap.

- Ce e o copită de măgar? Credeam că e o poziție de yoga.

- Probabil cel mai tare șut pe care și-l putea imagina mama. Lovitură cu piciorul spre spate, știi, cum fac caii.

- Poate cineva de la ferma la care a crescut ea a fost lovit de un măgar.

- Habar n-am. În parte erau medicamentele, în parte procesul natural al morții. Sunt faze, știi? Așa cum există faze în sarcină, există faze identificabile, previzibile, în procesul plecării din această lume.

- Presupun că de aceea există persoane care oferă sprijin la ambele capete – atât intrarea în lume, cât și ieșirea pot fi foarte violente și traumatizante. Și înspăimântătoare.

- Da.

Boon tace o vreme.

- Presupun că măgarii lovesc foarte tare.

- Așa cred. I-au fost injectate medicamente și a murit după câteva ore. Simțind dintr-odată nevoia să eliberez cenușa cu un șut, spun: Hai s-o facem.

Mă ridic, desfac închizătoarea urnei de bambus, răsucesc capacul și golesc cenușa în vânt. Rămășițele mamei mele sunt suflate în sus și afară, și într-o parte, și în jos – literalmente explodează din urnă. Pe fondul ceții gri, norul exploziv al cenușii ei pare argintiu și alb. Crește în sus ca ciupercă atomică, e suflat înapoi pe deasupra noastră, se împrăștie în jos în mare, în sus pe crengi și pe cer. Cenușa mamei ajunge peste tot. Iar eu râd și râd, și râd, simțindu-i încântarea. Libertatea ei sălbatică. Reciclată. Înapoi în univers.

Trag adânc aer în piept, simțind-o cum pleacă. Dar mă simt și pierdută. Brusc în derivă pe acest ocean al vieții.

Și gata.

Ne întoarcem la mașinile noastre. Cu urna goală, rucsacul de pe umerii mei e ușor.

Când ajungem în parcare, o Tesla Roadster de un albastru strălucitor e parcată în cealaltă parte, cât de departe cu putință de vehiculele ordinare și ieftine, antica Honda cafenie a lui Boon și Subaru Crosstrek-ul meu galben.

- Stai, așteaptă, îi spun lui Boon.

Prinde sclipirea din ochii mei și zâmbește larg. Micul nostru joc a început. Gluma noastră secretă împotriva lumii banilor și poveștilor false, pentru că lucrurile nu sunt niciodată așa cum se înfățișează ochilor.

Fără o vorbă, ne îndreptăm în același pas spre Tesla albastră. Începem să improvizăm, luând în mod firesc

pozițiile când ne rezemăm de Roadster. Boon își petrece brațul pe după umerii mei. Eu privesc cu adorație în sus spre fața lui în timp ce întind telefonul și apăs pe buton. Poți face atât de multe cu poziția trupului, cu expresiile. Poți să radiezi încredere în sine, să pari că ești stăpânul lumii. E batjocura noastră la adresa celor care se cred așa și care îi exploatează pe ceilalți.

Ne schimbăm pozițiile, clic din nou. Îi trimit o bezea – el își dă capul pe spate și râde.

Mai facem o fotografie.

Boon urcă în vechea lui Honda și pleacă la decorul de film din Burnaby (care se dă drept Boston). Eu urc în mașina mea cu mopurile și aspiratorul Dyson în spate și cu logoul Holly's Help pe portiere. În timp ce motorul se încălzește și ceața se curăță de pe parbriz, aleg una dintre fotografii. Deschid contul de Instagram @vulpeasicioara (amândouă șmechere, vulpea și cioara – și am o slăbiciune pentru corvide). Încarc imaginea, tastez haștagurile #eusiubi #drumetiidedimineatainaintedemiculdejun #viataamoroasa #traifulpecoastadevest #iubesctesla #planuindurmatoareaexcursie. O postez.

Bag în viteză și pornesc spre noua mea însărcinare.

Când intru în traficul de pe autostradă, n-am habar că, după acest moment, totul se va schimba.

Ți-am spus, dragă jurnalule, au fost două evenimente. În aceeași zi. Contopite. Despărțirea de cenușa mamei. Și... noii clienți dintr-o casă numită Cabana Trandafirilor.

JON

17 octombrie 2019. Joi. Cu două săptămâni înainte de crimă

Jon Rittenberg e la „Hunter and Hound” cu Henry. E genul de cafenea preferată de bărbați. Multe lambriuri, tapițerii din piele în culori întunecate, lumini slabe, abajururi de un verde învechit. Henry J. Clay, cu păr argintiu, membru în consiliul de administrație al TerraWest, l-a invitat pe Jon la un pahar și o cină timpurie. Ceea ce, după definiția lui Henry, înseamnă cel mai bun whisky și carne de vită Wagyu.

Henry e ghemuit ca un broscoi râios în separeu în fața lui Jon, tăindu-și agresiv friptura cu un cuțit cu mâner de lemn. Carnea din farfuria bătrânului e atât de puțin gătită, că pare aproape albastră. Henry ridică la gură o bucată, dar se oprește cu furculița în aer. Arată din cap spre friptura lui Jon, neatinsă.

– Nu ți-e foame, tinere?

Jon se uită la sângele care se scurge în piureul de cartofi din farfuria lui Henry. I-a pierit pofta de mâncare. Încă se chinuie să digere ceea ce tocmai i-a spus interlocutorul său.

– Haide, e cea mai bună carne de pe-aici.

Henry întinde mâna spre paharul cu Balvenie vechi de paisprezece ani și ajută carnea să alunece pe gât.

– Așadar, suntem doi candidați? Ești sigur? Întreabă Jon. Pentru că n-are sens.

Henry râde, mai ia o gură de Balvenie și îi face semn tinerei și frumoasei ospătărițe, cu o bluză foarte decoltată, să mai aducă un rând. Își tamponează colțurile gurii cu șervetul de în și zice:

– Uite ce-i, dacă Labden nu s-ar fi retras așa de brusc, aveai promovarea în buzunar. Știi asta.

– Dar?

– Dar lucrurile s-au schimbat, Jonno. Labden nu mai are cărțile în mână. A înmănat frâiele tineretului. Sunt singurul bășinos bătrân care mai zăbovește pe-acolo.

Un ceaun cu acid începe să bolborosească în măruntaiele lui Jon.

„N-ar fi trebuit să fle nici o problemă. Labden mi-a garantat poziția de director administrativ al noii stațiuni când iese online. De ani întregi îmi pun inima și sudoarea în compania asta. Pentru numele lui Dumnezeu, TerraWest mi-a exploatat numele, faima olimpică, medaliile de aur. Sunt însurat cu fiica fondatorului.”

– Și, sincer, tinere, chiar și Labden ar putea să vadă că e momentul să se schimbe ceva. Percepția este totul, Jonno. TerraWest trebuie să arate că face reforme care ne țin în ritm cu sentimentul predominant în lume.

– Cine-i rivalul meu?

– Te-ai gândit că s-ar putea să fie o rivală?

– Este o rivală?

Henry râde iar.

– E bărbat. L-ai întâlnit, spune mijind ochii. La prezentare, săptămâna trecută. Tocmai coborât din avion, venind de la Zermatt. Tipul cel nou.

– Ahmed Waheed? Tipul din nordul Africii? Jon e uimit. Mintea i se întoarce la întâlnirea de săptămâna trecută. Ce mama dracului știe Waheed despre conducerea unei stațiuni de schi?

– O grămadă de lucruri. S-o fi născut el în Africa, dar în copilărie a umblat prin toată Europa cu familia. Tatăl era diplomat. Waheed a învățat să schieze în Italia. Vorbește cinci limbi, printre care araba. A absolvit Școala de Management de la Grenoble, care, după cum știi, e renumită pentru stilul inovativ de gestionare a afacerilor pe care li-l

inculcă studenților. A urcat pe scara ierarhică în branșa turismului de schi – implicat direct – de la Kitzbühel și Val d'Isère până la Chamonix. Mai e și as la snowboarding.

– Snowboarding? „La dracu’!” se gândește Jon. De aceea a fost adus la biroul central? E deja numit pe postul meu? Asta s-a întâmplat pe când Labden era acolo, pentru că altfel n-ar fi fost timp... Am dreptate, nu? Propriul meu socru, care mi-a promis postul ăsta, care ne-a momit pe mine și pe Daisy să ne întoarcem aici, a adus pe altcineva.

Henry se lasă pe spătar și-și rotește încet paharul. În lichid joacă o lumină arămie.

– E o afurisită de păcăleală, nu percepție! Jon dă de dușcă tot whiskyul, strâmbându-se când îl arde pe gât. Nu-i decât corectitudine politică. Dă-i băiatului cafeniu slujba din vârf fiindcă-i cafeniu. Știm cu toții. N-are nimic de-a face cu experiența și adecvarea pentru funcție.

Ospătărița vine cu băuturi proaspete și un zâmbet proaspăt. Piele curată, proaspătă. Când se întinde peste masă ca să ia paharele goale, Jon îi simte aroma de săpun de pe piele. Observă un mic tatuaj pe partea interioară a încheieturii mâinii. Și pentru scurt timp se simte incredibil de bătrân. Nu bătrân ca Henry, dar sleit și furios din pricina cărților care i s-au împărțit. În clipa în care ospătărița pleacă, Jon întinde mâna spre paharul pe care i l-a adus. Când își dă capul pe spate ca să ia o gură, observă o femeie privindu-l de la celălalt capăt al barului.

E brunetă. Piele albă. Păr lung, unduitor. Ochii li se întâlnesc peste întinderea cafenelei. Jon simte cum electricitatea îi sfârâie pe piele. Ea îi susține privirea, și o frântură de secundă sunt legați printr-un curent impalpabil de-a curmezișul localului aglomerat. Muzica vioaie se topește în ceață, la fel și Henry. E frumoasă. E interesată de el. E ca pe vremuri. Când era un zeu al schiului olimpic. Un armăsar de aur. Ea întrerupe legătura și întoarce capul. Jon e aruncat înapoi în realitate. Însă acum inima îi bate mai repede. Simte o vigoare înnoită. Apoi își dă seama că Henry îl privește.

Își drege glasul, soarbe din băutură și se uită în ochii bătrânului. În acest moment Jon nu-și dorește decât să explodeze din hotarele pielii sale, să dea frâu liber acestui foc acumulat pe care încearcă din răputeri să-l țină înăuntru. Tânjește după euforia schiatului, după țâșnirea prin porțile din vârful muntelui, după urletul vântului pe lângă față, după dangătul clopotelor vacilor când plonjează pe traseu. Vrea acea trăire a urcării pe podium, cu pumnii ridicați. Numărul unu. Băiatul de aur. *BergBomber*. Mulțimea scandând: „JonJon, JonJon, JonJon, JonJon!” Fete vociferând

ca să ajungă aproape de el în cluburile de noapte. E într-o celulă. Prins în capcană. Într-o căsnicie tot mai plictisitoare. Trăind într-un loc numit Cabana Trandafirilor. Cu un bebeluș pe drum. Răspunderea zdrobitoare de a deveni cumva tată. Cum se presupune că va face asta? Tatăl lui nu și-a dat seama niciodată. Tatăl lui s-a eliberat din cătușele căsniciei și l-a lăsat pe Jon cu mama. Sigur, a trimis bani din Europa, unde se combina cu un manechin după altul, dar pe mamă asta a costat-o scump. Și-a căutat alinarea în băutură, ceea ce a rostogolit-o într-o serie de aventuri care în cele din urmă au ucis-o. „Tatăl meu a ucis-o pe mama.” Singura dată când telefona era când Jon făcea ceva uimitor, cum ar fi să câștige aurul olimpic. Atunci tatăl voia să spună lumii întregi: „Uite, ăsta-i băiatul meu”.

– Uite... zice Henry. Știu că în clipa asta crezi că era dreptul tău...

– De aceea ne-am mutat înapoi, spune Jon încet, ridicând mâna ca să mai ceară un whisky. De aceea Daisy și cu mine ne-am mutat din Colorado. De aceea am muncit ca un sclav pentru TerraWest la stațiunea din Japonia. Totul a fost o pregătire pentru acest nou pas.

– Vremurile se schimbă, Jonno.

Jon se lasă pe spătar în timp ce ospătărița aduce alte băuturi și îi ia farfuria cu mâncarea aproape neatinsă. Ce-o să spună Daisy? Ce vor crede toți? E o umilire publică. Comandase deja noile cărți de vizită. Nu s-ar fi întors niciodată în acest oraș dacă n-ar fi fost promisiunea lui Labden. Acum simte că e înghesuit din toate părțile. Ochii lui Henry îl sfredelesc. Jon se concentrează iar și observă o sclipire în acei ochi – răutăcioasă și întunecată.

– Te... te uiți la mine ca și cum lucrurile n-ar fi bătute în cuie, Henry.

– Nimic nu-i vreodată bătut în cuie, Jon.

Jon își umezește buzele. O vede din nou pe brunetă uitându-se la el. Ea își ferește repede privirea, părul îi cade peste profil. El simte o disonanță. Ceva se sfârșește. Sau începe?

– Vrei să zici că încă mai am o șansă? Cu adevărat?

Henry se apleacă în față. Tonul i se schimbă.

– Să-ți spun ceva, băiete. Nu lăsa niciodată oamenii să hotărască ce poți și ce nu poți să ai. N-oi fi tu așa de bătrân ca mine, dar te cunosc, Jon. Te cunosc bine.

Îi lasă timp să-i asimileze vorbele. Jon se întreabă dacă nu cumva Henry se referă la un incident deosebit de neplăcut din trecutul lui.

– Tipii ca noi, continuă Henry, că vor sau nu, sunt în același club și sunt atacați. Noi, bărbații de vârstă mijlocie

sau mai bătrâni, pentru că ne-am născut albi și ne-am născut bărbați. Și ne-am născut într-o vreme în care ni s-a spus să creștem și să devenim bărbați. Să „ținem piept bărbătește“. E o situație imposibilă. Trebuie să fim uniți în fața acestei discriminări pozitive dezlănțuite care pune culoarea pielii mai presus de experiență. Ridică paharul și îl ațintește spre Jon. Trebuie să iei ce e al tău, băiete. Să lupți pentru ceea ce-ți dorești.

Un moment de tăcere. Ochii lui pătrund ca un laser în ochii lui Jon, în sufletul lui.

– De ce m-ai invitat aici?

– Ca să te previn. Ai fi fost luat prin surprindere.

Se apleacă mai aproape. Jon îi simte răsuflarea care miroase a carne, a băutură.

– Eu te voiam pe tine pe acest post, Jon. Dar ceilalți au votat împotriva. Așa că acum vreau să-ți ofer acest mic interval în care să-ți faci o strategie. Știai cum să lupți, *JonJon*. Foloseai toate mijloacele. Niciodată n-ai acceptat mizeriile celor care încercau să-ți taie craca de sub picioare. Ce-ai făcut când au zis că n-o să iei medalia de aur? Le-ai demonstrat. Ai adus acasă nu doar o medalie, ci *două*. Sau *BergBomber* s-a fleșcăit?

Încordarea îi încinge pieptul lui Jon.

Henry se reazemă de spătar, însă privirea îi este înflptă în cea a bărbatului mai tânăr.

– Oricine are o fisură. O slăbiciune. Oricine, Jon, *oricine* are un trecut. Oricine a făcut o greșală. Oricine are o taină. Un punct vulnerabil. Mai ales tinerii ca Ahmed Waheed. Împingând peste masă un cartonaș alb, îl îndeamnă: Găsește-l pe al lui.

Jon ia cartonașul. Are un logo simplu. PRESTON PRIVATE INVESTIGATIONS. Telefonul lui sună pe masă. Daisy. Jon lasă să intre robotul. Cum să-i spună lui Daisy că tatăl ei i-a dezamăgit pe amândoi? Se simte tras pe sfoară. Dus de nas și înlocuit. Privește cartonașul.

– Ce-i asta?

– Un tip specializat în astfel de lucruri. Fost polițist. Se pricepe. Când îl suni, cere-l pe Jake. Spune-i că te-a trimis Henry Clay.

Henry se ridică și pleacă.

Jon se uită lung la cartonaș. Femeia de la bar îl urmărește cu privirea. El se simte ca și cum ar sta pe o bombă în plină numărătoare inversă, așteptând să explodeze.

JURNALUL MENAJEREI

După ce am răspândit cenușa mamei, urmez instrucțiunile GPS-ului spre Cabana Trandafirilor, casa noilor mei clienți. Lângă mine, pe scaunul din dreapta, stă urna goală. Mai are cenușă pe buză. Fărâme din mama. Cumva, am izbutit să păstrez o parte din ea, oricât de mult m-am străduit.

Cabana Trandafirilor este în Point Grey, o comunitate de elită din vestul orașului, aproape de universitate, cu plaje frumoase. În cartier sunt mulți dintre acei „unu la sută” pentru care fac curățenie.

În vreme ce trec peste Burrard Bridge și zăresc Munții North Shore dincolo de apă, mă gândesc la Casa de Sticlă de pe celălalt mal. E unul dintre contractele mele de durată. Proprietarii sunt Vanessa și Haruto North, și mi-o imaginez pe bătrâna Beulah Brown, vecina lor, stând la fereastra ei de la etaj, cu binoclul cel nou îndreptat spre ceea ce se petrece dincolo de brațul de mare. Poate chiar urmărește traficul când trec eu pe pod.

Nerăbdarea îmi crește pe măsură ce mă apropiu de Cabana Trandafirilor. Mă simt mai veselă. Îmi place să primesc clienți noi. E ca la o primă întâlnire – nu știi la ce să te aștepti, dar speri să ai o surpriză plăcută. O nouă casă e un pachet nou. Un mister proaspăt. Plin de indicii care ar putea să ducă la lucruri tănuite. Ce o să-mi spună casa asta despre proprietari? Cât timp vor reuși acești noi clienți să mă distreze și să mă fascineze? Cât de tare mă voi implica în dezlegarea misterelor lor? Au conturi în rețelele de socializare pe care să le pot urmări? Poate vor merita chiar să-i urmăresc pe viu? Mă întreb dacă un detectiv se simte la fel când ajunge la scena unei noi crime.

Intru pe alee și mă uit la casă. Cabana Trandafirilor nu-i o cabană. Poate că o fi fost cândva, dar acum e o structură complet remodelată și renovată. Stilul modern West Coast. Panouri solare pe acoperiș. Mari cantități de sticlă și lemn negeluit care trâmbițează: „Îmi pasă de mediu”. Pe gazonul proaspăt așternut pe peluza din față e înflpt un panou pe care scrie SISTEM DE ÎNCĂLZIRE SOLARĂ. Prima mea întrebare este: locatarii din Cabana Trandafirilor au lăsat pancarta ca să dovedească ceva? Asta e ceea ce sunt? Bogătași cu o poveste bazată pe vinovăție care strigă: „Îmi pasă. De climă! De mediu! De rasism! De clasele inferioare!”

Verific pe telefon programul de la Cabana Trandafirilor. Holly a indicat că serviciul se efectuează de două ori pe

săptămână. Lunea și vinerea. Curățenie mai mare lunea, după weekend. Mai superficială vinerea.

Nu pare să fie nimeni acasă. Cobor din mașină și sun la ușa din față, ca să fiu sigură. (O dată am intrat peste niște clienți care făceau dragoste. Nu vreau să repet vreodată experiența.)

După ce m-am asigurat că nu e nimeni, urmez instrucțiunile de pe telefon și iau cheia de la ușa principală dintr-o casetă cu cifru. Deschid ușa, mă duc direct la sistemul de alarmă de pe perete și tastez codul ca să-l dezarmez.

Stau un moment în hol, respirând atmosfera. Un interior cu linii clare, modern, în cea mai mare parte alb, cu pete de culoare îndrăznețe și note rustice. De la intrare se vede o grădină luxuriantă. Ațâțarea îmi sfârâie prin sânge. Da, știu, știu, sunt dopamina, adrenalina, serotonina de care sunt dependentă – un delicios cocktail hormonal și biochimic injectat în venele mele. Un balsam peste criza de suferință din această dimineață. Mă grăbesc să profit de el, știind că mă va apăra de sentimentele mai profunde.

Mă duc să iau din mașină aspiratorul și produsele de curățenie, îmi schimb încălțăminte, atârî în cuier haina de ploaie și îmbrac halatul de lucru. Apoi încep plimbarea. (Ca întotdeauna, sunt atentă la posibilitatea existenței unor camere de supraveghere pentru bonă/menajeră sau animale de companie, care m-ar obliga să-mi revizuiesc comportamentul.)

Întâi bucătăria.

E în alb și negru. Răcitor pentru vinuri. Cafetieră dintre cele mai scumpe. Farfuriile de la micul-dejun au fost lăsate în chiuvetă – mânjite cu ou și flrimături de pâine prăjită. Cești de cafea murdare. Un grepfrut mâncat pe jumătate. La marginea insulei este o hârtie. Sunt atrasă de ea. E o ecogramă scoasă la imprimantă, cu o notă care amintește o consultație. Ceva rece îmi acoperă pielea. Ridic ecograma și simt o lovitură de pumn adânc în burtă. Ridic privirea, șocată. Cu toate că nu prea știu de ce. Faptul că în Cabana Trandafirilor locuiește un cuplu care așteaptă un copil și care e destul de bogat ca să angajeze o menajeră de două ori pe săptămână n-ar trebui să mă surprindă. Și totuși ceva legat de asta își sfredește drum în pieptul meu.

Mă uit bine la ecogramă. Starea mea de spirit mai coboară cu o treaptă. Las jos hârtia și intru în living. Ochii îmi sunt atrași de grădina îngrijită de dincolo de ușile culisante. În fundul grădinii se află un gard viu stufos și niște copaci. Se pare că prin spatele proprietății trece o străduță. Când mă

întorc, ochii îmi cad pe două tablouri mari puse de o parte și de alta a șemineului. În momentul acela încremenesc.

Înghețată.

Nu pot să mă mișc.

Nu pot să gândesc.

Un țipăt ascuțit mi se iscă în creier. Merge crescendo – ca o furtună din deșert care-mi izbește ferestrele minții, spirite prevestitoare de moarte care urlă și zgredă ca să intre. Am prins rădăcini în pardoseala de lemn. Pulsul mi-o ia la goană. O să leșin. Un atac de panică. Trupul reacționează înainte ca mintea să poată prinde ideea.

Terapeuta mi-a spus – când discuta trauma – că trupul ține socoteala chiar și când mintea nu poate. Uneori cineva nu are o poveste rezonabilă pentru un eveniment traumatic, așa că mintea conștientă îl blochează cu totul, încercând să acționeze ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobișnuit. Însă trupul își amintește. Ea a explicat așa: o femeie are un accident de mașină cumplit și vede oameni murind în mod îngrozitor. Femeia încearcă să nu se gândească la asta. Încearcă să „își vadă de viață“. Și o face. Crede că se simte bine. Trec luni sau ani, apoi trece cu mașina exact prin locul accidentului sângeros. Și este apăsător un trăgaci chimic. Toți hormonii de supraviețuire „luptă sau fugi“ îi inundă trupul. Memoria neurală este din nou vie. Și, din pricină că femeia n-a creat o poveste prin care să facă față evenimentului, se produce un scurtcircuit.

Trupul meu suferă un scurtcircuit ca reacție la tablouri. Care domină încăperea. Fiecare e înalt cam de doi metri și lat de un metru și ceva. Înfațișează un schior cu cască și ochelari, cu trupul musculos îmbrăcat în lycra, cu coapsele ca niște pistoane. Coboară în trombă pe coasta unui munte. Și e ca și cum ar veni spre mine. Într-un tablou trupul lui e într-un unghi ciudat, trecând la mustață printr-o poartă de slalom. În celălalt se oprește frânând într-un jet de zăpadă, cu un băț îndoit ridicat în semn de victorie.

Încerc să înghit. Încerc să respir.

E el.

Îmi spun că asta nu înseamnă că sunt în casa *lui*. Nu înseamnă că fătul din ecogramă e al lui. Cabana Trandaflrilor ar putea să aparțină oricui. Cineva ar fi putut să cumpere acele tablouri la o licitație. Cuplul din Cabana Trandaflrilor ar putea fi fani ai schiului.

Mă uit în jur năpădită de transpirație. Pe un raft cu cărți sunt câteva fotografii înrămate. Mă împleticesc spre ele. O nuntă. O fotografie de logodnă. Fotografiile unei perechi fericite în decoruri cu piramide și lei, și elefanți, și oceane, și

jungle, și munți. Una după alta. Aceeași pereche de-a lungul anilor.

E el.

Jon Rittenberg.

Cu soția lui, Daisy.

E aici. Înapoi. În orașul meu – ăsta-i acum locul meu. El a plecat. De mult.

Și totuși, mă aflu aici. În casa lui. Am fost angajată să-i curăț mizeria.

Mă străpunge o săgeată. Mă întorc spre bucătărie. Ecograma de pe blat – Jon Rittenberg așteaptă un copil.

Pumnii mi se încleștează pe lângă corp, unghiile îmi sapă în palme. Vederea mi se încețoșează. Tremur. Tot acest timp. Toată viața nouă pe care am trudit așa de mult să mi-o construiesc în ultimii ani – noi prieteni, un dram de pace. Fericirea, în cele din urmă. Și dintr-odată sunt înapoi, de parcă nu s-ar fi întâmplat absolut nimic de atunci.

Stomacul mi se răscolește, luându-mă prin surprindere. Mă duc în fugă în baia de la parter. Vomit în vasul WC-ului. Mă las să cad pe dalele reci și vomit iarăși, ținându-mă de vas.

Mai întâi, cenușa mamei. Apoi, asta.

Două lucruri.

Au fost apăsate declanșatoarele.

Am căzut prin acea trapă, dragă jurnalule. Și totul s-a schimbat. Sunt în casa lui Jon Rittenberg... și am o cheie.

MAL

1 noiembrie 2019. Vineri.

Mal și Benoît bat la ușa casei lui Beulah Brown.

Cuțitul care lipsea din suportul aflat în bucătăria din Vedere spre Nord a fost găsit pe fundul piscinei. A fost trimis la laborator împreună cu alte probe. De asemenea, Mal le-a dat agenților locali sarcina să facă cercetări prin cartier. Speră să mai găsească martori. Echipa ei de la secție se ocupă de găsirea proprietarilor casei, Vanessa și Haruto North. Vor ține o ședință de informare mai târziu după-amiază, când își vor fi făcut o idee mai bună despre situație.

Benoît bate din nou, mai tare. Iedera e deasă în jurul ușii. Intrarea e întunecată și mohorâtă în comparație cu austeritatea structurii de sticlă de alături.

Un bărbat cu fața rotundă și palidă deschide ușa.

– Da?

Ține mâna pe clanță, fără să zâmbească.

– Sunt sergentul Mallory Van Alst, iar el este partenerul meu, caporalul Benoît Salumu. Își arată legitimațiile, apoi

Mal continuă: Investigăm incidentul pe care l-a semnalat o anume Beulah Brown de la această adresă. Am vrea să vorbim cu dumneaei.

– Mama mea? Sună la 911 cel puțin o dată pe lună de când ia medicamente pe bază de opiacee. Are cancer în fază terminală. Își imaginează tot soiul de lucruri. Zgomote în casa noastră. Vede în grădină oameni care pândesc, lumini în tufişuri noaptea, oameni care ne spionează din bărci. Poliţiştii locali trimit agenţi, şi eu trebuie să mă scol şi să le explic că nu se întâmplă nimic. Ei aruncă o privire, oricum, pentru că nu trebuie niciodată să ai încredere în tipul care răspunde la uşă şi zice că totul e în ordine, nu? Însă de fiecare dată e acelaşi rezultat – nimic în afară de vreo mătă vagaboandă sau vreun raton scormonind în gunoi, sau vreun boschetar bătrân care adună cutii de conserve din pubele.

Nu-şi schimbă poziţia din faţa uşii. Stă lipit de ea, aşa că Mal nu poate să vadă înăuntru.

Îşi păstrează expresia neutră.

– Şi cum vă numiţi, domnule?

– Horton. Horton Brown. Asta-i casa mea. Mă rog, e a mamei, dar locuiesc aici.

– Putem să intrăm? Am înţeles de la dispecerat că doamna Brown nu poate coborî de la etaj.

Bărbatul oftează adânc şi păşeşte într-o parte, lăsându-i să intre. Mal schimbă o privire rapidă cu Benoît. El înclină un pic capul şi spune:

– Domnule Brown, am nişte întrebări şi pentru dumneavoastră. Ce-ar fi să vorbim aici, în living, în vreme ce sergentul Van Alst merge sus să stea de vorbă cu mama dumneavoastră?

El mormăie şi îl conduce pe Benoît într-un living mobilat cu fotolii cu perne umflate, tapiţate cu un model de trandafiri învolţi. Pe spătare atârnă milieuri. E clar că e mobilierul mamei lui Horton. Un bichon maltez cam murdar se ţine după Horton, tăcănind cu ghearele pe parchet.

Mallory urcă scara, întrebându-se cât de des izbuteşte Beulah Brown să coboare la parter, dacă o coborî vreodată.

Ajunge pe un palier cu o mică fereastră care dă spre mare. O uşă e întredeschisă.

– Doamna Brown? Mal bate la uşă. Sunt sergentul Mallory Van Alst. Am venit să vorbim despre apelul dumneavoastră la 911.

– Intră.

Vocea e firavă.

Mallory intră într-o încăpere mare. Se află acolo un pat medical, un compresor de oxigen, un scaun cu rotile, o

canapea care pare comodă și fotolii. Din cameră se intră într-o baie, și pe peretele din fund a fost instalată o chicinetă. Ferestrele din față dau spre mare. De la cea din colț se văd clar casa și aleea de alături. Ușile de sticlă dau spre un balconaș. „Cel puțin poate să iasă la aer“, își zice Mal.

Beulah Brown stă pe un fotoliu cu apărătoare pentru urechi, care o face să pară mărunță, așezat cu fața spre ocean. Are picioarele umflate ridicate pe un taburet. Genunchii îi sunt acoperiți de o cuvertură croșetată. Pe măsuța rotundă de lângă ea se află un termos, o ceașcă cu ceai, fursecuri și un binoclu.

– N-am crezut că o să vină cineva, spune Beulah, iar Mal sesizează un slab accent britanic. Toți mă cred dusă cu sorcova, știi? Apropie-te. Ia loc. Vrei un ceai? Va trebui să-ți aduci mai întâi o ceașcă din bucătărie, dar am ceai în termos. E încă fierbinte.

– Nu, mulțumesc.

– Așază-te, atunci. Te rog. E așa de plăcut să-mi țină cineva tovărășie.

Mal ia loc pe un fotoliu cu perne umflate.

– Frumoasă priveliște, zice.

Vede zona de lângă piscină unde lucrează de zor criminaliștii în salopete, precum și o parte din living, unde măsuța de cafea e răsturnată. Se zăresc mișcări și la ferestrele de la etaj. Banda care interzice accesul flutură de-a curmezișul aleii.

– Da, e o priveliște minunată. Horton mi-a cumpărat binoclul acum două săptămâni ca să văd până în cealaltă parte a golfului. Uneori pot vedea marinarii de pe petrolierele din golf. Vin din toată lumea. Azi e o zi cu douăsprezece petroliere. Uite-le cum așteaptă toate să intre în port.

Mal se uită. Apa scânteiază.

– Aveți o vedere bună și spre casa de alături și alee.

Beulah zâmbește ironic, însă ochii lacrimoși i se luminează.

– Sunt prea bătrână și prea dusă ca să pretind că nu întorc obiectivul spre vecini. Se apleacă în față și își coboară vocea firavă într-un fel conspirativ. Între noi două, vreau să zic. Iar binoclul mi-e de mare ajutor. Cu ochelarii nu mai vedeam mare lucru.

Mal zâmbește.

– Coborâți des la parter?

Expresia lui Beulah se schimbă. Își ferește privirea. Apoi spune încet:

– Horton... are intenții bune. El mi-a cumpărat binoclul.

Mal își deschide carnetul. Pregătește pixul.

– Ați raportat că ați auzit țipete devreme în această dimineață, doamnă Brown. Puteți să-mi spuneți cu propriile dumneavoastră cuvinte ce ați văzut și ați auzit?

– Beulah. Te rog, spune-mi Beulah. Ceva m-a trezit la ora 23.21. Am stat în pat o vreme și sunt sigură că am auzit iar. Țipătul unei femei.

Mal își notează în carnet.

– Păreți foarte sigură de oră.

– Păi, da. Acum am un registru.

Mal ridică privirea.

– Un registru?

– Ca un jurnal. Trec în registru tot ce văd. În grădină. Pe apă. În casa de alături. Pe cărăruia de pe dig din fața proprietății mele. Câteodată un iaht ancorează în port și îi văd pe cei de la bord cum își beau paharul de seară și notez totul – la ce oră au ancorat și au plecat. Câți dintre cei care fac *paddleboarding* trec pe alături și când. Am început acum câteva săptămâni din cauză că Horton îmi tot spunea că sunt uitucă și nu văd bine. A zis că uit să-mi iau doctoriile și că trebuie să iau mai multe pilule. Am început să-mi fac griji că s-ar putea să aibă dreptate. Sau că s-ar putea ca medicamentele să nu fle bune, din pricină că zilele începuseră să se contopească în ceață. Așa că acum scriu ce doctorii iau și când. Și scriu numele tuturor îngrijitoarelor și asistentelor mele. De asemenea, notez cât de des merg la toaletă. Chicotește. Altfel mă pun să mă duc iar la baie. Să ajungi bătrân și bolnav nu-i pentru cei blajini, ascultă-mă pe mine. Tușește, apoi reia: Câteodată e așa un chin, că mă întreb dacă merită să lupți ca să rămâi în viață.

Mal simte o strânsoare în piept.

– Îmi pare rău să aud asta, Beulah.

– Însă apelurile la 911 mă ajută să mă simt de folos.

Mal se întreabă din nou cât de demnă de încredere se va dovedi această martoră.

– Despre ce ați văzut...

– Dă-mi, te rog, ochelarii ăia pentru citit, zice Beulah brusc, întinzând mâna spre carnetul său.

Mal îi dă ochelarii, iar bătrâna și-i pune pe nas. Deschide carnetul, plimbă un deget noduros peste textul de pe pagină.

– O să încep de unde cred că a început ieri. La ora 18.14, joi, 31 octombrie – e seara de Halloween. N-am sărbătorit niciodată Halloweenul când eram mică. Noi...

– Spuneți mai departe. Ce s-a întâmplat la ora 18.14?

– Casa de Sticlă a primit musafiri – așa numesc o toți cei din cartier: Casa de Sticlă.

– Ce musafiri?

– O pereche într-un Audi gri-închis. A intrat pe alee la 18.14. La 18.15 perechea a ieșit din Audi. Bărbatul era înalt, bine făcut, cu părul șaten-nisipiu. Femeia era brunetă. Păr lung, ondulat.

– Ce precizie! Sună ca un raport de poliție.

– O, îmi plac poveștile polițiste. Mă uit la ele pe toate canalele. Păi, ce altceva să fac? Mai ales cele britanice. Și citeam întotdeauna cărți polițiste când eram mică, în Yorkshire. O expresie melancolică adâncește ridurile bătrânei. Odată m-am gândit că aș putea să încerc să scriu și eu una. Despre o femeie-detectiv. Ar trebui să-ți asculți inima, știi, pentru că înainte să-ți dai seama ți s-a scurs timpul pe pământ și ești la ușa morții.

Mal o dirijează cu blândețe înapoi, cu o senzație tot mai intensă de urgență. În cazul unei crime, primele patruzeci și opt de ore sunt critice. Succesul poate să atârne de declarația acestei bătrâne. Pe de altă parte, dacă o grăbește ar putea să aibă efectul opus.

– Puteți să-mi mai spuneți ceva despre această pereche?

Beulah își cercetează însemnările.

– Păi, bărbatul avea vreo patruzeci de ani. Femeia era un pic mai tânără. Avea o sarcină foarte avansată.

Mal mijește ochii brusc.

– Sarcină?

– Da, ca și Vanessa North.

– Vanessa North, proprietara, e și ea însărcinată?

– Da, are ditamai burta. Am văzut-o pe Vanessa vinerea trecută. A fost prima dată când am văzut-o și pe acea brunetă. Au luat un prânz târziu lângă piscină. Era foarte clar că sunt amândouă gravide.

Pulsul lui Mal se accelerează. Se gândește la tot sângele, la toate semnele de violență. Senzația de urgență e și mai aprigă.

– Perechea asta care a venit în vizită ieri ducea ceva?

Beulah se uită în registru.

– Flori. Mai ales albe. Și ceva ca o cutie de prăjituri. Părea că sunt invitați la cină.

Mal notează iar.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

– Nu știu. A venit îngrijitoarea, apoi a fost vremea de cină, de baie, și am fost așezată în pat și... trebuie să fi adormit, cu doctoriile alea. Dar m-am trezit în întuneric, agitată. Ploua, și mi-am dat seama că m-a trezit un țipăt. Am reușit să mă așez în scaunul cu roțile și m-am dus la fereastră. Și atunci am văzut...

– Ce-ați văzut?

– La vecini erau toate luminile aprinse – casa era o mare cutie de sticlă care strălucea. Era aprinsă chiar și lumina din piscină. Un soi de verde sclipitor, fantomatic. Ușile din living erau deschise larg, în ciuda ploii, și măsuța de cafea era răsturnată. Apoi i-am văzut pe cei doi, îmbrăcați în haine de ploaie negre. Trăgeau ceva greu înfășurat în covorul acela alb din living. Îl trăgeau pe lângă piscină spre poarta curții. Știu că era covorul pentru că, atunci când m-am uitat de dimineață cu binoclul, dispăruse. Au târât covorul pe poartă până pe alee. S-a activat senzorul de mișcare. A luminat prin ploaie. Mai era și multă ceață.

– Continuați, vă rog. Ce s-a întâmplat după aceea?

– Păi, s-au trudit, nu glumă. Covorul ăla părea greu, și ea era stângace din pricina burții umflate, dar l-au vârat pe bancheta din spate a mașinii. În Audi, nu în cealaltă mașină.

Frustrarea o împunge pe Mal.

– Care *cealaltă* mașină?

– Cea mică și galbenă. Mașina menajerei, un Subaru, cu semnele Holly's Help pe portiere. Era încă parcată pe alee când perechea a venit în Audi. Am presupus că menajera ajuta la servit sau aștepta să curețe după cină.

– Ați putea să-mi spuneți dacă femeia din Audi era cea care târa covorul, sau era Vanessa North, proprietara?

Beulah se încruntă.

– Nu sunt sigură care dintre ele. N-aveam ochelarii, și avea capul acoperit de gluga unei haine de ploaie voluminoase. Însă am presupus că era bruneta, pentru că a urcat în Audi.

– Și menajera n-a mai apărut?

– Nu. După ce covorul a fost pus în Audi, amândouă mașinile au plecat ca din pușcă. Nici măcar nu s-au oprit la semnul de stop din capătul străduței. Semnul se vede de la fereastra mea din colț. Cauciucurile au scrâșnit, și mașinile au dispărut cu viteză în întuneric și ceață. Am fost îngrijorată că vor da peste cei care umblă după dulciuri, dar presupun că la ora aia toți copiii erau în pat.

– Ați văzut vreo mișcare în casă după aceea?

– Nu. Dar eram ocupată încercând să sun la 911, și telefonul era acolo, pe pat.

– Puteți s-o descrieți pe menajeră?

– Spre treizeci de ani, sau poate peste. Cam de aceeași vârstă cu nepoata verișoarei mele. E moartă, verișoara mea. A murit luna trecută.

– Condoleanțe. Ce purta menajera? Ce culoare are părul ei?

– Blondă. E frumușică. I-am văzut fața prin binoclu. Întotdeauna face semn cu mâna când mă vede. E o dulceată.

Poartă uniforma de la Holly's Help – pantaloni strânși cu șnur în talie și bluză roz. Are părul ridicat în două cocuri mici, ca urechile de pisică. Pare plină de viață. Și întotdeauna poartă un colier la baza gâtului. Beulah se încruntă. Poate că felul în care își prinde părul mă face s-o cred mai tânără, dar e sprintenă, așa cum sunt tinerii. Merge cu pas vioi.

Se întinde după ceașca de ceai. Mâinile îi tremură. Pare obosită în timp ce soarbe din ceaiul care cu siguranță e de-acum rece. Ochii îi lăcrimează.

Mal întreabă un pic mai blând:

– Ați văzut cumva ce încălțăminte purta ieri menajera?

– O, da. Pantofi de sport albi cu o dungă portocalie pe fiecare parte. Beulah mai soarbe tremurător o gură de ceai, apoi pune cu grijă ceașca pe farfurioară. Horton a vorbit cu ea. I-am văzut o dată vorbind peste gardul grădinii. L-am întrebat dacă știe cum o cheamă. În ochi îi apare o privire ciudată când continuă: Kit, a zis el.

JURNALUL MENAJEREI

Îmi stropesc fața cu apă rece în mica baie de la parterul Cabanei Trandafirilor și îmi privesc lung ochii în oglindă. Ei mă judecă. Și mă cert cu mine – toate părțile mele. Toate vocile mele interioare care au fost șocate brutal în viață și vociferează ca să fie auzite peste celelalte, mai tare, și mai tare:

– Renunță la clientul ăsta cât mai poți. Sun-o chiar acum pe Holly, spune-i.

– Dar imaginează-ți ce-ai putea să găsești aici. Toate secretele întunecate pe care le-ar putea ascunde soții Rittenberg. Ai cheia, fată. Știi cum să dezarmezi sistemul de securitate. Cabana Trandafirilor e afurisita ta de STRIDIE, fată. O să te țină ocupată luni în șir.

– Vorbești serios, fir-ar să fie? E o belea, Kit. Trebuie să te retragi. Imediat.

– Asta o să te distrugă. Asta o să te împingă mult dincolo de punctul în care nu mai există întoarcere. Asta ești tu în modalitatea de funcționare distructivă, Kit. Ți-ai următorul nivel.

– O, zău așa, o să fie distractiv! Când ai făcut curățenie ultima dată în casa unui sportiv celebru?

– Ce ar spune terapeută ta? Ar spune că ai nevoie de ajutor. Asta nu-i normal.

– Cine se sinchisește de normal? Oricum, ce mama dracului e normal? Normalul e supraestimat.

Ascult toate vocile și aud un anumit ton care începe s-o domine pe Kit cea prudentă, iepurașul fricos. Kit cea îndrăzneată, impertinentă câștigă. Îmi usuc fața tamponându-o, îmi îndrept spatele și trag adânc aer în piept, liniștindu-mă. Vâr mâna în buzunarul halatului și scot rujul roz-aprins. Întotdeauna am la mine un ruj într-o nuanță vie. E armura mea. Mă aplec în față spre imaginea din oglindă și aplic culoarea strălucitoare și agresiv de feminină. Plescăi. Gata. Îmi cercetez opera. Îmi place cum arată – e o feminitate drăgălașă, jucăușă, dar transformată în armă. Sunt sigură că terapeuta mea are opinii competente despre asta. Îmi dau deoparte de pe față câteva firisoare de păr, bag în gură o lamă de gumă de mestecat cu scorțișoară și încep să mestec. Mestecatul m-a ajutat întotdeauna să-mi canalizez adrenalina, îmi ascute concentrarea.

Mă uit la ceas – de-abia am destul timp să dau o tură rapidă înainte să mă apuc serios de curățenie. Pornesc cronometrul.

Ocolesc cu grijă picturile nerușinate ale lui „BergBomber“ din living și mă duc repede la etaj. Sunt patru dormitoare spațioase și un birou. În primele două se află paturi duble. Par să fie camere de oaspeți, nefolosite. Biroul e al lui Jon Rittenberg. Locul de distracție al unui bărbat. Fotografii alb-negru cu stânci abrupte. Rafturi cu cărți de non-ficțiune scrise de „supraviețuitorii“ unor activități extreme. Cuceritori de piscuri, de oceane și de jungle. O mulțime de cărți de dezvoltare personală – cum să fii mai bun, mai mare, mai puternic, cum să-i faci pe oameni să te asculte. Cărți despre diete cu puțini carbohidrați și „keto“ – „construiește mai mulți mușchi“, „păstrează-ți un fizic puternic“. O bicicletă Peloton cu monitor mare și pantofi de ciclism atârând pe ea. Saltea pentru yoga. Greutăți. Din toate tipă un olimpic care îmbătrânește și i se îngroașă talia, își pierde energia și asta îl îngrijorează. Ceea ce stârnește în mine un val de plăcere sadică. Ating biroul cu tăblie de sticlă, pe care se află un iMac și un monitor mare, curbat. Mi se formează senzația că Daisy și Jon Rittenberg nu locuiesc de mult timp în această casă. Totul dă impresia că s-au mutat foarte recent.

Dau să ies din birou, însă una dintre fotografiile cu munți îmi atrage atenția. Recunosc stâncile. Este unul dintre piscurile care se înălțau amenințător deasupra satului în care am crescut. O comunitate mică, cu schi de nivel mondial, la două ore înspre nord față de Vancouver, unde au imigrat părinții mei, deoarece municipalitatea stațiunii i-a oferit tatei un loc de muncă la uzina de tratare a apelor reziduale. Tata era inginer specializat în instalații sanitare. Mintea mi

se întunecă. Încep să aud vocile colegilor de școală care lăläiau zefiemitor: „Tatăl Katarinei Popou-vich lucrează la uzina de rahat. Hei, Rahatovici, cum îl cheamă pe câinele tău? Puterău?” Aud hohotele de râs batjocoritoare. Vechea durere și angoasă îmi ronțăie prin piept. Dintr-odată mă simt iar grasă și cu coșuri. Ochiul îmi este inundat de lacrimi. Mama mă strângea în brațe când mă întorceam de la școală plângând. Mă mângâia pe păr și îmi spunea că sunt frumoasă și, Doamne, ce dor mi-e de ea!

Ies în grabă din încăpere și trântesc ușa, închizând înăuntru copiii de târfe bogate, care râd și zbiară ocări. Acei copii ale căror case le curăța mama mea, cărora le făcea patul, cărora le puneam în ordine hainele.

Mă duc în dormitorul principal. E decorat în nuanțe moi de gri. Ferestre mari care lasă să pătrundă o lumină oblică frumoasă. Există acolo un dressing și o baie. Cu un ochi la cronometrul care ticăie, intru, absorbind atmosfera încăperii. Mă uit lung la patul uriaș. Mă duc încet până la o noptieră pe care se află o cutie cu șervețele și o carte.

Iau în mână cartea. Este povestea din spatele creării unui reality-show despre casnice bogate. Trebuie să fie partea lui Daisy. Privirea mi se duce la partea lui Jon. Aici fac ei dragoste și bebeluși.

Ceva dur mi se încheagă în miezul ființei.

Îmi imaginez vocea terapeutei: „De ce, Kit? *De ce* simți aceste lucruri? *De ce* faci asta? Scrie de ce, de ce, de ce, până cazi prin trapă în ceva nou“.

N-am nevoie să întreb. Știu de ce.

Am trecut deja prin trapă. Nu văd decât un labirint întunecat sfredelit mai departe în umbre, mai adânc în cripte pline cu oglinzi strâmbe de bălci, care îmi răsfrâng imaginea într-o mie de feluri caleidoscopice. Într-o oglindă mă văd adolescenta tristă, grasă, Katarina Popou-vich. Izbutisem să uit de ea o vreme. E foarte clar că s-a întors acum.

O văd pe Katarina care a luat note bune. Aud în cap un hure când Katarina lasă baltă liceul și se topește în fum. Apoi o văd pe Kit-menajera, care are prieteni grozavi și o viață plină de mulțumire, dereticând prin case deoarece nu e nici o presiune să dea rezultate și poate să fie invizibilă. O văd pe Kit pe o scenă, sub lumini puternice, cu grupul ei de actori amatori, jucând nenumărate roluri, purtând măști, fiind alte personaje decât ea însăși și perfect în largul ei cu asta. O văd pe străzi vara făcând improvizații, implicând publicul în scenete interactive, umfiând baloane pentru copii... Și mai sunt frânturi din alte Kit și Kat... Nu le văd bine. Trec din oglindă strâmbă în oglindă strâmbă,

alunecând mai adânc în umbrele din tunele – țâșnind, privind, șoptind la marginea conștienței mele.

Mă scutur, alungând din cap toate acele Kit-Kat înainte să intru în baie. Deschid și închid repede dulapurile, cercetând cosmeticele și medicamentele. Văd medicamente pentru anxietate. Amfetamine. Sedative. Sunt destule lucruri care merită să revin. Cronometrul sună. Pulsul îmi crește. Trebuie să mă apuc de curățenie.

Mă grăbesc să intru în ultima încăpere. Deschid ușa și încremenesc.

E camera bebelușului.

Intru cu grijă, îmi plimb mâna pe marginea leagănului care așteaptă. În el e un ursuleț de pluș. Mă umple o emoție ciudată. Deasupra leagănului e atârnat un carusel muzical cu elefanți de circ și unicorni în culori pastelate. Pornesc muzica. Elefanții și unicornii încep să se rotească pe un cântec de leagăn care mă duce cu gândul la căbănuțe din păduri întunecate și la fete cu scufițe roșii, rătăcite, care caută bunicuțe și dau de lupi. În timp ce muzica stranie cântă, iar elefanții și unicornii dansează, mă apropii de comodă și mângâi măsuta pentru schimbat scutecele. Încăperea mă seacă de putere. Îmi înăbușă răsufierea.

O să mă întorc altă dată.

Dragă jurnalule, dacă-i voi citi această însemnare terapeutei mele știu că o să întrebe dacă îmi doresc – sau mi-am dorit – copii. Poate că o să-i spun că am fost cândva însărcinată. Și că acum nu pot să am copii. Că uterul mi-a fost vătămat prima dată și a urmat o infecție. Poate că o să-i explic cum s-a întâmplat. Poate chiar am să-i spun că de aceea căsnicia mea ca un pui abia ieșit din găoace s-a sfârșit înainte să-și ia măcar zborul. Sau... poate că n-o să-i spun.

Mă duc la parter și studiez cu atenție ecograma.

Poate că, dacă termin curățenia destul de repede, îmi rămâne suficient timp cât să dau fuga înapoi la etaj și să pozez pentru un selfie în fața elefanților și unicornilor care dansează, ținând în fața burții această ecogramă. #surpriza #bebepedrum #suntemasadeincantati #eusiubialmeu

O să-l postez pe contul meu @vulpeasicioara. Gluma mea secretă. Râzându-le în față tuturor poveștilor false de pe acolo.

Asta îmi dă un fior de plăcere pură. Pornesc aspiratorul.

JON

17 octombrie 2019. Joi. Cu două săptămâni înainte de crimă

Jon stă în separeul de la Hunter and Hound, zgâindu-se la cartea de vizită pe care i-a lăsat-o Henry.

E zguduit. Simte că o coardă de cățărare a fost tăiată, un partener care îl asigura l-a amăgit. Cade, cade, vântul dă năvală pe lângă urechile lui cu un zgomot înnebunitor. Aude scandarea „JonJon, JonJon, JonJon“ în vreme ce se prăbușește în spirală.

BergBomber s-a fieșcăit...

– Domnule?

Tresare și privirea îi țâșnește în sus, spre ospătărița care l-a întrerupt.

– N-am vrut să vă sperii, zice ea punându-i în față un nou pahar cu whisky. E din partea femeii de la bar.

Jon aruncă o privire în cealaltă parte a sălii. Bruneta senzuală e încă acolo. Ridică paharul cu martini, zâmbește.

Nedumerit, apoi fiatat, Jon ridică și el paharul cu băutura dăruită. Șovăie, apoi face semn cu mâna și rostește doar cu buzele: „Ai vrea să mi te alături?“

Ea clatină din cap. Zâmbește cald, apoi se întoarce cu spatele la el.

Ros de curiozitate, Jon soarbe din whisky cu ochii la ea. Apoi se ridică și-și croiește drum prin cetele tot mai mari de clienți până la tejgheaua barului. E silit să se înghesuie între scaunul ocupat de la stânga și bruneta însăși de la dreapta, ceea ce-l aduce aproape de ea. Foarte aproape. Îi poate simți parfumul. Muzica e mai tare – a început spectacolul live, pe scenă e un duet de violoniști irlandezi.

– Mulțumesc, zice el.

Buzele ei se arcuiesc. Ruj roșu-închis. Ochi mari, verzi. E la fel de atrăgătoare de aproape cum era de departe.

– Nu era nevoie să vii.

– Am simțit că e nepoliticos să n-o fac.

– Îmi pare rău, nu intenționez să te acostez. Poate că a fost o eroare de judecată din partea mea.

Are un pic de accent. Foarte slab. Nu-și dă seama. O fi german? Poate cu o nuanță de olandez sau chiar francez. Misterul se adâncește, și în trup începe să i se agite ceva instinctiv și primordial.

– Atunci de ce? o întreabă. Arătam ca și cum aș fi avut nevoie de o încurajare?

– Ai?

El pufnește.

– Poate. Probabil. Da.

– M-am simțit prost că mă uitam lung, spune ea râzând. Păreai așa de incredibil de cunoscut, că încercam să-mi dau seama de unde să te iau și m-ai surprins privindu-te. Eram cu totul convinsă că te cunosc. Știi senzația aia? Când dai de o vedetă de televiziune pe care ai văzut-o de atâtea ori pe ecran, încât pare un prieten, și te străpunge pe loc săgeata familiarității? O *cunoști*, însă n-o cunoști. Apoi mi-am dat seama. Ești campionul de schi alpin Jon Rittenberg. Zâmbește larg și ridică paharul cu martini. În cinstea lui *BergBomber*. Am fost cândva admiratoare înfocată a schiului, acum un milion de ani. Am fost la Salt Lake City la jocurile din 2002. Eram în mulțimea de spectatori când ai câștigat prima medalie. Dumnezeu mare, a fost ceva electrizant doar să mă uit de pe margine! Ți-am văzut și accidentul de mai înainte, la Cupa Alpină. A fost dezastruos. Am crezut cu toții că n-o să mai mergi niciodată, ce să mai vorbim de schiat și de revenire, astfel încât să câștigi două medalii de aur. Așa că, iartă-mă că mă holbam.

Soarbe din pahar. El îi privește buzele.

– Băutura a fost doar felul meu de a spune „mulțumesc”. Pentru schiatul spectaculos și pentru că ne-ai dat o cauză pe care s-o susținem.

Jon e excitat. Se simte ca atunci când abia trecuse de douăzeci de ani și era în circuitul de schi. Femeia asta vede eroul din el. Îl *cunoaște*, e mândră că s-a delectat cu o parte din viața lui sportivă. E *recunoscătoare*. Femeia asta l-a aruncat drept în mijlocul unui curent magnetic, și Jon simte cum se înalță rămășița acelei părți din el. E îmbătător. Se simte viu din nou.

Ea înclină capul într-o parte, susținându-i privirea, și el trebuie să se aplece mai mult ca s-o audă peste muzica mai tare a formației.

– Drept să-ți spun, Jon, îmi ieșise cu totul din minte *BergBomber* până când te-am văzut în separeul ăla. Să bem pentru zilele de glorie.

Gura lui ia o expresie ironică, trupul îi este acum atât de aproape, încât brațele li se ating.

– Sună ca un cântec vechi și trist de-al lui Springsteen.

– Și totuși, iată-ne aici.

– Ești și tu schioare?

Telefonul lui vibrează în buzunar. Iarăși Daisy. Jon nu poate să vorbească în acest moment cu Daisy. Ar trebui să se confrunte cu toată falsitatea motivelor pentru care s-au mutat aici. În plus, e supărat pe ea. Și un gând mai sinistru îl împunge – e cu puțință ca ea să fi știut? Daisy e foarte apropiată de părinții ei, mai ales de mamă. De ce să nu-i fi spus ficei lor că această mutare înapoi acasă ar putea să nu

ducă la nimic? În afară de cazul în care... poate că lui i s-a făcut o înscenare. Poate că familia Wentworth o voia pe Daisy acasă înainte să se descotorosească de el. Inima începe să-i bubuie.

– Sunt.

– Poftim? întreabă el.

– Schioare. Ai întrebat dacă sunt schioare.

– Așa-i, da. Ești de pe aici? Se simte un accent.

– Sunt din Belgia. Acum trăiesc în Elveția. Vin aici pentru afaceri.

– Ce fel de afaceri? Cum ea se mulțumește să-l cântărească din ochi, adaugă repede: Scuze. Eu... nici măcar nu-ți știu numele, și uite că întreb cu ce te ocupi.

– Nu-i nimic. Sunt Mia. Bancher.

Impresionat, Jon întinde mâna.

– Încântat de cunoștință, Mia-bancher.

Ea râde și își pune mâna într-a lui. E îngustă, iar pielea e moale și răcoroasă. Unghiile sunt roșu-închis. Asortate cu buzele. Nu vede nici o bijuterie pe inelar. Și ea a observat că el a observat. Își retrage mâna.

– Mia are nume de familie?

Ea șovăie din nou. Și Jon se înfrânează repede.

– Nu-ți face griji. Poate să rămână așa.

Însă acum chiar vrea să știe. Vrea să știe totul despre Mia, bancherul senzual care a deșteptat în el fiara pe care timpul și mulțumirea de sine și banalitatea începuseră s-o veștejească.

– Ar trebui să plec.

Ea își termină băutura și alunecă jos de pe scaun.

– Ai vrea... hm... ai vrea să mai bem un pahar? În separeu. E tare mult zgomot aici, așa de aproape de formație.

Ea se uită la ceas, și inima lui Jon se prăbușește un pic.

– Eu... bine. Un păhărel rapid. Măine încep lucrul devreme.

Din nou entuziasmat, Jon comandă grăbit alte două băuturi. Se mută în separeu. Mia e foarte amabilă. Apasă măgulitor pe toate butoanele potrivite. Vorbește ca o cunoscătoare despre întrecerile de schi și branșa schiatului. El simte o înrudire în același timp cu excitarea sexuală.

Ea spune că numele său de familie este Reiter. Mia Reiter.

El îi spune că încă lucrează la TerraWest.

– Ce domeniul mai potrivit pentru un schior decât cel al stațiunilor de schi?

Ea râde. Râde și el, se apleacă mai aproape.

– Cel cu care erai mai devreme e coleg de serviciu? îl întreabă.

- Henry? Da, unul dintre ticăloșii bătrâni. E vechi tovarăș cu Labden Wentworth.

- Întâlnirea voastră părea încordată.

El ridică din umeri.

- Voia să mă avertizeze despre rivalul la un post.

- Rival serios?

- Nu-i nimic ce să nu pot rezolva.

Ea îl privește intens, apoi zice:

- Compania lui Labden Wentworth a devenit o forță internațională cu impact global. Ultimul lor raport trimestrial arată că afacerile din perioada estivală sunt înfloritoare. Unele stațiuni ale lui TerraWest depășesc acum profiturile din timpul iernii.

- Mulțumită ciclismului montan.

Ochii ei îl ațintesc.

- Revistele din branșă îmi mai spun și că ești însurat cu fiica lui.

Chipul lui Daisy plutește în mintea lui Jon. Îi revine pe loc în memorie bucuria pe care a simțit-o când a ținut-o de mână și a urmărit mișcările băiețelului lor pe ecranul ecografului. Ce mama naibii face aici? Cu inima bătându-i mai iute, aruncă o privire la ceas.

Mia îi observă gestul, și expresia i se schimbă.

- Desigur... știi, n-am vrut să te monopolizez așa. Ar trebui să plec. E destul pentru seara asta.

Întinde mâna spre poșetă și începe să se strecoare afară din separeu.

- Îți mulțumesc pentru conversație, Mia. Aveam nevoie de asta.

Bruneta se oprește.

- De ce anume aveai nevoie, mai exact?

Telefonul lui Jon vibrează iar.

Mia iese din separeu.

Telefonul lui continuă să vibreze. Încordarea i se încolăcește în piept. Înainte să se poată răzgândi, trânteste:

- Stai. Nu pleca încă. Trebuie să răspund. Așteaptă-mă un moment.

Ea șovăie. Apoi se așază la loc. El răspunde la telefon.

- Bună, iubi, zice Daisy imediat. E totul în ordine? Eram îngrijorată.

El ridică două degete spre Mia, spune doar cu buzele: „Două minute“.

- Sunt bine. Stai să mă duc undeva unde e mai liniște. Așteaptă o clipă...

Jon iese din separeu. Cu telefonul apăsător pe cămașă, șerpuiește grăbit prin mulțime spre zona mai liniștită a holului, afară din cafenea. Duce iar telefonul la ureche.

- Scuze, iubire. Ar fi trebuit să sun. Chiar când Henry a plecat din cafenea au intrat niște tipi de la serviciu. Toți vorbesc despre noul proiect. Unul dintre evaluatorii de la Mediu era cu ei. M-am gândit că ar trebui să-l cunosc, să-mi fac niște contacte. Omul e încă aici. Ar putea să dureze până târziu. Nu te deranjează? Pot să vin acasă acum dacă...

- Nu. Nu... E în ordine. Cum a mers cu Henry?

Jon spune că a mers bine. Daisy insistă, și el spune că o să-i explice acasă. Îi spune să nu stea trează să-l aștepte. Dar înainte să poată închide Mia intră în hol.

- Jon, chiar trebuie să mă trezesc devreme, rostește încet. Mulțumesc pentru tot. A fost o seară minunată.

Trece pe lângă el și iese în noaptea de toamnă.

Jon închide telefonul, îl pune în buzunar și se repede spre ușile hotelului.

- Mia!

Ea se oprește pe trotuar și se întoarce. Lumina felinarelor îi scânteiază în păr. Se uită la el, așteptând.

Brusc, Jon se simte stângaci. Își vâără mâinile în buzunarele pantalonilor.

- Păi... noapte bună. Mulțumesc.

Stau așa un moment. Uităndu-se unul la altul. Bărbat și femeie. Cu atracția sfârâind între ei. Sunt pe muchie de cuțit - fie acționează așa cum le cere dorința și o transformă în ceva, fie se îndepărtează. Jon rămâne nemișcat.

Mia înaintează spre el repede. Își apropie gura de urechea lui și șoptește:

- La revedere, JonJon Rittenberg. Mă bucur că te-am cunoscut. În sfârșit. În carne și oase. După toți acești ani.

Îi dă un pupic pe obraz ca atingerea unei pene, se răsucește și pleacă.

- Fir-ar să fie, mormăie el în timp ce-i admiră unduirea seducătoare a șoldurilor.

Acele tocuri înalte, sexy. Foșnetul pe spinare al părului ei lung. S-a întărit de poftă. Transpiră, răsufă greu. Ea dă colțul unei clădiri și dispare.

Jon înghite în sec, devenind treptat conștient de zgomotele orașului. De realitate. Și le mulțumește în tăcere oricăror zei or fi cei care cârmuiesc Universul pentru că tocmai a fost salvat de la săvârșirea unei greșeli groaznice. Se răsucește pe călcâie și intră înapoi în cafenea. A făcut ceea ce trebuie când s-a stăpânit. Acest gând îi provoacă o mică izbucnire de mulțumire de sine. Dar când se întoarce la masă să ia nota de plată, vede un șervețel cu o pată de ruj roșu-închis. E o enigmă de tip Schrödinger, își zice. În același timp vrea și nu vrea s-o revadă pe Mia Reiter.

Se gândește să împăturească șervețelul și să-l bage în buzunar. Dar îl lasă acolo și se duce la bar să achite nota.

– Doamna a plătit deja, zice barmanul în vreme ce Jon își caută în portofel cardul.

El ridică privirea.

– Voiam să plătesc și fripturile și băutura de mai devreme.

– Cum spuneam, a plătit doamna.

– Totul? Cele două fripturi și băuturile?

– Totul.

El dă să plece, apoi se oprește.

– A plătit cu un card... A lăsat o adresă sau ceva?

– N-ai nimerit-o, amice. A plătit în numerar.

FOTOGRAFUL

Jon Rittenberg pare să n-aibă habar că e supravegheat dintr-un vehicul de vizavi când discută cu bruneta în fața intrării hotelului.

Filatorul ridică aparatul de fotografiat și scoate teleobiectivul pe geam. Îl reglează astfel încât să se asigure că prinde numele hotelului de deasupra intrării, precum și pe Rittenberg și femeia.

Clic. Clic. Clic.

Bruneta înaintează și îl sărută pe Rittenberg pe obraz. Fotograful apasă din nou pe declanșator.

Bruneta se îndepărtează pe trotuar, mișcându-se cu stilul și ușurința sofisticată a milanezelor. Sau a pariziencelor. Fotograful zâmbește văzând expresia lui Rittenberg.

În loc s-o ia după brunetă, Rittenberg intră înapoi în holul hotelului.

Cel care supraveghează apasă din nou pe declanșator, prinzându-l la ușa, apoi lasă jos aparatul de fotografiat, întrebându-se dacă lucrurile nu s-ar fi putut încheia cu totul altfel în seara asta în cazul în care Rittenberg s-ar fi dus după brunetă. Ea părase să-i ofere o ocazie. El n-a profitat.

MAL

1 noiembrie 2019. Vineri.

E după-amiaza târziu când Mal și Benoît se întâlnesc cu restul Brigăzii Omucideri. Așezați în jurul mesei din sala de ședințe sunt doi alți anchetatori, Arnav Patel și Jack Duff, agentul administrativ Lula Griffith și Gavin Oliver, care se ocupă de mandatele de percheziție și de documentarea cazurilor. Chiar dacă echipa sa de bază este mică, Mal are la dispoziție brigada criminalistică, agenți în uniformă de la

diferite departamente de poliție, analiști și tehnicieni. Poate să obțină pe loc ajutoarele de care are nevoie.

Ca anchetator principal, Mal stă în capul mesei cu un laptop în față și un monitor în spate. În cameră este prea cald, și cineva a adus pizza. Mirosul de salam picant, usturoi și brânză care se topește este grețos. Abia așteaptă să iasă de aici și să se întoarcă pe teren.

– Bine, nu sunt dovezi convingătoare că avem de-a face cu o omucidere, dar lucrăm pe baza presupunerii că așa este. Așa că hai să ne mișcăm repede.

Apasă o tastă pe computer. O imagine a Casei de Sticlă umple ecranul din spatele ei.

– Până acum avem semne de luptă violentă și sângerare gravă într-o casă luxoasă din vestul orașului, numită Vedere spre Nord sau Casa de Sticlă. Incidentul a fost raportat de vecina Beulah Brown, în vârstă de aproape nouăzeci de ani, care afirmă că noaptea trecută a fost trezită la ora 23.21 de țipătul unei femei. Doamna Brown ia opiacee și alte medicamente în scop paliativ. Trebuie să luăm în considerare faptul că mărturia ei s-ar putea să nu fie în întregime de încredere, cu toate că notează toate evenimentele de peste zi, anume pentru a-și ajuta memoria.

Mal apasă altă tastă. O imagine a aleii și casei alăturate apare pe ecran.

– Fereastra din colț a doamnei Brown este la etajul casei sale de aici. Poate să vadă jos, pe această alee. Spune că o menajeră de la Holly's Help a venit ieri-dimineață și a parcat acolo un Subaru Crosstrek galben, explică arătând cu pixul. Vehiculul are logoul Holly's Help pe amândouă portierele din față. Afișează un exemplu de logo, apoi continuă: Mașina menajerei era încă pe alee când a parcat în spatele ei o berlină Audi gri-închis la ora 18.14, conform registrului doamnei Brown. Au coborât din ea un bărbat și o femeie – în vârstă de aproape patruzeci de ani sau puțin peste. Doamna Brown spune că femeia, brunetă, avea o sarcină foarte avansată. Păr lung, ondulat. Bărbatul era înalt, bine făcut, păr șaten-nisipiu. Femeia ducea un buchet de flori albe și ceea ce părea să fie o cutie cu prăjituri.

Mal expune o imagine cu florile veștejite zăcând pe ciment în fața ușii, lângă cutia pentru prăjituri turtită, din care se scurgea ceva.

– Florile și tarta par să fi fost scăpate din mâini aici, în fața ușii principale. În buchet era un cartonaș de la cineva pe nume „Daisy“.

Mal apasă o tastă. O imagine umple ecranul.

– Asta scria pe cartonaș.

Noroc înainte de dispariția autonomiei, dragă prietenă. A fost o aventură pe cinste.

Mulțumesc pentru sprijin.

Daisy

X

– Cartonașul are un logo în relief – Bea's Blooms, o florărie din Point Grey. Tarta este de la Pi Bistro, tot din Point Grey.

Arnav intervine:

– Așadar, această Daisy ia din Point Grey florile și o tartă cu fructe, apoi se deplasează în Audi împreună cu bărbatul până la Casa de Sticlă. Ajung un pic după ora 18.00. Poate la cină? Tarta este desertul? Poate că perechea locuiește în zona Point Grey.

– Benoît și cu mine vom merge la florărie și bistrou îndată ce terminăm ședința, spune Mal în timp ce mișcă mouse-ul și deschide mai multe fișiere.

Imagini ale ușii din față și livingului însângerat apar pe ecran.

– Nu sunt semne de pătrundere forțată. N-a fost găsită nici o victimă la fața locului. Nu era nimeni acasă. Ușile din față și din spate fuseseră lăsate deschise, în ciuda frigului și vremii ploioase. Toate luminile aprinse, storurile ridicate. Camerele de supraveghere erau oprite, așa că nu există o înregistrare a evenimentelor. Își cercetează însemnările, apoi reia: Proprietarii casei sunt Haruto și Vanessa North. Nici unul din ei n-a fost localizat, cu toate că două vehicule înregistrate pe numele lor sunt încă în garaj.

Mal le spune ce au găsit în casă ea și Benoît. În timp ce vorbește pune pe ecran imaginile corespunzătoare, printre care urmele de târâre, stropii de sânge, mobila răsturnată, statueta cu sânge pe ea găsită în dormitor lângă pat, cuțitul pentru friptură de pe fundul piscinei, pandantivul cu diamant găsit pe canapea.

Următoarea imagine este a unei femei blonde de treizeci și ceva de ani.

– Benoît, vrei să continui tu?

Benoît se apleacă în față. Prezența lui e impunătoare, și energia din încăpere se mută spre el.

– Doamna Brown afirmă că a văzut o pereche în haine de ploaie târând ceea ce ar fi putut să fie un covor făcut sul care lipsește din acel living. Perechea a pus covorul în Audi, pe bancheta din spate. O persoană a urcat în Audi, cealaltă în vehiculul Subaru de la Holly's Help. Amândouă au plecat în viteză de la Casa de Sticlă. Arătând spre blondă, explică: Aceasta este Kit Darling. Menajera pe care Beulah Brown a

văzut-o venind în acea dimineață. Fotografia a fost furnizată de șefa ei, Holly McGuire, administratoarea firmei de curățenie Holly's Help.

Toți cei din încăpere o studiază în tăcere.

Kit Darling este atrăgătoare într-un fel neconvențional. O expresie malițioasă în ochi, o umbră de zâmbet pe buze – ca și cum ceva i se pare în secret amuzant. Are un ruj-roz aprins, gene false mari. Părul blond, subțire, e ridicat pe cap în două cocuri dezordonate. Are la baza gâtului un colier de catifea neagră.

Benoît își continuă prezentarea:

– Din câte le-a spus Holly McGuire agenților noștri, Kit Darling este o angajată veche, prețuită și de încredere. Lucrează acolo de opt ani. De un pic mai mult de șase luni face curățenie de întreținere de două ori pe săptămână la Casa de Sticlă. Patroana confirmă că Darling conduce un Subaru Crosstrek galben cu logoul Holly's Help pe portiere. Însă n-a trecut pe la sediu la sfârșitul schimbului de ieri și n-a apărut aseară la petrecerea de Halloween a firmei. Persoana pe care a desemnat-o Kit Darling ca să fie contactată în caz de urgență este cel mai bun prieten al ei, Boon-mee Saelim. Holly McGuire spune că i-a telefonat lui Saelim și nici el nu are vreo veste. Darling nu răspunde nici la telefon. Saelim s-a dus acasă la ea. Nu este acolo. Nici mașina. Saelim a încercat deja să completeze un raport pentru persoane dispărute.

– Nu sunt semne bune pentru Kit Darling, oftează Jack.

– Nici pentru ceilalți, zice Lula. Încă nu i-am localizat pe Vanessa și Haruto North, nici perechea misterioasă cu Audi, și până acum avem două gravide despre care nu se știe nimic. După un moment de tăcere adaugă: Avem copii nenăscuți în posibil pericol.

– Arnav, poți să te ocupi de rețelele de socializare? spune Mal. Orice putem găsi despre Kit Darling, prietenii ei, comentarii, orice indicații despre mișcările ei recente sau despre planurile ei de dinainte de seara trecută.

Anchetatorul încuviințează din cap.

– S-a făcut.

Mal se întoarce spre Jack.

– Cum merge cu ceilalți martori și camerele de supraveghere? Au prins Audiul și Subaru pe când se îndepărtau repede de la fața locului?

– Căutarea din ușă în ușă a scos la lumină încă un martor, care era la colțul străduței pe la miezul nopții, plimbându-și câinele, spune Jack. A văzut două vehicule care se potrivesc descrierii acelui Audi și acelui Subaru. Confirmă declarația lui Beulah Brown că nu s-au oprit la semnul de

stop. A auzit scrâșnet de cauciucuri când au virat spre est pe Marine Drive. Avem tehnicieni care caută prin înregistrările camerelor de pe Marine Drive, plus cele de pe pod. Dacă vehiculele s-au îndreptat spre est pe Marine, există câteva posibilități: fie au ieșit de pe Marine și au intrat într-o zonă rezidențială și acum stau ascunse undeva pe North Shore, fie au continuat spre est spre zona Deep Cove, fie au traversat unul din cele două poduri de peste Burrard și au intrat în oraș.

– Uitați-vă cu atenție la camerele de supraveghere de pe Lions Gate Bridge, spune Benoît. Dacă Audiul vine din Point Grey, există o șansă să se fi întors pe acolo.

– Sau nu, zice Jack. Poate că s-au dus mai întâi să arunce undeva covorul.

– Bine, spune Mal. Hai să pornim cu ce avem. Trebuie să localizăm acele vehicule. Trebuie să identificăm perechea misterioasă. Trebuie să-i găsim pe soții North. Și ne trebuie orice putem afla despre menajera dispărută, Kit Darling. Încă mai avem drum lung de bătut azi. Ne revedem aici mâine-dimineață la ora 6.00. Să sperăm că cei de la criminalistică vor avea niște rezultate preliminare și vom ști mai multe despre situația cu care avem de-a face.

Se uită în ochii tuturor membrilor echipei.

– Date fiind cantitatea de sânge și tipul de împrăscături, victima noastră este fie rănită grav, fie decedată. Lula, pune pe cineva să sune la camerele de gardă.

Mai împarte niște sarcini, apoi se uită la ceas.

– Hai să mergem. Ceasul ticăie.

JURNALUL MENAJEREI

Holly m-a sunat ieri chiar după tura la Cabana Trandafirilor. A fost un semn. Ocazia să renunț la contractul cu familia Rittenberg înainte să fiu atrasă prea adânc. Dar m-am blocat. Nu m-am putut hotărî să cer asta. Așa că n-am spus nimic când ea m-a întrebat dacă în zilele următoare mi-aș putea înghesui în program niște ture suplimentare, în locul altei menajere care a anunțat că este bolnavă. Am acceptat. Asta o să mă țină ocupată și-o să mă împiedice să-i caut pe Google pe Jon și Daisy Rittenberg. O să mă împiedice să le caut conturile din rețelele de socializare. O să-mi dea mai mult timp să mă retrag. Pentru că asta ar face Kit cea deșteaptă. Kit cea înțeleaptă știe că nimic bun nu poate să iasă din iscodirea prin casa familiei Rittenberg.

Astfel, ziua de azi a fost supraîncărcată, cu ture consecutive. Acum sunt acasă. Sleită de puteri. Și peste o oră

trebuie să mă duc la teatru – trupa noastră nonprofit a pus în scenă *Cele trei vieți ale lui Mary*. Eu joc rolul lui Mary. Mai avem două seri din cele opt săptămâni. Măine este ultima reprezentație. După asta, Mary se dă la fund. Așa că o să termin repede cu jurnalul înainte să plec.

Acum știi, dragă jurnalule, de problemele mele cu iscodirea. Dar cine n-are probleme, nu-i așa? Dacă terapeuta insistă s-o numească pe a mea dependență, atunci sunt o dependentă „foarte funcțională”, pentru că o ascund foarte bine. Sinceră să fiu, în rest, viața mea e foarte amuzantă. Hobbyul meu – pasiunea – este teatrul de amatori. Improvizație, joc imersiv, spectacole fără barieră între actori și public, spectacole neașteptate în natură, marionete, pantomimă – toate îmi plac. Ador să mă costumez ca să mă duc la spectacole de travestiți împreună cu Boon. Fastul, costumele, povestea imaginată sunt ceea ce iubesc. Pot fi oricine în timp ce sunt în continuare Fata Anonimă, menajera invizibilă care îți scotocește prin sertare. Stafla din casa ta.

Boon și cu mine avem un grup de prieteni buni. Facem cu toții parte din aceeași trupă. Jucăm împreună, ieșim în oraș împreună și ne întâlnim în mod regulat ca să jucăm *Dungeons & Dragons*. În D & D rolurile sunt foarte importante. Așadar, iată – văd ce faci din nou, dragă jurnalule. Îmi arăți că până și viața mea socială fericită, partea mea „normală”, se ascunde în spatele unor roluri, măști, personaje de teatru. E faptul că sunt stafla. E faptul că scriu pe aceste pagini pentru că terapeuta mea vrea să știe de ce am așa de mare nevoie să rămân stafia.

Însă ceea ce vreau cu adevărat să-ți spun, dragă jurnalule, este că sunt mândră de mine. Am izbutit până acum să nu caut pe Google familia Rittenberg. N-am scormonit prin rețelele de socializare după conturile lor. Și încă mai pot să-i spun lui Holly că trebuie să mă retrag.

Încă dețin controlul.

Mă uit la ceas.

Trebuie să plec. *Mary* așteaptă. Piesa este despre o tânără care are de trei ori ocazia să facă o alegere crucială în viață. De fiecare dată alege altceva. Fiecare alegere îi răsucesce viața într-o direcție foarte diferită. Într-una dintre vieți, *Mary* alege să păstreze copilul dintr-o sarcină nedorită și se mărită cu tatăl. În alta se descotorosește rapid de bărbat, scapă de sarcină și devine o femeie de afaceri puternică. În alta e boemă, mamă singură neconvențională.

Înainte să plec, mă uit repede pe contul meu de Instagram @vulpeasicioara. Deschid cea mai recentă postare. Un clip cu mine în camera copilului din Cabana Trandafirilor, ținând

în fața burții ecograma care le aparține lui Daisy și Jon. Zâmbesc. Elefanții și unicornii dansează în cerc în spatele meu. Muzica metalică pare fundalul unui spectacol horror. Am pus un filtru care face totul să pară în același timp nevinovat și întunecat-fantomatic. #bebepedrum #alegeriinviața #viatapecareaaalesoea

Deja 207 de inimioare. Oamenilor le place postarea mea. Secțiunea de comentarii e plină de felicitări și fețe zâmbitoare și alte inimioare. Habar n-am cine sunt oamenii ăștia care au hotărât să urmărească o poveste falsă, arbitrară, în numele lui @vulpeasicioara, dar sunt bucuroși pentru mine.

De obicei asta mă bucură și pe mine.

Însă astăzi îmi lasă un gol ciudat.

Mi-am creat singură o tângire.

Uneori, direcția în viață nu este o alegere. Ne este impusă. Împotriva voinței noastre.

Dar ce-ar fi dacă, după niște ani, am avea ocazia să schimbăm lucrurile? La fel ca Mary. Să alegem altă cale.

DAISY

18 octombrie 2019. Vineri. Cu treisprezece zile înainte de crimă

Daisy ține smartphone-ul sus, înclină capul și apasă pe buton. Își schimbă poziția și apasă iar. Caută o imagine perfectă pentru selfie-ul zilnic pe Instagram în @DoarDaisyZilnic. În următoarea imagine încearcă să-i prindă în fundal pe oamenii care pescuiesc de-a lungul digului din Stanley Park. Stau cu gălețile alături, cu firul undiței atârând în bălțile dintre stânci. În timp ce fotografiază, se gândește la posibile haștaguri:

#PescariiDinMare #DimineataInStanleyPark #Pauza-Insorita #GravideleAuNevoieDeMiscare

Îi place să scrie cu majusculă fiecare cuvânt din haștaguri. Asta îi ajută pe cei care au probleme la citirea pe ecran, precum și pe utilizatorii de Instagram care se străduiesc să identifice tiparele și relațiile dintre cuvinte. Cineva cu dislexie, poate, sau alt handicap cognitiv. Cel puțin așa i s-a spus. Scopul ei este să demonstreze că e caldă și tolerantă. Cu respect față de culturi. Povestea ei – cea pe care Daisy o șlefuieste cu atâta grijă – trebuie să nimerească perfect.

Nu, #PescariiDinMare nu merge din cauză că e și o femeie care pescuiește, cu un copil alături. #Tipi-CarePescuiesc? Nici asta nu-i sună bine lui Daisy. Cei care

pescuiesc par să fie toți asiatici. Din #Tipi s-ar putea deduce că ea îi consideră un grup inferior. Se hotărăște la:

#Pescuitori
#ORaraZilnSoritaInNordVestulPacificului
#BucuroasaSaFiulnapoiInVancouverulMulticultural
#MameleGravideAuNevoieDeMiscare
#AsteptandPranzulDeLaBistrou

Daisy mai face câteva selfie-uri în care îi apare burta, apoi fotografiază zgârie-norii care domină Coal Harbour, unde vin și pleacă hidroavioane. Jon lucrează la ultimul etaj al unuia dintre acele turnuri de sticlă, stând la birou ca un zeu aurit în lumina soarelui, supraveghind oceanul, munții și pantele de schi de dincolo de Burrard. Daisy e ispitită să folosească haștaguri care să declare:

#BiroulLuiJon #Penthouse #TerraWest
#SkiLife #MaritataCuUnOlimpic
#SotCuDouaMedaliiDeAur

Însă n-ar face niciodată asta. Jon detestă obiceiul ei de a folosi Instagram. Spune că deschide ușa necazurilor. Îi displace mai ales faptul că Daisy e pe cale să devină un fel de influencer și cele mai prestigioase firme care se ocupă de femei însărcinate îi trimit diverse produse. Săptămâna trecută a primit un carusel muzical încântător, cu unicorni și elefanți care dansează. În săptămâna de dinainte a sosit la Cabana Trandafirilor un pachet cu cei mai sexy leggings pentru yoga, făcuți ca să cuprindă burțile tot mai mari.

Lui Jon acei leggings i-au părut minunați până când ea a spus că o să pozeze cu ei pe Instagram. În opinia lui, „darurile” în schimbul publicității sunt înjositoare, iar ea e mai presus de asta.

„N-avem nevoie de pomeni, Daisy. Ne fac să părem nevoiași. Dau impresia că sunt un ratat și nu pot să am grijă de soția mea. Ne fac să părem săraci, pentru numele lui Dumnezeu!”

Daisy coboară aparatul de fotografiat, cu privirea încă ațintită la turnul sclipitor în care lucrează soțul său. Vocea lui îi serpuiește prin minte.

„Singurul motiv pentru care ai atâtea mii de urmăritori este faptul că ești nevasta mea. Ai exploatat deschis această asociere de când ți-ai făcut contul. Și știi că e periculos, Daisy. Că doar am mai avut de-a face cu săriți de pe fix care ne-au hărțuit. Oricine poate folosi geolocalizarea ca să descopere exact unde te afii la un moment dat. Dacă postezi

o fotografie de-a ta la un restaurant când te așezi la masă, până ajunge supa comandată poate să ajungă și hărțuitorul.“

Daisy alungă amintirea, însă tonul muștrător al lui Jon zăbovește ca un obiect rece care îi încleștează pieptul. Gândurile i se întorc la noaptea trecută, când Jon s-a întors acasă duhnind a băutură.

S-a băgat repede în pat pe întuneric, evident crezând că ea doarme. Dar nu dormea. Se perpelea de ore întregi, întrebându-se dacă visase vocea de femeie de la telefon. Nu îmbunătățea lucrurile nici grija că Jon ar putea să nu-i mai considere sexy trupul umflat. A trecut o vreme de când n-a mai încercat să facă dragoste cu ea. Daisy reia pas cu pas discuția de azi-dimineață, când el a coborât la micul-dejun.

„- Deci, ce voia să discute cu tine Henry? îl întreabă în timp ce-i toarnă cafea.

El are o crispare pe față, o privire prudentă. Îngrijorarea se prelinge prin Daisy.

- Jon?

El trage aer în piept, își freacă fruntea. E mahmur, își zice ea. Cu siguranță nu-i decât asta.

- Jon, te rog. Vorbește cu mine. De ce te-a invitat Henry la cină?

- A apărut ceva la ultima ședință de consiliu. Henry voia să discute cu mine între patru ochi. Era de părere că trebuie să mă prevină.

Ia ceașca, soarbe, și când vorbește din nou cuvintele vin repede.

- A zis că n-o să primesc pe tavă noua poziție de director administrativ.

- Poftim?

- Există un rival.

- Nu înțeleg. Ce înseamnă «rival»?

Jon lasă ceașca din mână. Începe să-și îndrepte cravata. Încordarea se revarsă din el în valuri.

- Jon! Spune-mi.

- Știai deja, Daisy?

- Ce să știi? Despre ce naiba vorbești?

- Că TerraWest a angajat un tip nou pe care l-au instalat deja într-un birou de la sediu și au hotărât să-l numească director administrativ la Claquoosh Resort. Ai tăi nu ți-au pomenit nimic?

- Sigur că nu. Nu ți-aș ascunde așa ceva.

- Nu? Adică, poate că totul făcea parte din plan, Daisy - tu și părinții tăi amăgindu-mă să mă întorc acasă. Întocmai așa cum ai încetat să mai iei anticoncepționalele.

- Cum îndrăznești...

- Las-o baltă. Îmi pare rău. N-am vrut să spun asta.

Ochii ei se umplu de lacrimi fierbinți.

- Și atunci ce-ai vrut să spui? Crezi că te-am păcălit rămânând însărcinată? Și apoi te-am păcălit să ne mutăm acasă? De ce aș face una ca asta? Ai zis că asta îți dorești. Un copil, o familie. Un nou început. După acel... acel coșmar din Colorado.

El se lasă să cadă pe taburetul de lângă blat. Umerii i se pleoștesc. Își freacă tare fața.

- Iartă-mă. A fost un șoc aseară. Îmi pare rău. Eu... eu încă încerc să asimilez, Daize. Ridică privirea, se uită în ochii ei. Cred că decizia e luată. Cred că celălalt tip o să primească postul.

Daisy se uită lung la el. Lumea ei se învârte.

- Cine e persoana?

- Ahmed Waheed. Un tip mult mai tânăr. Cu mai puțină experiență.

- De ce să facă TerraWest asta? Ce cusur ai tu...

- Ce cusur am eu? O să-ți spun, Daisy. Tipul ăsta, Waheed, e cafeniu, pe când eu sunt alb – sunt un tip alb care se apropie de vârsta medie, și vremurile s-au schimbat, și toată lumea are nevoie de optica diversității. Am ajuns în vârf în nenorocitul de moment nepotrivit. Am ratat ținta, la dracu'! Am fost uzurpat de acest... acest nou val de corectitudine politică.

- Jon, asta nu-i...

- Nu-i? Am câștigat două blestемate de medalii de aur pentru țara asta. Schiatul îmi curge prin vene. M-am născut chiar aici... Bătând puternic cu degetele în blat, Jon ridică vocea: Chiar pe coastele acestor Munți North Shore, chiar în orașul în care a luat ființă TerraWest. Am fost un simbol. Numele meu avea greutate în această branșă. A fost monetizat. Fața și trupul meu puteau să vândă orice, de la bere și after-shave la pastă de dinți, la apartamente în *time-sharing* și la stiluri de viață. Compania – compania familiei tale – a făcut afaceri pe baza faimei mele, pe baza mea. A încasat profituri imense, și acum mă consideră terminat din cauză că nu sunt cafeniu și nu vorbesc cinci limbi afurisite.

- Să nu înjuri în casa asta și să nu îndrăznești să-mi acuzi familia. Tata a avut un atac de cord și a fost silit să se retragă din activitate. Asta nu-i hotărârea lui. Pariez că a fost luată după ce el s-a retras.

- Știi ce înseamnă asta, atunci? Că tatăl tău – și poate Henry – sunt singurii de la TerraWest care mă voiau în acel post de director executiv? Asta-i ceea ce spui? Că toți ceilalți au sărit pe ocazia să se descotorosească de mine din clipa în care Labden a ieșit pe ușă?

- Te-ai gândit că poate Waheed e mai potrivit?
- Vorbești serios? Tocmai ai spus asta?
- Jonnie...
- Nu mă lua cu „Jonnie“.
- Ai zis că vorbește cinci limbi? Sună impresionant, și, cum TerraWest face eforturi să se impună pe piața globală, motivul ar putea fi că...
- Că au nevoie de un musulman? E un afurisit de musulman, și acum ei cred că pot să bifeze o căsuță.
Furia îi pune un nod în gât lui Daisy.
- Ei bine, este musulman?
- Probabil.
- Vezi? Tragi concluzii pripite. Nu știi nimic despre tipul ăsta, nu-i așa?
- Și tu știi? Dumnezeuule, Daisy. Am crezut că o să am măcar sprijinul tău. Eu... trebuie să plec.
Se ridică brusc de pe taburet și pornește spre ușă.
- Te rog, nu mă lăsa așa.
- Sunt în întârziere.
Își ia haina din dulapul din hol.
- Și micul-dejun? Mi-am dat osteneala. Te rog, stai jos, mănâncă ceva.
El aruncă o privire spre aranjamentul frumos de ouă, pâine prăjită, marmeladă, suc și grepfrut roșu de pe masă. Ba chiar a pus fiori proaspăt tăiate din grădină. Culorile toamnei. Portocaliu și galben, cu rămurele cu frunze verzi.
- Asta-i pentru Instagram, nu pentru mine, se răstește în timp ce-și vâra brutal mâinile în mânecile hainei.
- Nu-i corect.
- O, spune-mi că n-ai fotografiat și postat deja micul-dejun pe rețelele de socializare.
Înșfacă geanta diplomat.
Daisy tremură pe dinăuntru. E plină de furie, de teamă și de o pornire aprigă să-și domolească soțul, să-l împace, să dreagă lucrurile. Să alunge toată urâtenia.
- Corect, zice el tăios. E deja pe Instagram.
Pune mâna pe clanța ușii de la intrare.
- Vrei să vorbesc cu tata? strigă ea. Vrei să-l sun? Să văd dacă poate să rezolve?
Soțul ei mormăie ceva în barbă și trânteste ușa. Peste câteva clipe, Daisy îi aude mașina demarând pe alee.
Lacrimi i se preling pe obraji.“

Soarele scânteiază pe turnul de sticlă, și Daisy e adusă brusc înapoi în prezent. Își dă seama că are iar ochii plini de lacrimi. Le șterge repede și se uită la ceas. O inundă ușurarea. E aproape vremea s-o întâlnească pe Vanessa la

micul lor bistrOU preferat din Point Grey. Se îndreaptă spre maşină. S-a dus în parc ca să facă un pic de mişcare pe ţărm şi ca să nu fie în casă când vine menajera. Adesea se vede cu prietena ei în ziua de curăţenie.

Pe când traversează o pajişte îşi spune că Jon n-a vrut s-o rănească. El însuşi este rănit, în defensivă. Nutreşte îngrijorare viscerală pentru viitorul lor acum nesigur. Îşi cunoaşte bine soţul. Prea bine. E familiarizată intim cu ungherele întunecate, pline de mânie ale spiritului său de războinic. Sunt aceleaşi atribute care l-au ajutat să câştige într-un sport competitiv şi periculos împotriva unor adversari aprigi din întreaga lume. Asta vine la pachet. Şi în clipa de faţă Jon n-are un debuşeu fizic. Daisy o să vorbească cu tatăl său. Cu siguranţă el o să fie în stare să facă ceva. N-o să-i spună lui Jon. Asta l-ar umili şi mai tare. Într-o căsnicie există unele secrete care trebuie păstrate.

În timp ce descuie de la distanţă portierele micului său BMW, un gând mai sinistru i se strecoară ca un şarpe în minte.

Nu cumva Jon şi-a exagerat mânia în dimineaţa asta ca să-i abată gândul de la faptul că aseară a fost cu o femeie?

Din nou îşi alungă din minte gândul pervers. Urcă în maşină, îşi trage centura de siguranţă peste pântecul rotund şi porneşte motorul. Dar înainte să plece se uită repede peste selfie-urile noi din galerie. Alege unul şi îl postează. Tastează haştagurile şi zâmbeşte când vede cum a prins lumina soarelui scânteind din pandantivul cu diamant care îi atârnă imediat sub adâncitura de la baza gâtului. Un dar de la Jon pentru viitoarea mămică. Aşază telefonul pe scaunul din dreapta şi pune mâna pe schimbătorul de viteze.

„O să fim bine, Ghemotoc. Cu toţii. Asta-i doar o scurtă întrerupere. Provocările fac ca viaţa să merite să fie trăită. Singurul lucru constant e schimbarea.“

Pe când se pregăteşte să iasă în marşarier din locul de parcare, telefonul scoate un *ping*. Şi încă unul. Încă unul. Reacţii la postarea ei pe Instagram. Daisy nu se poate abţine să arunce o privire. Tânjeşte după şocul dopaminei. Inimioarele alea de aprobare, de confirmare. Are nevoie de asta. Înşfacă telefonul, derulează rapid comentariile.

Dumnezeule mare, cum de arăţi aşa de bine?

Care-i secretul tău? Ia spune, fată!

Ador jacheta aia!

Grozavă poză.

Iubesc, iubesc, iubesc Vancouverul.

Mai ai o lună şi jumătate! Facem numărătoarea inversă alături de tine.

O senzație de mulțumire, de legătură cu semenii i se revarsă prin trup. Urmăritorii ei îi adoră fotografia. Îi aprobă viața. O aprobă pe ea. Se simte mai puțin singură. Mai puțin supraponderală. Mai puțin neatrăgătoare.

Abia aștept să văd și alte fotografii de sarcină.

Un nou comentariu îi retează brusc avântul.

Nu ești nimic altceva decât nevasta cândva faimosului, terminatului JonJon Rittenberg.

Apoi altul.

Te VĂD @DoarDaisyZilnic. ȘTIU CINE EȘTI. Tic-tac, uită-te la ceas.

Doi ochi holbați care se mișcă dintr-o parte în alta, urmați de o bombă care explodează.
Încă unul.

Sper că bebelușul tău o să moară. MORIMORIMORI, micuțule Rittenberg.

Își acoperă gura cu mâna. Clipește. Apoi, înainte să poată măcar să gândească, șterge comentariile groaznice. Observă că a primit un mesaj. Îi este frică să se uite. Mâinile îi tremură când îl deschide.

E un GIF cu o păpușă Chucky. Chucky are mâna încleștată pe un cuțit. Chucky e acoperit de cicatrice și sânge. Chucky face mișcări de înjunghiere cu cuțitul – sus, jos; sus, jos; sus, jos. GIF-ul e urmat de text.

Chucky știe cine-i Mama-Ciumă.

Chucky știe ce a făcut Mama-Ciumă.

Mori mori mori, Ghemotoc, mori.

JURNALUL MENAJEREI

Aseară a fost ultimul spectacol cu *Cele trei vieți ale lui Mary*. N-am să mai port costumele lui Mary, n-o s-o mai întruchipez în diferitele ei vieți. Mă simt ciudat de golită. Ar fi trebuit să merg împreună cu ceilalți să sărbătorim, dar l-am rugat pe Boon să le spună că nu mă simt bine. Am venit acasă. Știu că își face griji din cauza mea. Încă de când am împrăștiat cenușa mamei. Simte ceva. Totuși, nu i-am spus de noii clienți. Nu știe nimic despre Cabana Trandafirilor.

Tăcerea mea spune multe – de obicei ne împărtășim cam totul despre viețile noastre. Așadar, ce spune asta, dragă jurnalule? Știu deja din iscodirile mele că ceea ce oamenii aleg să ascundă de ceilalți îți spune cel mai mult despre ei.

Chiar am încercat să vorbesc cu Holly ieri, când m-am dus la birou să-mi iau salariul. Era ocupată. Mi-a pierit hotărârea și am plecat.

Ceea ce înseamnă că azi mă duc la casa familiei Rittenberg. Am ratat intervalul în care puteam să renunț. Acum sunt obligată.

Mă trezesc extrem de devreme, iau niște resturi din frigider ca să-l hrănesc pe Morbid, cioroiul cu un singur picior care mă vizitează pe balcon, apoi mă trântesc pe canapea, scot din ambalaj o acadea roșie, o vâr în gură și deschid iPad-ul.

Mai am două ore până să-mi încep serviciul la Cabana Trandafirilor.

Încep cu Facebook.

Nu găsesc nici un cont al lui Jon sau Daisy Rittenberg. Intru pe Instagram și caut „Daisy Rittenberg“. Ia ghici? „Daisy“ plus „Rittenberg“ se pare că e o combinație rară – încercă să cauți tu însuți. Nu apar decât două nume. Prima tipă cu siguranță nu este Daisy a mea din Cabana Trandafirilor. A doua este. Și-a înregistrat contul cu numele real, dar pagina este @DoarDaisyZilnic.

În timp ce sug acadeaua, derulez rapid ultimele postări (o să revin la ele mai târziu) până când dau de o fotografie făcută în Colorado. Îi arată pe Jon și Daisy Rittenberg stând la o masă de picnic rustică pe o terasă mare de lemn. Sunt la munte, înconjurați de piscuri cu căciuli de zăpadă și cer albastru. Pe un indicator din spatele lor scrie „Stațiunea de Schi Silver Aspens“. Amândoi sunt foarte bronzăți. Amândoi poartă ochelari de soare. Au în față sticle de bere îmbrobonate. Sunt îmbrăcați în costume de schi. Mă uit cu mare atenție la Jon.

Pare o caricatură a atletului care a fost cândva. Mușchii i s-au mai înmuiat, pe când tenul i s-a asprit. Fața pare mai mare, un pic buhăită. Are riduri de-o parte și de alta a gurii. Nu-i văd ochii în spatele lentilelor.

Mă uit la legendă.

O zi la munte cu omul meu. Zăpadă de primăvară. Schiat rapid.

#Avantaje #ViataInBransaSchiatului

#CanadieniiInColorado #ZileInColorado

#ViataDeDesignerDeInterior #CeleMaiBunePisteAleSezonului

Emoțiile mele alunecă într-un loc întunecat, umed. Lumea din jur se estompează.

Mă uit la postare după postare. Întorcându-mă în timp. Frumoasa Daisy făcând asta. Frumoasa Daisy făcând aia. La yoga. În oraș cu fetele. Seară de băut vin. Seară de pictură. Club de carte. La cumpărături și prânz. Pantofi noi. Călătorie la Denver. Vizită la podgorii. Mâncăruri sublime. Alte vacanțe în locuri îndepărtate. India, Australia, un safari în Botswana și o călătorie pe Nil în jos.

Un zumzet îmi crește în cap. Întotdeauna am tânjit după călătorii. Încă de când aveam opt ani, când am văzut o emisiune pe Knowledge Network despre Serengeti și toate animalele alea. Voiam să merg în Kenya. În Galápagos. Pe Amazon. În Indonezia. Întotdeauna m-am gândit că o s-o fac. Peste tot în jurul lumii. Nu doar în Nicaragua, cu echipa de filmare a lui Boon, când am primit un rol de figurant.

Însă visul ăsta era înainte să mă las de școală. Visurile au devenit intangibile din tot soiul de motive la care prefer să nu mă gândesc.

Dar toate lucrurile acestea – Daisy și Jon, Cabana Trandafirilor, bebelușul lor pe drum – deschid scrinul vechi, masiv, cu jinduirile secrete pe care le-am îngropat adânc în suflet. Simt cum conținutul se ridică, se desfășoară încet înăuntrul meu. Ca o scurgere viscerală care se înalță de pe fundul unui lac, pentru că odată cu visurile vin și rămășițe vâscoase – lucruri pe care nu vreau să le văd. Sau să le simt.

Derulez mai departe. Mai repede, sugând mai tare acadeaua.

#ZileInColorado #VestiDespreBebe!
#NoulServiciuAlLuiJon #MergemAcasa
#VancouverVenim #PetreceriDeDespartire #ZiuaMutarii!
#InapoiAcasaInVanouver #CasaNoua
#CabanaTrandafirilor #InVizitalarLaWhistler #LaSchiPrimavara
#VechiulLocPreferatAlLuiJon

Aflu de pe contul lui Daisy că s-a alăturat unui grup de yoga pentru mame.

#YogaPrenatalInParc

Aflu că îi place #PiBistro. A postat fotografii cu tarte cumpărate de acolo. Altă fotografie le înfățișează pe Daisy și o prietenă gravidă luând prânzul la bistrrou.

#AmDescoperitUnNouLocGrozav #LaDepartareDeCatevaStrazi
#PericulosPentruTaliaMea
#MieFoameTotTimpul

Simt că mă cuprinde greața.

Mă opresc pentru că trebuie să respir. Știu că e fals. Viața nimănui nu-i perfectă. E o iluzie întreținută cu grijă. Adevărul înfrumusețat. Distragerea atenției. Întocmai cum e contul meu @vulpeasicioara. Îngădui acestui lucru să mă afecteze.

Dar mai este ceva legat de realitate și percepție. La fel ca Mary din piesa mea, când îți alegi Povestea îți alegi, de fapt, și viața. Suntem – sau am devenit – ceea ce ne prefacem că suntem, așa că trebuie să avem mare grijă cine ne prefacem că suntem.

Mă uit la ceas. Mai am câteva minute până să trebuiască să îmbrac uniforma.

Deschid o fereastră de căutare și tastez „Jon Rittenberg“, „Colorado“, „Stațiunea de Schi Silver Aspens“.

Apar articole din ziarele locale. În cele mai vechi scrie că Silver Aspens, o proprietate a companiei TerraWest, are un nou director administrativ, medaliatul cu aur Jon Rittenberg. Sunt articole în care este citat Jon pe tema situației din branșă. Un clip în care Jon îi spune unui reporter că, după ce a învins la Salt Lake, o pârtie din Whistler a primit numele lui, cea pe care obișnuia să se antreneze și unde echipa sa avea o cabană. Îi spune jurnalistului că pentru el Whistler este muntele „de acasă“.

Un nor întunecat se așterne peste mine.

Îmi amintesc ziua în care au dat numele acelei pârtii.

Găsesc și alte articole. Despre faptul că Jon și-a părăsit postul din Silver Aspens pentru o poziție interimară la sediul TerraWest din Vancouver. Potrivit zvonurilor citate de jurnalist, Jon Rittenberg e pregătit pentru preluarea postului de director administrativ la Claquoosh Resort, un proiect nou-nouț pe care TerraWest îl construiește la nord de Whistler.

Caut mai departe, mai adânc. Și, bum! Alt titlu îmi sare în ochi. Încremenesc.

Datează de acum aproape un an.

„Celebrul schior și director administrativ al stațiunii de schi Silver Aspens, Jon Rittenberg, și soția lui, Daisy Rittenberg, susțin că sunt victimele unei presupuse hărțuitoare. O femeie de treizeci de ani a fost arestată în legătură cu acuzațiile. La rândul ei, femeia – dansatoare și chelneriță la clubul Crimson – îl acuză oficial pe Jon Rittenberg de agresiune sexuală după ce Rittenberg și un grup de prieteni ar fi petrecut o noapte la club. Dansatoarea afirmă că este acum însărcinată cu copilul lui Rittenberg. A fost arestată pe când se ascundea în tufele de lângă vila de la

munte a familiei Rittenberg. Ea îl acuză pe Rittenberg că i-a distrus viața, de aceea a devenit obsedată să-i urmărească pe el și pe soția lui. Femeia afirmă că nu intenționa să le facă vreun rău fizic...”

Pulsul mi se întetește. Derulez mai repede. În alt articol scrie că numele dansatoarei este Charlotte Waters. Prietenii îi zic Charley. E o fotografie. E blondă. Subțire. Arătând cumva trecută. Ochi triști. Citesc mai departe.

„Nu s-a întâmplat nimic“, a zis Rittenberg.

Cuvintele îmi răsună în creier ca un claxon.

„Femeia e o mincinoasă de doi bani“, a declarat Tom Gunn, un prieten care a fost cu Rittenberg la clubul Crimson în acea noapte. „E o oportunistă. Arătați-mi dovada că e însărcinată, pentru că nu cred. Umblă doar după bani. E sărită de pe fix.“

Găsesc alt articol.

„Poliția confirmă faptul că acuzațiile au fost retrase în cazul presupusei hărțuitoare a lui Rittenberg. Avocații lui Jon Rittenberg spun că Charlotte Waters și-a retras și ea acuzațiile de agresiune sexuală împotriva lui Jon Rittenberg.

«Îmi pare rău», a scris ea într-o declarație prezentată de avocatul ei. «Am judecat greșit. N-am fost agresată. N-am fost însărcinată. Regret profund orice rău aș fi făcut familiei Rittenberg.»

Waters are acum ordin de restricție și a acceptat să facă terapie. Avocatul lui Rittenberg spune că clientul său nu va mai apela la alte instanțe.

«Îi dorim tot binele și sperăm să capete ajutorul de care are nevoie», a afirmat Jon Rittenberg într-o declarație scrisă. Rittenberg i-a spus reporterului de la *Silver Aspens Times* că îi pare rău pentru Charlotte Waters.

«Nu știu ce s-a întâmplat în viața ei ca s-o împingă să facă asta. Însă am fost acuzat de ceva ce nu s-a întâmplat. Asta poate să distrugă vieți.»“

Cronometrul piuie, făcându-mă să tresar. Răsufiu atât de repede, că sunt amețită. Clipesc. Mă simt ca și cum ies iar la suprafață dintr-o falie spațio-temporală. Salvez iute linkurile la articole. Și salvez în creier numele „presupusei“ hărțuitoare.

Charlotte „Charley“ Waters.

DAISY

18 octombrie 2019. Vineri. Cu treisprezece zile înainte de crimă

Daisy se așază la o masă rustică în fața vitrinei de la Pi Bistro. Picioarele i se bâțâie. Mâinile îi zvâcnesc. E cu spatele la perete și fața spre ușă. Se simte mai sigură cu peretele în spate. De aici vede toată lumea dinăuntru și, de asemenea, pe oricine se apropie pe trotuar.

Avertismentul lui Jon îi șerpuiește prin creier.

„Știi că e periculos... Oricine poate folosi geolocalizarea ca să descopere exact unde te afii la un moment dat. Dacă postezi o fotografie de-a ta la un restaurant când te așezi la masă, până ajunge supa comandată poate să ajungă și hărțuitorul.”

Ar trebui să-l sune pe Jon. Ar trebui să-i spună despre comentariile șocante la postarea ei de pe Instagram. Însă nu poate. Nu acum. Nu după GIF-ul cu Chucky.

Chucky știe cine-i Mama-Ciumă. Chucky știe ce a făcut Mama-Ciumă.

Nu poate să-l lase pe Jon să afie despre Chucky. Țasta a fost – este – secretul ei. Secretul ei întunecat. Uneori nevestele trebuie să facă anumite lucruri ca să-și păstreze căsnicia intactă, să-și țină viețile pe linia de plutire.

Și apoi, dacă pomeneste de comentarii groaznice chiar și într-un context general, el o să insiste să-și închidă contul. Daisy nu poate suporta să renunțe la Instagram. Ce i-ar mai rămâne? N-ar mai avea legături zilnice, iubire, inimioare, confirmare. Are atâta nevoie de toate astea ca să poată merge mai departe, pur și simplu. Viața i-ar fi atât de goală. Singuratică. De ce nu poate să semene mai mult cu școlărița adolescentă Daisy? Ce s-a întâmplat cu Daisy cea arțăgoasă, puternică? Mintea i se întoarce la târfa aia condescendentă din apartamentul de 6,7 milioane de dolari. Vrea să regăsească trăirea aceea – senzația că înfige cuțitul și îl răsucesce, uite-așa.

Tresare când aude clopoțelul de la ușa bistroului. Intră un grup de tineri. Îmbujorați și veseli, cu eșarfe în culorile strălucitoare ale toamnei și părul răvășit de vânt. Exuberanța lor e tulburătoare. Așa cum frunzele moarte care gonesc pe asfalt sunt tulburătoare. Unde-i Vanessa? Se uită la ceas. De-acum ar trebui să fie aici.

Aruncă iar o privire spre clienți. Stau apropiați, vorbesc cu înșufiețire, intim. Unii râd. Beau *latte* cu dovleac și mirodenii și mănâncă supe din roadele toamnei cu pâine proaspătă,

frumos mirositoare. Un bărbat stă singur cu un ziar. Daisy se uită la el. Teama îi urcă în stomac.

„Aici sunt în siguranță. N-am postat că vin la bistrOU. Oare am făcut-o?”

Deschide iar contul de Instagram și se uită la ultima postare.

#AșteptandPranzulLaBistrou

Panica îi fulgeră prin corp. A făcut-o. Oricine îi urmărește contul știe că frecventează Pi Bistro, care e aproape de Cabana Trandafirilor. Cum a putut să fie așa de toantă? Șterge în grabă toate selfie-urile de dimineață.

Clopoțelul de deasupra ușii sună iar. Vanessa intră alene, aducând o pală de aer răcoros de afară. Zâmbește larg. Are obraji trandafirii.

Ușurarea o despică pe Daisy ca un cuțit. Ca de obicei, Vanessa are o înfățișare perfectă. Părul lung a fost uscat cu foehnul – șaten, cu șuvițe ca mierea. Rochia îi vine bine, ceea ce e mai mult decât poate să spună Daisy despre hainele sale pe moment, chiar și cele speciale pentru sarcină. Vanessa poartă botine cu toc mic – la ea nu vezi teniși cumpărați în grabă la preț redus. Daisy își notează în minte să se ducă să-și cumpere botine comode, ca să poată arunca tenișii ăia hidoși.

– Scuze pentru întârziere, zice Vanessa pe când își desfășoară eșarfa și se strecoară pe scaunul din fața lui Daisy. Ochii ei căprui sunt strălucitori, dar îi mijește ca să-și studieze prietena. Ești bine, Daisy? Arăți... E totul în ordine cu bebelușul? Ecografia și consultația au mers bine?

Daisy își netezește părul, luptându-se cu imboldul aprig de a-i spune totul dintr-o suflare.

– Sunt bine.

Se silește să afișeze un zâmbet tremurat, însă ochii Vanesei se înfig ca un laser în ai ei.

– Ești sigură?

Daisy confirmă din ap.

– Ai comandat deja?

– Păi... te-am așteptat pe tine.

În timp ce vorbește, Daisy își ascunde telefonul sub șervetul de alături. Vanessa îi privește mâna, apoi ochii li se întâlnesc din nou.

– Mă gândeam să încerc specialitatea casei, supa de dovleac plăcintar.

– Da, aha, vreau și eu. Supă, zice Daisy.

Vanessa o scrutează.

– Ești sigură că te simți bine?

- Bine, se rățoiește Daisy. Apoi își ia seama: Sunt flămândă, presupun. Scoate un hohot de râs fals. Sau flămurioasă, ar trebui să zic. Starea de spirit mi se prăbușește dacă nu mănânc conform programului.

Vanessa îi face semn unei chelnerițe. Comandă amândouă și Daisy cere un pahar cu apă. De îndată ce ospătărița pleacă, Vanessa se apleacă în față, își coboară vocea răgușită și spune:

- Bine. Dă-i drumul. Care-i problema? E copilul? Pentru că văd că se întâmplă ceva.

Daisy aruncă o privire prin vitrină, încleștându-și mâinile pe pandantivul cu diamant de la gât. Își stoarce creierii cu disperare în căutarea unei scuze pentru purtarea agitată. În loc de asta, ceva i se mototolește în piept și nu se mai poate abține.

- Am impresia că-mi pierd mințile, murmură, întâlnind privirea caldă a prietenei sale. Sunt în acest roller-coaster de emoții. O clipă sunt în înaltul cerului și în clipa următoare sunt în fundul disperării. Mă simt nervoasă, speriată, chiar paranoică. Și așa de uitucă... memoria mi-e varză. Nu-mi pot regla temperatura corpului. Poftesc la mâncare tot timpul. Mă simt grasă. Pielea îmi crapă. Mă simt urâtă. Cu ochii încețoșați de emoție, adaugă: Uită-te la mine. Nu pot controla nimic, fir-ar să fie. O să stau aici, bocind în supa cu legume de toamnă.

Vanessa își pune mâna peste a ei.

- E în ordine. E *normal*, Daisy.

- Nu pentru tine. Dumnezeu, uită-te la tine. Ești...

- O, poți să mă crezi, am și eu momentele mele. Chiar am vorbit cu obstetriciana despre asta. Mi-a spus că în timpul sarcinii și în perioada postnatală o mulțime de femei trec prin schimbări cognitive. Familiar, i se spune „creier de graviditate“. Cică simptomele cele mai obișnuite sunt neatenția, perturbările de memorie, concentrarea slabă, ești cu capul în nori, ai dificultăți la citit. Sarcina poate chiar să te facă temătoare sau paranoică. Mi-a dat niște materiale de studiat. Pot să ți le dau, dacă vrei.

Se lasă pe spătarele scaunelor când chelnerița vine și le pune în față castroanele cu supă și paharele cu apă. După ce rămân singure, Vanessa reia:

- Doctorița mea spune că așa se pregătește trupul pentru maternitate, pentru cuibărit, gata în plan biologic să ocrotească pruncul excluzând tot restul lumii. Începe să-ți fie frică de lucruri care nu te nelinișteau înainte - ca să te ții în siguranță pe tine și pruncul. Sarcina te poate face, literalmente, o căăățeaaa tâmpă, speriată, încheie râzând.

Daisy zâmbește fără chef și ia în mână lingura.

- Nu-ți face atâtea griji, o îndeamnă Vanessa și soarbe din apă. O să treacă, totul o să treacă.

- Nu știu. Daisy amestecă în supă, apoi ridică privirea. Cred că sunt supravegheată. Urmărită. Sunt sigură.

- Poftim?

A făcut-o, a dezvăluit secretul; acum nu mai are de ales, trebuie să continue. Trage adânc aer în piept.

- Cineva ne-a supravegheat casa de pe străduța din spatele curții. Și acum câteva zile, când eram la yoga, era un tip în negru care stătea la pândă pe trotuar.

- Nu l-am văzut.

- Ei bine, eu, da, și sunt sigură că ne urmărea pe noi... pe mine. Și am... am primit câteva mesaje ciudate prin aplicații – texte de la numere necunoscute, care dispar. Și...

- Dispar?

Poate să vadă îndoiala pe chipul prietenei.

- Da, știi textele alea care se șterg singure? Le poți programa să dispară după un anumit timp. Și azi am primit pentru prima oară o serie de comentarii cu adevărat oribile – amenințătoare – la postarea mea pe Insta.

- Ce scria în ele?

- Scria că vrea să-mi moară bebelușul.

Vanessa pălește.

- Le pot vedea?

- Le-am... le-am șters. Imediat. Pur și simplu le-am distrus pe loc, din reflex. Și un mesaj cu un GIF oribil.

- Prin urmare, n-ai nici o modalitate să afli de pe care cont au fost trimise?

- Nu, decât dacă sunt trimise iar de pe acel cont. Știu, ar fi trebuit să le păstrez. Ca dovadă. Dacă trebuie să merg la poliție sau așa ceva.

- Nu ai *nimic*?

- Nu.

- Ce anume spuneau comentariile?

- Că nu sunt decât nevasta unui schior terminat. Altul spunea că mă „vede” – ca și cum ar urmări tot ce fac.

- Trebuie să te duci la setări și să dezactivezi comentariile, o sfătuiește Vanessa. Și să-ți faci contul privat.

Pieptul lui Daisy se strânge la gândul că se va decupla de la toată iubirea și aprobarea.

- Nu-i doar online. Cineva mi-a lipit de parbriz un bilet care se referea la numele contului meu de Instagram – oricine o fi cel care face asta, e în oraș. Știa că o să pregătesc pentru vizionare un apartament din centru.

Vanessa se uită lung.

- Dumnezeu! șoptește. Trebuie să raportezi asta, Daisy. Trebuie să mergi la poliție.

Daisy trage adânc aer în piept, privește în altă parte. La toate fețele care trec prin dreptul vitrinei. Fețe anonime. Ar putea să fie una dintre aceste fețe. Acum are mai mult de opt mii de urmăritori, și cel care a postat comentariile nici măcar n-are nevoie să fie urmăritor.

– Cum aş putea să merg la poliție? Să intru, pur și simplu, într-o secție fără să am ce să le arăt?

– Ai biletul de pe mașină, da?

Te văd @DoarDaisyZilnic.

Știu cine ești...

Daisy simte că-i vine să vomite. Nu vrea ca polițiștii să pună prea multe întrebări despre ceea ce se poate să fi făcut ca să-și atragă asta asupra ei.

– Uite ce-i, zice Vanessa, vor fi întotdeauna troli. Dacă te expui online, cineva, din cine știe ce motiv, o să te atace. Cu cât ai mai mulți urmăritori, cu atât ești mai importantă și cu atât mai mult se vor găsi unii care să vrea să te sfâșie, să-ți taie din nas. Așa-i firea oamenilor. Și caracterul anonim al rețelelor de socializare face asta posibil. E ca și cum ai fi la volanul unei mașini. Oamenii fac într-o mașină lucruri pe care nu le-ar face niciodată față în față. Rețelele de socializare sunt agresivitatea la volan pe steroizi. Ia o lingură de supă portocalie și o duce la gură. Te-ai gândit să închizi contul? Să ieși cu totul de pe rețele, acum că o să ai un copil? Vreau să zic, o mulțime de oameni nu postează niciodată despre copiii lor. Din principiu. Ca să-i țină în siguranță.

– N-ar trebui să fie așa, se răstește Daisy. Sunt o mulțime de profiluri acolo – viitoare mame, mame cu copilași. Discută probleme de sarcină, chestii postnatale, provocări ale alăptatului, grupuri de sprijin, decorațiuni pentru bebeluși. Haine superbe pentru bebeluși. Probleme familiale. Diete și exerciții fizice postnatale. De ce ar trebui ca maternitatea să fie un lucru amenințător, înspăimântător, primejdios? Refuz...

Își dă seama șocată că renunțarea la cont nu intră în discuție. Absolut deloc. Nici măcar pentru un minut. Și e furioasă că un ticălos a vârat-o în acest colț. Spune pe un ton mai potolit:

– Refuz să mă las intimidată. Nu o să dau bir cu fugiții.

Buzele Vanessei se arcuiesc încet într-un zâmbet.

– Să-i ia mama dracului pe toți!

Daisy înfinge lingura în supă cu bucăți de legume. *Hârști, hârști, hârști, precum Chucky cu cuțitul.*

Zâmbetul Vanessei se lărgeste.

- Așa te vreau. Bravo, mămico!

Daisy încuviințează din cap, cu inima bubuind, încă tulburată, dar acum hotărâtă.

- I-ai zis lui Jon de comentariile astea?

- Nu. Nu-i place din principiu să fiu în cyberspațiu. O să zică pur și simplu să-mi închid contul.

- Bărbații, oftează Vanessa.

- Mda, îi ține isonul Daisy.

Mănâncă supa, simțindu-se deja mai bine. Flecărește cu Vanessa. Râd de una dintre gravidele de la yoga, vorbesc despre un butic preferat și critică un restaurant grozav care s-a deschis în centru. Daisy începe să aibă impresia că și-a imaginat toată povestea.

- Și tu? întreabă. Cum se face că nu ești prezentă pe rețele?

- O, am fost, zice Vanessa, dar am renunțat acum un an la toate profilurile și am intrat în sevraj.

- Din cauză că voiai să faci un copil?

Vanessa trage aer în piept, lasă lingura din mână, își șterge buzele cu șervetul. Cântărindu-și vorbele, spune:

- Ți-am zis că Haruto lucrează în domeniul securității cibernetice, nu? Ei bine, a primit un nou contract de la o firmă cu sediul în Singapore. E o chestie guvernamentală secretă, și Haruto era îngrijorat că, dacă cineva descoperă în rețelele de socializare profilul soției lui, ar putea folosi asta ca să... îi compromită munca. Și ar putea să fie un risc pentru siguranța noastră. Nu știu. Pur și simplu, am hotărât amândoi că așa e mai bine.

Daisy își arcuiește sprâncenele, cu atenția abătută brusc de la trolii ei.

- Un risc pentru siguranța voastră? Vrei să zici... o răpire sau așa ceva?

Vanessa ridică din umeri.

- Așadar, Haruto lucrează, cum ar veni, în domeniul informațiilor sau contrainformațiilor guvernamentale? Cu asta se ocupă?

- Cam așa ceva.

Acum Daisy e extrem de interesată.

- Deci Haruto a vrut să ieși de pe rețelele de socializare?

Obrajii Vanessei se înfierbântă. Pare stingherită. Asta nu face decât să sporească interesul prietenei sale.

- Ce anume face Haruto? insistă ea.

Cu o fiuturare a mâinii, Vanessa zice:

- Îmi pare rău, dar nu-i un lucru despre care să pot vorbi. Dumnezeu, uită-te la castronul meu. Am mâncat tot. Vrei desert?

În momentul acesta, Daisy își dă seama că trebuie să urineze. Chiar acum. E alt simptom enervant al sarcinii. Își cere scuze și fuge la toaletă. Când se întoarce, vede că telefonul nu mai e ascuns sub șervet, unde e sigură că l-a lăsat. E în cealaltă parte a mesei, cu fața în jos.

Se așază, o privește pe Vanessa, apoi ia telefonul și îl pune în poșetă.

– Chelnerița a luat farfuriile, explică Vanessa. Nu știam dacă mai vrei să mănânci.

„Probabil că asta s-a întâmplat, chelnerița mi-a mutat telefonul.“

Tocmai când Daisy dă să comande o felie din tarta ei preferată, în fața vitrinei apare un bărbat cu palton. Se oprește chiar în dreptul mesei lor și privește prin geam. Vanessa icnește. Privirea lui Daisy săgetează spre prietena sa.

– Ce e?

– Haruto, șoptește ea. Stacojie la față, umblă în grabă prin poșetă și scoate portofelul. Trânțește pe masă un teanc de bancnote. Nu mi-am dat seama cât e ceasul. Am... am spus că după prânz mă văd cu el mai încolo pe stradă.

Își împinge în spate scaunul, dar înainte să se poată ridica în picioare ușa se deschide, cu un val de aer înghețat, și un bărbat voinic cu trăsături asiatice intră în bistrou. O fulgeră cu privirea pe Vanessa. Bărbatul nu-i prea înalt, dar e solid și are o prezență care pare să facă spațiul din jur să se chircească. Cu siguranță o ofilește pe Vanessa cea superbă, eficientă, care devine dintr-odată agitată, aproape panicată și câtuși de puțin eficientă.

Bărbatul se apropie de masa lor. Vanessa, pe jumătate ridicată de pe scaun, zice:

– Haruto. Nu m-am așteptat...

– Iar ai pierdut noțiunea timpului?

Accent britanic. Voce tăioasă. Față care nu exprimă nici o emoție.

– Tocmai... tocmai plecam. Ea este prietena mea, Daisy Rittenberg, cea despre care îți spuneam, de la cursul de yoga pentru gravide.

Haruto înclină din cap disprețuitor spre Daisy, apoi prinde brațul soției. Nu e o atingere blândă. Strânsoarea e puternică și o ridică de tot de pe scaun.

Inima lui Daisy simte un șoc.

– Mă bucur că te-am cunoscut, Daisy, spune Haruto. Vanessa, vino. Să mergem.

Vanessa îi aruncă o privire jenată, disperată.

– Îmi pare tare rău, Daisy. Chiar trebuie să plec. Scoate un mic hohot de râs care aduce mai curând a sufocare. Creierul

ăla de graviditate – am uitat cu totul la ce oră i-am spus lui Haruto că termin.

Soțul o mână spre vântul puternic de afară. Ușa se închide. Pironită pe scaun, Daisy îi privește prin vitrină. Haruto își dirijează nevasta spre cealaltă parte a străzii; se îndepărtează amândoi pe trotuar pe sub copacii care iau culorile toamnei. Dându-și seama că a rămas cu gura căscată, Daisy o închide.

Vanessa – așa de sigură pe sine, așa de echilibrată, destinsă și calmă – s-a năruit în prezența acelui bărbat.

Un gust amar i se prelinge în gură. Nu-i place impresia de recunoaștere. A zărit ceva din ea însăși în Vanessa în acel moment în care soțul ei a intrat pe ușă. Daisy știe exact cum e să te confrunți cu un soț furios, constrângător și puternic.

Poate că asta i s-a întâmplat adolescenței arțăgoase Daisy, școlărița încrezătoare în sine. A fost erodată încetul cu încetul de propria-i căsnicie. Crezuse că ea controlează relația. Dar poate că nu-i așa. Poate că n-a fost niciodată. Poate că izolarea ei tot mai mare de familie și prieteni a împiedicat-o să vadă transformarea. Poate că efortul ei de a-l convinge pe Jon că un copil și o mutare le vor rezolva problemele de cuplu a fost nechibzuit. Sau chiar un strigăt subconștient de ajutor, o căutare a siguranței.

Un clopoțel de avertizare începe să-i sune în cap.

DAISY

18 octombrie 2019. Vineri. Cu treisprezece zile înainte de crimă

După ce a plătit pentru mâncarea ei și a Vanessei și l-a salutat pe Ty Binty, proprietarul bistroului, care s-a ivit din brutărie, Daisy își îmbracă haina și pornește spre locul în care și-a parcat micul BMW alb. O ia în direcția opusă față de cea în care s-au dus Vanessa și Haruto, și perechea îi apasă greu mintea în timp ce merge. Tot reia sosirea lui Haruto și plecarea lor. Felul în care Haruto și-a bruscăt soția. Spaima ei. Daisy nu se așteptase ca frumoasa și calma ei prietenă însărcinată să trăiască într-o umbră întunecată și plină de spaimă. S-ar putea ca Vanessa să nu fie deloc calmă și stăpânită. Aparențele pot să fie atât de înșelătoare.

Daisy își dă seama că e îngrijorată pentru prietena sa.

Poate că ar trebui să treacă într-o zi pe la Vanessa. Să meargă neanunțată. Pentru că Daisy nu-i doar îngrijorată, ci simte și o curiozitate arzătoare. Ajunge la BMW cu vântul toamnei fiuturându-i părul în jurul feței. Deschide cu telecomanda portierele și urcă în coconul său sigur, tapițat cu piele catifelată. Când pornește motorul îl vede. Un bilet. Pe scaunul din dreapta.

Ei bine, salut, Daisy.

E înăuntrul mașinii.

Inima începe să-i bubuie între coaste.

E în mașina sa încuiată.

Telefonul scoate un ping. Se repede să-l ia. Apare un mesaj pe WhatsApp. E de la un număr necunoscut. În creier i se stârnește un urlet. Îl deschide cu mâinile tremurătoare.

E alt GIF. Chucky cu sânge pe cuțit. Alături de GIF sunt aceste cuvinte:

Chucky e acum ÎNĂUNTRU.

Tic-tac

Ceasul bate mai repede.

MAL

1 noiembrie 2019. Vineri.

– Știi ce nu arată ei niciodată la televizor? întreabă Benoît în timp ce manevrează mașina lor fără însemne în ambuteiajul de pe Lions Gate Bridge.

– Sunt sigură că o să-mi spui tu.

Mal începe să tasteze un mesaj pentru soțul ei.

– Circulația. Polițiștii din ficțiuni se duc direct din punctul A în punctul B, găsesc loc de parcare chiar lângă clădirea respectivă. Niciodată nu stau ore întregi în trafic.

Mal râde și tastează mai departe.

Ai găsit lasagna?

Așteaptă un răspuns de la Peter. Ștergătoarele de parbriz scrâșnesc în timp ce întind ploaia pe geam. Acum plouă cu găleata, și la ora 17.00 e deja complet întuneric. Ziua senină a fost scurtă, așa cum tind să fie toamna în această parte a lumii și la această latitudine.

– E totul în ordine? întreabă Benoît, aruncând o privire spre telefonul lui Mal.

Ea strânge buzele și încuviințează din cap, așteptând încă răspunsul lui Peter. Poate că soțul are căștile pe urechi și nu aude telefonul. Sau a uitat să-l deschidă. Sau l-a pus iar aiurea. Mal se răsucesc să privească peste apele negre din Burrard Inlet. Vede pe malul celălalt silueta vechiului siloz și șantierul naval abandonat. Zona este planificată să devină rezidențială. Observă camera de supraveghere sus, pe traversa podului. Acea cameră este prietena polițiștilor. A văzut omeni care încercau să se cațare peste balustradă ca să sară – a salvat multe vieți.

– Starea lui Peter s-a înrăutățit, spune în cele din urmă. Ieri a lăsat iar plita aprinsă. Toată ziua. Din fericire, n-avea ulei în tigaie sau așa ceva. Uită cuvinte, folosește cuvinte greșite și apoi se înfurie pe el însuși și pe oricine e persoana cu care încearcă să vorbească, de obicei eu. După pauză lungă murmură: Atâta mânie... E jena, umilința. Pentru un tip cerebral ca el, profesor de psihologie criminalistică, definit de mintea lui...

Vocea i se stinge.

– Îmi pare rău, Mal.

Emoția care îi urcă în ochi la cuvintele lui Benoît o surprinde. Mal nu și-a deschis inima în fața nimănui în legătură cu demența instalată timpuriu a soțului ei. Însă Benoît cunoaște diagnosticul lui Peter. Mal e apropiată de partenerul său de muncă. Asta se întâmplă cu oamenii în mâinile cărora îți pui viața. Și Benoît a fost sincer cu ea despre chinul paternității. Despre nopțile nedormite cu un nou-născut. I-a spus frânturi despre copilăria sa groaznică în Congo, când a fost răpit de rebeli la vârsta de șapte ani și silit să ucidă oameni din propriul lui sat, ca soldat-copil drogat. Dacă n-ar fi existat un lucrător ghanezo-canadian de la un ONG, poate că Benoît n-ar fi scăpat niciodată din situația aceea. Respectivul l-a adus pe tânărul Benoît în Quebec ca să fie tratat. Fără această intervenție și adopția ulterioară, viața lui probabil că s-ar fi sfârșit violent cu mult timp în urmă. Cum a izbutit să supraviețuiască, Mal n-o să știe niciodată. Genul acesta de traume nu te mai părăsesc. Ea bănuiește că o parte din spiritul lui Benoît Salumu încă rezidă în acel loc întunecat al coșmarurilor din copilărie și o va face întotdeauna. Să fie polițist, să lupte acum pentru dreptate – el spune că asta îl face să meargă mai departe. Și mai este și Sadie, soția lui, iar acum, bebelușul lor. Sadie își încheie studiile de drept de la distanță în timp ce se îngrijește de copil. Mal este impresionată de amândoi.

Când intră în sfârșit în cartierul Point Grey și se îndreaptă spre Fourth Street, Benoît zice teatral:

– Ah, uite, doamnă detectiv, un loc de parcare chiar vizavi de florăria Bea's Blooms. Chiar ca la televizor.

Chicotește sumbru și parchează acolo. Mal surâde fără să vrea.

Bondarul de pe ușa florăriei este identic cu cel în relief de pe cartonașul găsit la Casa de Sticlă. Cei doi intră în magazin. Înăuntru e umed. Cald. Miroase a seră. De bârna care trece de-a curmezișul tavanului atârnă ghivece cu ferigi. În frigiderule care acoperă un perete sunt o varietate de flori proaspăt tăiate, în culorile curcubeului. Muzica de fond este discretă. Pian clasic. Liniștitor.

Mal îi șoptește lui Benoît:

– Mi-ar plăcea să trăiesc într-un loc ca ăsta.

Vine spre ei o femeie de o frumusețe izbitoare, care pare că se apropie de patruzeci de ani. Pielea ei cafenie este netedă și fără cusur. Bucle lungi prin care șerpuiește un fir de argint sunt strânse într-o coadă de cal joasă care îi atârnă pe spate. Brațele îi sunt acoperite de brățări de argint. Nu e machiată. Are mișcări de balerină, cu o grație puternică și fluidă. O femeie cum Mal n-ar putea să fie niciodată. Genul care o face să se simtă ca un labrador uriaș, stângaci.

Își arată amândoi legitimațiile și Mal întreabă dacă ea este directoarea.

– Sunt proprietara, Bea Jemison. Despre ce este vorba?

Ochii femeii îi examinează rapid. Mal îi vede sclipirea de interes din privire când se oprește asupra lui Benoît. Are multă experiență de interogare, se pricepe să descifreze semnalele. Chiar dacă interesul pe care îl detectează la Bea Jemison este subtil, acesta există, fără îndoială, așa că Mal se reține și îl lasă pe Benoît să preia conducerea. În acest fel vor obține mai mult.

– Doamnă Jemison, spună el. Sperăm să ne puteți ajuta în cazul unei persoane dispărute.

Bună abordare, își zice Mal. Toți vor să ajute la găsirea cuiva dispărut. Dacă pomeniști de violență sau de crimă devin bănuitori.

Benoît îi arată pe telefonul său o fotografie a cartonașului din buchetul ofilit.

Bea se apleacă să vadă mai bine.

– Cartonașul și buchetul au fost găsite în fața unei case de pe North Shore. Ne puteți spune cine a cumpărat acest aranjament? Presupunem că este de aici.

– Da, e al nostru. Orhidee cu floarea-miresei, anemone japoneze, crizanteme fideluță, cale albe – l-am făcut eu însămi ieri. Ce s-a întâmplat?

– Asta încercăm să descoperim.

– Ea este... bine? Persoana care a cumpărat buchetul este cea dispărută? În ochii lui Bea se citește îngrijorarea. E însărcinată – știți că e însărcinată?

Un frison de energie urcă pe șira spinării lui Mal.

– Numele ei este Daisy? întreabă Benoît.

– Păi... noi nu vă putem da informații personale.

– O să ne întoarcem mâine cu un mandat, doamnă Jemison, dar vom pierde timp prețios. Viața femeii și a copilului ei ar putea să fie în primejdie.

– Of, Doamne, of... da, eu... O cheamă Daisy. Vine des. De când s-a mutat în zonă, prin iulie, cred.

– Are Daisy un nume de familie, o adresă, un număr de telefon?

Bea Jemison se uită la Benoît, făcând evaluarea riscului profesional.

– Sigur, da. Haideți aici, la computer. Se uită în sistem, apoi spune: Numele ei este Daisy Rittenberg. Cabana Trandafirilor, West Third Street, numărul 4357. În esență, e la câteva străzi de aici, spre apă.

Le dă numărul telefonului mobil.

Mal și Benoît îi mulțumesc și pleacă. În fața florăriei, Mal spune:

– Pi Bistro e vizavi, în partea cealaltă. Vrei să trecem pe acolo înainte să ne ducem pe West Third?

– De ce nu? Oricum suntem aici.

Pornesc cu pași mari pe trotuarul întunecat. Cauciucurile pâraie pe străzile ude și picăturile de ploaie sclipesc pe mașini. Mal tastează din mers numărul dat de Bea Jemison.

Intră robotul.

– Bună, sunt Daisy. Lasă un mesaj.

Mal închide.

– Nu răspunde, îi spune lui Benoît.

Îi telefonează Lulei la secție.

– Caporal Griffith, răspunde aceasta cu vioiciune.

– Hei, Lu, am nevoie de tot ce poți să afli despre o anume Daisy Rittenberg din Cabana Trandafirilor, West Third, numărul 4357. Cazier, locuri de muncă, orice poți găsi. Ne îndreptăm acum spre adresă.

– E acea „Daisy“?

– Așa se pare.

– Am înțeles.

Mal pune telefonul în buzunar în vreme ce Benoît deschide ușa localului Pi Bistro. Un clopoțel sună deasupra capului când intră. Înăuntru e cald și plăcut, în aer plutește mirosul pâinii proaspăt scoase din cuptor. Pe Mal o pocnește rău foamea, cu toate că înainte să plece din sala de ședințe a înfulecat o felie de pizza întărită.

– Pare mulțimea obișnuită de bogătași vegani care fac yoga, șoptește Benoît pe când trec printre mese.

La teighea întreabă de director. Un tip trecut de treizeci și cinci de ani iese din zona deschisă a brutăriei. E bronzat, în ciuda anotimpului, suplu, musculos. Părul nisipiu e decolorat de soare. Sub șorțul de brutar poartă un tricou cu mânecă lungă, decolorat, imprimat cu imaginea unei plăci de surfing și numele unui orașel de pe țărmul Mexicului.

– Ty Binty, se prezintă, ștergându-și cu o cârpă făina de pe mâini. Vără cârpa în buzunarul din față al șorțului. Cu ce vă pot fi de folos?

Mal își arată insigna. Îi spune că anchetează un caz de persoană dispărută și că speră să afle identitatea persoanei care a cumpărat ieri de aici o tartă cu fructe.

El își arcuiește sprâncenele.

– Una dintre tartele mele a fost implicată într-o crimă?

Mal și Benoît nu spun nimic.

– Vorbiți serios? Una dintre tartele mele cu afine și mure este legată de un incident cercetat de poliție? Ce s-a întâmplat?

– Ce vă face să credeți că este vorba despre o tartă cu afine și mure? întreabă Mal, gândindu-se la scurgerea violet-închis de pe cimentul din fața ușii de la Casa de Sticlă.

– Este singurul fel de tartă cu fructe de pădure pe care-l facem în acest moment. Numai la comandă.

– A cumpărat una ieri o femeie gravidă? întreabă Mal. Cel mai probabil spre sfârșitul după-amiezii?

– Vreți să ziceți Daisy? Ce s-a întâmplat? E bine?

Îngrijorarea lui pare sinceră.

– Păreți, de asemenea, să fiți sigur că a fost Daisy, remarcă Mal.

– Uite ce-i, ieri a fost Halloweenul. E octombrie. Avem în stoc o grămadă de tarte cu dovleac. Daisy a sunat dinainte ca să comande anume amestecul de afine și mure. Și acelea sunt comandă specială, pentru că sunt făcute cu fructe sălbatice și nu le avem întotdeauna.

– Așadar, o cunoașteți pe Daisy? întreabă Benoît.

– Sigur că da. Daisy Rittenberg. Vine cel puțin o dată pe săptămână la un prânz târziu sau la ceaiul de după-amiază, și de cele mai multe ori împreună cu prietena ei, Vanessa, care e și ea însărcinată. Uneori li se alătură alte gravide de la cursul de yoga care se ține în parcul de vizavi. Când vremea e frumoasă, ora se ține afară, pe iarbă, sub copaci. Când plouă, se duc în sala de pe cealaltă stradă. Daisy a venit ieri la sfârșitul după-amiezii să ia comanda. Pe la 17.30, cam așa. Dar îmi puteți spune dacă e bine?

– Încercăm să dăm de ea.

– E măritată cu Jon Rittenberg.

– Îi spuneți numele ca și cum ar trebui să-l recunoaștem, zice Mal.

– Scuze, presupun că nu toată lumea e pasionată de sporturile de iarnă. Jon e un campion olimpic canadian la schi alpin. A adus acasă două medalii de aur de la Olimpiada de Iarnă din Salt Lake City în 2002. Jon – i se spunea *BergBomber* – a crescut în Munții North Shore. Este un fel de erou local. A fost la un liceu din apropierea celui la care am fost eu, și noi, puștii cu câțiva ani mai mici, voiam cu toții să fim JonJon Rittenberg. Era un magnet pentru fete. Petreceri

mari la el acasă și sus, la cabana de schi din Whistler. Una sau două dintre ele au luat-o razna. Poliția a trebuit să le pună capăt. Jon s-a însurat cu Daisy Wentworth din faimoasa familie Wentworth. Tatăl ei, Labden Wentworth, a fondat TerraWest, numele lor este celebru în branșa stațiunilor de schi și golf. Daisy mi-a spus că acum Jon lucrează la sediul TerraWest din centru. El și Daisy s-au mutat de curând la Vancouver din Silver Aspens, Colorado. Ea voia să fie mai aproape de părinți când vine copilașul. După o clipă de șovăire adaugă: Puteți, vă rog, să-mi spuneți ce se întâmplă?

– Încă nu știm, zice Mal. Fazele de început. Doar verificăm elementele de bază. Ne-ați fost de mare ajutor, domnule, cu adevărat mare. Se întâmplă să cunoașteți numele de familie al acestei Vanessa, prietena gravidă?

– Da, North. Vanessa North.

JURNALUL MENAJEREI

Vântul biciuiește frunzele din copaci când îmi opresc micul Subaru pe aleea familiei Rittenberg.

Descarc echipamentul, intru în casă și aproape alerg pe trepte până în baia principală. Cu gândul încă la Charley Waters, deschid coșul cu rufe de spălat, răsufiând repede. Coșul cu rufe al tuturor are un miros – al corpului, înecat de aroma șampoanelor, loțiunilor, parfumurilor, deodorantelor. Mirosul celor doi soți îmi umple nările și un zăngănit disonant mi se iscă în cap în timp ce caut la iuțeală prin buzunare lucruri care nu trebuie să ajungă în mașina de spălat. Aud în cap o frântură de râs gălăgios. Încremenesc.

Iese la suprafață o amintire. Aud peste râs fragmente muzicale. Se ridică dintr-o catacombă întunecată a memoriei. Vechi melodii cândva foarte cunoscute. Voci tari care dintr-odată îmi bufnesc greoi prin creier. Din nou râsete. Se prefac în zefiemele, batjocuri. Îndemnuri. Mâinile încep să-mi tremure. Trag adânc aer în piept, caut prin buzunarul șorțului, găsesc o lamă de gumă de mestecat cu scorțișoară. Foarte condimentată. O vâr în gură. Gustul e arzător. Îmi limpezește mintea, mă face să mă concentrez. Mestec, mestec, mestec în vreme ce adun rufe de spălat și le car la parter.

Încarc mașina de spălat, o pornesc, apoi mă duc repede în bucătărie. Familia Rittenberg a lăsat din nou o harababură.

Mirosul gras de bacon plutește în aer. E grețos – sunt vegană de zece ani deja. Spăl farfuriile și încarc mașina de spălat vase, evitând cu grijă tablourile cu *BergBomber* de pe

peretele din living. Însă îl simt pe el. Ca o prezență. Ca și cum m-ar tachina să mă uit. „Uită-te, Kit! Uită-te la mine, zeul aurit al schiului. Nu aveai un afiș cu mine în dulap, micuță Katarina Popou-vich cea grăsană?”

Simt pe piele furnicături de febră în timp ce iau cuțitul mare pentru friptură de pe blat și încep să-l spăl agresiv. Mă concentrez pe tăiș. Tăișul sclipitor, ascuțit. Îmi imaginez mâna lui Jon sau Daisy ținând plăselele. Tăind, decupând ceva. Incapabilă să mă mai uit la el, ridic privirea.

Mă holbez la tablourile de lângă șemineu. Simt cum pumnul mi se încleștează pe plăsele. Mă simt tăind picturile alea. Icnesc și îmi dau seama că m-am tăiat. Fir-ar să fie!

Mă duc iute în baie, găsesc un plasture și îl pun pe tăietură. Mă uit lung la sângele meu – roz în chiuvetă în vreme ce îl spăl. Îmi vin gânduri tot mai întunecate. Îmi dau seama că am dat de belea. Ar fi trebuit să las în pace această cutie a Pandorei din Cabana Trandafirilor. Să nu-i fi deschis capacul. Ar fi trebuit să-i spun lui Holly că n-o să fac curat în casa asta. Acum e prea târziu. Alunec în jos.

Încep să șterg praful și să aspir și să rânduiesc. Pantofii lui Jon sunt la intrare. Deschid dulapul din hol ca să-i pun acolo. În dulap le văd fularele și jachetele frumos atârdate. Un coș cu mănuși de iarnă. Seturi de chei de rezervă pe un șir de cârlige. Brelocurile îmi spun că au un Audi și un BMW. Îmi notez în minte, absorb totul. Toate mă ard în creier.

Nimeresc lozul cel mare când mă duc să dau cu aspiratorul în biroul lui Jon. Fără măcar să încerc.

În timp ce curăț covorul, în graba mea frenetică izbesc masa de lucru. Monitorul prinde viață. Mă uit lung. Pulsul mi-o ia la galop. E un Mac, și mica minge de plajă se învâрте pe ecran. Jon trebuie să fi încercat să închidă computerul sau să-l pună în standby, dar sistemul a avut o problemă. Poate e ceva blocat în lista de printare, sau un dispozitiv cu Bluetooth încearcă să trezească aparatul, sau e vreun document configurat greșit.

Inima îmi bubuie. Mă așez încet la biroul lui Jon.

Calendarul este deschis pe ecran. Lista cu toate întâlnirile zilnice. Entuziasmul pâlpâie în mine. Îmi plimb privirea peste agendă. Are ședințe, o partidă de golf programată, vizită la service pentru Audi, programare la dentist – întreaga lui lume este aici. E ca peștera cu comori a lui Aladdin.

Iau mouse-ul și deschid fereastra de căutare a fișierelor. Se aude o sonerie. Tresar, apoi îmi dau seama că e mașina de spălat. Mă uit la ceas. Trebuie să pun rufele în uscător. Nu mai am timp. Trebuie să termin și iscoditul, și curățenia

Înainte ca Daisy Rittenberg să urce pe alee și să mă prindă asupra faptului.

Dar înainte să încerc să pun computerul la loc în repaus cercetez repede lista cu fișiere și documente modificate de curând. Și îl văd.

Vai, ce fraier!

Într-un folder numit PERSONAL se află un document Excel numit – da, ai ghicit, dragă jurnalule – PRLE. Poți să mă crezi sau nu, unii oameni au în computerele lor un fișier numit exact după ce conține. Nu se așteaptă să le fie violate amănuntele intime în coconul sigur al propriei case. Sunt destul de naivi ca să creadă că nu le va accesa nimeni ilegal. Deschid fișierul.

Puse în ordine alfabetică, sunt cheile vieții lui digitale – toate parolele, de la conturile de Netflix și Dropbox până la Apple ID, alături de parola acestui computer.

Primul gând este: „Stick USB! Trebuie să copiez toate aceste parole pe un stick USB!“

Dar n-am așa ceva.

Mă uit la imprimantă. Să le printez?

Am o idee mai bună.

Deschid motorul de căutare Safari, intru în contul meu de Gmail și anexez documentul cu parolele lui Jon. Îmi trimit mailul, apoi șterg istoricul de căutare recentă. Am gura uscată. De-abia pot să înghit. Simt furnicături. Acum am „Sesam, deschide-te!“ al peșterii lui Aladdin. Am acces oricând vreau la computerul lui Jon și la tot conținutul lui. Pot să știu unde o să fie Jon Rittenberg la un moment dat, câtă vreme întâlnirea este pusă în calendar. Pot chiar să trimit mesaje și să fac apeluri de la numărul lui.

Pun computerul în repaus.

Cu pulsul gonind, cu fața îmbujorată, termin la iuțeală de aspirat. Tărăsc aspiratorul afară din birou, îmi netezesc șorțul, mai arunc o ultimă privire prin încăpere. Arată exact așa cum era când am intrat.

Închid ușa în liniște.

JON

18 octombrie 2019. Vineri. Cu treisprezece zile înainte de crimă

Așezat la biroul său din sediul TerraWest, Jon răsuțește iar și iar între degete cartea de vizită pe care i-a dat-o Henry. Capul chinuit de mahmureală îi zvâcnește. Gândurile nu-i sunt la muncă. Creierul îi este măcinat de Ahmed Waheed, care stă într-un birou de sticlă aflat pe diagonală față de biroul de sticlă al lui Jon, dincolo de coridor.

Ridică privirea de la cartea de vizită și se uită la Ahmed. Chiar atunci, Anna Simm, recepționera de la TerraWest, intră în biroul lui Ahmed cu o cană aburindă. Ahmed ridică privirea în timp ce Anna se apropie de biroul lui. Rochia roșie îi îmbracă atât de strâns rotunjimile, încât pare pictată pe trupul ei. Pune cana în fața lui Ahmed și zâmbește îndepărtându-și cu un gest seducător părul de pe față. Ahmed spune ceva, iar Anna își lasă capul pe spate și râde. Râde cu adevărat. De parcă Ahmed ar fi spus cel mai amuzant lucru pe care l-a auzit în viața ei. Jon n-a văzut-o niciodată râzând cu atâta poftă.

O aversiune fierbinte i se prelinge în vene. Rotește mai repede cartea de vizită între degete. Jon nu poate suferi înfrângerea. Dacă pierde postul de director administrativ din pricina acelui bărbat, înseamnă că toată mutarea înapoi acasă – toată chestia asta copil-familie – a fost absolut degeaba. Să piardă nici măcar nu este o opțiune. Jon își închipuie că Ahmed abia a trecut de treizeci de ani. Poate că nici n-a ajuns la treizeci. E mult prea tânăr pentru responsabilitatea de a conduce o nouă stațiune montană de clasă mondială, deschisă în cele patru anotimpuri. Sare în ochi faptul că aici nu-i vorba de competență, ci de optică. Numai uită-te la el, nu-și poate organiza nici măcar propriul păr, ce să mai vorbim de o stațiune. Cărlionții negri strălucitori îi atârnă aproape până la umeri. Neîngrijit, după părerea lui Jon. Complet neprofesional. Ca și cum tocmai s-ar fi dat jos din pat după ce a făcut sex sau așa ceva. Pe deasupra, are barbă. Îi dă o anumită calitate provocatoare pe care o femeie ca Anna e clar că o găsește irezistibilă. Poartă și ochelari, care-i conferă o aură falsă de intelectual. I se pare că Ahmed arată ca o bufniță cu ochelarii ăia rotunzi. Fandositul naibii! Jon n-are habar de ce tinerele din sediu roiesc în jurul lui. Nu văd cum este cu adevărat tipul ăsta?

Mintea i se întoarce spre Mia Reiter, tipa apetisantă, bancher de profesie, pe care a lăsat-o aseară să-i scape printre degetele de om însurat. Se întreabă cât de diferit s-ar fi putut petrece lucrurile dacă ar fi fugit după Mia în loc să se uite cum se îndepărtează.

Maxilarul i se strânge. Adrenalina îi pompează încet prin trup. Răsufă mai adânc, mai repede. Coboară privirea la cartea de vizită din mână.

Preston Private Investigations.

Pune cartea de vizită pe birou. Scoate din geanta diplomat laptopul și îl deschide. Introduce într-o fereastră de căutare linkul scris pe cartonaș.

Pagina de prezentare a Preston Private Investigations umple ecranul.

Un banner mișcător din partea de sus a paginii promite: „Rezultate rapide. Gamă completă de servicii. Discreție“.

Jon derulează în jos.

Aventuri extraconjugale, adulter, infidelitate: acești termeni le provoacă un stres enorm celor care au suspiciuni legate de activitățile partenerului. Spuneți-i cum vreți, dar statisticile arată că infidelitatea este mai frecventă decât cred majoritatea oamenilor. Statisticile mai arată și că, din păcate, când cineva bănuiește serios o infidelitate, de cele mai multe ori bănuiala este îndreptățită.

Jon ridică privirea și își cercetează din nou rivalul din biroul de sticlă. Ahmed e din nou ocupat cu lucrul pe computer.

Stres enorm.

Site-ul a nimerit-o cu asta. Este exact ceea ce-i provoacă Ahmed Waheed lui. Stres.

„Și dacă îl prind că are o aventură? Sau ceva mai rău?“

Se gândește la ceea ce a spus Henry în cafeneaua slab luminată.

„Cineva specializat în astfel de lucruri. Fost polițist. Se pricepe. Când suni, cere-l pe Jake.“

Jon se întreabă ce-o fi făcut „Jake“ pentru Henry. Privește cum Anna-în-rochia-roșie trece tanțoșă pe lângă peretele lui de sticlă fără să arunce măcar o privire înăuntru. Ca să nu mai vorbim de o cană cu cafea și un zâmbet.

Maxilarul i se încleștează.

Își răsucesce scaunul ca să stea cu spatele la peretele interior de sticlă și tastează pe telefonul personal numărul de la Preston Private Investigations.

Răspunde o femeie. Jon îl cere pe Jake.

Un bărbat cu voce răgușită zice:

– Jake Preston.

Jon își drege glasul.

– Sunt... ă... Jon. Henry Clay te-a recomandat.

– Și ce pot să fac pentru dumneata, Jon?

Jon aruncă pe furiș o privire peste umăr, apoi spune că are un rival la ceva care ar trebuie să fie pe drept al său.

– Trebuie să știu cu ce mă confrunt.

– Vrei să zici că ai nevoie de ceva compromițător? Ceva ce poți folosi ca să-ți elimini rivalul?

Un moment Jon nu-și găsește cuvintele. Implicația, realitatea solicitării lui capătă brusc greutate. Își mușcă buza.

– Uite ce-i, Jon-fără-nume-de-familie, dacă o să cădem de acord asupra unei relații profesionale, un lucru pe care trebuie să-l știi despre mine este că nu vorbesc pe ocolite. Spun lucrurilor pe nume. Așa e mult mai simplu să eviți confuzia și neînțelegerile. Și mă ajută să acționez în

contextul legii. De exemplu, dacă pretinzi că mă angajezi pentru un lucru, dar vrei...

– Da, zice Jon repede. Da, vreau ceva compromițător. Informații. Orice pot folosi ca să subminez un individ care încearcă să-mi fure postul.

– Bine. Asta-i una dintre specialitățile mele. Dacă există vreun „material compromițător”, îl voi găsi. Pot să-ți trimit prin e-mail o copie a înțelegerii noastre și a tarifelor înainte să mergem mai departe? Sau vrei s-o facem față în față? Tu alegi.

– Prefer față în față.

– Bună alegere. În seara asta? Sau după-amiază? Care e zona generală în care te afli, Jon?

Jon înghite în sec. Stă în echilibru în vârful unei pârtii de schi extrem de dificile. Se apleacă în față. Dacă se implică mai mult, va porni într-o cursă până jos din care nu se poate întoarce. Are nevoie să fie sigur că asta e ceea ce vrea. De asemenea, are nevoie să învingă. Și, ca să învingă, Jon nu se dă în lături de la sabotarea rivalilor. Nu se dă în lături de la jocul murdar. La urma urmei, a fost un atlet de cel mai înalt nivel care ar face orice ca să aibă succes.

– Lucrez în Vancouver, în centru. Locuiesc în Point Grey.

– Ți se convine parcare din Jericho Beach?

– Da. Da, e perfect.

– Bine, Jon. Ce îmi trebuie de la tine este numele subiectului în atenție, plus orice alte informații care ar putea să fie relevante. Adrese, vârstă, hobbyuri, sex, înclinații sexuale – persoana are un partener, copii, frați sau surori, părinți? Cine îi sunt prietenii? Unde își petrece timpul? O sală de sport, o cafenea preferată sau un club. Bea, se droghează, merge la biserică...

– Moschee. Dacă e credincios, sunt sigur că merge la o moschee.

Un moment de tăcere.

– Bine. Alt moment de tăcere. Dacă subiectul nostru are vreo puternică afiliere politică sau ideologică, ar putea fi de ajutor. Cu cât sunt mai multe informații personale, cu atât mai bine. Să zicem la ora 18.30 în parcare din Jericho?

– E bine.

Jon o să intre în baza de date a departamentului Resurse Umane de la TerraWest. Înainte să plece de la birou, o să alcătuiască un dosar cu toate amănuntele pe care le poate găsi acolo. Poate să-l întâlnească pe Jake în drum spre casă. Jericho Beach nu-i departe de Cabana Trandafirilor.

Jake spune:

– Conduc o Toyota Camry bleu. Nu sare în ochi nicăieri – incognito e deviza mea.

Telefonul amuțește.

Jon rămâne cu mobilul în mână. Pulsul îi bate nebunește. Dar un zâmbet începe să-i arcuiască buzele. Se simte stăpân pe situație. Acționează. *Face* ceva. Simte cum vechiul Jon, pe care Mia l-a trezit aseară, se mișcă, și îi crește forța. Încurajat de discuția cu detectivul particular, încearcă o căutare rapidă pe internet pentru „Mia Reiter“.

Apar câteva Mia Reiter. Dar nici una nu arată ca Mia Reiter *a lui*. Cu atât mai bine. Locul lui e alături de Daisy și de copilaș. Rămâne mândru de el însuși că s-a dat deoparte aseară. E obligatoriu să-și țină bine capul pe umeri, pentru că ar fi de neconceput s-o piardă pe Daisy, pe lângă posibila pierdere a promovării la TerraWest. Daisy și copilul sunt, de asemenea, legătura lui cu banii familiei Wentworth. Jon este pe deplin conștient că, dacă umblă după fuste și Labden sau Annabelle Wentworth prind de veste, s-a ars. Îl vor târî prin tribunale și îl vor lăsa fără nici un ban. Trebuie să fie deștept, să nu facă valuri.

În plus, nu s-a descurcat bine cu Daisy de dimineață. Hotărăște să-i cumpere trandafiri din locul ăla, Bea's Blooms, după ce se vede cu Jake. O să-i trimită un mesaj să-i spună că aduce din oraș mâncarea pentru cină.

Când Jon iese cu mașina din parcare subterană și intră în traficul din centru este 18.10.

Pe scaunul din dreapta e un plic cafeniu cu amănunte confidențiale despre Ahmed Waheed.

FOTOGRAFUL

Când Audiul lui Rittenberg iese din parcare subterană a turnului TerraWest, fotograful care aștepta parcat vizavi se ia după el, rămânând la o distanță de două mașini. E deja întuneric, așa că are încredere că Rittenberg n-o să-l descopere. Aparatul de fotografiat e pe scaunul din dreapta.

La 18.29 mașina lui Jon Rittenberg intră într-o parcare de lângă Jericho Beach. Rittenberg oprește lângă o clădire joasă de ciment în care se află un stand cu alimente, dușuri și toalete.

Fotograful oprește sub un copac de pe strada rezidențială de alături. Oprește motorul și se pune pe așteptat.

Peste două minute, o Toyota Camry bleu intră în parcare și oprește lângă Audi. Se deschide portiera șoferului, iar dinăuntru iese un tip masiv, cu burtă. Capul bărbatului este chel, lucios. Se duce drept la portiera pasagerului din Audi, o deschide și urcă.

Fotograful ridică obiectivul și îl ațintește spre geamul deschis al mașinii. *Clic, clic, clic.*

Portiera Audiului se închide. Fotograful așteaptă.

După aproape șapte minute, bărbatul chel coboară din Audi. De data asta ține în mână un plic cafeniu mare. Fotograful apasă din nou pe declanșator, având grijă să prindă în obiectiv atât plicul, cât și plăcuța de înmatriculare a Audiului.

Chelul urcă înapoi la volanul Toyotei Camry.

Fotograful apasă pe declanșator. Fotografiază plăcuța de înmatriculare a Toyotei în timp ce pleacă.

Apoi șovăie. Poate să aștepte până când Rittenberg pleacă din parcare și să-l urmărească. Sau poate să se ia după Toyota. Se lasă în jos pe scaun, făcându-se nevăzut când Toyota trece pe lângă mașina lui. Se ridică iar, pornește motorul și se pune în mișcare pe strada slab luminată.

Toyota îl conduce până la un mic complex comercial din Burnaby. Intră în parcare a complexului și oprește în fața unei spălătorii. Bărbatul chel coboară din mașină și se duce la o ușă retrasă de la fațadă, cuibărită între spălătorie și un restaurant vietnamez plin de clienți.

Fotograful așteaptă. Clienții vin și pleacă din restaurant. În spălătorie sunt două persoane. Acum este ora 19.52. Observă că se aprinde o lumină la ferestrele de deasupra spălătoriei. Iese din mașină și se duce la ușa pe care a intrat chelul. Alături e o placă pe care sunt scrise denumirile a trei firme cu sediul în imobil. Un studio de dansuri de societate, o cizmărie și Preston Private Investigations.

Fotograful zâmbește. Așadar, Jon Rittenberg lucrează cu un detectiv particular.

Se întoarce în mașină, deschide telefonul și găsește site-ul Preston Private Investigations.

Aventuri extraconjugale, adulter, infidelitate: acești termeni le provoacă un stres enorm celor care au suspiciuni legate de activitățile partenerului...

Jon Rittenberg își bănuiește soția de adulter? Sau e ceva mai sinistru?

Fotograful mai așteaptă o vreme în mașina întunecată. Se pornește ploaia. Nimeni nu iese pe ușă. Pornește motorul și se duce acasă, gândindu-se la Rittenberg.

„Oamenii pot să pară atât de obișnuiți la suprafață, dar e de-ajuns să zgârii poleiala ca să găsești un secret.“

MAL

1 noiembrie 2019. Vineri.

Când Mal și Benoît ajung la Cabana Trandafirilor, căutând-o pe Daisy Rittenberg, văd un Audi gri-închis parcat pe alee.

Se uită repede unul la altul în timp ce Benoît oprește în spatele lui. Farurile luminează plăcuța de înmatriculare a Audiului, însă e atât de acoperită de noroi, încât nu se poate desluși nimic.

Când se pregătesc să coboare, sună telefonul lui Mal. E Lula.

– Bună, Lu. Te pun pe difuzor. Ce-ai găsit?

– Bine, nimic în cazierul lui Daisy Rittenberg sau al soțului ei, Jon, însă fotografiile lor se potrivesc cu descrierea făcută de Beulah Brown perechii misterioase care a ajuns în acel Audi la Casa de Sticlă. Încă mai culegem informații, dar ceva tocmai ne-a atras atenția. Familia Rittenberg din Cabana Trandafirilor apare pe lista clienților lui Kit Darling pe care ne-a trimis-o Holly's Help. Lula tace un pic, părând să se uite pe listă, apoi continuă: Darling a făcut curățenie în Cabana Trandafirilor până pe 27 octombrie. A încetat cu patru zile înainte de incidentul de la Casa de Sticlă.

– Familia Rittenberg a reziliat contractul? întreabă Mal.

– Nu. Holly McGuire spune că Kit Darling a fost cea care a cerut să nu mai facă tura de la Cabana Trandafirilor din cauza unei „suprapunerii a programărilor” apărute brusc. Holly McGuire a zis că cererea lui Kit Darling era neobișnuită, însă a repetat că este una dintre cele mai bune angajate și s-a comportat exemplar în cei opt ani de când lucrează la ei. Impresia a fost că pe Kit a deranjat-o ceva la familia Rittenberg, dar aceasta a refuzat să dea vreo explicație când doamna McGuire a insistat. Ca atare, Holly McGuire a aprobat cererea angajatei sale – voia să-i facă pe plac lui Kit. A trimis altă menajeră la Cabana Trandafirilor începând cu ziua de luni, 28 octombrie.

Mal îi aruncă o privire lui Benoît. Acum au altă legătură între Kit Darling și Daisy Rittenberg. Una făcea curățenie în casa celeilalte. Și amândouă au fost în Casa de Sticlă în noaptea de Halloween. Despre amândouă încă nu se știe unde se află.

Îi mulțumește Lulei și închide telefonul. Ea și Benoît coboară din mașină cu și mai mult interes. În întuneric răsună o sirenă de ceață. Ploaia continuă să picure. Trec încet pe lângă Audi.

- Noroi pe cauciucuri și pe plăcile de înmatriculare, zice Benoît pe când se îndreaptă spre intrare.

Mal bate la ușă.

- Mie nu-mi pare cabană, comentează Benoît.

Înăuntru se aprinde o lumină. Mal observă mișcare prin geamul mat de lângă ușă. Dar nu răspunde nimeni.

Bate cu pumnul în ușă în timp ce Benoît apasă de câteva ori pe sonerie.

- Hei! Polițial strigă ea. E cineva acasă? Vă rog să deschideți.

În cele din urmă ușa se întredeschide.

Un bărbat înalt, bine făcut, care se îndreaptă spre patruzeci de ani sau i-a depășit un pic se uită la ei cu ochi umfiați, înroșiți. Are zgârieturi recente pe obraz și pe gât. Poartă pantaloni de pijama și un tricou cu mâneci lungi murdar. E desculț, ciufulit și duhnește rău a băutură. Ține ușa lipită de el. Mal observă pe mâna lui un bandaj stropit cu sânge proaspăt. Bărbatul înclină capul într-o parte, ca și cum ar încerca să-i vadă mai clar.

- Domnul Rittenberg? întreabă Mal.

- Cine sunteți?

- Sunt sergentul Mallory Van Alst, iar el este partenerul meu, caporalul Benoît Salumu. Vrem să vă punem câteva întrebări dumneavoastră și soției dumneavoastră, Daisy.

Pe fața bărbatului explodează o expresie panicată.

- Despre ce?

- Daisy Rittenberg este înăuntru? Sunteți soțul ei, Jon Rittenberg?

El se încordează ca și cum ar fi gata să se repeadă, și Mal se pregătește. Simte că Benoît face același lucru, se trage un pic mai la dreapta și în spatele ei.

- Da, sunt Jon.

- Este acasă soția dumneavoastră?

- Nu.

- Unde o putem găsi?

- E plecată.

Pe Mal o străbate un fior.

- Plecată? Unde?

- Nu știu unde, la dracu'. Pur și simplu și-a făcut bagajul, a plecat și nu răspunde la telefon.

- Putem să intrăm, domnule Rittenberg?

- De ce?

- Doar să aruncăm o privire în jur, să vedem dacă soția dumneavoastră e aici.

- V-am spus. E plecată. Despre ce-i vorba?

- Cum v-ați rănit la față și la mână? vrea Benoît să știe.

Bărbatul își trage mâna la spate.

- Nu-i treaba voastră.

- Dumneavoastră sau soția îi cunoașteți pe Vanessa și Haruto North? întreabă Mal.

Bărbatul se face alb ca varul. Un mușchi îi zvâcnește pe maxilar. Nu spune nimic. Mal îl vede cum se chinuie să gândească limpede prin ceața de alcool.

- Puteți să răspundeți la întrebare, vă rog, domnule Rittenberg? insistă Benoît.

- De ce vă interesează?

Mal zice:

- Investigăm un incident soldat cu dispariția unei persoane pe North Shore. Avem motive să credem că dumneavoastră și soția dumneavoastră ne puteți ajuta în anchetă. Ne permiteți să intrăm?

Celălalt miște ochii. Trage ușa și mai aproape de el. Pare că se trezește din beție, că se încordează ca un arc. Că se înconjoară cu un zid. Înghite în sec și rostește foarte rar:

- Îmi pare rău, domnilor agenți. Nu sunt paznicul soției mele. Nu-i știu fiecare mișcare și nu știu unde este în clipa asta.

- Știm că soția dumneavoastră este într-o fază foarte înaintată a sarcinii. Ea și fătul pot să fie în primejdie. E important să...

El dă să închidă ușa. Mal o blochează cu gheata. Se îndreaptă spre o linie foarte subțire pe care n-o poate trece fără mandat, însă pulsul îi bubuie și se teme pentru bunăstarea nevestei acestui bărbat și a pruncului nenăscut.

- Acel Audi de pe alee e al dumneavoastră?

Rittenberg o fulgeră cu privirea în tăcere.

- Aseară ați fost la o casă numită Vedere spre Nord? Cu acel Audi? întreabă Mal.

El nu răspunde.

- Avem un martor care vă plasează pe dumneavoastră și soția la Vedere spre Nord, domnule. I se mai spune și Casa de Sticlă. Proprietarii sunt Vanessa și Haruto North.

El încearcă să închidă ușa, dar gheata lui Mal îl împiedică.

- Cine vă face curățenie în casă, domnule Rittenberg?

- Ce mama dracului are de-a face asta?

- Folosiți firma de curățenie Holly's Help? întreabă Benoît.

Ochii lui Rittenberg fulgeră spre ai lui Benoît. Fața i se umple de dezgust.

- Nu știu nimic. Soția se ocupă de treburile casei.

- O cunoașteți pe Kit Darling, menajera de la Holly's Help? stăruie Benoît.

Rittenberg înjură, cu ochii țintă la el.

– Ce-i cu voi? V-am spus, soția mea, Daisy, se ocupă de asta, și cred că nici măcar ea nu știe ce menajeră vine în zilele de curățenie. Nu este acasă când vin ele. Acum ia-ți afurisitul de picior din ușa mea.

Foarte calmă, Mal spune:

– Domnule Rittenberg, când ați ajuns împreună cu soția în Audiul dumneavoastră la Vedere spre Nord, în jurul orei 18.14, cu un buchet de flori de la Bea's Blooms și o tartă cu afine și mure comandată la Pi Bistro, ați văzut un Subaru Crosstrek galben cu logoul Holly's Help parcat pe alee?

– Nu era altă mașină pe alee.

– Așadar, confirmați că ați fost acolo?

– Plecați dracului de pe proprietatea mea înainte să vă dau în judecată, și dacă mai vreți ceva de la mine, luați un nenorocit de mandat sau vorbiți cu avocatul meu.

Mal face în pas în spate, scoțând gheata din ușă.

– Trebuie să știm unde e soția...

Bărbatul trăneste ușa.

Se aude sunetul zăvorului.

Mal ridică privirea spre Benoît. Fața lui e crispată, cu albul ochilor în contrast puternic. Vede că și el se gândește la cuțitul pentru friptură găsit pe fundul piscinei și la sângele împrăștiat prin tot interiorul alb al Casei de Sticlă, dovada unei lupte violente. Și amândoi se gândesc la rănille recente de pe fața și mâna lui Jon Rittenberg.

– Trebuie să dăm de soția lui, spune ea.

– Și trebuie s-o găsim pe menajeră, completează Benoît.

JON

1 noiembrie 2019. Vineri.

De la o fereastră aflată la etaj, din camera întunecată a copilului, Jon se uită la detectivii care pleacă de la ușa casei sale. Inima îi galopează. Încearcă să se trezească din beție, să se adune. E panicat. Tremură. Transpiră.

„Concentrează-te. Concentrează-te.“

Cu un ochi la polițiștii care coboară pe alee spre Audi, Jon încearcă să tasteze numărul lui Daisy. Sună și sună, intră mesageria vocală.

– Bună, sunt Daisy. Lasă un mesaj.

– Daisy, răspunde, pentru numele lui Dumnezeu! Sună-mă. Oriunde ești. Te rog. Trebuie să discutăm.

În timp ce vorbește, îi vede pe cei doi polițiști dând târcoale mașinii lui cu lanternele. Se apleacă să cerceteze cauciucurile înnoroite și plăcuța de înmatriculare. Femeia o șterge și o fotografiază cu telefonul.

Următorul lui apel e către avocat.

JURNALUL MENAJEREI

Astăzi fac curățenie într-un apartament de lux din zona foarte în vogă Yaletown, unde turnuri scânteietoare privesc în toate direcțiile. Atâția oameni unii peste alții în cutii de sticlă. Apartamentul acesta este exploatat pe Airbnb. Holly are în registre câteva astfel de locuințe de închiriat pe o noapte. De data asta treaba e extrem de rapidă. Oaspetele, care a plecat de curând, n-a făcut nimic altceva decât să doarmă în pat, să facă duș și să se radă. Probabil un om de afaceri aflat în oraș pentru o zi. Nici un semn de sex dezlănțuit ca data trecută. Sticle cu băuturi peste tot. Urme de cocaină. Prezervative folosite. Un vibrator aruncat. Săptămâna trecută am găsit sub pat chiar și cătușe capitonate.

Trag în lături perdelele, lăsând să intre lumina palidă a soarelui. Vizavi este o firmă de neon care pâlpâie deasupra unui club numit CABARET LUXE. E un nou local la modă. Nu-mi dau seama cum de firma de neon roz care pulsează non-stop nu-i scoate din minți pe toți oamenii ăștia care trăiesc în cutiile lor de sticlă.

Pe când fac patul mă gândesc la munca mea de ieri în Casa de Sticlă și la cum l-am surprins pe Horton Brown spionând din spatele gardului viu fereastra dormitorului în vreme ce dădeam cu aspiratorul. Amintirea îmi provoacă un mic frison. Horton îmi provoacă întotdeauna senzația că mi se târăște ceva pe piele. Alung amintirea, termin curățenia și folosesc timpul rămas ca să mă așez la o masă de lângă fereastră și să-mi notez câteva gânduri.

N-am mai scris în jurnal de o vreme. Reconsider toată chestia cu jurnalul. Nu m-am dus nici la ultima ședință de terapie. Mă tem că terapeuta mea va confirma ceea ce știu deja: acum sunt pe un teren tot mai periculos. Atât mintal, cât și fizic. Și însuși faptul că vreau să renunț la jurnal este probabil un avertisment că mă apropii de ceva ce subconștientul meu vrea să țină ascuns.

Ieri am vorbit cu Charlotte „Charley“ Waters.

Am găsit-o după ce am sunat la Crimson, clubul de noapte pomenit în ziarele din Silver Aspens. Încă lucrează acolo. Așa cum eu lucrez încă la Holly. Fetele ca mine și Charley au tendința să rămână într-un loc. Stau acolo unde societatea crede că le este locul. Directorul clubului n-a vrut să-mi dea numărul ei de telefon, desigur, dar a spus că, dacă sun din nou în timpul uneia dintre turele lui Charley, aş putea să am noroc.

După multe încercări în ultimele zile, în cele din urmă am reușit.

Deci, dragă jurnalule, iată cum a fost:

O prind la telefon pe Charlotte Waters și îi spun că sunt o fostă angajată a lui Jon Rittenberg și am motive să cred că ea mă poate ajuta.

Devine imediat suspicioasă. Nu-i de mirare.

– Am citit despre tine în ziare, spun cu băgare de seamă. Femeile ca noi, trebuie să se sprijine una pe alta. Știi ce vreau să zic?

Ea tace o vreme. Aud pe fundal muzică. Aud voci.

– Cum ziceai că te cheamă?

Șovăi, îmi dreg glasul.

– Katarina Popovich. Dar toată lumea îmi spune Kit. Numele după căsătorie este Darling, dar acum sunt divorțată.

A trecut ceva vreme de când nu m-am mai prezentat cu numele Katarina Popovich, și are asupra mea un efect ciudat. Simt că înăuntru se schimbă ceva – vechea Katarina ocupă mai mult spațiu, încercând să se îmbine cu mai noua, mai fericita Kit. Sunt îngrijorată că fac o greșală uriașă trezind-o pe Katarina. Mă tem că n-o să mă mai pot întoarce: ăsta e punctul din care nu mai există cale înapoi. Dealul pe care o să mor. Însă faptul că m-am aflat în casa lui Jon Rittenberg – că am văzut acele două picturi mari cu el coborând coasta muntelui spre mine – a schimbat din temelii totul. Acum nu mai *poate* să încapă întoarcere. Chiar dacă aș încerca. Știu asta instinctiv.

– Kit.

Charley îmi repetă numele, și simt cum i se învârt angrenajele din creier, încercând să mă descifreze. Dar încă n-a închis telefonul. ăsta-i semn bun. Zice:

– N-am prea mult timp. Sunt într-o pauză de țigară. Spune repede.

Așadar, e curioasă. Bine, asta e tot ce cer. Poate să accepte sau nu, dar nu vreau decât să asculte și să se gândească la întrebările mele. Dacă refuză, poate că tot o să vorbească după un timp, când ideea își face loc în mintea ei.

– Uite, Charley, nu știu decât ce am citit în ziare – e în ordine dacă-ți zic Charley?

– Toată lumea îmi zice așa.

– În regulă. Pe când citeam online niște știri de acum un an am dat peste un articol în care Jon Rittenberg afirma că i-ai hărțuit pe el și pe soția lui. Pe de altă parte, tu îl acuzai pe Jon de agresiune sexuală – că ți-a pus droguri în băutură și te-a lăsat gravidă. Ai depus plângerea după ce ai fost arestată pe proprietatea lui Jon Rittenberg și acuzată de urmărire și hărțuire. Mai târziu, poliția a renunțat la toate acuzațiile. La rândul tău, ți-ai retras acuzația de agresiune și ai spus că ai

născocit toată povestea. Aparent, ai acceptat să primești ajutor psihologic. Ce s-a întâmplat cu adevărat?

– Ce-i porcăria asta? Ce mama dracului vrei? De ce mă întrebi asta? S-a întâmplat acum mai mult de un an. Ești de la presă? Te-a pus ea să faci asta?

Pulsul mi se accelerează.

– Cine-i „ea“?

Tăcere.

O pierd – o să închidă.

Zic repede:

– Uite ce-i, eu te cred, Charley. Îți cred povestea – prima. Cea pe care ai retractat-o. Cred că este adevărul și... Vocea mi se frânge. Dintr-odată sunt speriată. Dar acum chiar nu mai pot să fac stânga-mprejur. Nu sunt reporter. Eu... mă rog, nici n-am spus chiar adevărul. Nu sunt o fostă angajată a lui Jon Rittenberg. Încă mai lucrez pentru el. Fac curățenie în casa lui. Sunt menajeră.

Șovăi. Charley ascultă în continuare.

– Și am nevoie de ajutor, pentru că eu... eu știu că a mai făcut asta înainte. Cred că a făcut-o de mai multe ori. După ce am găsit povestea ta, știu că nu sunt singură.

Urmează o tăcere lungă.

– Ți-a făcut ceva?

De data asta rămân eu tăcută.

– Ești bine? întreabă ea.

– Nu, șoptesc. Nu cred că sunt. Am... am nevoie să vorbesc cu cineva. Am avut impresia că a mai făcut asta înainte. Nu prea știu ce să fac. Mă tem că, dacă îl reclam, ar putea să-mi facă necazuri, cum ți-a făcut ție.

– De unde știu că ești cine zici că ești? De ce ar trebui să am încredere în tine?

– Nu trebuie. Dar nu puteam nici să nu te caut. Îmi pare rău. A fost o greșală. Am...

– Stai. Of, fir-ar să fle. Uite ce-i. Vreau să te cred. Însă și dacă aș vrea să vorbesc, nu pot. Am semnat un angajament de confidențialitate. Ambele părți au semnat.

Inima începe să-mi bubuie. Transpirația mă înțepă. Lozul cel mare – am dat de afurisitul de loz mare. Știam!

– Un angajament de confidențialitate? Te-au pus să semnezi un angajament de confidențialitate?

– Nu pot să vorbesc despre asta. Am primit bani și am semnat o interdicție de divulgare. E tot ce o să spun.

Trag adânc aer în piept, liniștitor, încercând să-mi domolesc ațățarea.

– Bine, zic blând. Dar vreau să-ți spun un singur lucru. Nu-i nevoie să fii de acord, însă dacă mă înșel, poți să închizi. Vrei să faci asta? Doar să mă asculți?

Aud pe cineva strigând-o.

– Pauza mea aproape s-a terminat. Trebuie să plec.

– Stai! Te rog. Spune-mi ce s-a întâmplat cu copilul tău. Te cred, cred că te-a lăsat gravidă. Te-au silit să scapi de sarcină? A fost parte din înțelegerea cu banii? Te-a plătit el să faci avort, să-ți retragi acuzația, și la rândul lor și-au retras acuzația de hărțuire? Te-a tratat ca pe ultimul om, Charley, și bag mâna-n foc că a zis: „Nu s-a întâmplat nimic“. Am înțeles bine?

Ea înjură cumplit. O aud cum își drege glasul, apoi își suflă nasul.

– Charley, te înțeleg dacă l-ai hărțuit. Înțeleg. Cu adevărat. Acele lucruri pot scoate pe cineva din minți. Mai ales porcăria cu drogul din băutură, pentru că începi să-ți pui la îndoială propriile amintiri în vreme ce toată lumea se îndoiește de tine și de motivele tale. Însă nu meriți așa ceva. Nici o femeie nu merită așa ceva.

Rostește foarte încet:

– Poate că ești cine spui că ești, sau poate că nu ești, dar o să-ți spun un lucru. N-au fost avocații lui. Au fost avocații ei. A fost ea.

– Ce vrei să spui?

Charley trage adânc aer în piept.

– Ea m-a făcut să semnez angajamentul de confidențialitate. Jon Rittenberg n-a știut nimic despre el. Știe că m-a violat, pentru că asta a făcut. Dar acum crede că am născocit partea cu sarcina. Pentru că ea a făcut curățenie după el, ca să-și protejeze propria reputație și numele familiei. La început a încercat să mă intimideze ca să scap de copil. Eu... Dumnezeu, o să am o grămadă de necazuri dacă nu-ți ții gura, dar n-a fost o parte explicită din interdicția de divulgare. Avocații ei nici măcar nu știu despre partea asta...

– Ce parte?

– La început a încercat să mă intimideze, să mă înfricoșeze ca să renunț. A încercat să mă scoată din minți. M-a hărțuit, m-a speriat trimițându-mi GIF-uri cu o păpușă Chucky cu un cuțit și mesajul: „Nu-i totul joacă de copii – mori, copilaș, mori, mori, mori. Sper că o să-ți moară copilașul“. După un moment de tăcere, Charley adaugă: Nu știu ce vrei de la familia Rittenberg, Kit, dar ai grijă. Poate crezi că Jon Rittenberg e rău, și este, dar nu-i decât obișnuitul mascul ticălos care crede că i se cuvine totul. Însă nevasta lui, Daisy Rittenberg, ea e periculoasă.

DAISY

18 octombrie 2019. Vineri. Cu treisprezece zile înainte de crimă

Daisy e precaută. Prepară pentru cină peștele pe care l-a cumpărat din piață după prânzul cu Vanessa. Jon a sunat mai devreme s-o anunțe că aduce el mâncare din oraș, dar ea i-a spus că-i face plăcere să gătească. În timp ce untul se topește în tigaie, gândurile i se învârt în jurul biletului lăsat înăuntrul BMW-ului ei.

Nu era nici un semn de spargere. Și e sigură că a deschis portierele cu telecomanda când s-a apropiat de mașină, și că era încuiată. Singura persoană care mai are cheile este Jon. Și Jon nu i-ar tortura așa mintea. Iese din discuție. Nu-i așa? Singura posibilitate este ca ea să fi greșit *cu adevărat* – poate *chiar* și-a lăsat mașina descuiată. Chiar și așa, faptul că cineva a știut că a parcat-o lângă bistrou... Trebuie să fi fost din cauză că a postat haștagul #AșteptandPranzulDeLaBistrou. Unul dintre troluri trebuie să-l fi văzut înainte ca ea să șteargă postarea.

Ceea ce o sperie mai tare este că un trol o urmărește fizic.

Tresare când untul se arde și scoate fum. Smulge tigaia de pe plită și înjură. Scurge untul ars și o ia de la capăt. În timp ce noua bucată de unt se topește, Daisy ia decizia să nu mai posteze o vreme pe Instagram. Și o să-și modifice setările ca să controleze cine îi vede postările. Poate că trolii vor uita de ea. Pe când stoarce lămâie în unt și gustă, mintea i se întoarce în buclă la GIF-ul cu Chucky.

Asta e ceea ce îi torturează cu adevărat mintea. Chucky.

Pe lume există o singură persoană care știe ce înseamnă Chucky pentru Daisy.

Însă ar putea să fie o coincidență. Chucky este o memă oribilă obișnuită, un GIF larg răspândit care semnifică lucruri urâte. Numai propria-i vinovăție transformă un Chucky apărut întâmplător într-un monstru real. Nu e nimic. *Nimic*. O să fie bine. Și cu siguranță nu-i poate spune lui Jon. Cel mai bun lucru este să se țină o vreme departe de rețelele de socializare. La fel ca Vanessa.

Mintea i se duce la Vanessa și Haruto.

O îngrijorează încheștarea mânioasă a lui Haruto pe brațul Vanessei. Spaima din ochii prietenei sale. Toarnă sosul de unt și lămâie într-un mic vas pentru servit și îl pune pe încălzitor, apoi ia din suport cuțitul cel mai ascuțit ca să taie peștele. În timp ce curăță pielea cenușie de pe carnea gingașă, trandafirie, hotărăște să discute cu Vanessa despre Haruto. O să abordeze subiectul cu delicatețe, firește, ajungând la el pe ocolite.

Începe să fredoneze când scoate oasele subțiri din carnea lucioasă.

Poate chiar o să-i mărturisească Vanessei ceva personal. Ca să spargă gheața. Asta o să-i arate că și Daisy e vulnerabilă și că poate să aibă încredere în ea. Astfel, Vanessei îi va fi mai ușor să dezvăluie amănunte despre soțul ei.

Mașina lui Jon se aude pe alee. Inima îi zvâcnește. Luminile de supraveghere de afară se aprind. Pune repede cuțitul jos, își șterge mâinile și aprinde lumânările. Pune un playlist cu muzică veselă. O clipă își face griji că și-a dat prea mare osteneală – ultimul lucru de care are nevoie este să fie acuzată că a creat o cină pentru Instagram.

Pune repede bucățile de pește în tigaia încinsă. Vinul este la răcit. Pentru el, desigur. Ea nu bea acum.

Jon intră cu un teanc de corespondență, geanta diplomat și un buchet monstruos de trandafiri roșii. Daisy adoră trandafirii. De aceea a vrut să păstreze numele Cabana Trandafirilor, deși casa a fost modernizată și nu mai arată nici pe departe a cabană.

El pune vraful de scrisori pe blat, o sărută și îi oferă florile.

– La naiba, miroase tare bine aici, iubito! Sunt mort de foame.

Pe față are acel zâmbet al lui fermecător, și inima lui Daisy e mai ușoară. Jon îi pune mâinile pe burtă.

– Ce face omulețul nostru?

– Trage șuturi ca un fotbalist.

Se apucă să umple o vază cu apă. Jon își duce servieta sus, în birou, și se întoarce cu mânecile suflecate, fără cravată, arătând destins. E plăcut să-l vadă din nou așa. Însă este un moment fragil, și Daisy e prudentă, chiar un pic suspicioasă.

Duce farfuriile la masă. Jon destupă sticla de vin, apoi scoate sunete aprobatoare când gustă ce a gătit ea. În timp ce mănâncă amândoi, Daisy îl așteaptă să abordeze subiectul delicat al promovării. Însă el n-o face. Așa că ea se abține să întrebe. Jon se destinde vizibil cu fiecare înghițitură de vin.

În cele din urmă își umple iar paharul și spune:

– Îmi pare rău că m-am răstit de dimineață, Daize. Vestea lui Henry despre Ahmed Waheed a fost un șoc teribil. Aveam nevoie să mă descarc un pic. Aveam nevoie să prelucrez informația. Însă ai dreptate. Poate că în acest moment Waheed chiar le pare o perspectivă mai bună celor din consiliul de administrație. Totuși, am la dispoziție câteva săptămâni ca să le arăt că eu sunt și mai bun. Nu trebuie decât să creez condițiile ca să vadă că sunt singurul potrivit pentru acel post.

Soarbe din pahar. Ochii îi sunt strălucitori.

Daisy își înăbușă surprinderea. Se întreabă ce s-a schimbat cât a fost Jon la serviciu astăzi. Micul fir de bănuială șerpuiește mai adânc în ea – precis pune ceva la cale.

– Ești sigur că nu vrei să vorbesc cu tata? îl întreabă. Știu că nu mai este în consiliu, însă...

– Nu. Se șterge la gură cu șervetul și îl pune pe masă cu un gest hotărât. Sunt niște figuri noi în consiliu, și vreau sprijinul lor deplin. Scopul meu este să câștig cinstit postul de director administrativ, să dovedesc că sunt cel mai potrivit ca să fac să prospere noua stațiune TerraWest.

– Chiar dacă nu obții avansarea, e în ordine. Vreau să zic, suntem acasă, aproape de familie. Pot să nasc aici, și tu tot o să ai postul de la sediu. Asta nu pleacă nicăieri. Apoi, după ce vine Ghemotoc, ne mai putem gândi.

Ochii lui scânteiază când ea pomenește de rămânerea în Vancouver dacă pierde promovarea. Greșeală. Jon n-o să se împace cu pierderea. Absolut deloc. Nu are decât un plan. Să învingă. Întocmai ca atunci când cobora pe pârție – voia aurul. Nu exista plan de rezervă. Nu era loc de concesi.

– Ei bine, sunt sigur că Labden va dori să și-o țină pe *Prințesa Daisy* „acasă“, unde poate să...

– Jon, îl avertizează ea. Nu, te rog. Te rog să nu începi cu asta.

El ia sticla și toarnă vin până la buza paharului.

– Totuși, e adevărat, Daisy, nu-i așa? Pune sticla jos și ia o înghițitură mare. Poate tăticu' Wentworth ne-a păcălit ca să ne întoarcem.

Gura ei se deschide. Se holbează la el. Vântul izbește o creangă de geam.

– Asta-i absurd, murmură în cele din urmă.

– Chiar? Ți-am văzut pe față licărul de șovăială, spune el arătând cu paharul spre ea. Chiar și tu te gândești că ar putea să fie așa. Poate că mămica Wentworth a propus-o. Poate că nu m-au avut niciodată în vedere pentru postul de director administrativ. Poate că ăsta a fost planul dintotdeauna. Să te aducă înapoi pe tine cu nepoțelul, apoi să se descotorosească de mine.

– De ce naiba să facă una ca asta?

O umbră apare pe chipul soțului ei. Pulsul lui Daisy începe să gonească. Știe că tatăl ei este manipulator, posesiv. Dar n-ar face niciodată așa ceva... sau da?

– Pentru că ei te iubesc, Daize. E un adevăr. Au în stăpânire oameni și lucruri. E ceea ce fac. Și dacă au hotărât, după aiureala din Colorado, că nu mai sunt bun pentru fetița lor, mica lor *prințesă*? N-ar fi trebuit să le spui.

- Nu-mi pune mie asta în cârcă, Jon. A fost presa. Toată lumea din Silver Aspens a știut. Sigur că mama și tata aveau să afie despre hărțuitoare. Cel puțin dacă venea de la mine puteam să exercit un anume control și să amortizez lovitura. Și apoi, situația s-a răsturnat. Toată lumea știe acum că femeia aia era instabilă și dorea cu disperare să fie băgată în seamă. Ți-a făcut o înscenare, a pus ochii pe tine. A recunoscut.

Jon îi susține privirea. Ceva din el pare să dea înapoi. Zâmbește, dar zâmbetul lui pare căznit.

- Îmi pare rău. Atâta doar că... Henry m-a pus pe gânduri. Iar faptul că Ahmed Waheed a fost adus la sediu acum două săptămâni miroase a târg premeditat și încheiat. Nu-i așa? Dar e în ordine. Și e mai bine că Labden nu mai este în companie. Nu vreau să pară că am câștigat postul doar pentru că m-am însurat cu fiica lui. Se ridică și o sărută. Ținându-i fața în mâini, spune: O să fie bine. O să vezi.

Cu pulsul tot mai iute, Daisy zâmbește nervos. Jon strânge farfuriile și le duce în bucătărie.

- Ziua ta cum a fost? o întreabă în timp ce pune farfuriile în mașina de spălat vase. A fost dimineța în care vine menajera, nu? Unde te-ai dus până la urmă? Ai mâncat iar cu Vanessa?

- M-am plimbat și apoi m-am întâlnit cu Vanessa la bistrrou.

- Ce mai face?

- Sarcina o prinde mai bine decât pe mine.

- Asta nu poate să fie adevărat. Înfiorești.

- Mă umflu ca un balon.

El râde.

- Pentru mine ești superbă.

Daisy șovăie.

- L-am întâlnit pe soțul ei, Haruto. În treacăt. A intrat în bistrrou s-o ia.

- S-o ia? Parcă vorbești despre câine care se duce să ia mingea.

- Păi, cam așa a părut.

El încremenește.

- Ce vrei să zici?

- Cam... Nu... nu prea știu. Posesiv, presupun. Vanessa e întotdeauna așa de echilibrată, încât stârnește invidie, dar s-a pierdut cu totul când Haruto a apărut brusc în dreptul vitrinei. S-a zăpăcit de-a binelea. Nici măcar nu putea să vorbească normal. Sincer, Jon, părea speriată. Și felul în care a înșfăcat-o de braț - cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai îngrijorată pentru ea.

- Acea Vanessa perfectă? Speriată de soțul ei?

- Poate că ar trebui să-i invităm la cină sau așa ceva. Atunci ai putea să-i întâlnești pe amândoi și să verifici singur.

- Poate că ar trebui.

Jon strânge ce mai era pe masă și Daisy ia corespondența pe care el o lăsase pe blat. Pe când ea deschide facturi și corespondență nesolicitată, mobilul lui scoate un *ping*. Daisy întinde mâna spre ultimul plic, cafeniu. Însă brusca încremenire a lui Jon îi atrage atenția. El se uită la un mesaj de pe ecran, cu trupul încordat. Daisy vede cum i se schimbă expresia. Un moment pare că nici măcar nu respiră. Dintr-odată, observându-i privirea, Jon pune repede telefonul în buzunar și se grăbește să-și toarne în pahar restul de vin.

- Ce este? întreabă ea.

- Nimic.

- Ei bine, cine a trimis „nimic“?

- Doar un text aiurea. Spam.

N-o privește în ochi.

- Jon?

- Ce-i?

- Noi nu ascundem lucruri unul de celălalt. Nu suntem genul acela de cuplu. Nu mai suntem.

- Dumnezeu, Daisy! A fost un spam, bine? Liniștește-te.

- Pot să-l văd?

- Poftim?

- Pot să văd spamul?

- L-am șters.

Se uită la el neclintită, amintindu-și cât de repede a șters mesajele de la troli, fără măcar să se gândească. Doar din reflex. De ce nu poate să-l creadă? De ce se îndoiește de toate acum? Aude din nou vorbele Vanessei: „Sarcina poate chiar să te facă temătoare sau paranoică“.

- Îmi pare rău, n-am vrut să fiu indiscretă.

- E în ordine.

Daisy își dă seama că are pumnul încleștat pe cuțitașul pentru scrisori de parcă ar fi un pumnal. Revine la deschiderea plicului cafeniu, însă inima îi bubuie. O imagine îi despică creierul ca un ciob de sticlă – GIF-ul. Vede în minte cuțitul care înjunghie sus, jos; sus, jos; sus, jos. Aproape că simte cum îl ține, înfigându-l în carne vie.

Telefonul lui Jon scoate iar un *ping*. De data asta nu citește de față cu ea. Spune că trebuie să trimită un e-mail la serviciu. Își cere scuze și, cu paharul de vin în mână, se duce în birou.

Încordată, Daisy taie plicul cafeniu, simplu. Din el alunecă afară o fotografie lucioasă în format A4.

E imaginea unei păpuși Chucky însângerate. Strângând în pumn un cuțit.

Daisy scapă din mână cuțitașul pentru scrisori, cu un mic icnet.

Sub imagine sunt cuvintele:

ȘTiU Ce EȘTI.

ȘTiU Ce Ai FăcuT.

O să TE DIStRUG.

MOrImORiMorIMORIBeLuȘmoRI.

Daisy nu poate să respire. Bebelușul izbește cu picioarele. Cu încetinitorul, întoarce plicul ca să vadă ce scrie pe partea din față. Era așa de preocupată de Jon, că nu se uitase.

Nici un nume.

Nici o adresă.

Nimic.

Cineva a venit aici și a pus plicul în cutia lor de scrisori.

Întâi în mașina ei. Acum în casa ei.

Se uită spre scară, unde a dispărut Jon.

E îngrozită. Ar trebui să-i spună. Să facă plângere la poliție.

Dar atunci ar ști cu toții ce a făcut ea.

JON

18 octombrie 2019. Vineri. Cu treisprezece zile înainte de crimă

Jon pune paharul cu vin pe birou și încuie ușa. Îl străbate un frison de încântare. Mia Reiter i-a găsit numărul de mobil. Trebuie să fi făcut niște eforturi ca să dea de el. Îl dorește. Asta e o măgulire extraordinară.

Se așază, ia o înghițitură mare de vin și deschide mesajul, pe care nu-l ștersese, așa cum îi spusese lui Daisy.

A fost minunat să te întâlnesc aseară, Jon. Nu pot să mi te scot din minte.

Înghite în sec, ațâțat. Revede imagini cu Mia. Buzele acelea roșii ca sângele. Ochii aceia verzi, limpezi. Felul în care se uita la el, ca și cum în acel moment ar fi fost singura persoană din Univers. Zâmbetul acela – îi simțea forța chiar înăuntrul pieptului. Unghiile asortate cu rujul. Senzația mâinii ei înguste, răcoroase, în mâna lui. Accentul ei seducător. Felul în care stătea pe tocurile acelea înalte – cu șoldurile ondulându-se în timp ce mergea pe trotuar, cu luminile orașului sclipindu-i în păr.

Asta înseamnă să fie viu. Să înflorească. Altfel, va ajunge să fle sufocat de căsnicie, de familia care crește, de acea „cabană“.

Deschide al doilea mesaj de la același număr.

Mi-ar plăcea mult să ne revedem. Sper să ne mai întâlnim întâmplător. Curând. În sănătatea întâmplărilor fericite. Mia. Xoxo

Jon deschide un sertar și scoate whiskyul lui special și un pahar. Își toarnă câteva degete. Soarbe. E mai bun decât vinul. Începe să tasteze un răspuns.

Hai să ne întâlnim. Aceeași cafenea? Sau putem merge într-un loc mai liniștit. Când te întorci în oraș? JR

Jon șovăie cu degetul pe tasta TRIMITE. Se gândește la Daisy, aflată jos, în bucătărie. Vinovăția i se umfiă în piept. Ezitarea îi apasă pe temple, însoțită de frustrare, pentru că nu poate s-o piardă pe Daisy. Dacă îi dă lui Daisy temeuri de divorț pierde totul.

Dar dacă i se „întâmplă“ ceva lui Daisy?

Înjură cu sete. E vinul. Whiskyul. E mirajul femeii ăsteia, Mia Reiter din Elveția, care schiază și e al naibii de sexy și în plus e deșteaptă foc. Mai și arată și miroase a bani. Poate că e chiar mai bogată decât Daisy. Închide ochii, cu inima zbătându-i-se. Are pe un umăr un diavol care-i zice: „Fă-o“. Pe celălalt are un înger care încearcă să-l apere de el însuși. Dar, ce-i drept, diavolul șoptește în partea tainică a sufletului său... „Lumea nu se termină cu Daisy. Ce rău poate să facă o mică aventură dacă o ții ascunsă? Un bărbat ca tine, Jon, are nevoie de o supapă. Ai nevoie să eliberezi o parte din energia de mascul alfa care s-a acumulat în tine.“

Jon apasă pe TRIMITE.

MAL

1 noiembrie 2019. Vineri.

Mal și Benoît cercetează cu lanternele exteriorul berlinei Audi S6 de pe aleea Cabanei Trandafirilor. Ploaia picură de pe cozorocul șepcii lui Mal. Pârâiașe li se scurg pe geci. Aerul e rece. Sirena de ceață răsună jalnic în Burrard.

– Nu sunt denivelări, spune Benoît. Dar ar fi putut să fie pe un drum desfundat, ținând seama de noroi.

Mal luminează cu lanterna prin geamurile mașinii. Nu vede înăuntru nimic neobișnuit.

O fâșie de lumină galbenă la etajul Cabanei Trandafirilor îi atrage privirea. O draperie cade la loc, ascunzând lumina.

- E sus. Ne urmărește, zice Benoît. Tipul ne minte de la obraz, și nu-mi plac rănilile alea.

- Puteai să-i miroși frica, spune ea. Ca să nu mai vorbim de alcool.

- Trebuie să intrăm în casa aia și să sechestrăm și să examinăm Audiul.

- Da, dar ne trebuie și indicii ca să obținem mandatele.

Mal se ghemuiește să șteargă noroiul de pe placa de înmatriculare din spate. Fotografiază numărul și mai face câteva fotografii cu exteriorul mașinii și cauciucurile.

Întorși în mașina lor fără însemne, îi trimite Lulei imaginile, apoi mai încearcă o dată să dea de Daisy Rittenberg. Din nou intră mesageria vocală.

- Ty Binty de la Pi Bistro zice că familia Rittenberg s-a mutat la Vancouver ca să fie aproape de părinții lui Daisy. Cum a zis că-l cheamă pe tatăl ei?

- Wentworth, spune Benoît în timp ce iese în stradă în marșarier. Labden Wentworth.

- Oprește vizavi. Vreau să așteptăm aici până găsim pe cineva care să stea cu ochii pe Rittenberg. Pare gata s-o ia la sănătoasa.

Pe când Benoît parchează sub copacii de peste drum de Cabana Trandafirilor, Mal sună la secție, cerând o echipă care să supravegheze casa. Dă adresa lui Rittenberg, apoi cere să vorbească iar cu Lula.

- Lu, poți să găsești un număr de telefon și adresa lui Labden Wentworth? E tatăl gravidei Daisy Wentworth. Ea nu este acasă și avem motive să ne temem pentru bunăstarea ei și a fătului.

- Mă ocup.

Mal închide și tastează repede numele „Labden Wentworth” într-o fereastră de căutare. Apar o mulțime de linkuri. Ty Binty avea dreptate, numele Wentworth este important.

Își plimbă privirea peste articolele din linkuri.

- Spune aici că Labden Wentworth a fondat TerraWest Corporation, care este un dezvoltator și operator global de stațiuni montane de lux. Compania deține de asemenea afaceri auxiliare, inclusiv un lanț de magazine care vând echipament pentru activități în aer liber. Au peste cincizeci și cinci de mii de angajați în întreaga lume. Veniturile anuale sunt în jur de 5,2 miliarde. Se pare că nevasta lui Wentworth, Annabelle, e un nume important pe cont propriu, în domeniul imobiliar urban de lux. Are compania ei. Locuiesc în North Shore, în zona British Properties, dar până acum n-am văzut nici un număr de telefon.

Cât așteaptă să sosească echipa de supraveghere și să obțină detaliile de contact, Mal îi trimite repede un mesaj lui Peter.

E totul în ordine?

Nici un răspuns.

Îngrijorarea pentru soțul său sporește. Acesta o să fie probabil ultimul ei caz. Va trebui să se retragă din activitate mai devreme decât sperase, ca să poată să aibă grijă de Peter.

Telefonul sună. E Lula, cu numărul de telefon și adresa lui Labden Wentworth.

– Eyrefield Drive, numărul 4456, British Properties.

Chiar atunci, un vehicul de patrulare vine încet pe stradă. Mal iese din mașina lor fără însemne și se duce repede prin ploaie să discute cu agentul. Când acesta coboară geamul, se apleacă să-i vorbească.

– Dacă Rittenberg pleacă, raportează și ține-te după el.

Explică situația, apoi se întoarce în grabă la Benoît. În timp ce-și prinde centura de siguranță, el pornește motorul și o ia spre podul care îi va duce în North Shore. Pe drum, Mal sună la numărul lui Labden.

Intră mesageria vocală.

Îl sună pe Peter. Când soțul ei răspunde, simte o ușurare puternică. Își domolește conștient vocea. Trebuie să nu-și piardă calmul cu el.

– Bună, cum o duci? îl întreabă.

– Bine. O să întârzii?

A uitat deja.

– Da, așa se pare. Am un caz nou. Nu-ți citești mesajele?

– Ah. Da... ah...

– Nici o grijă. Ai reușit să încălzești lasagna?

Tăcere.

– Ai găsit biletul meu despre lasagna?

Mal se înjură în gând pentru modul în care a formulat întrebarea. Terapeutul a învățat-o cum să discute cu Peter în așa fel încât să nu sublinieze faptul că uită, pentru că asta îl face să intre în defensivă și nu e de folos nimănui.

– Da, am încălzit lasagna, Mallory.

Ea închide ochii la tonul lui condescendent.

– Grozav. Nu sta treaz să mă aștepți, bine?

– O crimă?

– Așa arată.

– Cine e victima?

Mal simte un junghi în piept. Întotdeauna discuta cazurile cu Peter, care a fost un strălucit profesor de psihologie criminalistică înainte să se pensioneze anticipat

anul trecut din cauza problemelor de sănătate mintală. Erau o echipă, și acum simte că soțul ei, relația lor, cuplul lor familial și profesional se pierd.

– Încă nu știm cine este victima. Dar cineva a suferit răni grave care probabil i-au pus în pericol viața. Dacă mai trăiește, timpul nu este de partea ei.

– Duceți-vă să-i prindeți, iubito.

Emoția îi pârjolește ochii.

– Da. O s-o facem. Ne vom da toată silința.

Își ia rămas-bun și închide telefonul. Simte curiozitatea și empatia lui Benoît. Empatia lui nu face decât să înrăutățească lucrurile. Mal nu vrea milă. Spre lauda lui, Benoît nu spune nimic. Pe când se strecoară prin traficul din oraș și intră pe pod, Mal este cea care sparge în sfârșit tăcerea.

– Sadie e de acord cu programul tău de muncă?

– Nu încap alegere, nu? replică el zâmbind.

– Știi că există posturi administrative în departament.

Benoît chicotește.

– Ăla nu-s eu, Mal.

– Da, știu.

O scurtă tăcere.

– Și apoi, nu-i ca și cum am avea în fiecare zi o crimă, nu? În perioadele mai liniștite fac tura de noapte de acasă. Și în zilele libere mă ocup eu de bebeluș.

– Sadie își continuă studiile pentru licență?

– Hotărâtă ca întotdeauna. Acum, prin corespondență. N-o poți opri pe femeia aia. O să fie o avocată al naibii de bună în domeniul imigrării și refugiaților. Sunt grozav de mândru de ea.

Mal zâmbește.

– Lumea e pe mâini bune.

– Lumea nu-i sub controlul nostru, șefa, spune el cu un hohot pesimist.

– Ei bine, cel puțin echipa mea o să fie lăsată pe mâini bune dacă ți se oferă ție cârma.

– Mai ai câteva luni, zice Benoît.

Ea zâmbește trist.

– Poate. Poate că nu.

JURNALUL MENAJEREI

Dragă jurnalule, îmi pare rău că nu te-am mai vizitat de o vreme. Nu numai că n-am scris, dar am renunțat oficial la terapie.

Terapeuta mea a zis: „Regresezi, Kit. Prin înlăturarea mea, partea ta vătămată se furișează înapoi în ascunzătoare. Să descoperi ceea ce te motivează este înspăimântător, știu, dar întotdeauna momentul cel mai greu este chiar înainte de un progres important. Ești aproape acolo, Kit“.

Poate că sunt.

Însă nu sunt de acord cu ascunzătorea. Nu ridic podul basculant. Nu plec pe furiș. De data asta rămân pe poziție. Îmi simt puterea. Și unde am găsit putere? La Charley. Și în seiful lui Daisy.

Am spus la începutul acestui jurnal că știu unde au obiceiul oamenii să-și păstreze secretele. Știu unde să le caut.

În această zi de curățenie în Cabana Trandafirilor termin de spălat rufe, de șters praful, de dat cu aspiratorul, spăl și pun la locul lor farfuriile din bucătărie. Pornesc cronometrul pentru ședința de iscodit.

Hotărăsc să nu intru astăzi în computerul lui Jon. E ziua băii. Mă interesează pilulele și secretele medicale. Însă dulapul cu medicamente nu oferă nimic spectaculos – leacuri pentru răceală, niște amfetamine și sedative, analgezice pe rețetă expirate, alifie pentru îndepărtarea negilor, vitamine pentru sarcină, spray antiseptic, plasturi, aspirină, chestii de-astea. Mă las pe vine și deschid un dulap de sub chiuveta din partea „ei“ de baie. Dulapul are un sertar. E plin de produse pentru igiena feminină. Pachete cu tampoane externe și interne, un lubrifiant vaginal, șervețele pentru igiena intimă. Pipăi pachetele cu tampoane. Femeilor le place să ascundă lucruri în astfel de locuri – mai ales secrete față de bărbații lor. De obicei soții și iubiții nu se apucă să scotocească printre produsele pentru menstruație. Simt ceva într-unul dintre pachetele cu tampoane interne. E mic. Dur. Colțuros. Nu-i un tampon. Deschid cutia. Pitită într-unul dintre ambalaje este o cheie.

Pulsul îmi accelerează.

Scot cheia. Știu în ce încuietoare se potrivește, sunt sigură de asta. La ultima vizită în Cabana Trandafirilor am găsit în partea din spate a sertarului cu lenjeria intimă a lui Daisy o casetă bleu de mărimea unui top de hârtie, cu încuietoare și mâner. Mulți clienți de-ai mei au cutii de valori de diferite forme și mărimi. Nu doar ca să ascundă secrete, ci și pentru protecție în cazul unui incendiu. Culoarea acesteia, faptul că este ascunsă în spatele lenjeriei intime, iar cheia este alături de tampoane – totul țipă: „Soția vrea să păstreze secretul față de soț“.

Încordarea mă străbate ca un bici. Mă uit la ceas. Mi-a mai rămas puțin timp de iscodit. Ar trebui să renunț. Acum.

S-o fac data viitoare. Dacă Daisy sosește cu un minut-două mai devreme, m-am ars. Dar nu pot să mă opresc.

Las deschisă ușa dulapului din baie, fug în dormitor, trag sertarul cu lenjerie intimă, scormonesc printre lucruri și scot cutia.

E grea. Metal solid. Ațâțarea mea a ajuns la culme.

Cu gura uscată, mă așez pe patul lor imens. Vâr cheia. Alunecă perfect în încuietoare. O răsucesc și deschid capacul cutiei.

Înăuntru sunt două plicuri cafenii și un stick USB.

Ating stickul. Nu-l pot lua cu mine. Dacă ea îi descoperă lipsa și face plângere la Holly, cu siguranță o să fiu concediată. Scot un plic, îl deschid.

Înăuntru este un document juridic cu multe pagini. Încep să citesc. Când înțelesul jargonului avocațesc devine limpede, mă ia amețea, nu pot să răsuflu. Lumea mi se îngustează și timpul alunecă într-o zonă moartă în vreme ce mă chinui să asimilez ceea ce văd. Privirea îmi țâșnește spre semnăturile de la sfârșit. Năucită, cu mâini tremurătoare, deschid celălalt plic.

Am în urechi zgomote surde și încerc să înghit în timp ce absorb greutatea textului, semnificația lui. Cronometrul dă semnalul. Mă dau înapoi cu o smucitură. Aud o mașină pe alee. Panica îmi strânge măruntaiele.

La dracu'!

Dau fuga la fereastră și mă uit jos. Aproape leșin de ușurare. E o camionetă UPS. Șoferul iese și vine la ușa din față cu un pachet.

Mă întorc repede la pat, fără să bag în seamă soneria – curierul o să lase pachetul sau o să se întoarcă mâine. Întind documentele pe pat. Fac o fotografie după alta cu telefonul. Mâinile îmi tremură așa de rău, încât mă rog ca imaginile să fie clare.

Îndes hârtiile înapoi în plicuri și le pun la loc în seif. Văd stickul încă pe pat. Ținând seama de conținutul documentelor, nici măcar nu-mi pot imagina ce e pe stick. Îl iau, îmi încheștez mâna pe el. Creierul mi se învâртеște. E clar că n-am timp să-l examinez la computerul lui Jon. Dacă îl iau cu mine, mă uit la el acasă și îl pun la loc data viitoare, îmi asum un risc enorm.

Aud vocea lui Boon.

„Dacă vezi un secret șocant... ai putea să ai necazuri. Oamenii bogați ar face orice ca să se apere pe ei și familiile lor... chiar și să ucidă.”

Ăsta-i unul dintre acele secrete.

Va distruge familia Rittenberg și pe toți apropiații lor dacă spun cuiva.

Și dacă nu spun, o să mă distrugă pe mine.

N-am de ales. Nu mai am.

Bag în buzunar stickul și fug înapoi în baie ca să închid dulapul. Îmi strâng la repezeală produsele de curățenie și aspiratorul și le încarc în Subaru. Transpir, panicată că Daisy sau Jon vor intra pe alee, îngrozită că Daisy o să descopere lipsa stickului și o s-o vâneze pe menajeră.

Pe de altă parte, pariez că Daisy n-o să-i spună nimic lui Jon.

Dat fiind conținutul acelor documente, mă bazez și pe faptul că n-o să se plângă de mine lui Holly.

Cum spuneam, e un secret murdar. Și Daisy o să lupte ca să-l țină îngropat.

MAL

1 noiembrie 2019. Vineri.

Când Mal și Benoît ajung la numărul 4456, vila familiei Wentworth e luminată în noapte ca un castel de pe munte. Luminile de afară se înșiră pe lângă o alee pavată care se arcuiește spre casă. Un mic BMW alb este parcat în fața celor patru uși ale garajului. Mal și Benoît opresc în spatele lui, coboară din mașină și se duc la scara de la intrare. În timp ce Benoît apasă pe sonerie, Mal se răsucește spre priveliștea nocturnă a metropolei de departe. Orașul e învăluit într-o pătură groasă de ceață. Cablurile de suspensie de pe Lions Gate Bridge răsar deasupra ceții ca niște ghirlande.

Cele mai înalte clădiri din centru se ițesc deasupra norilor ca niște balize strălucitoare. Vila familiei Wentworth este sus, pe coasta Muntelui Hollyburn. Aici nu sunt nori sau ploaie. Aerul este înghețat și cerul nopții e plin de stele, însă jos, în ceață, plouă.

– Pare magic, șoptește ea.

Ușa se deschide.

Mal se întoarce și se pomenește în fața unei brunete însărcinate. Inima îi bate dintr-odată mai tare.

– Daisy Rittenberg?

– Ce doriți?

Femeia se uită la Mal, apoi la Benoît. Arată ca și cum ar fi plâns.

„Slavă Domnului că e bine.”

– Sunt sergentul Mallory Van Alst, iar el este caporalul Benoît Salumu. Putem să intrăm? Avem niște întrebări despre...

O voce de bărbat bubuie prin hol.

– Ce e, Prințesă? Cine-i acolo?

Apare un bărbat. Înalt. Suplu. Bronzat. Cu păr argintiu. Maxilar dur și atitudine dură. Mal îl recunoaște din fotografiile pe care tocmai le-a văzut online.

– Domnule Wentworth. Se prezintă din nou, îl prezintă și pe Benoît, apoi explică: Investigăm un caz de persoană dispărută și timpul este foarte important. Avem motive să credem că fiica dumneavoastră ar putea deține informații care să ne ajute. Putem intra, vă rog?

Labden Wentworth șovăie. Privirea îi fulgeră spre fiică. „Prințesa“ clatină din cap aproape imperceptibil.

Umerii lui înțepenesc, făcându-l să pară mai înalt.

– Cu ce ar putea Daisy să contribuie... Expresia i se schimbă, pare să-i fi venit o idee. Asta are de-a face cu Jon?

Mal simte cum sângele îi curge mai repede.

– Putem să intrăm?

În silă, Daisy și Labden pășesc în spate ca să le permită celor doi detectivi să intre în căldura casei lor opulente. Mal și Benoît sunt conduși într-un living ca o cavernă. Un foc de gaz pâlpâie. Priveliștea orașului de la ferestrele livingului e și mai spectaculoasă. Apare o femeie elegantă, cu mișcări de balerină. Prezența ei este la fel de impunătoare ca a soțului, dar cu o notă de feminitate grațioasă.

– Ce este asta? întreabă ea, cu ochii fulgerând de la Mal la Benoît. Cine sunt acești oameni?

– E în ordine, iubito. Nu-i decât poliția. Vor s-o întrebe pe Daisy despre o persoană dispărută.

Annabelle schimbă cu soțul său o privire iritată. Mal și Benoît schimbă și ei o privire. Au dat de ceva aici. Mal simte asta.

Atât domnul, cât și doamna Wentworth se pregătesc să se așeze pe canapeaua din living.

– Am vrea să vorbim doar cu Daisy, spune Benoît.

Ei ezită. Labden Wentworth își privește fiica.

– Suntem afară, dacă ai nevoie de noi, Prințesă. Se întoarce apoi spre detectivi: Daisy e obosită. Trebuie să se odihnească. A avut o zi proastă și ne facem griji pentru copil.

– Am înțeles, zice Mal.

Soții Wentworth ies din încăpere și închid în liniște ușile de sticlă.

Daisy, cu ochii umflați și cu pete pe față, se lasă greoi pe un fotoliu de lângă foc. Pare în același timp ostilă și tulburată.

Detectivii se așază pe canapea în fața ei. Benoît o lasă pe Mal să ia conducerea.

– Doamnă Rittenberg, investigăm un incident care s-a petrecut într-o casă numită Vedere spre Nord. I se mai spune

acolo și Casa de Sticlă. Am aflat că îi cunoașteți pe proprietari, Vanessa și Haruto North?

Mal tatonează ca să vadă mai întâi ce-ar putea să ofere femeia.

Daisy înghite în sec.

– Ce s-a întâmplat, ce incident?

– Ați fost de curând acasă la familia North?

Daisy pare prinsă în capcană. Aruncă o privire spre uși și mâna îi acoperă protector pântecul.

– Am nevoie de un avocat?

– Aveți? întreabă Mal.

Fața tinerei se înroșește.

– Uite ce-i, doamnă Rittenberg, nu ați dat de vreun necaz.

În acest moment încercăm, pur și simplu, să culegem informații. Știm că ieri după-amiază ați cumpărat o tartă cu afine și mure de la Pi Bistro din Point Grey. De asemenea, ați cumpărat un buchet de... Își răsfoiește carnetul până ajunge la pagina potrivită: Orhidee, floarea-miresei, anemone japoneze, crizanteme fideluță, cale albe de la o florărie numită Bea's Blooms. Se uită în ochii lui Daisy. Atât tarta, cât și florile au fost lăsate pe proprietatea Vedere spre Nord ieri, cândva după ora 18.14. În buchet era un cartonaș din partea dumneavoastră.

Mal se ridică, se duce la Daisy și îi arată pe telefon o fotografie a cartonașului.

Noroc înainte de dispariția autonomiei, dragă prietenă. A fost o aventură pe cinste.

Mulțumesc pentru sprijin.

Daisy

X

– Cui îi era adresat biletul, doamnă Rittenberg?

Femeia nu clipește. Nu scoate o vorbă.

Mal se așază la loc.

– Ce s-a întâmplat la Vedere spre Nord? De ce erați acolo împreună cu soțul dumneavoastră? De ce ați scăpat din mâini tarta și florile în fața ușii de la intrare?

Daisy Rittenberg își umezește buzele.

– Soțul meu, Jon, și cu mine am fost invitați la cină acasă la prietenii noștri.

– Cine sunt acei prieteni?

Ea se uită în altă parte, își netezește pantalonii.

– Vanessa North... e o prietenă însărcinată. Și soțul ei, Haruto.

– Sunt prieteni apropiați?

Daisy șovăie.

- Eu... am cunoscut-o pe Vanessa în august, la un curs de yoga prenatal. Ochii încep să-i lăcrimeze. Cum spuneam, și ea era însărcinată.

- *Era?* La trecut? S-a întâmplat ceva?

- Nu... nu, vreau să zic *este* însărcinată. Pe Haruto nu-l întâlnisem decât o dată. Jon încă nu făcuse cunoștință cu ei. Am luat florile și tarta în drum spre casa lor.

- Puteți explica de ce ați scăpat din mâini florile și tarta în fața ușii?

Daisy răspunde fără șovăială:

- Am avut o crampă puternică. Am crezut că o să intru în travaliu sau așa ceva. M-am speriat. Am scăpat ce aveam în mâini ca să-mi prind burta.

Mal trage lent aer în piept.

- Și cum a fost cina cu prietenii?

- N-am mai rămas. Din cauza crampelor ne-am dus direct acasă. Jon era îngrijorat că aș putea avea nevoie să merg la doctor.

- Și cum păreau aseară soții North?

- Bine.

- Ați vorbit cu ei de atunci?

- Nu.

- Prin urmare, prietenii nu v-au sunat să afle cum vă simțiți după crampe?

Daisy nu spune nimic.

- Doamnă Rittenberg, în seara aceea mai era în Casa de Sticlă altcineva în afară de Vanessa și Haruto North?

- N-am văzut pe nimeni altcineva.

- Ați văzut vreo altă mașină parcată afară?

Ea pălește. Respirația i se precipită. Aruncă din nou o privire spre ușile de sticlă.

Mal schimbă direcția discuției.

- Casa dumneavoastră este numită Cabana Trandafrilor, da?

- Ce are de-a face casa mea cu asta?

- Cine face curățenie în Cabana Trandafrilor, doamnă Rittenberg?

- Nu văd ce importanță are...

- Putem să continuăm la secția de poliție, doamnă, intervine Benoît. Sau ne puteți ajuta aici.

Gura lui Daisy Rittenberg se fleșcăiește. Când ia cuvântul, vocea e crispată și subțire.

- Avem o firmă de curățenie. Holly's Help. Serviciul a început la trei zile după ce ne-am mutat în casă, în iulie.

- Cunoașteți numele persoanei care vă face curățenie în casă?

- Nu.

Răspunsul ei e rapid. Hotărât. Prea rapid.

Mal încuviințează din cap încet.

– Ați observat un Subaru galben cu logoul Holly's Help parcat lângă casa familiei North când ați ajuns împreună cu soțul în Audi?

– Nu. V-am spus. N-am văzut pe nimeni altcineva, sau altă mașină.

– Sunteți sigură?

– Nu era alt vehicul pe alee.

Privirea ei săgetează înapoi spre ușă. E speriată, pare tot mai încolțită. Mal simte că intervalul în care ar putea obține răspunsuri de la Daisy Rittenberg se închide rapid.

– Și dacă v-am spune că avem un martor care v-a văzut împreună cu soțul dumneavoastră intrând pe aleea proprietății Vedere spre Nord într-o berlină Audi S6 gri-închis la ora 18.14? Ați parcat chiar în spatele unui Subaru galben. Și martorul nostru a văzut că cele două vehicule au stat pe alee până aproape de miezul nopții. După care au plecat de acolo împreună. În viteză.

– Aș zice că martorul vostru minte. Sau are halucinații. Și că am terminat discuția.

Benoît spune:

– Cineva a fost rănit grav în casa aceea, doamnă Rittenberg, și cooperarea dumneavoastră ar...

– *Poftim?*

– Am spus că cineva a fost rănit...

– Cine? Cine a fost rănit?

Panica îi face ochii să strălucească. Pe obraji îi apar pete roșii.

– Dacă ați putea să răspundeți la întrebări..., spune Mal.

– Tată!

Se ridică greoi în picioare și merge legănat spre ușă, cu mâna apăsată pe șale. Ușa se deschide înainte să ajungă acolo.

Tatăl ei intră. Îi aruncă flicei o privire și spune:

– Bine, domnilor polițiști, trebuie să plecați. Acum.

Mal se ridică în picioare.

– Doar o întrebare. Vă rog. De asta ar putea să depindă viața unei femei.

Nehotărât, Labden Wentworth se uită întrebător la fiica lui. Mal folosește momentul ca să-și ia mobilul. Aduce repede pe ecran fotografia lui Kit Darling dată de Holly McGuire. Întinde telefonul spre Daisy.

– Recunoașteți această persoană?

Daisy se apleacă în față, înghite un nod.

– Nu.

– Sunteți sigură? Uitați-vă bine.

- Firește că sunt sigură. Cine este?
- Menajera dumneavoastră. Până pe 27 octombrie.

Daisy se face albă ca varul.

- Poftim?

- Numele ei este Kit Darling. A făcut curățenie în Cabana Trandafirilor din partea firmei Holly's Help până pe 27 octombrie, după care ați avut o nouă menajeră.

Daisy își ține ochii ațintiți la fotografie, ca și cum s-ar teme să-i întâlnească iar pe ai lui Mal.

- Întotdeauna sunt plecată de acasă când vine menajera. N-am văzut-o niciodată pe această persoană. Dacă Holly a trimis pe altcineva la sfârșitul lui octombrie, nu știu nici asta. Tot ce știu este că în casa mea se face curățenie. Măinile încep să-i tremure. Tată, eu... cred că o să leșin. Trebuie să mă culc. Spune-le acestor oameni să plece de aici. Acum.

În vreme ce Annabelle Wentworth îi conduce repede spre ieșire, Mal aude vocea lui Daisy Rittenberg devenind stridentă când îi spune tatălui:

- Nu știu! N-am *nici o idee* ce s-a întâmplat în acea casă. Sigur că-ți spun adevărul.

JURNALUL MENAJEREI

Sunt înfierbântată și încordată din pricina neliniștii când introduc stickul lui Daisy în laptopul meu. Fac asta de îndată ce ajung înapoi acasă. Sunt asediată de o nevoie stringentă. Ceea ce am văzut – ceea ce știu acum, dovezile pe care le am în telefon – mă face periculoasă și pentru Jon, și pentru Daisy, ceea ce, la rândul lor, îi face periculoși pentru mine. Trebuie să duc stick-ul înapoi cât mai repede cu putință.

Deschid folderul. În el nu este decât un document. Un filmuleț. Îl deschid și apăs pe PLAY.

La început imaginea e confuză. Unghiuri proaste, aparat de filmat care se smucește, o mulțime de oameni care se mișcă, imagine cu granulație mare, lumină slabă. Muzică, voci tari, râsete. Dar pe măsură ce secvențele se derulează pe ecranul laptopului îmi dau seama cu oroare ce anume văd.

Cineva a filmat noaptea aceea.

Asta este dovada vizuală care susține conținutul documentelor ascunse și încuiate de Daisy.

Privesc cu groază tot mai mare. Apoi aud ceva pe film. Un râs. Se ridică deasupra muzicii și vocilor. Un râs ascuțit, ca un țipăt de pasăre. Se răsucesc în sus, mai înalt. Îngheț. Nu pot să respir. Apăs pe STOP.

Mă las pe spătar, chinuindu-mă să-mi recapăt râsuflarea.

Derulez un pic înapoi, apăs iar pe PLAY. Uite-l. De-abia auzit la început, îngropat în gălăgia petrecerii. Apoi se înalță, ajunge mai sus. Se răsucește în țipătul de pasăre. Ochii îmi ard. Inima îmi galopează. Derulez înapoi, apăs iar pe PLAY. Și iar. Și iar. Mă aplec spre ecran. Pot să identific multe dintre fețele din film în imaginile din acea noapte groaznică, inclusiv pe a mea. Însă nu-l văd pe Boon. N-a spus niciodată că a fost acolo. Dar este. Este aici, în acest film – în inima mea nu-i nici o îndoială. Ăsta-i râsul lui. L-aș cunoaște oriunde în lume. Nimeni n-are râsul lui Boon. Sigur?

Mă las moale pe spătar, secată de puteri. Tot acest timp. Toți acești ani de prietenie, în care el a avut grijă de mine... și el știa. A fost acolo. A văzut. Și n-a recunoscut niciodată.

Nu le-a spus niciodată celor de la poliție ceea ce cu siguranță a văzut, dată fiind această filmare. Nu numai asta, dar s-ar zice că lui Boon agresiunea din noaptea aceea i s-a părut motiv de râs.

Nu mi-a spus decât că îmi crede afirmațiile de „atunci”. Dar nu mi-a mărturisit niciodată că a fost acolo. Nici măcar pe aproape. Trădarea e copleșitoare. Mai ales după ce am văzut semnăturile de pe documentele din seiful lui Daisy. Am impresia că încă nu pot nici măcar să încep să-mi dau seama în ce fel schimbă asta tot ce am crezut că este adevărat în viața mea în ultimele două decenii. Asta da, cădere prin trapă. Asta da, imagini echivoce. Când vezi brusc babornița rea în imaginea tinerei frumoase, nu mai poți să n-o vezi.

Încep să plâng. Hohote mari, care-mi zguduie tot trupul.

La dracu'!

Am pierdut un prieten. Dacă mi-o fi fost vreodată.

Îmi pun mâinile pe ochi. Îmi apăs capul. Durerea e teribilă. *Bam-bam-bam!* Un baros care îmi bubuie în cap.

Dar acum am dovezi. După optsprezece ani, am dovezi. Totul e aici. A fost tot timpul aici, toți acei ani pierduți și dureroși și morți. A fost închis în seiful blestematei de Daisy Rittenberg.

De ce mama naibii? De ce păstrează asta? Cu siguranță știe ce-ar păți soțul ei dacă ar ieși la iveală. Poate că exact de aceea o păstrează. Ca să-l controleze pe Jon.

Avertismentul lui Charley îmi bâzâie în creier.

„Nu știu ce vrei de la familia Rittenberg, Kit, dar ai grijă. Poate crezi că Jon Rittenberg e rău, și este, dar nu-i decât obișnuitul mascul ticălos care crede că i se cuvine totul. Însă nevasta lui, Daisy Rittenberg, ea e periculoasă.”

Stau acolo privind în gol, încercând să înțeleg, până când noaptea devine ca smoala. Stau acolo cât rămâne neagră.

Stau până aud că începe ploaia. Până când știu ce-o să fac. Acele săptămâni de când am intrat prima oară în Cabana Trandafirilor, de când mi-au căzut prima oară ochii pe tablourile din living au dus la asta. Toate piesele s-au îmbinat cu un scop.

Iau telefonul. Fac eforturi să mă liniștesc, trag adânc aer în piept și îl sun pe Boon.

– Kit? Pare somnoros. L-am trezit. Ești bine, Kit? Știi cât e ceasul? Ce se întâmplă?

– Nu sunt bine, Boon. Trebuie să te văd. Am ceva ce trebuie să-ți arăt.

DAISY

25 octombrie 2019. Vineri. Cu șase zile înainte de crimă

Daisy e nervoasă în timp ce conduce spre casa Vanessei pentru un prânz la o oră mai târzie. E vineri, ziua în care vine menajera, așa că trebuie să fle plecată de acasă, dar ar prefera să fle în pat, cu picioarele ridicate. Mai are două zile până la a treizeci și cincea săptămână de sarcină și simte că lumea se închide peste ea din toate părțile. Trupul îi este plin de senzații neplăcute. Plicul cu Chucky care a sosit săptămâna trecută a tulburat-o profund. Și purtarea ciudată a lui Jon e îngrijorătoare. În plus, e tot mai paranoică, se simte urmărită, uită lucruri și le pune unde nu trebuie. De dimineață nu și-a găsit pandantivul în formă de lacrimă de diamant. Poate să jure că l-a lăsat pe polița din baie. Și Jon striga la ea, întrebând unde i-a pus afurisiții de pantofl.

Nu vrea decât ca Ghemotoc să iasă în clipa asta. Vrea să se simtă normală.

Dar când intră cu BMW-ul pe străduța de pe mal și vede în față casa sclipitoare a Vanessei North, starea de spirit i se îmbunătățește. Vanessa a invitat-o la un prânz târziu, și Daisy trebuie să recunoască în sine ei că vremea de toamnă e splendidă. Cer senin, temperatură plăcută, frunzele în nuanțe de roșu și portocaliu și galben. Își spune că Ghemotoc o să vină curând pe lume. Între timp, ea o să continue să se țină departe de rețelele de socializare. Slujba lui Jon o să se rezolve de la sine. Faza asta o să treacă.

Parchează pe alea Casei de Sticlă. Când coboară din mașină, un stol de păsări negre zburlite izbucnește cu ropot dintr-un copac din apropiere. Tresare, apoi se uită la ele – harpii zdrențăroase care fâlfâie în sus pe cerul albastru. Ciori. Afurisite de ciori urâte. Sinistre mâncătoare de hoituri. Cum glăsuiește un cârd de ciori? *Crrr-îmă, crrr-îmă*. Se cutremură, pentru că în clipa în care cuvântul „crimă” îi intră în cap observă pietrele de mormânt de pe peluza din

fața casei de peste drum și un schelet care se bălăngănește spânzurat la o fereastră de la etaj. „Halloween tâmpit“, își spune.

– Daisy!

Vanessa iese purtând o rochie din jerseu verde-smarald care îi evidențiază burta umflată. Arată de-a dreptul superb.

Cele două prietene se îmbrățișează și schimbă pupici în aer.

– E o zi așa de frumoasă, zice Vanessa, m-am gândit să mâncăm lângă piscină. Ți convine?

– Absolut.

O conduce prin living până la o masă aranjată pentru două persoane lângă o piscină care pare că se contopește cu apa golfului. Pe dată, Daisy se înverzește de invidie. Casa ei și a lui Jon e pe partea cealaltă, departe de țărm. Daisy ar prefera să trăiască aici, chiar lângă apă. Dacă ar sta pe partea asta a brațului de mare ar fi, de asemenea, mai aproape de părinți. De fapt, cu cât se gândește mai mult la asta, Cabana Trandafirilor nu transmite genul de imagine pe care i-ar plăcea ei s-o proiecteze. Proprietatea a fost cumpărată în pripă, de la distanță, cu 7,7 milioane de dolari, o locuință în care să se poată muta în momentul în care se întorceau din Colorado. O variantă temporară. Pentru că ideea era să se mute în noua stațiune după ce lui Jon i se oferea postul de director administrativ. Acum Daisy nu mai e sigură că asta o să se întâmple.

– Ia loc, o îndeamnă Vanessa. Mă duc să aduc mâncarea.

Daisy se așază cu fața spre piscină și ocean, ușurată să nu mai stea pe picioarele care îi zvâcnesc. Vanessa se întoarce din casă cu un platou pe care sunt brânzeturi, specialități de carne afumată, murături, măslina, struguri, legume feliate și alune. Lasă platoul din mâini, șovăie.

– Mă gândeam... Nu, las-o baltă.

– „Las-o baltă“ ce? întrebă Daisy.

– Simt *atât* de mult lipsa vinului. Mă gândeam... poate doar un pic de șpriț. Vanessa zâmbește ironic. Sau un roze spumos. Dar...

– Da, hai s-o facem. Doar un păhărel. O să ne destindă.

Daisy se agață de idee. Amândouă trebuie să nască peste vreo lună. Cu siguranță asta nu poate să le facă rău acum bebelușilor.

Vanessa se încruntă.

– Ești sigură?

Daisy zâmbește.

– Firește că sunt sigură.

Vanessa își pune mâna pe piept.

- O femeie după inima mea, slavă Domnului! Poți să tai tu salamul până aduc băuturile? Cuțitul e acolo.

Dispare pe ușile de sticlă ale casei ei splendide.

Daisy trage adânc aer în piept și ia cuțitul ascuțit de pe masă. În timp ce taie cu atenție salamul, se gândește că i-ar prinde cu adevărat bine un pahar cu vin, ceva care să-i scadă un pic încordarea. Neliniștea și tot cortizolul care îi pompează în trup sunt probabil mult mai rele pentru Ghemotoc decât o înghițitură mică de vin în soarele blând al toamnei.

Vanessa apare din casă cu două pahare și o sticlă de roze franțuzesc cu promoroacă pe ea. Toarnă vinul și sorb amândouă în lumina dulce a soarelui în vreme ce ciugulesc din carne, brânză și fructe. Alcoolul înfloarește în pieptul lui Daisy, dându-i o senzație minunată de căldură.

- Doamne, ce dor mi-a fost de asta, murmură pe când Vanessa umple la loc paharele.

- Și mie. Vanessa pune jos sticla și ia o gură zdravănă de vin. E așa de nedrept. Bărbații pot să-și vadă mai departe de viața lor, să se ducă la cafenea, să bea, orice, iar noi trebuie să fim sfinte și să ne abținem.

- Și apoi naștem și alăptăm și ne alegem cu sâni care curg și pompițe de lapte.

Vanessa râde.

- Ca să nu mai vorbim de vaginuri sfâșiate. Tocmai îi spuneam asta lui Haruto zilele trecute.

Daisy întinde mâna spre brânza Cambozola pe care Vanessa a încălzit-o un pic. E moale și untoasă când o întinde pe un biscuit sărat. Lama cuțitului sclipește în soare.

- Mi-a făcut plăcere să-l cunosc pe Haruto la bistrou, spune precaută.

- Chiar?

Daisy ridică privirea.

- Păi, da, zice, mușcând din biscuit. Cred că ar fi grozav dacă și voi doi l-ați cunoaște pe Jon. Poate cinăm împreună.

Vanessa o privește un moment în tăcere, nemișcată, apoi se apleacă în față.

- Uite ce-i, Daisy, știu ce ai văzut. Știu ce trebuie să fi gândit. Era scris clar pe fața ta. Dar trebuie să înțelegi, Haruto e un om bun. Numai că uneori este... un pic brutal. Mai este și iute din fire, nu prea are răbdare. Însă temperamentul este, de asemenea, ceea ce îl face excepțional în domeniul lui. Minte lui e incredibil de ascuțită. Nu suportă proștii sau oamenii care gândesc prea încet. Așa a ajuns să câștige grămezi de bani cu care să ne permitem astfel de lucruri, spune arătând spre casă. Sunt sigură că înțelegi.

Daisy este pe deplin conștientă de ceea ce face Vanessa. Ține o oglindă în fața ei și îi cere să se uite la ea însăși, la propria-i viață, la propriul ei bărbat. La propriile ei seturi de compromisuri și valori.

– Să-l luăm pe Jon, de exemplu, zice Vanessa. Soțul tău e campion la schi alpin, câștigător de medalii olimpice. Sportul lui este extrem. Cu mize mari. Periculos. Totul e legat de putere. Și de bani. Numai anumite personalități de tipul A, cu privilegii, pot să se remarce constant – să înflorească – într-un astfel de mediu. Însă acei masculi alfa plus vin la pachet cu alte probleme, nu-i așa? Nu le poți avea pe toate. Nu-i așa? întrebă după o pauză.

Femeia asta a intrat în mintea lui Daisy. Întinde mâna spre pahar și soarbe în tăcere, pentru că nu știe care este cel mai bun răspuns.

– De cât timp sunteți căsătoriți? Nu cred că ai pomenit vreodată.

Daisy râde scurt.

– Ne-am căsătorit imediat după ce Jon s-a întors acasă cu aurul în 2002. Eram foarte tineri. Probabil prea tineri. Însă eram împreună din liceu. Și părinții mei îl iubeau. Tata credea că Jon e omul potrivit pentru afacerea cu stațiuni de schi a familiei noastre. Altă gură de vin – alunecă pe gât atât de bine și de repede, încât Daisy e amețită. În ochii tatălui meu, Jon avea atâta potențial!

– Avea?

Obrajii lui Daisy se îmbujorează. N-avusese de gând să iasă așa, dar presupune că e adevărat. Își drege glasul și abate discuția.

– Cum e cu tine și Haruto? Cum v-ați cunoscut?

– La barul unui aeroport. Clișeul perfect. Vanessa soarbe înainte să continue: Am intrat în vorbă și am aflat că eram în același avion spre Vancouver. După aceea ne-am combinat, și de acolo lucrurile au evoluat. Ne-am căsătorit în Singapore, unde s-a născut Haruto. Mama lui e japoneză, iar familia tatălui său are rădăcini adânci în Marea Britanie.

– Deci de acolo îi vine numele de familie?

Vanessa încuviințează din cap.

Daisy mai ia o gură de vin. Are o curiozitate nesecată în privința lui Haruto, dar nu vrea s-o facă iar pe Vanessa să intre în defensivă. Așa se comportă oamenii când se simt umiliți, făcuți să se rușineze. Așa că schimbă unghiul.

– Înăuntru am văzut fotografia înrămată de lângă bar. Cea cu tine și Haruto. E o imagine uluitoare. Atât de exotică. Cascada aceea, stâncile, jungla și orhideele pe fundal, picioarele tale goale și fusta superbă, albă și creață, cu bordură colorată... Pare mexicană. Acolo a fost făcută poza?

– În Nicaragua. Vanessa zâmbește. Acum câțiva ani. Am găsit fusta într-o piață.

Se lasă tăcerea. Vântul se întetește și se face mai frig. Nori încep să gonească pe cer. Vanessa nu mai spune nimic, dar acum că s-a pornit, Daisy râvnește la amănunte, iar vinul îi dă îndrăzneală.

– Plănuiți de mult timp să faceți un copil?

Vanessa râde, însă cu o umbră de tristețe.

– Credeam că n-o să putem avea niciodată copii. Și apoi, zbang, din senin, s-a întâmplat.

– Haruto e bucuros?

– Sigur, de ce întrebi?

– Doar așa. Apoi, ca și cum ar fi izbit-o nevoia să rostească un adevăr – sau poate că e vinul, după ce atâtea luni nu s-a atins de alcool –, Daisy spune: Uneori mă întreb dacă Jon și cu mine... Vreau să zic, știu că facem un lucru bun având un copil, dar chiar mă întreb dacă Jon și-l dorește cu adevărat.

– Serios?

Ea încuviințează din cap.

– Și-a exprimat regretul?

Vanessa umple iar paharele.

Daisy trage adânc aer în piept și îl dă afară. Povestește că Jon s-a pomenit brusc cu un rival la postul pe care-l credea garantat. Și asta le-a zdruncinat planurile.

– O parte din mine se întreabă dacă nu cumva Jon a fost de acord cu sarcina mea datorită ofertei pentru postul acela, zice Daisy, întinzând mâna spre paharul din nou plin.

– Doar nu vorbești serios?

– Păi, știe că *eu* cred că un copil ar fi bun pentru căsnicia noastră și că faptul că devenim o familie tradițională mă face fericită. Și știe că, dacă eu sunt fericită, părinții mei sunt fericiți, și tata e cel care i-a oferit lui Jon promovarea, așa că... Vocea i se pierde. Își drege glasul și reia: Așa că poate doar s-a complăcut, pur și simplu.

– N-am știut că aveți probleme în căsnicie, murmură Vanessa.

– N-ar fi trebuit să spun nimic.

– Ce a dat greș?

Daisy simte cum atmosfera se întunecă. Vântul s-a întetit, și un nor trece peste soare.

– Eu... cred că am băut prea mult vin. Mă simt un pic ciudat, ca să flu sinceră. Cam cherchelită.

– Îți aduc apă.

Vanessa intră repede în casă și se întoarce cu o carafă cu apă cu gheață și pahare curate. Îi toarnă lui Daisy într-un pahar.

Daisy înghite jumătate din apă, dar nu pare să-i limpezească mintea. O mișcare la fereastra de la etajul casei de alături îi atrage privirea. Se răsuțește și observă că o femeie în scaun cu roțile se uită la ele de la fereastra din colț. Vanessa e așezată cu spatele la femeie, așa că n-o poate vedea. Daisy se simte ciudat, ca și cum lucrurile s-ar îmbulzi peste ea din toate părțile. Își aruncă privirea spre cer. Norii se îngroașă. Stolul de ciori încă dă târcoale, ca niște mici vulturi hoitari negri.

– Daisy?

– Ce e?

– Îmi spuneai că, după părerea ta, un copil ar putea să vă repare căsnicia.

Daisy își masează fruntea, încercând să se concentreze. Vântul rece suflă și mai tare, biciuind marginile feței de masă, dar ea se simte înfierbântată, transpirată.

– Păi... Jon a dat-o în bară în Colorado. A făcut o prostie. Eu... eu a trebuit să fac curățenie după el de ambele părți.

– Ce vrei să zici?

– A... nimic. Femeile... l-au acuzat de niște chestii. Au făcut din țânțar armăsar. Voiau să fle băgate în seamă. Am ajutat la curățarea mizeriei fără să știe el.

Privirea Vanessei devine intensă, ceea ce o sperie de-a dreptul pe Daisy. A încălcat o limită. N-ar fi trebuit să spună asta.

– Poți să-mi spui ce s-a întâmplat? întrebă încet Vanessa.

– E cum ziceai. Acele personalități masculine de tip A. El a făcut doar o greșală. Băieții ca băieții – e așa de greu să crești ca bărbat în zilele astea.

– Ce fel de greșală?

Daisy înghite în sec, străduindu-se să-și readucă limpezimea în creier, dar simte că alunecă și mai adânc într-un fel de capcană pe care și-a întins-o singură, și nu poate să dea înapoi acum, când a stârnit curiozitatea prietenei sale. Flutură disprețuitor din mână și spune:

– Ei, primul incident a fost acum o veșnicie, el era practic adolescent. Celălalt s-a produs în Colorado și a fost, fără îndoială, o acuzație născocită, nu vina lui Jon. Femeile astea două, din cine știe ce motive, au încercat să-i distrugă viața.

– De ce anume l-au acuzat?

Daisy e total încolțită. În disperare, își aruncă privirea spre Casa de Sticlă. Va trebui să treacă pe acolo ca să ajungă la mașina ei. Trebuie să găsească o scuză politicoasă ca să plece. Cum de a ajuns s-o ia pe acest drum? Însă o parte din ea cunoaște răspunsul. Tânjește după un aliat, un prieten adevărat. E singură. E în firea omului să împărtășească, să-și descarce sufletul. Dar a fost o greșală. Creierul ei acționează

ciudat. Se simte atât de obosită... atât de zăpăcită... Are nevoie să se ducă acasă. Are nevoie să tragă un pui de somn.

– Daisy?

Se scutură, își drege glasul.

– L-au acuzat de agresiune sexuală. Vanessa se uită la ea șocată. Sigur că n-a făcut asta, Vanessa. N-au fost decât minciuni. Doar dorința să fie băgate în seamă. Când ești celebru, cu cât ajungi mai sus, cu atât mai tare încearcă oamenii să te sfâșie. E în firea omului. Au mințit și despre sarcini. Numai minciuni.

Expresia Vanessei se schimbă. Acum Daisy e îngrozită. A trecut Rubiconul, și această prietenă a ei este pe cale să devină fostă prietenă.

– Trebuie să înțelegi, Vanessa, Jon era într-o mare tensiune în perioada de dinaintea Olimpiadei. Era tânăr. S-a îmbătat foarte tare la o petrecere, a avut o aventură de o noapte cu o fată care era amorezată de el și, de asemenea, foarte beată, și ea i s-a aruncat de gât. Iar ceilalți băieți l-au îmboldit și, cumva, s-au implicat și ei.

Vanessei îi cade falca.

Acum Daisy nu se poate opri. Trebuie să aducă discuția pe un teren normal. *Trebuie* s-o facă pe Vanessa să înțeleagă. *Are nevoie* ca Vanessa să înțeleagă, s-o aprobe, s-o susțină.

– Fata a exagerat totul. A susținut că a fost viol – viol în grup – și apoi a început să spună că a rămas însărcinată cu Jon, dar, slavă Domnului, nimeni nu i-a ținut partea. S-a dus la polițiști și ei s-au simțit obligați să deschidă o anchetă, dar nici măcar poliția n-a putut să găsească vreun martor care să confirme, sau vreo dovadă, pentru că nu existau, așa că, desigur, n-au fost acuzații.

– Așadar, el a susținut că sexul a fost consimțit?

– Așa a fost.

– Și cu ceilalți tipi tot așa?

– Orice s-o fi întâmplat, erau niște adolescenți beți care s-au distrat un pic, inclusiv fata. Jon a greșit la început, când, de jenă, a negat că ar fi făcut sex cu ea. Adică, tipa nu era genul lui. Era o făptură neatrăgătoare, supraponderală, cu pielea plină de coșuri și reputație proastă, și el era beat mângă. În plus, era iubitul meu. Abia când ea a spus că a lăsat-o însărcinată, el a mărturisit că a fost un act consimțit și că au fost implicați și alți tipi. Ar fi putut să rămână gravidă cu oricare dintre ei.

– S-a făcut vreun test de paternitate?

– Fata a plecat. N-am mai auzit nimic despre vreun copil, așa că e limpede că a fost o minciună. Acuzațiile fetei aleia l-ar fi putut costa scump pe Jon, ca și pe jumătate din echipa

de schi. Ar fi însemnat că țara nu ia aur la următoarea Olimpiadă. Ea ar fi putut să distrugă viitorul lui Jon...

– Și pe al tău.

Prin Daisy trece o săgeată de iritare.

– Da, da, și pe al meu. Jon și cu mine aveam planuri de viitor.

– Dar dacă fata spunea adevărul?

Daisy își freacă fața.

– Uite ce-i, chiar dacă a fost ceva adevărat, mama mea le-a dat părinților fetei o avere pentru fondul ei de studii, cu condiția să retragă toate acuzațiile și să nu mai tulbure apele. Oamenii ăia n-ar fi pus niciodată mâna pe atâția bani, Vanessa, în afară de cazul în care câștigau la loterie. La urma urmei, au dat lovitura. Mama ei era menajeră. Făcea curățenie prin camere de hotel și case. Tatăl ei lucra la uzina de tratare a apelor reziduale. Dacă te gândești mai bine, au avut noroc că Jon nu i-a dat pe ei în judecată pentru daune; în plus, s-au ales cu un purcoi de bani.

– Bani ca să-și țină gura? Mama ta le-a plătit părinților ei bani ca să-și țină gura?

– Trebuie să mă duc acasă. Azi nu sunt în apele mele. Îmi pare rău că am deschis subiectul. Putem s-o lăsăm baltă, te rog?

Vanessa se uită lung, sfredelind cu privirea un tunel prin capul ei. Daisy simte că i se face rău.

– Ați plătit-o și pe femeia din Colorado?

Daisy se ridică greoi în picioare și se clatină un pic.

– Mulțumesc pentru prânz. Trebuie să mă duc acasă.

Vanessa se ridică la rândul ei și-i pune blând mâna pe braț.

– Îmi pare așa de rău că ai trecut prin toate astea, Daisy. Bărbații sunt porci. Pot fi cu adevărat porci.

Ochii lui Daisy se umplu de lacrimi. Încuviințează din cap.

– Pot să te ajut cumva?

– Nu. Sunt... sunt bine. Sincer.

– Și dacă el recidivează?

– Jon?

– Da, Jon. Adică, bărbații ca el... nu se schimbă, Daisy, nu-i așa? Doar învață. Evoluează. Se adaptează. Își dau seama cum să fie mai precauți și să nu fie prinși data următoare.

Daisy trage tremurător aer în piept.

– Dacă o face, eu... jur, data viitoare îi dau papucii. Îl dau în judecată și-i iau tot. Îi interzic accesul la fiul nostru. Și o să câștig orice proces, pentru că am... am o asigurare. O să

folosesc acea asigurare. O femeie are întotdeauna nevoie de asigurare când e măritată cu un bărbat ca soțul meu.

– Asigurare? întreabă suav prietena ei.

Daisy încuviințează din cap, îmboldită de grija celeilalte, de propria-i nevoie disperată de aprobarea continuă a Vanesei, de iubirea ei.

– La petrecerea din cabana de schi cineva a înregistrat pe mobil părți din „incident“. Am reușit să fac rost de acel telefon. Am copiat filmarea și l-am pus pe proprietarul telefonului s-o șteargă în fața mea. Am păstrat copia. E pusă pe un stick USB într-un seif de acasă. Am și copii ale acordului de confidențialitate semnat de stripteuza din Colorado. Și am o copie a acordului de confidențialitate semnat de mama fetei ăleia din Whistler. Totul dovedește că Jon a făcut acele lucruri. Și...

Daisy își dă seama de ceea ce spune. Închide gura.

Vanessa se apleacă în față și o îmbrățișează strâns.

– O să fie bine, șoptește. Totul o să fie bine.

Daisy plânge în hohote.

DAISY

25 octombrie 2019. Vineri. Cu șase zile înainte de crimă

Daisy e întoarsă pe dos când se îndreaptă spre casă. Probabil n-ar trebui să fie la volan, pentru că trupul și creierul îi sunt într-o stare cu totul ciudată. Cum a scos Vanessa de la ea totul? Cum a început? Își amintește – a greșit mărturisindu-și teama că poate Jon nu-și dorește cu adevărat un copil.

Când intră pe aleea Cabanei Trandafirilor, vede o bucată de hârtie maro ivindu-se din cutia de scrisori. Parchează în fața ușii garajului, coboară din mașină și se întoarce pe alee la căsuța poștală. Are nevoie de aer. Dar se poticnește, e cât pe ce să cadă, așa că se prinde de cutie. Asta îi provoacă un șoc. Inima îi bubuie. Pielea îi este fierbinte, în ciuda vântului rece de toamnă. Se agață de cutie simțindu-se buimacă, desprinsă de realitate. Frunzele gonesc în jurul picioarelor ei.

N-ar fi trebuit să bea vinul acela. I-a urcat drept la cap într-un fel ciudat. Probabil din cauză că s-a abținut atât de mult timp, de când a aflat că e însărcinată, își spune.

Ia plicul cafeniu care iese prin deschizătura cutiei de scrisori. Încremenește. Plicul arată exact ca cel adus în casă de Jon săptămâna trecută. Fără nume. Fără adresă. Pulsul îi galopează și mai aprig. Se uită în jur. Alte frunze sunt suflate din copaci și foșnesc pe trotuar. O persoană stă aproape de colț, ținând lesa unui pomeranian care încearcă să facă pipi. Vecinul în vârstă al lui Daisy e în patru labe aproape de

trotuar, decapitând florile uscate de lângă gardul său. O cioară croncăne. Daisy ridică privirea. Pasărea o urmărește de pe sârma de telefon. Urăște ciorile.

Își umezește buzele și rupe marginea plicului.

Înăuntru e altă fotografie lucioasă format A4. Daisy o scutură afară. Răsufierea i se oprește. E imaginea unui cuțit de friptură lângă o piatră de mormânt pe care scrie:

Odihnească în pace Ghemotoc.<emoticon steag de pirați>

În partea de jos, sunt scrise cuvintele:

<emoticon notă muzicală>Nu-i totul joc de copii – mori, bebeluș, mori, mori, mori. Sper să-ți moară copilul. <emoticon notă muzicală>

Frica fulgeră prin ea. Și chiar pe spinarea fricii stă o izbucnire incandescentă de furie.

Există o persoană – una singură în întreaga lume – pentru care aceste vorbe și imagini ar însemna ceva.

Hărțuitoarea din Colorado.

Charley Waters. Stripteuza.

Privirea lui Daisy săgetează iar în jur. Este Charley aici? A venit după ei din Colorado? Îi hărțuiește din nou?

„Încearcă să mă destabilizeze – încearcă să mă destabilizeze, fir-ar să fie.“

Se duce în grabă la gard, mergând ca o rață, și își strigă vecinul.

– Frank! Hei, salut, Frank?

Bătrânul se ridică greoi.

– Bună, Daisy. Ce mai faceți voi, e totul în regulă? Mijește ochii în timp ce se apropie. Ești bolnavă?

Ea tremură. Tare. Își simte fața roșie ca sfecla. Pielea i-a luat foc. Ochii îi ard.

– Sunt bine. Perfect. Ai văzut pe cineva venind pe proprietatea mea și punând ceva în cutia de scrisori?

– Nu cred. Am fost aici, afară, în cea mai mare parte a zilei, moșmondind prin curtea din față. Ești sigură că ți-e bine? Vrei să-ți aduc un pahar cu apă?

– N-a venit nimeni suspect la cutia noastră de scrisori?

El se încruntă, privind-o intens.

– Nu pot spune că am văzut ceva ciudat.

– Ești sigur? Absolut nimic neobișnuit?

– Doar menajera. Cea dintotdeauna.

Daisy se holbează.

– Menajera, repetă ea încet.

– De la Holly's Help. Cea care conduce micul Subaru galben cu logoul pe portiere.

– Mulțumesc, Frank.

Se răsucește și merge încet spre ușa casei, respirând apăsător.

Ajunsa înăuntru, se plimbă dintr-o încăpăre în alta. Menajera? Sigur că o menajeră de la Holly's Help n-are cum să știe ce i-a făcut ea în secret lui Charley Waters când era la Silver Aspens.

E conștientă că ar trebui să sune la poliție. S-o reclame pe Charley. Să le spună că ea e aici. Că o hărțuitoare răzbunătoare și periculoasă, care încalcă ordinul de restricție, i-a urmat peste graniță.

Dar atunci va trebui să explice de ce crede că acest bilet vine chiar de la Charley Waters. Nu se pune problema să dezvăluie că a terorizat-o, apoi a silit-o și a plătit-o pe Charley să scape de odrasla lui Jon. Și că a făcut asta din cauză că nici în ruptul capului n-ar fi lăsat-o pe stripteuza aia dintr-un parc de rulote să-l lege pe Jon de ea pe vecie printr-un copil făcut împreună. A, nu, la dracu'! Femeile de soiul ăsta vin mereu să ceară mai mult – mai mulți bani, mai multe înlesniri pentru copil, mai multă atenție. Cât timp copilul era viu, Jon ar fi fost înlănțuit cumva de mama acestuia.

Se plimbă mai departe, ținându-se de șale. Nu-i de făcut decât un singur lucru.

Urcă scara. Găsește carnețelul cu adrese, caută prin el, dă de numărul mobilului lui Charley și îl tastează pe telefon.

Telefonul sună. Daisy se încordează.

În clipa în care cineva răspunde, izbucnește:

– Tu ești? Tu îmi faci asta? Ce mama dracului? Te dau în judecată de nu te vezi, Charley Waters.

– Daisy? Daisy Rittenberg? Tu ești?

– Știi al dracului de bine că eu sunt. Ai fost acasă la mine. Mă urmărești din nou. Ne-ai urmărit până în Canada și mă hărțuiești. Stai la pândă după gardul viu de pe alee, te ții după mine. Mi-ai pus biletul acela în mașină. Știu că tu ai postat porcăriile alea pe contul meu de Instagram. Ești moartă, Charley Waters. Ești moartă, la dracu'! O să te distrug.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Numai tu știi de păpușa Chucky. Numai tu.

– Păpușa Chucky?

– Cele pe care ți le-am trimis. Biletele în care te amenințam să lepezi copilul lui Jon, până te-ai potolit și ai acceptat să iei banii și să faci avortul. Înainte să semnezi contractul prin care te-ai angajat să nu vorbești niciodată despre asta și să nu mai iei legătura cu noi. Înainte să

încasezi un ordin de restricție. O să sun chiar acum la poliție să le spun că mă hărțuiești și mă înspăimânți din nou.

Se lasă o tăcere lungă. Gura lui Daisy e uscată ca praful de oase. A prins-o în capcană pe Charley. A pus mâna pe ea. Charley e cea care a făcut asta. O aude din tăcerea ei. Un cocktail de furie și triumf îi umple pieptul. O face să se simtă mare, puternică.

– Nu-mi vine să cred că tocmai ai spus toate astea, Daisy, zice Charley liniștită. Tocmai ai mărturisit de-a dreptul ce mi-ai făcut – cu Chucky. Ai recunoscut că m-ai hărțuit și m-ai terorizat să fac avort, și apoi m-ai plătit să merg la clinică. Ce sumă a fost, mai zi o dată?

Daisy coboară vocea. Cuvintele îi ies sacadat.

– Nici prin cap să nu-ți treacă să capeți de la mine încă o jumătate de milion, Charley Waters. Nu mai am timp pentru porcăriile tale. Te-am plătit să-ți ții dracului gura. Tu ești trolul de pe Instagram? Ne-ai urmărit până aici? Încerci să mă destabilizezi?

– Oh, stai așa, m-am prins. E vorba despre Kit, nu-i așa?

Daisy se blochează.

– Cine-i Kit?

– Ascultă, cucoană... Dintr-odată Charley vorbește repede, ca și cum și-ar fi dat seama că a făcut un pas greșit și încearcă să-l ascundă: Ești nebună. Defectă la creier. Și vreau să știi că tu ești cea care a încălcat contractul nostru când m-ai sunat, și...

– Of, scutește-mă.

– Și înregistrez asta. Caută-mă iar, Daisy Rittenberg, amenință-mă iar, și mă duc direct la presă cu această înregistrare audio, pentru că cealaltă jumătate a târgului era să mă lași în pace.

Comunicarea se întrerupe.

Daisy se holbează la telefon. Sângele îi bubuie.

„Cine naiba e Kit?”

MAL

1 noiembrie 2019. Vineri.

Mal și Benoît urcă scările spre apartamentul lui Kit Darling. E ora 20.43 și ploaia zăngănește tare pe acoperișul casei scărilor.

Lula și restul echipei încearcă în continuare să-i localizeze pe soții North, în vreme ce Mal și Benoît verifică locuința menajerei în căutare de indicii. Mal vrea, de asemenea, să preleveze o mostră de ADN pe care s-o compare cu sângele de la locul faptei.

Când ajung la primul etaj al clădirii vechi din partea de est a Vancouverului, Benoît spune:

– Daisy Rittenberg să nu recunoască fotografia aceea a lui Kit Darling – o crezi?

– Încă nu cred nimic, zice Mal în timp ce merg pe coridor, uitându-se la numerele apartamentelor.

Coridorul e slab luminat și miroase a curry de la restaurantul de la parter.

– Și Vanessa North să nu sune după ce Daisy și Jon Rittenberg cică au scăpat din mâini florile și tarta și au plecat din pricina unei urgențe medicale?

– Daisy susține că a cunoscut-o pe Vanessa, însărcinată, la cursul de yoga prenatal. Ty Binty a spus și el că Daisy a venit la bistrău cu prietena ei însărcinată. Putem verifica mâine cu cei de la yoga. Poate aruncă ei un pic de lumină asupra locului în care ar putea să fie Vanessa și Haruto North.

Când ajung la apartamentul lui Kit Darling, Benoît rămâne nemișcat câteva clipe. Mâna îi țâșnește în sus, oprind-o pe Mal. Își duce un deget la gură și arată spre ușă.

În apartament este aprinsă o lumină. Ușa e întredeschisă. Înăuntru se mișcă o siluetă.

Se uită unul la altul alertați. Benoît îi face semn lui Mal și, fără vorbe, iau la unison poziții de o parte și de alta a ușii. Aud înăuntru ceva căzând, urmat de un geamăt.

Își scot pistoalele.

De lângă ușă, cu pistolul scos, Mal se întinde și ciocănește.

– Hei? E cineva acolo? Suntem de la poliție.

Tăcere.

– Hei? strigă Benoît. Poliția. Intrăm!

Mal împinge ușa. Se deschide larg. Benoît pivotează la intrare, acoperindu-și șefa, care îl urmează.

Văd un bărbat aplecat peste o masă de lângă fereastră, cu spatele la ei.

– Poliția! Vocea lui Benoît bubuie în apartamentul mic. Îndepărtați-vă de masă, domnule. Identificați-vă.

Bărbatul se întoarce, îi vede, icnește. Mâinile îi țâșnesc în aer și scapă borcanul de sticlă pe care îl ținea. Și care cade pe podea. Sticla se sparge, iar conținutul explodează prin apartament.

– Stați! strigă el cu mâinile ridicate. Vă rog. Eu... eu nu făceam nimic rău.

– Identificați-vă, domnule, îi cere Benoît.

– Pardon?

Bărbatul înclină capul într-o parte și se aplecă un pic în față, ca și cum n-ar auzi.

- Numele dumneavoastră, domnule, tună vocea lui Benoît. Cum vă numiți?

- Sa-Samuel Berkowitz. Lo-locuiesc alături.

Se bâlbâie, tremură de frică.

- Ce faceți în acest apartament? întreabă Benoît. De ce n-ați răspuns?

- Scuzați-mă. Nu aud.

Benoît zice mai tare:

- Ce faceți în acest apartament, domnule? De ce n-ați răspuns?

Mal aruncă o privire spre conținutul borcanului, împrăștiat pe podea. Par să fie semințe pentru păsări.

- N-am aparatul auditiv. Pot... pot să mi-l pun?

Benoît lasă în jos arma. Mal o ține în continuare ațintită spre bătrân, pentru cazul în care face vreo șmecherie.

Sam Berkowitz, cu mâini tremurătoare, pătate de bătrânețe, bâjbâie prin buzunar și scoate aparatul auditiv. Tremură atât de tare, încât reușește cu greu să-și pună dispozitivul în ureche.

- Nu-mi place să-l port tot timpul, explică. Ochii i se umezesc, lacrimile se adună în zbârcituri. Am venit să iau mâncarea lui Morbid. E cioara pe care o hrănește Kit. Am... am o cheie a apartamentului ei. Și Kit are o cheie a locuinței mele, pentru cazul în care vreunul din noi are nevoie de ajutor. M-a rugat să-l hrănesc pe Morbid dacă ei i se întâmplă ceva. M-ați... m-ați șocat.

- Vă cer iertare, domnule. Sunt caporalul Benoît Salumu.

Își pune arma în toc.

- Iar eu sunt sergentul Mallory Van Alst.

Mal pune arma în tocul de sub jachetă. Arată legitimația.

- Încercăm să dăm de Kit Darling.

- Așadar, e dispărută în mod oficial? întreabă Sam Berkowitz.

Pare dărâmat.

- Putem să vă ajutăm să vă îndepărtați de cioburile de la picioare?

Când Benoît pășește în față, sticla scrâșnește sub bocancii lui grei. Îl ia de braț pe bătrân și îl îndepărtează cu grijă de cioburi, prin semințele împrăștiate pe podea.

- Pot să mă așez? întreabă Berkowitz. Inima... așa un șoc... E un cal care galopează.

Benoît trage un scaun și îl ajută să se așeze spunându-i:

- Aveți nevoie de îngrijiri medicale, domnule? Pot să vă verific pulsul? Am atestat pentru acordarea primului ajutor.

Bărbatul își suflecă mâneca și întinde brațul.

- Sunt sigur că e bine. Trebuie doar să-mi trag sufletul.

Mal observă un tatuaj pe partea interioară a antebrăului. Benoît îl vede și el. Îi aruncă o privire detectivei.

Lagăr de concentrare, își zice ea. Sam Berkowitz e supraviețuitor al Holocaustului. Simte o povară în piept. În vreme ce Benoît ia pulsul bătrânului, se duce în bucătărie să-i aducă un pahar cu apă.

Deschide robinetul și aruncă o privire prin bucătărie. E mică. Veche. Un ghiveci cu busuioc pe pervaz. O colecție de ceainice mici, viu colorate. Pe frigider sunt lipite fotografii, alături de ilustrate din locuri ca Thailanda, Islanda, Kenya, Galápagos, Patagonia, Australia, Cambodgia. Cât curge apa, Mal se uită pe dosul câtorva ilustrate. Fără text, fără timbre. Nu le-a expediat nimeni. Kit Darling trebuie să le fi obținut în alt fel și le-a păstrat. Se apleacă să examineze fotografia unui grup de tineri. Kit este printre ei. Mai este o fotografie a lui Kit Darling singură, în fața unei cascade. Râzând, plină de viață, bronzată, cu părul blond fiuturând liber, cu brațul plin de brățări.

Umple un pahar și i-l duce lui Sam Berkowitz.

– Știți cine sunt cei din jurul lui Kit Darling în fotografia de pe frigider, domnule Berkowitz?

Ochii lui se încețoșează.

– Sunt prietenii ei din grupul de teatru. Nu știu cum îi cheamă, doar pe Boon. Ea colecționează ilustrate. Toate locurile în care i-ar plăcea să meargă. Kit visează o călătorie în jurul lumii, știți. Întotdeauna zice că, dacă va câștiga la loterie, asta o să facă. Ce i s-a întâmplat? E bine?

– Asta încercăm să aflăm.

Benoît dă drumul încheieturii lui Sam.

– Inima dumneavoastră pare că s-a potolit, domnule. Spuneți-ne dacă nu vă simțiți bine. Ne pare rău că v-am speriat așa.

Mal îi dă paharul cu apă. El bea ținându-l cu amândouă mâinile.

– Am aflat că Kit a lipsit azi de la muncă, zice Mal. Patroana ei și prietenul ei și-au exprimat îngrijorarea. Ne puteți spune când ați văzut-o ultima dată?

– Alaltăieri. M-a ajutat să car în casă sacoșele cu alimente. Am știut că ceva nu-i în ordine. Îmi dădeam seama. Era tăcută. Îngândurată. Apoi m-a rugat să-i hrănesc cioara sălbatică dacă ei i se întâmplă ceva. Ochii i se umezesc din nou. Ar fi trebuit să fac ceva, murmură. Vedeam că e speriată.

– Ce vreți să spuneți cu „dacă ei i se întâmplă ceva”? întreabă Mal.

– Am întrebat-o. A zis că dacă moare sau dispare brusc, sau ceva ciudat de genul ăsta.

Mal îi aruncă o privire lui Benoît.

– A spus de ce e speriată?

Bătrânul clatină din cap cu tristețe.

– Doar... Ei bine, cam acum o săptămână, poate mai mult, a întrebat dacă noaptea trecută am văzut pe cineva în umbrele de peste drum de clădirea noastră. A zis că individul se uita la ferestrele ei.

– Un bărbat? întreabă Mal.

Berkowitz încuviințează din cap.

– Și cu câteva zile înainte a pomenit de cineva care a urmărit-o de la stația SkyTrain. Un bărbat îmbrăcat în negru, a zis.

– L-a descris? întreabă Benoît.

– A spus că avea părul șaten-deschis și era înalt, bine făcut. Dar asta-i tot ce a văzut.

– A mai spus altceva? insistă Mal.

– Nu. Dar mi-am făcut griji pentru ea. Și apoi aseară n-am auzit-o venind acasă. Și nu i-am văzut nici mașina în parcare. Iar azi-dimineață Morbid bătea din aripi în fața ferestrei mele. A zburat pe balconul meu. Era ca și cum ar fi încercat să-mi spună ceva. Era tare agitat, țopăia pe singurul lui picior. Aveam câteva semințe și i le-am dat. Apoi am venit și am bătut la ușa lui Kit și am strigat-o. Dar n-a răspuns. Mai târziu, după-amiază, a venit s-o caute prietenul ei, Boon. Apoi Boon mi-a bătut la ușă și m-a întrebat dacă am văzut-o pe Kit. Părea foarte îngrijorat. Boon mi-a spus că ea nu răspunde la telefon. Așa că am folosit cheia mea ca să intrăm împreună. Voiam să vedem dacă nu cumva a căzut la duș și s-a lovit la cap sau altceva groaznic. Dar nu era nimeni aici.

În timp ce el vorbește, Mal se uită prin apartament. E mic. Confortabil. Plin de bibelouri. Decor boem. Lampă de sare. Lumânări. Fețe de pernă asiatice pe care sunt cusute oglinjoare. Macrameuri. O mulțime de plante. Afișe cu spectacole de teatru. Măști de teatru grecești pe perete. Rafturi ticsite cu cărți.

– Știți dacă de curând Kit a făcut ceva diferit sau s-a văzut cu cineva ieșit din comun?

Berkowitz clatină din cap.

– Tot ce știu este că în ultimele luni părea cu gândul în altă parte. Poate că din iulie încoace. Atunci a început să țină un jurnal. Presupun că e ceva diferit? N-o mai văzusem niciodată făcând asta.

– Ce fel de jurnal? întreabă Mal. Vreți să ziceți jurnal intim?

– A zis că ține de terapie. Terapeuta i-a sugerat asta.

– Kit Darling mergea la o terapeută?

– Sincer, nu știu nimic mai mult. Doar am văzut-o într-o zi stând pe balcon. Scria într-un carnet care avea coperta roz-aprins cu buline mov. Am întrebat-o dacă scrie următorul mare roman al literaturii contemporane. A râs și a zis că este jurnalul ei terapeutic și că a fost ideea terapeutei.

– Și n-ați întrebat-o de ce făcea terapie? intervine Benoît.

– Cum aş fi putut? Nu se cuvine să întrebî așa ceva.

– Știți unde îl ține? vrea Mal să știe.

– Sigur că nu. Presupun că îl poartă cu ea peste tot, ca să noteze ce-i trece prin cap. Asta aş face eu.

La sfârșitul discuției Benoît îl conduce pe bătrân înapoi în apartamentul lui, iar Mal începe să caute jurnalul sau orice ar putea să arunce o lumină asupra ultimelor mișcări ale lui Kit Darling, plus ceva care să poată fi folosit pentru o mostră de ADN.

Găsește în baie o perie cu fire blonde subțiri. Părul e negru la rădăcină. Pune peria într-o pungă pentru dovezi, alături de o periută de dinți. Întrucât se suspectează un act criminal, echipa ei a pregătit deja documentele pentru testare.

Colegul ei se întoarce. În timp ce Mal caută prin dormitor, Benoît se ocupă de living.

– Nici un laptop, nici o tabletă, nici un telefon aici, strigă el.

– Nici aici, răspunde Mal. Trebuie să le fi luat cu ea.

Benoît i se alătură în dormitor.

– Poate că sunt în mașina ei.

Mal găsește un recipient cilindric pe podea, lângă dulapul din perete. Îl ridică. Pare să fie gol. Deschide capacul.

– E o urnă pentru cenușă, zice surprinsă. Ce caută o urnă goală pe podeaua din dormitorul lui Kit Darling?

– Nu se putea despărți de cineva drag? sugerează Benoît, deschizând dulapul.

Se apleacă, ridică un tenis. Se uită înăuntru. Privirea îi fulgeră în sus spre Mal.

– Numărul treizeci și șapte, spune. Aceeași mărime ca tenisul însângerat din Casa de Sticlă.

DAISY

26 octombrie 2019. Sâmbătă. Cu cinci zile înainte de crimă

În dimineața de după ce a găsit în cutia de scrisori mesajul cu Chucky și piatra de mormânt, Daisy este singură în Cabana Trandafirilor. E sâmbătă, și Jon s-a dus să joace golf cu clienți din alte orașe. După golf are o cină importantă cu ei. I-a spus că s-ar putea să stea până târziu –

clienții ar putea să fie mari investitori în noua stațiune și trebuie să-i răsfete. Jon pare foarte preocupat. Daisy e sigură că el pune ceva la cale și planul lui are legătură cu Ahmed Waheed. Cel puțin de dimineață Jon și-a găsit pantofii dispăruți. Exact unde fuseseră tot timpul, în partea din spate a dulapului, lângă pantofii de golf. Însă ea nu și-a găsit pandantivul cu diamant.

Se afundă într-un fotoliu din living și își urcă picioarele pe un taburet. Soarbe din ceai. E sleită de puteri după o noapte în care s-a tot zvârcolit, și picioarele îi sunt și mai umflate. Nu se poate gândi decât la amenințarea lăsată în cutia de scrisori și la cuvintele lui Charley Waters: „E vorba despre Kit, nu-i așa?”

Și cuvintele vecinului: „Doar menajera. Cea dintotdeauna”.

Mintea i se întoarce la pandantivul dispărut. Cu siguranță nu l-a luat menajera, nu? Totuși, poate că a văzut pe cineva suspect pe proprietatea lor, sau apropiindu-se de cutia de scrisori, sau pândind pe străduța din spate, dincolo de tufe.

Daisy nu știe cine este această menajeră care conduce un mic Subaru galben. A preferat întotdeauna să se gândească la ea ca la o zână a casei anonimă. Nu o femeie în carne și oase. Nici măcar nu-i știe numele. Dintr-odată ia o hotărâre.

Luni e următoarea zi de curățenie. Luni dimineață o să stea acasă până ajunge menajera. O s-o întrebe direct dacă a văzut pe cineva dubios pândind în jurul Cabanei Trandafirilor.

Și o s-o întrebe deschis dacă i-a văzut pandantivul cu diamant.

Poate că femeia doar a pus diamantul într-un loc „sigur”, pentru că Daisy nu vrea să presupună ce e mai rău. Holly's Help a avut recomandări foarte bune. Firma are online recenzii excelente. Funcționează pe bază de contract. Este respectabilă. Până și Vanessa o folosește.

Însă e vremea să-și cunoască menajera.

MAL

1 noiembrie 2019. Vineri.

E aproape ora 22.00 când Mal și Benoît opresc mașina lângă casa în care Boon-mee Saelim locuiește cu chirie, în partea de est a orașului.

Saelim deschide ușa îndată ce aude ciocănitul. Îi aștepta, pentru că sunaseră înainte. Saelim este un pic mai înalt decât media. Are o piele cafenie netedă. Frunte înaltă. Pomeți înalți. Ochi negri, pătrunzători. Inel în nas. Tuneluri

de argint în lobii urechilor. Poartă tricou negru și blugi. E un bărbat arătos, își zice Mal.

– Spuneți-mi Boon, vă rog, spune după ce ei se prezintă. E în ordine dacă stăm de vorbă afară, în mașina dumneavoastră sau așa ceva? Împart casa cu câțiva colocatari și în acest moment e plin de lume și... Vocea i se frânge. Lacrimi îi sclipesc în ochi. E mai ușor să vorbim departe de zgomot, încheie.

Mal și Benoît îl duc la mașina lor. El urcă pe bancheta din spate, în vreme ce ei stau în față, întorși spre el. Țin aprinsă lumina din plafon. Ploaia răpăie pe caroserie și se prelinge pe parbriz. E frig, așa că motorul e pornit și geamurile se aburesc.

– Când ai văzut-o ultima dată pe Kit? îl întreabă Benoît.

El închide ochii, și Mal simte imediat că o să spună o minciună. Are multă experiență de interogare. Sau poate că tânărul doar se luptă să-și țină în frâu emoția.

– Cred că a fost acum două zile.

– Crezi? subliniază Mal.

Ochii lui fulgeră spre ai ei.

– Uite care-i treaba, Boon, spune detectiva. Sam Berkowitz, vecinul lui Kit, declară că te-ai dus acasă la ea ca s-o cauți. Sam ne-a spus că erai îngrijorat. Holly McGuire, de la Holly's Help, a zis și ea că ți-ai exprimat îngrijorarea pentru prietena ta apropiată. Ai căutat-o pe Kit toată ziua și încă nu știi exact când ai văzut-o ultima oară?

– Sunt cumva suspect?

– Ești?

Mijește ochii. Energia lui devine ostilă.

– N-am văzut-o azi. Nici ieri. Am văzut-o în ajunul Halloweenului, așa că asta trebuie să fi fost miercuri. Pentru ședința de D&D.

– D&D? întreabă Benoît.

– Dungeons and Dragons. E un joc.

– Cum părea Kit când ai văzut-o ultima dată? vrea Mal să știe.

– Nu în apele ei, ca să fiu sincer. N-a mai fost ea însăși din 15 iulie încoace.

– Ești foarte precis. Ce s-a întâmplat pe 15 iulie?

– Comemora ziua când a murit mama ei. Kit a fost dată peste cap de moartea mamei. A fost un proces lung și dificil pentru ea. După aceea n-a fost în stare să-i împrășteie cenușa. Însă când a venit din nou 15 iulie, anul acesta, am spus că merg cu ea. Ne-am dus în Lighthouse Park și am împrăștiat cenușa. După asta, în aceeași zi, a început curățenia la un client nou. De atunci a fost tot mai ciudată.

– Știi ce client nou? întreabă Benoît.

- Cabana Trandafirilor. Familia Rittenberg.

Mal simte un val de energie.

- Și Kit ți-a spus anume despre familia Rittenberg?

- Da. Ne împărtășim multe despre viața noastră. Suntem cu adevărat apropiați. Am crescut în același oraș-stațiune de schi, numai că ea era cu câțiva ani în urma mea la școală, așa că n-am cunoscut-o pe atunci, dar am luat legătura aici, acum câțiva ani, când am dat nas în nas într-o cafenea la mall.

- Și ce anume de la familia Rittenberg ar fi putut să-i creeze probleme? întreabă Benoît.

Boon se foiește pe banchetă, își freacă genunchiul, își drege glasul.

- Nu știu. Nu mi-a zis.

- Credeam că vă împărtășiți multe, spune Mal.

- De aceea am spus că nu era în apele ei. A devenit ciudată. S-a închis în ea. S-a întâmplat ceva. Și nu știu dacă s-a întâmplat în acea casă. Cabana Trandafirilor. Sau dacă avea niște probleme cu o suferință peste care nu a trecut. Când am întrebat-o, a refuzat să vorbească despre asta. A creat o fisură în relația noastră, e bine? Am continuat s-o presez, pentru că mă simțeam dat deoparte din viața ei. Ceea ce a făcut-o să intre și mai mult în defensivă. Să se închidă și mai mult în sine. Așa că n-am nici o idee. Ba chiar am trecut cu mașina pe lângă casă ca să văd. Când Kit a aflat că am făcut asta, și-a ieșit din fire. I-au sărit capacele. Mi-a zis că am depășit orice limită și că-mi interzice să mă amestec în viața ei profesională. Dar nu era vorba doar de munca ei. Orice se întâmpla, se revărsase în viața ei personală. Era întoarsă pe dos. Și... Boon dă drumul cu zgomot aerului din piept. În ultimele săptămâni părea speriată. Iritată. Crispată. Ba chiar paranoică.

- Și n-a spus de ce? întreabă Mal.

El își freacă falca.

- Nu. Am bănuir că avea de-a face cu acei clienți. Cred că a văzut ceva. Eu... Înjură, apoi își freacă fața și mai tare. Bine, o să spun asta doar din cauză că sunt îngrijorat pentru ea. Vreau să zic, îngrijorat de-a binelea. Kit are o problemă cu iscodirea. Un fel de dependență. Glumește despre asta, dar e ceva serios. Cum ar veni, serios la nivelul următor. Și cred că a depășit niște limite. I-am spus acum câțiva timp că o să dea de bucluc. Avea să vadă ceva ce un client voia să rămână ascuns. Și asta o putea pune în pericol.

Mal și Benoît îl privesc în tăcere. Tensiunea crește în mașină.

Mal murmură:

- Când spui „problemă cu iscoditul“...

- Vreau să zic, scotocește prin dulapuri. Încearcă să deschidă seifuri, să intre în computere. Și... Ochii îi sclipesc din nou de emoție. Mă simt ca și cum aș trăda-o. Dar are și acest cont de Instagram. Cu numele @vulpeasicioara. Amândouă șmechere - vulpea și cioara. E gluma ei despre lumea narațiunilor false. Bătaia ei de joc la adresa stilului de viață de pe rețelele de socializare, unde fiecare proiectează un soi de marcă, de parcă ar vinde un produs. Și ea se preface că este o tipică bogată cu un stil de viață ultraelegant, călătorind în jurul lumii. Uneori mă alătur și eu. Pentru că pare amuzant. Nu face rău nimănui, nu? Dar în ultima vreme posta tot mai multe fotografii cu ea *înăuntrul* caselor clienților. Purtându-le hainele și chestii de-astea. Dar mai ales în casa familiei Rittenberg. Este...

Își ferește privirea.

- Continuă, îl îndeamnă Mal. Te rog, Boon. Asta ar putea să fie important.

El își umezește buzele.

- Este o fotografie cu ea în fața leagănului copilului nenăscut. Ține în fața burții o imagine de la ecograf, și legenda dă de înțeles că *ea* este cea care poartă copilul lor. Poate că ei au văzut-o. Asta ar speria de moarte pe oricine. Sau poate Kit a găsit ceva în Cabana Trandafirilor. De aceea cred... că a dat peste ceva ce familia Rittenberg vrea să țină secret. Cum ar veni, un secret grozav de mare. Cum ar veni... Nu... nu vreau nici măcar să spun asta.

- Vrei să zici, un secret pentru care cineva ar ucide ca să nu iasă la iveală? Întreabă Benoît. Asta e ceea ce încerci să spui, Boon?

El lasă capul în jos, își privește mâinile puse în poală.

- Da, asta-i ceea ce mă sperie. Mă sperie cu adevărat. În această privință e vulnerabilă. În această privință e aiurea rău.

- Și crezi că dispariția ei este legată de acești clienți anume? stăruie Benoît.

Boon înghite în sec.

- Nu știu. Însă a devenit ciudată după ce a început să lucreze la Cabana Trandafirilor.

- Ai spus că tu și Kit ați crescut în același oraș.

- Whistler. Am plecat de acolo imediat după absolvire. Kit s-a retras de la școală și a plecat și ea.

- Așadar, ești schior, Boon? întreabă Mal.

El fornăie.

- Ciudat cum toată lumea te crede schior doar pentru că trăiești într-o stațiune de schi. Știți cât costă un bilet la teleschi, domnilor detectivi? N-am avut niciodată bani pentru schi. Părinții mei lucrau la McDonald's. Proprietarul

francizei din Whistler nu voia să angajeze localnici. Și acei copii care se adună în oraș în fiecare an din toată lumea, în căutare de muncă, vin pentru schi. Se luptă să fie angajați pe munte sau concurează la posturi care să le dea acces liber la schi. Nu vin tocmai din Marea Britanie sau Australia sau Japonia ca să muncească la McDonald's. Așa că proprietarul a demarat un program de import de mână de lucru din Filipine și Thailanda – genul de oameni săraci care își doresc cu disperare să emigreze în Canada. Asta a fost calea de intrare pentru părinții mei. Așa am ajuns să trăiesc într-un oraș scump și să merg la singura școală din vale, plină de puști bogați.

Mal îl cercetează. Aude amărăciunea. Bănuiește că nu i-a fost ușor la școală.

– Și Kit? întreabă ea blând. E schioare?

– Mama ei făcea curățenie în hoteluri și case, iar tatăl ei lucra la uzina de tratare a apelor reziduale. Kit n-avea niciodată bani. Dacă avea vreodată șansa să schieze sau să se dea cu un snowboard, era pentru că primise o pomană. Ce are asta de-a face cu dispariția ei?

Mal îi susține privirea.

– Clientul pe care l-ai pomenit. Jon Rittenberg. A fost schior alpin de frunte. Medaliat olimpic. Se pare că a crescut în North Shore, ceea ce înseamnă că a schiat mult la Whistler. Echipa de schi avea și o cabană acolo, sus.

– Și?

– Poate că tu sau Kit l-ați cunoscut pe Jon Rittenberg în acea vreme? intervine Benoît. Când erați copii? E un oraș mic. Poate că vi s-au încrucișat drumurile.

Boon tace. Însă energia i s-a schimbat, în trup i-a apărut o nouă crispă. Tipul ăsta știe ceva ce nu le spune. Mal bănuiește că ar putea să fie legat de orașul-stațiune de schi. Boon-mee Saelim ajunge un pic mai sus pe lista cu posibili suspecti.

– Dar l-ai cunoscut pe Jon Rittenberg când erai copil, așa-i? zice Mal.

Boon își umezește buzele.

– Da. Am auzit de el. Au dat numele lui unei pârtii de schi.

Mal încearcă un nou unghi.

– Poți să ne spui unde și-ar putea ține Kit jurnalul intim?

– Jurnalul intim?

– Da. Un jurnal. Un carnet roz cu buline mov.

– N-am știut că ține un jurnal.

– Știi cine este terapeuta ei? întreabă Benoît.

Privirea lui Boon săgetează spre detectiv.

– Kit n-are terapeut.

– Prin urmare, sunt cam multe lucruri pe care nu ți le împărtășește, conchide Mal.

– Uite ce-i, aș ști dacă Kit ar avea un terapeut. I-am propus unul, mai demult. Și a zis că nu, nici în ruptul capului nu s-ar duce la un psihiatru.

– De ce i-ai propus asta?

Brusc, Boon pare prins în capcană.

– Vreți să pierdeți vremea aici întrebându-mă chestii neimportante, sau aveți cu adevărat un plan de căutare a lui Kit? Pentru că e în primejdie. Știu asta. O simt în inimă.

– Tu și Kit aveți o relație romantică, Boon? întreabă Benoît.

– Sunt gay. Până de curând am avut un iubit. Ne-am despărțit. Kit mi-e ca o soră. Mai mult decât o soră.

– Are frați sau surori, vreo rudă apropiată pe care să o sunăm?

– E singură la părinți. Tatăl ei a murit când ea avea nouăsprezece ani. Iar acum nu mai este nici mama ei.

– Are o relație romantică cu cineva? întreabă Mal.

– Nu. A fost măritată pentru foarte scurt timp. Asta i-a tăiat cheful de relații.

Mal e surprinsă. Nu se aștepta la așa ceva.

– Ce s-a întâmplat cu căsnicia ei?

– El – Todd Darling – voia copii. Ea nu putea să aibă.

Boon înghite în sec. Instinctul lui Mal detectează ceva. Se gândește la postarea de pe Instagram pe care tocmai o descrisese el – Kit care ține în mână o ecogramă a fătului altcuiva, pozând în camera copilului din acea casă, pretinzând că e copilul ei.

– Boon, zice Mal mai blând, o să-ți arăt niște fotografii pe o tabletă. Una dintre ele ar putea să fie un pic tulburătoare. Este de la scena unei crime. E în ordine?

El încuviințează din cap, dar pare îngrozit.

Mal îi arată imaginea tenisului însângerat.

– Recunoști acest tenis?

El se holbează. Un suspin adânc, tăcut îi cutremură umerii. Lacrimi încep să-i curgă pe față. Își trece mâna peste nas, smârcâie și încuviințează din cap.

– E al ei. E al lui Kit. Ridică ochii. Ce s-a întâmplat? E din Casa de Sticlă? O, dă, Doamne, să fie bine! E rănită?

– Ce te face să crezi că e Casa de Sticlă, Boon? întreabă Mal cu blândețe.

– Am auzit la știri că poliția a făcut o descindere în casa aceea. Lumea zicea că era o echipă de la omucideri. Am încercat să trec pe acolo cu mașina, dar strada era blocată. Kit lucrează acolo.

– Și fotografia asta? Recunoști obiectul?

Mal îi arată o imagine a pandantivului cu diamant.

– Nu.

– Bine, și cine sunt cei din poză?

Mal îi arată lui Boon fotografia cu grupul de pe frigiderul lui Kit.

– Acea e Kit. Acolo sunt eu, spune el arătând cu degetul. El e Azim Shariff, profesor de filozofie. Ella Carter de acolo e partenera lui. Și el e Onur Osman, tehnician medical, iar ea e Vicky-Lee Murtagh. Lucrează la un laborator de patologie. E grupul nostru de D&D. Suntem toți prieteni buni. De asemenea, suntem în aceeași trupă de teatru de amatori.

– Încă o întrebare, Boon. Numele de familie al lui Kit...

– Este numele după căsătorie. Și l-a păstrat. Înainte fusese Katarina Popovich. A început să-și zică „Kit” după ce s-a retras de la școală și s-a mutat aici.

– Și ce s-a întâmplat cu Todd Darling? întreabă Benoît.

– A emigrat în Marea Britanie. S-a însurat cu o englezoaică. Au un copil care abia începe să meargă și un bebeluș.

– Și-a exprimat Kit preocuparea față de faptul că nu poate să aibă copii? întreabă Mal.

– Da. Asta i-a stricat căsnicia. Todd voia copii, și se pare că Kit nu i-a spus înainte de căsătorie de uterul ei vătămat. A devenit o mare problemă între ei. Todd a zis că e în ordine, că o să se descurce cu asta. Dar cred că trebuie să se fi simțit trădat. Kit a fost până la urmă cea care n-a mai vorbit cu el, l-a eliberat. Cred că voia să-i dea șansa să se recăsătorească și să aibă lucrurile la care visa.

– De ce nu i-a spus viitorului soț că nu poate să aibă copii? întreabă Mal.

El ridică din umeri.

– Cred că era pur și simplu speriată că Todd n-o să vrea să se însoare cu ea. Cred că voia cu disperare să fie iubită, dorită.

– Și acum fostul soț are copii, spune Benoît.

– Mda.

– Asta a necăjit-o?

– Probabil. Un pic. Poate că mult.

– În trecut i-ai recomandat terapie prietenei tale, Boon, spune Mal. Zici că avea o dependență de iscodire. Zici că nu fusese în apele ei, poate din pricina unei suferințe peste care nu a trecut. Crezi că a fost întoarsă pe dos de ceva ce a văzut în Cabana Trandafirilor. Are acest cont discutabil pe Instagram, pozând în hainele clienților și prefăcându-se că le poartă în pântec pruncii... Cât de instabilă emoțional ai spune că este?

El trage adânc aer în piept.

– Kit e doar un pic excentrică. Neconvențională. Teatrală. Uneori, melodramatică. Dar ăsta e un scut. Înăuntru e moale. Blândă.

Ochii i se umplu din nou de emoție, și Mal îi dă un șervețel. El își suflă nasul, apoi continuă:

– E ca și cum ar simți că, dacă se ascunde la vedere – în spatele machiajului, costumelor, rolurilor de la teatru, după pretinsa ei viață pe Instagram –, atunci oamenii n-o vor vedea dincolo de toate astea pe Kit cea ascunsă, fragilă. Nu vor pune prea multe întrebări despre ea.

– Așadar, de ce anume se ascunde încât să se teamă de întrebări? vrea Benoît să știe.

– Nu... n-am idee. Cred că ceva rău, cu adevărat rău, i s-a întâmplat când era la școală. Și de aceea s-a retras și a plecat din oraș.

– Și n-a vorbit cu tine despre asta?

Boon își ferește privirea.

– Nu.

Mal simte că asta e o minciună.

– Poți să vii mâine la secția de poliție, Boon? Să dai o declarație oficială, să ne dai o mostră de ADN?

– ADN? Eu? De ce?

– Doar ca să te putem elimina.

– Păi... cred că da.

Când Boon coboară din mașină și merge prin ploaie spre ușa casei, Mal spune:

– Ascunde ceva.

– Cu siguranță, confirmă Benoît.

Privesc în tăcere cum Boon deschide ușa. O lumină galbenă despică întunericul. Boon pășește înăuntru, închide ușa după el și lumina dispare.

DAISY

28 octombrie 2019. Luni. Cu trei zile înainte de crimă

Doar încă cinci săptămâni, își zice Daisy, apăsându-și salele cu mâinile. E la etaj, în camera copilului, de unde poate să vadă aleea, pândind sosirea menajerei. Se plimbă încolo și încioace prin fața ferestrei, încercând să ușureze durerea nervului din sold.

Se uită la ceas. Jon a plecat din nou foarte devreme în această dimineață. Și o să vină acasă târziu. I-a spus să nu stea trează să-l aștepte – iese în oraș din nou cu acei posibili investitori. Se pare că TerraWest face toate eforturile ca să le ofere vin, mâncare și distracții. Jon a zis că în seara asta, după cină, s-ar putea să meargă cu toții la un club. Clienții sunt din China și vor să guste viața de noapte locală, i-a spus

el. Pe Daisy asta o neliniștește. Nu știe dacă poate să aibă încredere în Jon. Discuția cu Vanessa a tulburat-o profund.

La un „club pentru adulți” Jon și clienții lui au întâlnit-o pe dansatoarea exotică Charley Waters. Și uite ce s-a întâmplat.

„Și dacă recidivează?... Adică, bărbații ca el... nu se schimbă, Daisy, nu-i așa? Doar învață. Evoluează. Se adaptează. Își dau seama cum să fie mai precauți și să nu fie prinși data următoare.”

Daisy trage tremurător aer în piept.

„Îl alung. Îl dau în judecată și-i iau tot. Îi interzic accesul la fiul nostru. Și o să câștig orice proces, pentru că am... am o asigurare.”

Se strâmbă și se oprește când simte iar un spasm. Minte i se duce în spirală spre documentele și stick-ul USB pe care le ține în seif. Dacă Jon repetă vreodată ce s-a întâmplat la Silver Aspens, o să vadă pe dracu’.

Dacă Jon n-ar fi dat de belea cu o stripteuză, Daisy n-ar fi vulnerabilă la acest soi de amenințări și paranoia, și la hărțuirea de care are parte acum. N-ar fi speriată de blestematele de păpuși Chucky și de trolii de pe contul său de Instagram. N-ar vedea umbre îmbrăcate în negru în spatele copacilor și n-ar crede că o urmărește cineva.

Altă voce firavă din adâncul ei iese la suprafață.

„Tu ai fost cea care l-a protejat. Tu, cea care a făcut curățenie în urma lui. Tu, cea care a învățat de la mama ei că, pentru a păstra nepătată reputația proprie și pe cea a familiei sale, uneori o femeie trebuie să ia măsuri radicale și să privească în altă parte. Tu ești cea care a ales să creadă că băieții sunt băieți, n-ai ce să le faci, mai ales când sunt în grup, și cea care și-a vârât capul în nisip. Tu, cea care încă alege să creadă că există femei stricate puse pe ademenit bărbații anume ca să câștige favoruri, și că bărbații sunt neputincioși în fața sexului oferit pe tavă, și că vina o poartă acele femei.”

Daisy aude o mașină pe alee. Se duce repede înapoi la fereastră și se uită în curtea din față. O mașină de la Holly’s Help oprește în fața ușii. Se trage un pic îndărăt și privește discret cum menajera coboară din mașină și începe să scoată un aspirator și produse de curățenie. De departe pare atrăgătoare. Blondă, suplă. Se mișcă energic. Daisy simte un junghi de ostilitate. Menajera începe să care aspiratorul spre intrare.

Daisy coboară în grabă treptele. Pardesiul și poșeta așteaptă deja lângă ușa casei. O să plece de îndată ce vorbește cu această femeie. N-are de gând să rămână și să se uite cum îi deretică prin casă.

Prin geamul jivrat care se întinde pe toată înălțimea ușii, Daisy vede umbra menajerei care se apropie. Deschide ușa.

Femeia face un salt înapoi și icnește, surprinsă. Tocmai umbla la caseta în care se află cheia casei.

– O, scuze. Am crezut... Arată spre caseta pe care Daisy și Jon au instalat-o anume pentru serviciul de curățenie. Mi s-a spus că nu-i nimeni acasă și că trebuie să folosesc cheia. Vă cer scuze. Ar fi trebuit să bat la ușă ca să fiu sigură.

– Nici o problemă. Tocmai plecam. Am vrut doar să te cunosc, spune zâmbind. Numele meu este Daisy.

Femeia pare încordată, bănuitoare.

„Aha! Clocește ceva.” Daisy o vede, o simte. Pulsul i se accelerează.

Privirea menajerei coboară spre burta ei. Daisy își pune protector mâinile pe burtă.

– Felicitări!

Daisy înclină din cap.

– Și numele dumitale este...?

– Ah, scuze. Sunt Sofia. Sofia Ramos. Mă bucur să vă cunosc.

Menajera îi întinde mâna.

Dezamăgirea o înjunghie pe Daisy. Nu o cheamă Kit.

În vreme ce se apleacă în față ca să strângă mâna celei care îi face curățenie, spune:

– Voiam să întreb dacă mi-ai văzut lăntișorul. Are un pandantiv cu diamant. Diamantul e montat într-o lacrimă de aur. De obicei îl las pe...

– A, nu sunt menajera care venea de obicei. Sunt înlocuitorul ei.

– Poftim?

– Menajera care venea, Kit, are două programări care se suprapun. Holly m-a desemnat pe mine. De acum încolo eu mă voi ocupa de Cabana Trandafirilor.

Inima lui Daisy se poticnește.

– Kit?

– Da.

– Kit și mai cum?

– Nu-i știu numele de familie. Sunt destul de nouă la Holly's Help. Încă nu cunosc pe toată lumea.

– Aha.

– E vreo problemă?

– Nu... nu, eu... Kit a făcut o treabă atât de bună aici, în Cabana Trandafirilor, eu... Mi-ar plăcea să-i trimit niște flori. Cu un bilet pentru ea. Poate ai adresa sau numărul ei de telefon?

Sofia se încruntă.

– N-am. Îmi pare rău. Ați putea încerca să sunați la biroul lui Holly's Help.

– Da, da, cu siguranță o să fac asta.

DAISY

28 octombrie 2019. Luni. Cu trei zile înainte de crimă

După ce încercarea de a încolți menajera pe nume Kit i-a fost zădărnicită, Daisy se duce la o cafenea din centru. Comandă un *chai latte* și se așază la o masă de lângă vitrină. Privește trecătorii care se zgribulesc în pardesiurile lor în timp ce merg încovoiați prin vântul aprig al toamnei, călcând în picioare frunzele moarte.

Hotărăște să facă lucrul cel neplăcut. Ia telefonul, caută site-ul Holly's Help și sună la birou.

– Holly's Help, sunt Sabrina. Cu cine doriți?

Vocea este ascutită și enervant de voioasă.

– Pot să vorbesc cu Holly McGuire, vă rog?

E pusă în așteptare câteva clipe.

– Sunt Holly.

Daisy își îndreaptă spatele.

– Bună, Holly, sunt Daisy Rittenberg, una dintre clientele dumitale. Una dintre angajatele firmei, Kit, a făcut curățenie în casa noastră – Cabana Trandafirilor – și am aflat că a fost înlocuită. Mă întrebam ce s-a întâmplat.

– Cu Kit? O, a avut două programări în același timp. A trebuit să umblăm la orar. E totul în ordine cu noua menajeră?

– Până acum, grozav. Am întâlnit-o de dimineată. Mă întrebam dacă ai putea să-mi spui care este numele de familie al lui Kit.

Se lasă un moment de tăcere. Holly zice:

– De ce? E vreo problemă?

– Nu, nici vorbă. Kit a făcut o treabă excelentă. Ne pare rău că am pierdut-o. Am vrea să-i trimitem un buchet de flori cu un bilet de mulțumire și mi-am dat seama că nu i-am știut niciodată numele de familie.

– Mulțumesc. Kit primește întotdeauna comentarii excelente. Atât de mulți clienți noi ne vin datorită ei. Numele este Kit Darling.

Pulsul lui Daisy se accelerează. Scribe „Darling” pe șervețel.

– Aveți adresa ei? Ca să-i pot trimite florile acasă?

– Le puteți trimite aici, la sediul nostru. O să am grijă să ajungă la ea. Vă mulțumim foarte mult.

– Stai, te rog, ar fi mult mai special dacă primește surpriza acasă, nu crezi?

- Îmi pare rău, doamnă Rittenberg. Deși este o idee minunată, politica noastră este să nu dăm informații personale despre angajații noștri.

Daisy încearcă iar, însă Holly refuză să-i dea alte amănunte. Înjură în gând, îi mulțumește din nou și închide.

Deschide imediat pe telefon o fereastră de căutare și tastează „Kit Darling“.

Găsește un manechin cu numele Kit Darling, care locuiește la New York. Găsește o mulțime de alte Kit Darling – un medic veterinar, o cercetătoare din Marea Britanie, cineva pe nume Kit care a dus la bun sfârșit câteva alergări pe distanțe extrem de lungi, o autoare de romane de dragoste din Arizona pe nume Kit Darling, dar nici una nu pare să fie o menajeră din Vancouver.

Daisy se întoarce la site-ul lui Holly's Help și deschide linkul „Despre noi“, sperând să găsească fotografii ale femeilor de serviciu. Însă nu-i decât o fotografie a lui Holly McGuire cu personalul ei administrativ voios.

Își morfoleşte absentă buza, gândindu-se. Apoi își amintește că și Vanessa folosește firma Holly's Help. O sună.

- Bună, Daisy. Tocmai mă gândeam la tine, mă întrebam dacă tu și Jon...

- Folosești firma de curățenie Holly's Help, nu-i așa?

Urmează o tăcere.

- Da. De ce?

Daisy își drege glasul.

- Știi cine este femeia ta de serviciu? Ai întâlnit-o?

- Sigur, da. Despre ce este vorba?

- Cum o cheamă?

- Ai vreo problemă cu curățenia?

- Nu, mă întrebam doar dacă nu cumva avem aceeași menajeră.

- Vrei să zici Kit?

Căldura năvălește în pieptul lui Daisy.

- Da, da, cred că trebuie să fie aceeași. Kit Darling?

- Face treabă bună la voi? De ce întrebi?

Daisy se preface că oftează din greu.

- După cum se pare, i s-au suprapus programările, așa că a venit altcineva la curățenie. Am vrut să-i trimit un bilet de mulțumire... și eu... Nu știi cumva unde stă?

Vanessa tace o vreme. Daisy aude întrebările din tăcerea ei și își dă seama că trebuie să pară cu adevărat stranie. Mai ales după prânzul lor ciudat. Trebuie să se domolească un pic.

- E în ordine. Las-o baltă. Speram doar să-i pot trimite un bilet de mulțumire.

- Ai putea să i-l trimiți prin agenție, propune Vanessa.

– Așa o să fac. Mulțumesc.

– Hei, înainte să închizi. Tu și Jon vreți să veniți la noi la cină? Mi-ar plăcea să-l întâlnești pe Haruto așa cum se cuvine de data asta. Și noi doi să-l cunoaștem pe Jon al tău. Mă gândeam, poate în seara de Halloween? Ar fi plăcut să facem ceva un pic mai special. Înainte să fim amândouă înconjurată de scutece și cu sâni care curg și nopți nedormite – cât mai suntem amândouă flințe omenești vag autonome?

Daisy râde. Însă neliniștea își înfige dinții când își amintește mărturisirea despre Jon. Și dacă Vanessa o va aduce în discuție în fața lui? A fost clar șocată. N-ar fi trebuit să pomenească despre asta, dar nu era în apele ei în ziua aceea. Paranoia se stârnește din nou, răsucindu-i-se mai strâns în jurul pieptului. Se uită prin vitrină la toate fețele anonime care trec pe lângă cafenea. Vântul bate în rafale, ramurile golașe se arcuiesc. Astăzi simte cum vine iarna. Aduce un sentiment lugubru.

– Daisy? Ești acolo?

– Ă... da, ar fi grozav să venim la cină. O să-l întreb pe Jon, dar sunt sigură că o să fie de acord.

– În jurul orei șase? Cocktailuri – fără alcool – la început?

– Sună grozav. Daisy se silește să râdă. Și da pentru cocktailurile fără alcool. Gata cu vinul în timpul sarcinii. După ce n-am băut alcool atât de mult timp, în amestec cu hormonii... Probabil că am întrecut măsura. Nu eram eu însămi. Ba chiar nu-mi pot aminti părți din discuția noastră. N-am spus ceva teribil de ciudat, nu? Pentru că, dacă am făcut-o, te rog să uiți.

Vanessa șovăie, dar numai pentru o frântură de secundă.

– Nici o problemă. Așadar, ne vedem joi?

Daisy confirmă, apoi închide telefonul. Se simte complet dezorientată. Probabil că Vanessa se întreabă acum de ce a insistat pe tema menajerei. Aude iar în cap vorbele lui Charley.

„Stai așa, m-am prins. E vorba despre Kit, nu-i așa?”

Kit Darling făcea curățenie în Cabana Trandafirilor când chestia aia cu Chucky a apărut în cutia lor de scrisori. Vecinul lui Daisy a zis că nimeni în afara menajerei nu s-a apropiat de casa lor.

E cu puțință ca femeia ei de serviciu – persoana care avea cheia de la intrare – să fi fost cea care a trimis celelalte bilete și să fi comentat pe contul de Instagram al lui Daisy? Persona care a intrat în mașina ei? Ca un fulger, o izbește imaginea cheilor de rezervă atârând în dulapul din hol. Menajera a avut acces la ele.

E cu putință ca acea Kit, menajera, să-i fi furat diamantul? Pe unde o mai fi umblat?

I se face greață. Totul posibil. Dar de ce naiba să facă menajera toate acele lucruri?

Îi apare în minte imaginea lui Chucky cu cuțitul înjunghiind, *hârș, hârș, hârș, hârș*. Imaginea e urmată de aceste cuvinte: „Sper că bebelușul tău moare. Moare. Moare“.

Mânia i se revarsă în sânge. Devine agitată și înfierbântată, și irațională. Mototolește în pumn șervețelul cu cuvântul „Darling“ pe el și înjură.

„Dacă slujnica aia face așa ceva, o s-o găsesc și o s-o înjunghii cu mâna mea.“

MAL

1 noiembrie 2019. Vineri.

Mal își dă jos jacheta udă și o atârnă în cuierul din holul apartamentului ei duplex.

– Peter? strigă când se așază pe banchetă ca să se descalțe de ghete.

Nici un răspuns. E târziu, însă toate luminile de la parter sunt aprinse. Neliniștea i se ascute. Se duce repede în șosete prin bucătărie.

Peter e la masă. Ridică privirea de pe ziar și zâmbește. În casă e cald. A aprins focul cu gaz din living.

– Bună, iubito, spune, lăsând din mână ziarul. Cum a fost restul zilei? Ați găsit victima?

Mal simte o povară pe piept. Pentru o clipă crudă, totul pare că a revenit la normal. Prudentă, neștiind dacă Peter are pur și simplu un moment bun, de luciditate, sau ea ia drept realitate ceea ce își dorește creierul său epuizat, zice:

– Încă nu. Am... am uitat deja ce ți-am povestit. Deschide bufetul și scoate un pahar, își toarnă vin roșu, apoi îi întinde lui sticla. Vrei un pic?

– Nu. Tocmai am băut un ceai, mulțumesc. La telefon ai zis că a fost un incident violent într-o casă luxoasă din North Shore. Dar nici urmă de proprietari sau de victimă.

Ea soarbe și închide un moment ochii, înghițind atât vinul, cât și un val de emoție. Lasă paharul din mână, deschide frigiderul și scoate restul de lasagna. Își pune într-un bol.

– Încă n-am dat de victimă, spune ducând bolul la cuptorul cu microunde. Am găsit perechea care a fost văzută într-un Audi la acea casă. Dar nici urmă de proprietari sau de menajera lor, care, conform rapoartelor, era și ea în casă.

O copleșește tristețea când deschide cuptorul cu microunde. Bolul cu lasagna al lui Peter este încă înăuntru – l-a uitat acolo. Se uită la ceas: 23.15.

– Ai mâncat, Peter? întreabă nonșalant, cu spatele spre el. Tăcere.

Se întoarce spre soțul ei. Pare confuz.

– Mă întrebam dacă ai vrea să mai mănânci ceva, îi explică.

– Păi... n-am nevoie. Am cinat.

Ea înclină din cap, scoate lasagna lui și pune în cuptor porția ei. Cât se încălzește, mai soarbe din vin. Privirea lui se îndreaptă spre focul din living. Privește flăcările cu o expresie absentă. Și, iată, bărbatul lui Mal a alunecat iar departe de ea, furat de această boală ciudată și înșelătoare. A început să observe mici schimbări la Peter acum mai bine de șapte ani. Apoi a suferit o cădere, și doctorii au spus că se poate să fi avut un mic atac cerebral. Apoi au venit crizele de depresie. Și-a pierdut interesul față de hobbyurile sale, cum ar fi grădinăritul, și părea tot mai uituc, mai arțăgos. Treptat i-au dispărut filtrele sociale. Se supăra pe ea mai des – izbucniri, înjurături. A avut niște situații șocante de furie la volan, una dintre ele având ca rezultat intervenția poliției. A devenit neglijent la serviciu. Colegii și studenții au început să se plângă. Totuși, până la diagnosticul oficial a mai trecut o vreme.

Mal își duce bolul și vinul la masă și se așază în fața lui Peter.

– Și ziua ta cum a fost?

Se uită în ochii ei și se gândește un pic la întrebare.

– Am citit în ziar despre acea femeie în vârstă de șaptezeci și unu de ani care a dispărut, cea cu Alzheimer.

– Sylvia Kaplan?

El încuviințează din cap.

– A plecat din casa ei din East Van și nu s-a mai întors. Fiica ei spune că o caută deja de aproape două luni. Ultima dată a fost văzută într-o stație de autobuz pe Renfrew. Ei cred că a urcat într-un autobuz și a coborât undeva în noapte și s-a rătăcit cu totul.

– E cumplit, știu. Se întâmplă mult prea des.

– Vorbeau despre necesitatea unui sistem de Silver Alert în această provincie. Ca AMBER Alert pentru copii.

– De acord.

Se pregătește să ia o îmbucătură de lasagna în timp ce scrutează ochii lui Peter. Care se umplu de lacrimi. Lasă jos furculița și îi acoperă mâna cu a ei.

– Ești bine?

El trage aer în piept și își ferește privirea.

– Situația noastră e sub control, Peter. Tu și cu mine. La bine și la rău. Da?

El refuză să-i întâlnească privirea.

– Peter?

Se întoarce spre ea.

– N-o să te las să te rătăcești, spune Mal.

– Vreau să vorbesc cu oamenii ăia.

– Care oameni?

– Cei de la Dignity in Death. Despre sinuciderea asistată.

Șocul îi străbate venele. Un moment nu-și găsește cuvintele – nu îngăduise minții ei să meargă atât de departe. Încă.

– Nu vreau să fiu o legumă într-o casă de bătrâni, izbucnește Peter furios. Să zac în pat, cu pielea putrezind de la escare, uitând cum să mănânc, cum să înghit, având nevoie să mi se schimbe scutecele. Nu vreau să-ți fac asta ție, Mal, și nimănui.

Mal trage aer în piept, încet și adânc.

– Bine, spune încet. O să vorbim despre asta.

El trânteste mâna pe masă, făcându-i paharul să se clatine.

– Să vorbim! Întotdeauna, la dracu', să vorbim, să vorbim, să vorbim. Vreau *fapte*!

Privirea lui o străpunge ca un țăruiș înroșit în foc. Lacrimile i se scurg pe obraji. Măinile îi tremură.

– Știu, Peter. Înțeleg. De îndată ce termin cazul ăsta, mergem la doctorul tău, bine? O să-l întrebăm despre sinuciderea asistată. O să discutăm *toate* opțiunile.

El o fulgeră cu privirea câteva clipe.

– Nu-i ușor să obții dreptul ăsta când ai demență. Legea sinuciderii asistate cere să fli conștient până în ultima clipă.

– Știu. Însă există niște precedente. O scoatem noi la capăt. Mal se silește să zâmbească. Tu și cu mine. De acord?

– Vreau asta în scris, spune el înfigând degetul în tăblia mesei. Vreau negru pe alb că, atunci când n-o să te mai recunosc, Mal, sau când n-o să-mi mai amintesc numele rudelor, din acel moment nu mai vreau să trăiesc. Atunci vreau să intervină sinuciderea asistată. Nu vreau să te trudești să-mi schimbi pantalonii și să mă ștergi la fund și să-mi ștergi balele.

Un moment, Mal nu poate să vorbească.

– Bine? zice el.

– Bine. O s-o luăm pas cu pas. Dar ce-ar fi să lași să treacă noaptea și să vezi cum te simți de dimineață?

– Am tot lăsat să treacă noaptea de afurisite de luni întregi. Într-o dimineață o să mă trezesc și o să fie prea târziu.

Mal își termină în silă cina în timp ce Peter stă cu ochii la foc. Apoi își ajută soțul să se culce. În seara asta pare foarte obosit. Îl învelește cu pătura, îl sărută și stinge lumina.

Când se întoarce la parter ca să-și termine vinul lângă foc și să chibzuiască, sună telefonul. E Lula.

– Bună, Lu, spune obosită. De ce mai ești trează?

– La fel ca dumneavoastră, șefa. Putea să aștepte până la ședința de la șase dimineața, dar m-am gândit că ați vrea să știți chiar acum.

– Ce e?

– Am dat de Vanessa și Haruto North cu ajutorul Interpolului. Am...

– Interpolul?

– Soții North sunt în Singapore. La reședința lor principală. Vedere spre Nord este cea secundară. Au cumpărat casa acum un pic mai mult de opt luni. Am vorbit la telefon cu ei în prezența autorităților din Singapore, așa că putem avea încredere că actele lor de identitate sunt reale.

– Cum, când au plecat la Singapore?

– Ei susțin că s-au aflat în Singapore, în locuința lor principală, în ultimele șase luni, plus câteva zile.

– Amândoi?

– Amândoi.

Lui Mal i se învârte capul.

– Beulah Brown zice că a văzut-o săptămâna trecută pe Vanessa North, însărcinată, în casa de alături.

– Și iată întorsătura, zice Lula. Vanessa North nu-i însărcinată.

– Ce? exclamă Mal.

– Vanessa North nu-i însărcinată. Are în jur de patruzeci și cinci de ani și zice că ar fi un miracol să fie gravidă.

JON

28 octombrie 2019. Luni. Cu trei zile înainte de crimă

Jon stă cu Mia într-un separeu discret. E ora 21.34 și se află într-un mic bar din centru, unde un pianist întreține atmosfera. El e excitat de la băuturile pe care le-a dat pe gât înainte să vină și de la cocktailurile pe care le-au băut deja împreună. O energie sexuală, flerbinte îi sfârâie pe piele. Daisy și pruncul nenăscut se topesc repede într-o sălbăticie periferică a minții. Centrul atenției lui este femeia seducătoare prezentă aici.

Locul a fost propunerea Miei și e perfect. Ferit. Intim. Jon se simte în siguranță în acest cocon de eleganță slab luminat. Nici o decorație de Halloween vulgară. Melodii de jazz în surdină. O cântăreață cu voce de fum și whisky. La

kilometri de locul în care i-a spus lui Daisy că o să fle cu chinezii care ar putea să investească în TerraWest.

– Deci, cum ai reușit să-mi găsești numărul? o întreabă pe Mia, care e și mai frumoasă decât își amintea el.

Poartă o rochie de catifea rubinie și are părul lăsat liber pe umeri. Rochia îi pune în valoare verdele ochilor.

Surâzătoare, soarbe din martini și murmură:

– Cine vrea, poate, nu-i așa?

El zâmbeste, îmbătat de gândul că femeia asta seducătoare l-a urmărit și l-a găsit. Faptul că ea îl dorește îl scoate din minți.

Mia se apleacă în față, făcându-l să respire mai repede.

– Știi cum e, nu-i așa, Jon? Să tânjești după ceva? Să vânezi fără odihnă, să iei ceea ce vrei, ceea ce ar trebui să fle al tău?

– Așa e în munca ta de bancher?

– Poate fi o muncă în care nu contează decât banii. Își plimbă degetele pe dosul mâinii lui, țintuindu-l cu privirea. Ce anume dorești acum, Jon, chiar în clipa asta? Ce anume ar trebui să fle al tău?

El înghite în sec. Pielea i se înfierbântă.

– Cred că știi.

Ea înclină capul într-o parte. Lumina lumânărilor îi sclipește în păr. Ochii ei verzi îl vrăjesc.

– Vreau să zic, dincolo de sex. Ce simți că lipsește din viața ta chiar acum? Pentru că la suprafață pari să ai totul, așa-i? O nevastă atrăgătoare, care are în spate averea familiei. Un copil care urmează să se nască. Și zvonurile din branșă zic că te așteaptă postul de director administrativ la Claquoosh Resort atunci când o să fle dată în funcțiune.

Jon simte în cap un dangăt discordant la pomenirea lui Daisy, a copilului lor nenăscut și a postului care nu-i mai este garantat. Își smulge privirea dintr-a ei, ia paharul, soarbe. Un moment se uită la solista de lângă pian, care cântă languros despre asumarea de riscuri în dragoste.

– Îmi pare rău, spune Mia. Am atins un punct sensibil.

– Nu. Nu, e în ordine.

Îi prinde din nou privirea.

Ea se apropie mai mult. Jon îi observă decolteul. Fierbințeala îi bălțește în vintre – un soi de fierbințeală care pulsează și îi întărește mădularul atât de mult, încât simte o durere intensă. Mia își plimbă iar degetele ca o adiere pe dosul mâinii lui.

– N-o să mai fac asta. N-o să-ți mai pomenesc familia. Vreau doar să fle clar care este situația, Jon. Sunt conștientă că ești familist, însurat cu o femeie cu bani. Totuși, iată-te

aici. Și nu vreau să pornim pe picior greșit și să te fac să crezi că aici e ceva mai... Înțelegi ce vreau să zic?

– Eu...

Dar ea îl amuțește punându-i un deget pe buze.

– Și eu am o viață confortabilă. Șovăie, ca și cum n-ar ști dacă trebuie să dezvăluie mai mult. O relație. Vreau să păstrez intactă acea relație, și totuși iată-mă. Dar în mintea mea e limpede motivul pentru care mă aflu aici. Legătură fizică, nici o obligație. Ce zici?

Inima lui bate ca o tobă. Îi trimite sângele prin vene cu o pulsație ritmică. Îi zvâcnește în același ritm în vintre. E amețit. Ciudat de amețit. Ca și cum întreaga lume s-ar restrânge doar la femeia asta seducătoare pe nume Mia, în rochia ei rubinie, și pare să nu poată vedea o imagine mai mare. Se simte cherchelit.

– Așelași lucru. Vreau să zic, *același* lucru. Nișio obligație.

Vorbele i se împleticesc. Oricum, cât de mult au băut amândoi? Câte pahare a băut el la cina cu clienții, înainte să vină aici? Totuși, mai are chef de o băutură, și ridică mâna ca să mai comande un rând.

Chelnerul le umple paharele și Mia îl ia pe al ei.

– Așadar, le vrei pe amândouă? Și familist și fustangiu?

– Nu vrem cu toții totul?

Ea râde. Jon îi privește coloana albă a gâtului. Nu pare să gândească deloc cum trebuie. Soarbe din băutură, vărsându-și un pic pe piept.

– Este interzis să vorbim despre munca ta? îl întreabă.

Cuvintele ei îi plutesc prin fața minții, apoi alunecă departe. Jon se chinuie să se concentreze.

– E în ordine să vorbim despre munca mea. E...

Râde. Și propriul râs îi sună ciudat în urechi, așa că râde mai tare, apoi i se face un pic greață. Își drege glasul și încearcă să explice.

– Râd pentru că era bătut în cuie, și acum...

Vocea i se stinge, pierde șirul. Rămâne tăcut, încercând să-și adune ideile, să-și aducă aminte ce spunea. Vede doi bărbați în separeul de vizavi. Îl urmăresc pe el? Stau în umbră. Jon nu le poate distinge fețele, dar se simte supravegheat.

– Ce era bătut în cuie?

– Poftim?

Ea îi pune mâna pe coapsă. O mișcă în sus, spre vintre. Dintr-odată Jon se simte neliniștit. Un pic prins în capcană. Ca și cum ceva ar lua-o razna, însă creierul nu-l avertizează destul de repede. Mâne ei ajunge mai sus, îi acoperă erecția.

– Jon, șoptește ea, ești în siguranță aici, cu mine. E secretul nostru. Putem să vorbim.

- Nu-i nimic. Pur și simplu - compania se gândește să angajeze pe șineva de culoare. Percepția publică. Eu... trebuie să arăt... eu cel mai bun candidat pentru - pentru acel poș - post.

Mia îl privește. Vederea lui e tulbure. Buzele ei par mai mari decât erau. Ochii ei mari sunt mai verzi.

- Cum o să le arăți?

Îi prinde în căușul palmei erecția, și Jon aproape că nu mai poate gândi, cu plăcerea fierbinte a atingerii ei.

- O să găsesc ceva, un lucru compromițător care dovedește că rivalul e indezirabil.

- Cum o să găsești ceva compromițător?

Îi freacă erecția.

Vederea lui Jon se învâртеjește. Dă din cap.

- Detectiv particular. Am angajat un detectiv particular.

Ea surâde.

- Și cine-i acest rival, JonJon *BergBomber*? îi murmură în ureche.

Vârful umed al limbii ei îi atinge lobul.

- Ah-Ahmed Waheed. Spune-mi despre tine, Mia... despre...

- Vino sus cu mine, Jon. Răsuflarea e fierbinte în urechea lui. Am un Airbnb la etaj. Ne așteaptă un păhărel înainte de culcare. Putem continua acolo, sus. Vino. Îl prinde de mână. Vino cu mine.

Jon nu știe dacă visează sau e matolit de-a binelea. Câte pahare de whisky și bere a băut? Știe sigur că a băut câteva shoturi de tequila înainte să ajungă aici. Le-a pierdut șirul.

Sunt în ascensor. Sărutându-se. El îi cuprinde fundul în palme, îi trage pelvisul spre coapsa lui în vreme ce liftul urcă, urcă. Nu-și amintește cum a ajuns la ascensor. Sau în el. Sau în apartamentul ei. Intră cu spatele. Ea îl sărută, îi vâra limba adânc în gură.

Sunt într-un dormitor. Patul e jos. Pereți de sticlă prin care se văd luminile orașului. Ce parte a orașului e asta? Pare altfel. N-a mai văzut această imagine. E o firmă de neon roz care fulgeră. Jon mijește ochii spre firma roz care pulsează. CABARET LUXE. Recunoaște acea firmă. A adus aici clienți. Da, își dă seama unde se află. Zona Yaletown. La modă. Trebuie să dea spre False Creek. Mia îi desface cravata, cămașa. Măinile ei sunt pe pieptul lui gol, făcând cămașa să alunece de pe umeri. Râde, împingându-l pe spate pe pat.

Ea își trage rochia în sus, îl încalecă. Doar sticlă, gândește el în timp ce Mia îi desface fermoarul, doar niște pereți de sticlă îi despart pe el și Mia de toate acele lumini scânteietoare ale orașului și toate acele ferestre ale apartamentelor din zgârie-nori care se uită și ele la ei. Alt

gând vag i se înflripă în creier – oricine i-ar putea urmări de la una dintre cele un milion de ferestre... Apoi nu se mai poate gândi decât la ce face ea cu trupul lui. Tot restul dispare învârtindu-se în ceață.

MAL

1 noiembrie 2019. Vineri.

– Stai să înțeleg bine, îi spune Mal la telefon Lulei. Vanessa North zice că *nu* e însărcinată și că ea și soțul ei au fost în Singapore în ultimele șase luni?

– Corect. Soții North sunt amândoi cetățeni ai Republicii Singapore. Haruto e bancher la Singapore-Pacific International. Își petrece în fiecare an câteva luni la sediul nord-american al băncii, aflat la Vancouver, și atunci el și soția sa vor locui în Casa de Sticlă. Trebuie să revină în ianuarie. Au stat în casă doar două luni înainte să se întoarcă la Singapore. Vanessa e canadiancă. Lucrează la un ONG și călătorește mult prin toată Africa. Ne-a confirmat aceste amănunte legătura noastră din Interpol. Îți trimit fotografii ale familiei North și copii după pașapoartele lor. Ei susțin că nu știu nimic despre ce s-a întâmplat în casa lor. Folosesc Holly's Help din întâi mai încoace ca să le întrețină proprietatea și să supravegheze serviciul de grădinărit și sistemul de securitate cât sunt ei plecați. Soții North nu știu care anume menajeră se ocupă de casa lor și spun că n-au întâlnit-o pe Kit Darling.

Lui Mal îi vin în minte cuvintele lui Beulah Brown.

„Da, are ditamai burta. Am văzut-o pe Vanessa vinerea trecută. A fost prima dată când am văzut-o și pe acea brunetă. Au luat un prânz târziu lângă piscină. Era foarte clar că sunt amândouă gravide.”

– Și totuși, Beulah Brown susține că a văzut-o pe Vanessa North vinerea trecută, prânzind lângă piscină cu Daisy Rittenberg, și cu siguranță era însărcinată.

– Ei bine, nu putea să fie ea. Amănuntele despre familia North sunt confirmate, insistă Lula. N-au pus piciorul pe pământul canadian de un pic mai mult de șase luni.

Mal îi mulțumește Lulei și îl sună imediat pe Benoît.

– Asta ar putea să explice impresia de răceală, de punere în scenă și de casă nelocuită, spune el.

– Dar cu siguranță nu explică nimic altceva.

– Crezi că Beulah Brown s-a înșelat, pur și simplu? Opiaceele pot să perturbe grav simțul realității. Și îl avem înregistrat pe Horton Brown care zice că mama lui își închipuie lucruri; plus că există un istoric de cinci apeluri la 911 făcute fără motiv real.

- Sau... Beulah Brown a văzut o femeie pe care a luat-o drept Vanessa, spune Mal. A menționat că ochelarii n-o mai ajută și că nu avea binoclul decât de două săptămâni. În plus, dacă soții North au cumpărat Casa de Sticlă acum opt luni și n-au stat acolo decât două luni înainte să plece în Singapore, poate că Beulah Brown nu s-a uitat niciodată bine la adevărata Vanessa. Poate că doar a presupus că este aceeași persoană.

- Ei bine, putem s-o ștergem pe Vanessa North de pe lista victimelor posibile. Acum lucrurile nu arată bine pentru Kit Darling.

JON

29 octombrie 2019. Marți. Cu două zile înainte de crimă

Când Jon se trezește are capul greu. Ultimul lucru pe care și-l aduce aminte este că râdea. Se chinuie să se orienteze. Nimic n-are sens. Se află într-un pat. Gol. Vede luminile orașului. O firmă de neon roz care pulsează. Îi este rău. Atât de rău! Îngreșat. Încearcă să se ridice în șezut, dar lumea se învâрте și brațul îl smucește înapoi - e legat de pat. Stomacul i se strânge și vomită peste marginea patului, pe covor. Mirosul îl face să se opintească iar. Își șterge cu dosul mâinii scuipatul de pe buze. Se strâmbă, își răsucesce capul. E cutremurat de un șoc.

Are încheietura mâinii prinsă cu cătușe de rama patului. Cătușe - cătușe *căptușite*. Își smucește mâna. Cătușele sunt încuiate. Îl izbește panica. Nu poate să respire. Vederea începe să i se îngusteze de la margini. E asudat, flerbinte.

„Concentrează-te. Panica ucide. Gândește-te. Ce s-a întâmplat? Cum am ajuns aici?”

Încearcă să-și controleze respirația. Încearcă să-și limpezească mintea. Acum își amintește. A fost cu Mia.

„La dracu’!”

Panica îl biciuiește iar. Se luptă s-o stăpânească în timp ce se chinuie să pună fragmentele la un loc.

Erau în barul de la parter. El s-a îmbătat. Rău de tot. Au urcat cu ascensorul. Sărutându-se. Au intrat cu spatele în Airbnb-ul ei.

Alt val de adrenalină se năpustește prin el. Apartamentul altcuiva - se află în apartamentul unui străin. Gol și legat cu cătușe de un pat. Trebuie să plece de aici. Fulgeră cu privirea disperat prin încăpere. E luminată slab. Afară e încă întuneric. Vede strălucirea roșie a unui ceas în cealaltă parte a patului. Ora 01.29.

„Daisy! Daisy o să-și iasă din minți de îngrijorare. O să sune la poliție.”

Vederea i se învârtete iar. Are vintrele lipicioase. Anusul îl ustură. Dumnezeu mare! Hainele îi sunt pe podea într-un morman. E o sticlă de tequila goală. Trei păhărele. Un pahar fără picior, pentru whisky. Inima îi zvâcnește.

Au fost și alții? Cine mama dracului a fost aici? Ce s-a întâmplat? Lacrimile îi ard ochii. Tremură. Vede o cheie pe noptieră.

Cheia cătușelor?

Bâjbâie cu mâna liberă și desface cătușele. Se ridică în capul oaselor, își freacă fața, își atinge vintrele. A făcut sex. Privirea îi săgetează înapoi la pahare. Dar cu cine? Ce dracu' a făcut?

„Ea a făcut asta. M-a drogat, mi-a pus ceva în băutură. Ar fi trebuit să-mi dau seama că se întâmpla ceva când eram la parter. Punea prea multe întrebări.“

Parcă îl izbește un baros când își amintește cum a insistat Mia să-i povestească despre rivalul lui, cum a vrut să afle numele lui Ahmed Waheed, cum el i-a spus că a angajat un detectiv particular ca să găsească ceva compromițător. Și dintr-odată e speriat. Speriat rău. N-are habar ce se întâmplă, ce urmează să-l lovească. Nu se poate gândi decât la Daisy. Ordinea de priorități. Trebuie să se gândească la priorități.

Daisy *nu* trebuie să afle despre asta. Altfel, Jon e terminat. O știe cu flecare fibră a flinței sale.

Îl lovește un gând și mai rău.

Nu cumva Labden și Henry sunt în spatele întregii povești? Mia se uita la el de la bar în seara în care Henry l-a invitat în acea cafenea. A fost o înscenare? Au știut că el o să cadă în capcană?

Sau Daisy vrea să-l pună la încercare?

Își lasă fața să-i cadă între mâini, se leagănă înainte și înapoi, geme.

„Gândește-te repede. Dacă Daisy n-a sunat deja la poliție, o s-o facă în curând.“ Trebuie să plece de acolo.

Se lasă repede în patru labe și, clătinându-se, încercând să se ferească de propria vomă, își adună șosetele, cravata, cămașa, pantalonii, pantofii, lenjeria de corp.

Își găsește portofelul și îl deschide. Totul e încă acolo. Inclusiv 250 de dolari în numerar. Aici n-a fost vorba de șterpeală.

Își găsește telefonul. Cel puțin i l-au lăsat. Se uită din nou la paharele de tequila și whisky și vin și simte cum i se răscolește stomacul.

„Ce-am făcut? Ce mama dracu' mi-au făcut? De ce simt arsură în fund?“

Cu lacrimile șiroindu-i pe față, își trage pe el pantalonii, apoi cămașa. Dar când vără mâna în mânecă vede un mic plasture rotund lipit în scobitura cotului. Stupefiat, îl dezlipește cu grijă. Are o gaură în piele. Adrenalina îi explodează în sânge. I-a fost injectat ceva. Panica îl străbate ca o săgeată. Poate că de aceea și-a pierdut cunoștința, de aceea nu-și amintește nimic. În afară de cazul în care... e ceva mai rău. Vreo otravă, vreun virus care o să-și facă efectul poate peste câțiva ani. Ca HIV.

Se duce în baie și se oprește brusc când vede o linie de praf alb lângă o lamă de ras și un pai.

„Rahat!“

Cocaină? S-a drogat? Trebuie să iasă de aici. Repede.

Se spală la iuțeală pe față și încearcă să se privească în oglindă, cu ochii mijiți. Parcă-i o stafie. Îi vine în minte o imagine. Mia călare pe el. Încearcă să-și amintească cine mai era în încăpere, când ar fi putut să ajungă altcineva, dar nu izbutește. Pur și simplu nu izbutește. Se gândește la penisul lui lipicios, la zona anală care ustură. Nu vrea nici măcar să-și imagineze ce s-a întâmplat acolo, jos. Ochii i se umplu iar de lacrimi flerbinți. De o rușine arzătoare. Umilință. Oroare. Frică pură.

Se proptește cu mâinile de blatul din baie și se holbează la chipul său în oglindă.

„Nu știu ce mi-ai făcut, Mia Reiter, dar jur că, dacă te găsesc, te omor. Te omor, fir-ar să fle!“

FOTOGRAFUL

E ora 01.44 când fotograful îl vede pe Jon Rittenberg ieșind poticnit din blocul-turn din Yaletown. Coboară geamul din partea șoferului, îndreaptă obiectivul spre el și face câteva instantanee în timp ce subiectul se împleticește pe șosea.

Fotograful se crispează. Un moment ia în calcul posibilitatea ca Jon Rittenberg să pășească în fața unei mașini și să fle omorât. Asta ar schimba totul. Pune mâna pe portieră, dar tocmai când începe s-o deschidă, apare un taxi și Jon îi face semn cu mâna.

Pulsul fotografului se domolește. Ridică aparatul și îl surprinde pe Jon Rittenberg când urcă pe bancheta din spate. Trebuie să fi chemat taxiul acela. Pornește motorul și o ia pe urmele lui. La ora asta nu prea e trafic, așa că are grijă să nu se apropie prea mult. Își închipuie că taxiul va fi dirijat spre garajul de sub clădirea TerraWest, unde Jon Rittenberg și-a parcat Audiul. Totuși, bărbatul nu e în stare să conducă. Un

nou motiv de îngrijorare. Fotograful nu vrea să fie răspunzător pentru faptul că Rittenberg conduce băut și nici nu vrea să fie silit să intre în contact cu subiectul său.

Se destinde iarăși când taxiul o ia în altă direcție. Dar nu este drumul spre Cabana Trandafirilor. Jon Rittenberg nu merge acasă.

„Unde naiba se duce?”

Peste câteva străzi îi pică fisa.

„O, șmecherilă...”

Taxiul virează în complexul Spitalului General Vancouver și oprește în fața sălii de urgențe.

Jon iese din taxi și se împleticește spre intrare. Trece de ușile de sticlă.

Fotograful rămâne într-un spațiu de parcare apropiat. Oprește motorul și se uită la ceas. Din acel loc avantajos vede prin ferestrele mari sala de așteptare a secției de urgențe. Îl vede pe Jon Rittenberg ducându-se la un scaun de plastic. Se așază. Se încovoae în față, lăsându-și capul în mâini. Dar nu vine nimeni să-l ducă înăuntru. Fotograful începe să se întrebe dacă Rittenberg s-a înregistrat.

Peste douăzeci de minute își face apariția un mic BMW alb care se oprește brusc în fața intrării. O femeie coboară de la volan. Are o sarcină în fază foarte avansată. Se năpustește înăuntru prin ușile glisante.

Daisy Rittenberg.

Jon și-a sunat soția să vină după el.

„Ticălosul șmecher.”

Fotograful privește pe geam cum Daisy Rittenberg își zărește bărbatul și dă fuga spre el. Rittenberg se ridică în picioare și o îmbrățișează. Ea îl ține strâns mult timp, mângâindu-i spinarea, apoi fața. Pare să plângă în hohote. Soțul pune mâna pe burta ei. O întreabă ceva. Ea încuviințează din cap și își șterge ochii. Apoi îl ia de braț și îl ajută să meargă spre BMW-ul ei care așteaptă.

JURNALUL MENAJEREI

N-o să-ți amintești exact ce s-a întâmplat, din cauza drogului din alcool. N-o să fii în stare nici să uiți cu totul. O să-ți petreci a doua zi, și pe cea de după ea, următoarele săptămâni, luni, ani, decenii, încercând să le faci pe amândouă: să-ți amintești și să uiți. Vrei să știi și nu vrei. Și fiecare bucatică de amintire pe care izbutești s-o extragi din oroarea acelei nopți o s-o pui sub semnul întrebării. Pentru că toți ceilalți care au fost de față spun o poveste diferită. Spun că e vina ta. Ești o mincinoasă. Ești o bețivă și o târfă

și ești oportunistă și răzbunătoare. Ești dusă cu pluta. Pentru că nu-i cu putință, pur și simplu, să se fi întâmplat ceea ce spui tu că s-a întâmplat – cum ar putea niște băieți buni să facă așa ceva?

Câteodată, peste ani, pe când îți vezi de treburile obișnuite, gândindu-te că ești bine și că ai lăsat totul în urmă, un miros întâmplător, o frântură de muzică, o anumită culoare îți despică prin creier un ciob de amintire. Încremenești, te simți năucă, de parcă toate circuitele neurale îți trezesc în trup hormonii de „luptă sau fugi” – aceleași substanțe neurochimice care au fost asociate cu noaptea aceea, pentru că, așa cum îți va spune neuroștiința, elementele care se declanșează simultan se racordează. Prin urmare, dacă mintea ta nu reține întregul tablou, îți dai seama că trupul tău o face. Trupul tău știe. Însă trupul nu comunică așa cum se cuvine cu creierul tău, într-un fel care să-ți dea o poveste în jurul acelei traume, ceva ce să poți înțelege. Și ai nevoie de acea poveste ca să devii iar întreagă. În disperare de cauză, iei o sticlă de vin sau pilule sau te refugiezi cu încăpățănare în vreun alt comportament care creează dependență, fie că este alergare pe distanțe lungi, kickboxing, diete sau excelență în muncă, sau iscodire periculoasă, sau ascundere în spatele măștilor și machiajului și rolurilor din teatru, devenind Fata Anonimă. Toate acestea te ajută să te ascunzi de monstrul lăuntric. Și când asta își ia birul, încerci altceva. Dar întotdeauna fugi de acel monstru fără chip. Acel loc întunecat. Și știi ceva? Nu poți să fugi. Pentru că este înăuntrul tău. Monstrul ești tu.

Și apoi, într-o bună zi, te pomenești în casa lui.

Vezi o pictură.

Găsești, în sfârșit, dovada că nu tu ești mincinoasa. Toți ceilalți sunt.

Și îngropată în acea dovadă este dovada unei trădări și mai mari, care taie până mult prea aproape de os. Subminează tot ceea ce ai crezut că știi în viața ta.

Descoperi că cel mai bun prieten al tău nu te protejează. Și el e mincinos.

Și descoperi că mama ta, de a cărei cenușă nu te puteai despărți, te-a silit să scapi de copil în schimbul banilor. Bani despre care ea poate că a crezut că te vor ajuta să mergi la facultate. Bani despre care ea poate că a crezut că te vor ajuta să lași în urmă agresiunea și să-ți împlinești toate visurile din copilărie. Însă n-au făcut-o. Aparenta ei lipsă de sprijin în acel moment, încercarea ei de a mătura totul sub preș, de a-l proteja pe tatăl tău de urâtenia întregii povești – asta n-a făcut decât să strice și mai tare lucrurile. Aproape că te-ai sinucis și ai ajuns să renunți la școală și să pleci din oraș.

Și știi cum te simți, dragă jurnalule? Să vezi acele tablouri, să descoperi că ești în casa lui, unde el o să aibă un copil pe care tu nu vei putea niciodată să-l ai, să găsești semnătura mamei tale în josul unei interdicții de divulgare dintr-un seif, alături de semnătura unei femei pe nume Annabelle Wentworth? Te simți ca și cum ar fi fost apăsător un trăgaci și glonțul te-ar fi lovit drept în cap. Totul din creier îți explodează. Acea carapace pe care deceniile au întărit-o în jurul tău e spartă pe loc, și tot întunericul se năpustește înăuntru prin crăpături și te umple așa de tare și iute, că simți că o să explodezi din hotarele propriei piei umane delicate.

Îți dai seama că ești pe cont propriu. Întotdeauna ai fost pe cont propriu.

Cum te descurci cu asta?

Am întors-o pe toate părțile în minte, apoi m-am întrebat în aceste pagini – așa cum mi-a sugerat terapeuta – de ce? *De ce* a făcut mama asta? *De ce* Annabelle Wentworth, mama lui Daisy, l-a protejat pe iubitul-prădător al fiicei sale? *De ce* femeile trădează așa alte femei? Suntem atât de cooptate și dependente de o adeziune la patriarhat înrădăcinată în noi? Suntem așa de speriate de „scandal“?

De ce „prietenul“ meu cel mai bun m-a înșelat așa? *De ce* s-a apropiat de mine Boon în cafenea în ziua aceea, demult? Pentru că acum sunt sigură că n-a fost soarta. M-a căutat cu un scop. A fost ca să-și salveze sufletul? Să-și potolească sentimentul de vinovăție? A fost vorba doar despre el?

Oricare ar fi răspunsurile, acum sunt împinsă în monstrul de care încercam să mă ascund. Și dintr-odată am în față două cărări. Doar două alegeri: fie accept și mă las violată din nou – rămân Fata Anonimă și mă ascund și mai adânc în spatele măștilor și mecanismelor prin care fac față; fie de data asta țin fruntea sus. Ripostez. *Sunt văzută*. Nu mai sunt fantoma.

Dacă poliția și justiția nu mă vor ocroti niciodată, trebuie să-mi caut singură dreptatea. Iar acum am unelte potrivite. Așadar, dragă jurnalule, cum arată dreptatea? Înseamnă să fim chit? Să răspândesc în jur suferința? Să-i silesc să-mi dea despăgubiri? Să pretind o mărturisire, scuze? Nici măcar nu știu. Nimic din toate astea nu va face să dispară răul făcut. Apoi mă izbește un gând. Dacă Boon și ceilalți ar fi fost destul de curajoși ca să vorbească acum mulți ani, dacă mama mea i-ar fi spus lui Annabelle să-și bage undeva banii ăia, dacă mama mea s-ar fi ținut de capul polițiștilor ca să caute în continuare, atunci Jon ar fi fost oprit. Ceilalți tipi ar fi fost opriți. Charley n-ar fi fost agresată. Poate că acum mai sunt și altele. Poate că vor mai fi și altele. Asta îmi dă un

scop. Asta îmi dă putere și mă stârnește. N-am nevoie de dreptate. Am nevoie să-l opresc.

Și pe ea.

Și pe alții ca ea.

Femeile ca mine trebuie să le arate bărbaților că nu scapă cu fața curată dacă încearcă așa ceva.

– Care-i necazul? mă întreabă Boon când stăm pe un buștean pe Jericho Beach, mâncând sendvișuri la soare și privind un grup de înotători în costume de neopren care trag după ei geamanduri roz-aprins.

Înotătorii se ridică și coboară odată cu hula. E o zi senină, aproape fără nici o adiere de vânt. Nici cald, nici frig. Munții cu crestele acoperite de zăpadă de dincolo de apă par mai mari, mai aproape. Monstruoși, cu adevărat, din cauza unui truc al atmosferei care deviază lumina. Acel lanț muntos se întinde spre nord până la vechea mea casă, mica stațiune de schi de nivel mondial unde mama mea făcea curat prin camere și tatăl meu prelucra rahatul pe care patruzeci de mii de vizitatori îl lăsau în urmă în fiecare weekend. După putoarea uzinei de tratare a apelor reziduale ne dădeam seama dacă fusese sau nu un weekend bun pentru afaceri.

– Ce vrei să spui cu „Care-i necazul“?

Mușc din sendvișul cu avocado. Boon a acceptat să ne vedem pe plajă în timpul pauzei mele de prânz, înainte să mă duc la alt client. E îngrijorat după telefonul pe care i l-am dat.

– Kit, m-ai sunat și ai zis că trebuie să mă vezi. Îmi pare rău că n-am putut să vin imediat. Dar sunt aici acum. Ce naiba se întâmplă?

Mușc iar din sendviș și mestec alene. De pe buștean văd malul celălalt, unde se află Casa de Sticlă. Mi-o imaginez pe Beulah Brown în casa de alături, ațintindu-și binoclul spre mine și Boon, pe bușteanul nostru cu reflexe argintii.

– Mi-e milă de Beulah, spun. Și fiul ei e un ciudat. Una e că Beulah își spionează vecinii. Dar Horton îți dă fiori. N-am încredere în el.

– Acum schimbă vorba.

Mă uit la el. Îmi susține privirea. Nu zâmbesc. Asta este. O să trec acest hotar. Prietenia noastră nu va mai fi niciodată aceeași. Ceea ce e de râs dacă stau să mă gândesc: prietenia noastră n-a fost niciodată ce am crezut eu că este.

– Îți amintești cum ne-am cunoscut, Boon? În cafeneaua aceea?

Se încruntă. Pare neliniștit.

– Da, de ce?

– Erai tipul ăsta care s-a nimerit să întrebe dacă se poate așeza la masa mea. Am zis că sigur, și în acel moment m-am

întrebat dacă nu cumva te cunosc de undeva, pentru că păreai vag familiar. Și apoi ai zis: „Ești Katarina, așa-i?” Îți amintești asta?

– Kit, încotro se îndreap...

– Trebuie să fi arătat ca o căprioară în lumina farurilor. Pentru că în clipa aceea tocmai îmi dădusem seama unde te-am mai văzut. Când eram la școală. Și nu voiam să am nimic de-a face cu oamenii de la vechea mea școală sau din orașul meu natal. Și îmi trasam în minte toate căile de fugă posibile din mall. Atunci ai zis: „Ești din Whistler, nu? Erai cu doi ani în urma mea”. Și ai sorbit din ciocolata caldă, privindu-mă peste buza ceștii, și aveai moțul ăla mare de frișcă pe vârful nasului, ceea ce m-a făcut să zâmbesc fără voie. Îți amintești toate astea?

– Fir-ar să fie, Kit, dă-i drumul și gata. Unde vrei să ajungi?

– Ai zis că m-am schimbat. Că arăt uimitor. Îți plăcea părul meu vopsit blond. Ai fost destul de deștept ca să nu spui că-ți place noua mea siluetă suplă. Mi-ai spus că numele tău este Boon-mee, însă toți îți zic Boon. Pe când mergeam împreună spre autobuz am spus că, dat fiind că am locuit amândoi într-un oraș atât de mic, trebuie să știi ce-am pățit.

– De aceea am venit la masa ta, Kit. Te văzusem de câteva ori intrând în cafenea. Întotdeauna mi-a părut rău pentru tine din cauza celor întâmplate. Eram mulți în oraș cărora ne părea rău. Te-am crezut, să știi. Întotdeauna te-am crezut. Cred sută la sută povestea ta despre Jon Rittenberg și echipa de schi.

Las jos sendvișul și mă uit lung la el. Inima începe să-mi bubuie.

– Și ți-am spus în ziua aceea că și eu am fost hărțuit la școală, continuă el. Ți-am spus că știu tipi ca Jon Rittenberg. Se luau de mine după ore pentru că eram gay. Mă mirosiseră, chiar dacă era un lucru pe care nu-l făcusem public, ba nici măcar nu-l recunoscusem pe deplin în sinea mea. Într-un astfel de orășel, cu o singură școală, în care ai aceiași colegi de la grădiniță până într-a douăsprezecea, întotdeauna aceleași fețe în acea singură clasă, an după an, n-ai cum să scapi. N-ai unde să te ascunzi, n-ai unde să fugi. Ești marcat ca țintă a atacurilor la grădiniță și rămâi țintă în toți anii de școală. Agresat. Umilit. Disprețuit. Începi să porți acea etichetă. Începi să-i crezi. Și când te-am văzut în cafeneaua aceea, după atâta timp, am simțit nevoia să-ți spun că mă simt prost, că am crezut în tine. Cred... cred că voiam să-ți spun că îmi pare rău. Că îmi pare rău pentru ce-ai pățit.

– Dar îți pare? Ți pare rău cu adevărat, Boon?

El pare șocat.

Trag adânc aer în piept și îmi întorc fața spre soarele palid. Închid ochii, simțind razele blânde pe piele.

– Știi că ți-am spus mai deunăzi că am clienți noi?

– Da.

Mă întorc spre el.

– S-a întors în oraș. Fac curățenie în casa lui.

– Poftim?

– Noul meu client e Jon Rittenberg. Pentru el lucrez.

Îi cade fața.

– Și mai știi ceva? continui. Am iscodit un pic. Bine, am iscodit mult. Și am găsit o înregistrare. Din noaptea aceea.

– Despre ce vorbești?

Îi susțin privirea mult timp. Văd momentul în care începe să-și dea seama. Fața i se fleșcăiește și i se scurge tot sângele din ea. Încearcă să înghită în sec. Ochii îi lăcrimează.

– Vrei să zici... seara aceea de la cabana echipei de schi?

– Știi exact ce vreau să zic. Vocea mea e blândă, înceată. Cineva a filmat cu telefonul când mi s-a pus drogul în băutură și când am fost agresată. I-a filmat pe cei de față. Cu sunet, cu tot tacâmul. Toți copiii aceia care au spus că nu s-a întâmplat nimic – sunt cu toții acolo. În acea înregistrare. Daisy Rittenberg era și ea la petrecere. Ea a păstrat înregistrarea. A ținut-o în seif în toți acești ani, și acum am o copie pe telefonul meu.

Gura i se deschide. Nu iese nici un sunet.

– Nu știu ce sunt eu pentru tine, Boon...

– Ești prietena mea, Kit. Sunt prietenul tău. Cel mai bun prieten.

– Nu știu ce te-a mânat cu adevărat să vii la mine în cafenea în ziua aceea, sau de ce ai încercat cu atâta disperare să-mi fii prieten. Sau de ce te străduiești așa de tare să fii așa de drăguț. Așa de bun. Aș putea încerca să ghicesc. Rușine. Vinovăție. Poate te-ai temut că, dacă îmi luai apărarea și le spuneai polițiștilor la ce ai asistat aveai să fii hărțuit îngrozitor și n-aveai să supraviețuiești în anul care îți mai rămăsese la liceu. Poate te-ai temut că tipii ăia vor spune lumii și părinților tăi că ești gay. Așa că te-ai ascuns. Ți-ai ținut gura. Ți-ai ținut capul plecat. Ai ajutat la perpetuarea răului. Dar în tot acest timp ai știut. Ai fi putut să mă salvezi. Poate chiar să-mi salvezi copilul.

– Kit, te rog. Pot să-ți explic. Pot...

– Tot ce știu, Boon, e că ai o datorie la mine. Una mare de tot. Nu doar pentru că ai tăcut, ci pentru că m-ai înșelat în tot acest timp.

Scot telefonul din geantă și îl pun să privească înregistrarea.

MAL

2 noiembrie 2019. Sâmbătă.

Mal întinde mâna spre cana de cafea și mai ia o înghițitură. E ora 05.55 și echipa s-a adunat în sala de ședințe. Ea n-a dormit noaptea trecută și funcționează doar cu adrenalina impulsionată de cafeină.

– Acum, că i-am găsit pe soții North și i-am identificat pe soții Rittenberg, lucrăm la ipoteza că victima atacului este Kit Darling, zice punând cana pe masă. Am trimis la un laborator privat niște obiecte personale din apartamentul ei, împreună cu mostre de sânge de la locul faptei, ca să putem grăbi compararea ADN-urilor. Ar trebui să avem rezultatele preliminare până diseară.

Benoît ia cuvântul:

– Până acum Vanessa și Haruto North nu par să fie implicați direct în vreun fel, de vreme ce nu sunt în țară, însă este casa lor, iar Kit Darling este menajera lor. Ceea ce avem este o legătură directă între soții Rittenberg, locul faptei din Casa de Sticlă și Kit Darling. Ceea ce ne trebuie este mobilul. Ocazia. Mijloacele. Ne trebuie acel covor. Ne trebuie acel Subaru Crosstrek. Ne trebuie ADN de la ambii Jon și Daisy Rittenberg ca să-i putem plasa cu certitudine în interiorul casei. Și trebuie să cercetăm Cabana Trandafirilor, precum și să punem sechestru pe acel Audi și să-l examinăm. Scopul nostru este să găsim dovezi suplimentare care să ne ajute să obținem mandatele.

– Cum e cu acea misterioasă gravidă despre care Beulah Brown a crezut că este Vanessa North? Femeia care merge la Pi Bistro cu Daisy Rittenberg și Binty o știe drept Vanessa North? întrebă Jack. Femeia despre care zice Daisy Rittenberg că i-a invitat la cină în Casa de Sticlă?

– O să-i arătăm azi lui Ty Binty fotografia Vanessei North, spune Mal. Și să vedem ce zice. De asemenea, o să ducem fotografla ei la sala de yoga și o să-i chemăm la secție pe Daisy și Jon Rittenberg ca să le punem mai multe întrebări.

– Audiul lui e plin de noroi, zice Arnav. Noroiul ar putea să provină de la locul în care s-au debarasat de victimă. A plouat cu găleata în noaptea aceea.

– Corect, spune Mal. O să căutăm mai departe pe înregistrările camerelor de supraveghere ca să vedem dacă-l găsim de-a lungul cheiului. Mai trebuie să obținem mandate pentru telefonul și extrasele de cont ale lui Kit Darling. Tranzacțiile financiare recente, pe cine a sunat sau cui i-a

trimis mesaje, cine a contactat-o – toate astea ne vor da o imagine mai clară despre mișcările ei până la evenimentul violent. De asemenea, trebuie să vedem ce apare în rețelele sociale.

Numără pe degete sarcinile și întrebările.

– Soții Rittenberg au profiluri în rețelele de socializare? Știm că Kit are un cont de Instagram cu pseudonimul @vulpeasicioara. Ce-a postat acolo? Are alte conturi? Trebuie să mergem înapoi în viața ei până la zilele din stațiunea de schi. Prietenul ei, Boon-mee Saelim, a pomenit un eveniment traumatic care a făcut-o să se retragă de la școală și să plece din oraș. Ce s-a întâmplat? Trebuie să-i găsim jurnalul. Trebuie să verificăm și trecutul soților Rittenberg. Jon Rittenberg a fost în echipa națională de schi. Echipa de schi are o cabană în orașul în care a crescut Kit Darling și se antrena acolo. Există posibilitatea ca drumurile să li se fi încrucișat.

În timp ce Mal repartizează sarcini se aude un ciocănit puternic în ușă. Toți ridică privirea spre agentul în uniformă care intră. Are ochii strălucitori.

– I-am prins! Am găsit cele două vehicule pe înregistrările camerelor. Subaru și Audi.

Valuri de tensiune se stârnesc în încăpere.

– Poți să le pui pe monitor? Îi cere Benoît.

Peste câteva minute sunt strânși în jurul mesei, studiind în tăcere imaginile cu granulație mare.

– Vedeți aici, spune agentul arătând cu degetul. Un Subaru Crosstrek și o berlină Audi S6 sunt filmate ieșind de pe Marine Drive. Și pe camera asta, îndreptându-se spre zona industrială din nordul Vancouverului. Aici le prindem iar lângă șantierul ADMAC. Zona e îngrădită, se realizează un proiect imobiliar în locul silozurilor abandonate și al vechiului șantier naval. I-am contactat pe cei de la ADMAC, și au camere de supraveghere. Ne-au permis accesul.

Apasă pe o tastă.

Privesc toți cum Audiul S6 și micul Subaru Crosstrek trec prin fața silozurilor.

– Altă cameră a ADMAC le prinde din nou aici. Arată cu degetul. Traversează șinele de cale ferată, îndreptându-se spre apă.

Privesc cum cele două vehicule, unul după altul, trec peste șine și se îndepărtează de camera de supraveghere. Vehiculele se zdruncină pe ceea ce pare să fie un drum plin de gropi și noroi, paralel cu țărmul. Dispar din zona de acoperire a camerei. E ceață. Umezeală. Întuneric.

– Din păcate, camera orientată spre chei e defectă. Însă după șaptesprezece minute iată Audiul, se întoarce.

Traversează prin fața silozurilor, apoi iese din șantierul ADMAC aici și se îndreaptă înapoi spre Marine. Îl prindem din nou pe podul Lions Gate.

– Posibil ducându-se acasă în Point Grey, sugerează Benoît.

– Cum e cu Subaru? Există vreo imagine cu el ieșind de acolo? Întreabă Lula.

– Nu. N-a mai apărut. Am trimis agenți la fața locului. Tocmai am primit un telefon de la ei. Sunt trei serii foarte proaspete de urme de cauciucuri. Urmele care se potrivesc cu cauciucurile standard pentru Subaru merg drept spre chei. Sunt semne că vehiculul a trecut peste el până în apă. Două serii de urme de picioare în acea zonă. De asemenea, urme de târâre prin noroi. Ca și cum ceva greu a fost tras la marginea cheiului.

– Cred că am găsit locul în care a fost aruncată victima, zice Mal încet.

Starea de spirit din încăpere se schimbă.

Benoît spune:

– Audiul este același model S6 ca berlina parcată în fața Cabanei Trandafirilor.

Mal apasă pe butonul pixului, sus, jos, sus, jos.

– Avem nevoie de mostre din noroiul de pe cauciucurile lui Rittenberg. Poți mări imaginea plăcilor de înmatriculare de pe Subaru și Audi când intră pe șantierul ADMAC?

– Am reușit să mărim plăcile de pe Subaru. E înregistrat pe numele Katarina Darling. Dar cele de pe Audi sunt acoperite de noroi.

– Ai spus că sunt trei serii de urme de cauciucuri, spune Mal.

El zâmbește și aduce pe ecran alte imagini.

– Asta a filmat camera de sus, de pe pod, așa-zisa cameră de supraveghere a sinucigașilor. Prinde o parte din zona de dedesubt. Uitați-vă la asta – se întâmplă cu unsprezece minute înainte să vedem cum cele două vehicule ajung la șantierul ADMAC.

Apasă pe PLAY.

Privesc în tăcere cum o berlină mare, luxoasă, merge de-a lungul apei, apropiindu-se de pod, apoi dispare sub el.

Un zâmbet viclean arcuiește gura agentului.

– Ăsta, prieteni, e alt vehicul. Al treilea. Un Mercedes-Maybach. Și în vreme ce Subaru dispărea peste marginea cheiului, acel Mercedes Maybach era încă parcat în întunericul de sub pod. Nu există altă cale de ieșire decât cea pe care a venit. Apasă pe PLAY. Iată-l din nou. Plecând.

Se uită cum Mercedesul-Maybach iese de sub pod. Se deplasează prin ceață și ploaie în sens invers, pe drumul

paralel cu țărmul. Dispare din zona de acoperire a camerei de supraveghere înainte să ajungă la chei.

– După ce am găsit Mercedesul, am căutat mai în urmă în filmarea camerei ADMAC. Mercedesul intră pe șantierul ADMAC cu unsprezece minute înainte de Audi și Subaru. Arătând spre ecran, agentul continuă: Vedeți acolo – par să fie doi oameni în Mercedes. Unul la volan, altul pe locul din dreapta. Șoferul pare să fie femeie, datorită părului lung. Apoi Mercedesul iese de pe șantierul ADMAC la șapte minute după ce Audiul pleacă de acolo. Tot doi oameni înăuntru.

– Ai găsit numărul de înmatriculare al Maybach-ului? întreabă Benoît. Pentru că, orice s-o fi petrecut în afara obiectivului camerei de la vechiul șantier naval, ocupanții lui trebuie să fi fost martori.

Agentul afișează o imagine mărită cu plăcuța de înmatriculare a limuzinei. Se uită pe rând în ochii fiecăruia și rânjește.

– N-o să ghiciți niciodată pe numele cui e înregistrată.

– Ei, haide, ciripește, îl îndeamnă Lula cu voce zefie-mitoare.

– Tamara Adler. De la Kane, Adler, Singh și Salinger. Cea mai importantă firmă de avocatură din oraș, care se ocupă de cazul ăla mare în care este implicat un membru al Adunării Legislative din Vancouver-Point Grey, onorabilul Frank Horvath.

– *Tamara Adler* e martorul nostru? întreabă Gavin.

– Oricine or fi cei doi din mașina doamnei Adler, ei sunt posibili noștri martori, murmură Mal. Și oricine or fi ei, dacă au văzut ceea ce s-a petrecut, n-au spus nimic și n-au venit la poliție. Vreau să vorbesc cu Tamara Adler, spune ridicându-se în picioare. Lula, anunță-i pe cei de la RCMP¹. Cere-le să izoleze întregul șantier ADMAC. Jack, ia legătura cu ADMAC – toată activitatea de pe șantierul lor trebuie să înceteze imediat. Gavin, începe demersurile pentru mandatele de percheziție vizând mașina lui Rittenberg și Cabana Trandafirilor. Vreau să fle adus la secție Jon Rittenberg. Vreau de la el o mostră de ADN, colectarea materiei de sub unghii, fotografi ale rănilor lui, tot tacâmul. Vreau mostră de ADN și de la Daisy Rittenberg. Și ne trebuie imediat o echipă de scafandri și o ambarcațiune la șantierul naval.

DAISY

29 octombrie 2019. Marți. Cu două zile înainte de crimă

Daisy își ajută soțul să se întindă în pat după ce l-a luat de la Urgențe. Emoțiile ei sunt o mlaștină de ușurare și neliniște care clocotește. A fost atât de îngrijorată când s-a făcut ora unu noaptea și Jon încă nu ajunsese acasă, încât i-a telefonat unuia dintre colegii cu care se presupunea că ieșise în oraș ca să-i distreze pe clienții chinezi. Însă colegul a spus că au plecat toți în jurul orei 22.00 de la clubul în care au luat cina. Crezuse că Jon s-a dus direct acasă.

Daisy era pe cale să telefoneze la poliție când i-a sunat telefonul. Era Jon. Se afla la Spitalul General Vancouver. Și-a pierdut cunoștința în timp ce venea cu mașina acasă, după cină. Cineva l-a găsit leșinat pe trotuar și a chemat o ambulanță. Jon a spus că medicul de la Urgențe crede că a suferit un mic atac cerebral. Acum e bine, dar trebuie să se întoarcă la control și să se programeze la un specialist.

– Îți mulțumesc lui Dumnezeu pentru bunul samaritean care te-a găsit, șoptește Daisy strângându-i mâna. Ar fi putut să se termine cu totul altfel.

El închide ochii și încuviințează din cap. Ea îl mângâie pe păr. Jon arată groaznic. Palid ca o stafie. Ochii îi sunt două găuri întunecate. Miroase a vomă.

– O să te ajut să te cureți dimineață, șoptește ea și îl sărută pe obraz. Sunt așa de recunoscătoare că te am acasă!

El încuviințează din nou, cu ochii închiși, și o strânge de mână.

Daisy face lumina cât se poate de slabă, dar n-o stinge de tot. Apoi se duce la parter să-și facă un ceai.

În timp ce pune ceainicul la fier, rostește în gând o mulțumire către oricine o fi cel care stă la cârma Universului. Când e o situație pe muchie de cuțit, cum a fost pățania din noaptea asta, Daisy își dă seama că nu vrea să fle mamă singură. Niciodată. Vrea ca soțul să-i fie alături când se naște fiul lor. *Are nevoie* de Jon. Are nevoie ca el să fie un bărbat bun și fidel, la bine și la rău, până când moartea o să-i despartă. Ochii i se umplu de lacrimi. Întotdeauna a avut nevoie de asta. Din ziua în care l-a cunoscut, la școală. De aceea a fost atât de rănită când el a făcut greșeli. De aceea a încercat să facă curățenie în urma lui. Daisy *are nevoie* să creadă că s-a măritat cu bărbatul potrivit. Are nevoie să creadă că el e bun. Și că va fi un tată minunat. Și că o iubește. Deoarece, care este alternativa?

Daisy refuză să accepte alternativa.

Psihologii ar putea s-o numească disociere cognitivă. Ar putea să-i atragă atenția că oamenii sunt perfect capabili să creadă în același timp două idei opuse sau să aibă comportamente care le contrazic credințele fundamentale. Ar putea să-i spună că oamenii se pricep de minune să inventeze gânduri și povești care să le sprijine disonanța lăuntrică. Daisy știe că asta e adevărat. E în stare să îngroape lucrurile întunecate adânc în subconștient și să refuze să le vadă. E o unealtă de supraviețuire. Și ea vrea să supraviețuiască.

Își șterge lacrimile. Speră că fiul său va fi un om bun. E așa de mare presiunea pe băieți să fie „curajoși“, să fle „bărbați“, să „se poarte bărbătește“. Jon a avut parte de acea presiune, dar nu și de un mentor care să-l ajute să se orienteze în această lume. Tatăl lui l-a părăsit. A fost crescut de o mamă singură. A fost un băiat pierdut care căuta mereu să dovedească de ce era capabil. Poate că întotdeauna a fost vorba de a câștiga atenția tatălui absent. Poate că micul Jon se străduia tot timpul să-și facă tatăl absent să fie mândru de el, să-l convingă să vină acasă. Poate că Jon dădea vina pentru plecarea tatălui pe copilul care era el. Și apoi adolescentul Jon s-a pierdut.

Își mai șterge niște lacrimi. Mâinile îi tremură. Refuză să se gândească la duhoarea de alcool de pe soțul său. La mirosul de vomă neexplicat. La faptul că nu l-a văzut cu ochii ei pe medicul de la Urgențe. Își spune că un mic atac cerebral – sau oricum zice Jon că l-a numit medicul – este în realitate o binecuvântare, pentru că nu se îndoiește de frica pe care a văzut-o în ochii lui. Jon e speriat de ceea ce s-a întâmplat.

Poate că acum ar putea să fie mai recunoscători. Să se protejeze mai bine unul pe celălalt, să-și protejeze micul nucleu familial.

MAL

2 noiembrie 2019. Sâmbătă.

Tamara Adler o conduce pe Mal în biroul ei somptuos. Femeia este parteneră la selecta firmă de avocatură Kane, Adler, Singh și Salinger.

– Vă rog să luați loc.

Priveliștea de la fereastră îți taie probabil răsuflarea, își zice Mal, dar în acest moment este mohorâtă și sufocată de nori joși. Ploaia șiroiește pe geamuri. Detectiva se așază pe o canapea de lângă fereastră. Benoît e la șantierul de construcții ADMAC, așteptând echipa de scafandri a poliției și pe criminaliști.

– Cu ce vă pot fi de folos?

Tamara Adler este calmă și îmbrăcată impecabil într-un costum crem. Părul roșu, perfect coafat, se leagănă frumos pe lângă față. Are unghiile îngrijite. „Putred de bogată” este expresia care îi vine în minte lui Mal. Și „stăpână pe sine”. Tamara Adler cu siguranță nu e genul de femeie care, din mașina ei parcată sub un pod de pe un șantier de construcții, în toiul nopții, să fi fost martoră la o faptă îngrozitoare. Însă Mal știe că oamenii sunt rareori ceea ce par.

Intră în subiect fără menajamente. Deschide un dosar și ia câteva imagini scoase la imprimantă. Le răsfiră pe măsuta de cafea în fața avocatei.

– Aceste imagini au fost înregistrate de camerele de supraveghere din șantierul de construcții ADMAC, lângă vechile silozuri și șantierul naval din nordul Vancouverului. După cum puteți observa, au fost surprinse la orele foarte mici ale zilei de vineri, 1 noiembrie. Mercedesul-Maybach din aceste imagini este înregistrat pe numele dumneavoastră, doamnă Adler. Mal se uită în ochii avocatei. Îmi puteți spune cine vă conducea mașina în aceste fotografi? Dacă vă uitați de aproape la această imagine mărită de aici... Arată cu degetul. Se pare că la volan sunteți dumneavoastră.

Tamara Adler se uită la fotografii. Nu-i tresare nici un mușchi din corp, dar Mal îi simte încordarea. Rotițele din capul acestei femei se învârt, căutând o explicație, o scăpare. Mal observă momentul exact în care avocata hotărăște să înfrunte direct situația. Tamara Adler ridică privirea. Ochii ei sunt ațintiți în cei ai detectivei.

– Putem ține asta departe de presă?

– Nu pot să promit nimic. Dar cu cât vom avea mai multă cooperare de la bun început, cu atât mai ușor v-ar fi să rămâneți sub radarul presei.

Tamara Adler trage adânc aer în piept și revine la fotografii. Le studiază, ca și cum ar calcula șansele ca polițiștii să-și dea seama singuri cine este persoana de pe scaunul din dreapta.

– Cine este el, doamnă Adler? După toate aparențele, e un bărbat. În cele din urmă îl vom identifica fără ajutorul dumneavoastră. Mai ales dacă postăm aceste imagini și cerem informații prin intermediul rețelelor sociale. Primim o mulțime de indicii când ne adresăm în acest fel populației.

Tamara Adler își umezește buzele, ia carafa cu apă de pe masă și își toarnă într-un pahar. Întinde carafa spre Mal.

– Nu, mulțumesc, răspunde aceasta.

Avocata soarbe delicat. Pe frunte i-a apărut o peliculă de transpirație. Este vizibil tulburată.

– Am fost cu Frank Horvath, spune în cele din urmă. Și nu pot sublinia destul de mult cât de vătămător ar fi pentru reputația lui – a noastră – dacă asta iese la iveală. Va sabota un proces care...

– La ce anume ați fost martori în acea dimineață dumneavoastră și onorabilul domn Horvath pe șantierul ADMAC, doamnă Adler? Judecând după amplasamentul vehiculului dumneavoastră, ați văzut ceva.

Avocata privește pe fereastră.

– Mai era cineva acolo? Alte vehicule?

Tamara Adler n-o privește pe Mal în ochi. Se uită în continuare pe fereastră.

– O tânără a dispărut. Avem motive să credem că dumneavoastră și pasagerul din mașina dumneavoastră ne puteți ajuta să înțelegem ce i s-a întâmplat. Mal bate ferm cu degetul într-o imagine înregistrată de camera de supraveghere a sinucigașilor, iar avocata se răsuțește ca să se uite. Vedeți cum vehiculul dumneavoastră ajunge aici, apoi iese cu botul spre est? La un moment dat a fost îndreptat direct spre vechiul chei.

Tamara Adler trage aer în piept.

– Nu știți că am văzut ceva.

– Cum ziceam... Tonul lui Mal e rece, la obiect. Coope-rarea o să facă lucrurile mult mai puțin dificile pentru dumneavoastră și parlamentarul Frank Horvath. Și pentru ambele familii.

Avocata se ridică și merge la ferestrele care ocupă tot peretele. Cu mâinile încrucișate pe abdomen, privește afară, la norii joși.

– Am văzut două mașini, murmură, cu spatele spre Mal. O berlină mai mare și o mașină mică, cu cinci portiere. Berlina avea o culoare închisă. Cealaltă, o culoare deschisă. Cred că era un Subaru Crosstrek. I-am dat unul fiului nostru de ziua lui, așa că mi-e foarte cunoscut modelul. Tace un pic, apoi se întoarce spre detectivă. Au coborât din ele doi oameni în haine de ploaie și au scos un covor făcut sul sau ceva asemănător de pe bancheta din spate a berlinei. L-au târât până la mal și l-au rostogolit în apă. Apoi am văzut cum au făcut Subarul să cadă peste marginea cheiului. Părea că i-au înțepenit pedala de accelerație. Frank și cu mine... aveam o aventură. Acum s-a terminat. Amândoi ne-am temut că, dacă ne ducem la poliție, legătura noastră va fi dată de gol. Consecințele ar fi catastrofale pentru noi și partenerii noștri de viață, pentru copiii noștri, clienții mei și electoratul lui.

– Ce ați crezut că aveau în covorul făcut sul?

– Nu știu ce era în covor.

- Nu v-ați gândit că doi oameni care scufundă un Subaru Crosstrek în Burrard Inlet în puterea nopții s-ar putea să comită un delict grav, încercând să acopere ceva, să ascundă dovezi?

Maxilarul femeii se încordează. Mâinile îi apasă și mai tare pântecul. Ochii i se umezesc.

- Ar fi putut să fie orice. Debarasare ilegală. Orice.

- Așa. Și ce-ați făcut după aceea dumneavoastră și onorabilul domn Horvath?

- Am plecat. L-am lăsat pe Frank la mașina lui, parcată în oraș. Ne-am dus la casele noastre. Se așază în fața lui Mal, se apleacă în față. Privirea îi este intensă. Eu... noi... o să venim să dăm declarații oficiale. Însă asta-i tot ce am văzut, tot ce știm.

- Ați putea să-i identificați pe cei doi șoferi?

- Nu. Erau departe. Era întuneric, ploaie, ceață deasă, și erau acoperiți din cap până-n picioare în impermeabile negre. Unul părea că are pe cap o glugă și...

- Unul?

- Am... presupus că e bărbat. Era cel mai înalt. Celălalt era mai rotund, mai scund.

- Cel mai scund ar fi putut să fie femeie?

- Se poate.

- Ar fi putut să fie însărcinată?

- Poftim?

- Persoana mai scundă ar fi putut să fie însărcinată?

- Păi... nu m-am gândit. Dar... presupun că e posibil.

- Puteți să veniți azi la secție să dați o declarație oficială?

- Da. O să-l aduc și pe Frank. Ar fi mai bine să nu mergeți la biroul lui.

Mal strânge în tăcere fotografiile și le pune în dosar.

- Copiii lui Frank sunt mai mici decât ai mei, spune Tamara Adler. Le-ar fi foarte greu dacă familia lui s-ar dezmina. Și, ca membru al Adunării Legislative – ce face el pentru cei fără adăpost, criza opiaceelor, locuințele sociale –, dacă asta iese la iveală, toate acele lucruri bune vor fi degeaba. Adversarii îl vor răstigni. Nu ne-am gândit niciodată că ne va surprinde cineva sau că s-ar putea întâmpla așa ceva. Eram prudenți. De aceea mergeam în astfel de locuri.

Mal ridică privirea și întâlnește ochii avocatei.

- Și victima noastră dispărută are oameni care țin la ea, doamnă Adler. Nu și-a închipuit nicicând că ar putea să fie atacată și înfășurată într-un covor și aruncată în mare. Dacă

asta este ceea ce s-a întâmplat. Ridicându-se, adaugă: Pentru binele dumneavoastră și al lui Frank Horvath, sper că hotărârea de a nu suna la 911 nu a avut ca urmare o întârziere care a costat-o viața.

JON

31 octombrie 2019. Joi. Ziua crimei

Jon se strâmbă când lumina dimineții pătrunde prin storuri și îndreaptă un deget acuzator spre fața lui. Mijește ochii, luându-și răgazul să se adapteze. Când se trezește mai bine, frica și neliniștea i se târăsc înapoi în conștiință. E în patul său. E în siguranță. Dar coșmarul cu Mia Reiter încă i se mai învoldurează prin trup.

Se ridică în șezut și își trece cu grijă picioarele peste marginea patului. Marți și miercuri nu s-a dus la serviciu. În cea mai mare parte a timpului a dormit, dar tot simte că plutește. Încă nu-și poate aminti exact ce s-a întâmplat. Crede că Mia l-a drogat. Nu știe de ce. Încă. Nu-și amintește deloc cine mai era în încăpere. Poate că ăsta-i cel mai îngrozitor lucru dintre toate. Și faptul că a fost legat. Cel mai probabil agresat sexual, dată fiind durerea din zona anusului.

O aude pe Daisy la parter, în bucătărie. A pus muzică. Simte miros de bacon, de cafea. Stomacul i se chircește. Cum poate să pună muzică într-un astfel de moment? Însă ea nu știe ce s-a întâmplat. Spaima că o să afle curând e cumplită. E ca o bombă cu ceas în creierul lui. Un ticăit continuu, în așteptarea exploziei. O să fle șantajat? E o tentativă de extorcare? Ce-a vrut de la el Mia Reiter? De ce are o urmă de ac la încheietura brațului?

Muzica de jos se aude mai tare când Daisy dă drumul hotei. Prinde frânturi de versuri despre o iubire trădată și o inimă frântă. Starea de spirit i se prăbușește.

Ia în mână telefonul. Nici un mesaj. Nici un apel ratat. Jon șovăie, apoi se ridică și închide ușa dormitorului. Tastează numărul Miei.

Aude imediat un mesaj înregistrat.

„Numărul la care ați sunat nu mai este în funcțiune.”

Pulsul i-o ia la galop.

Încearcă din nou.

„Numărul la care ați sunat nu mai este în funcțiune.”

Stă un moment în soarele slab al dimineții de toamnă care se revarsă pe fereastră, paralizat de ideea că se află departe de sfârșitul crizei. A fost terorizat, destabilizat. A fost silit să aștepte cu groază căderea unei bombe, și nu știe când va veni peste el despicând aerul. Sau cum va arăta.

Și-a luat concediu medical ieri și alaltăieri. A fost bolnav. S-a simțit ca dracu'. Încă se simte. A mințit-o pe Daisy că doctorul l-a chemat la control, așa că ieri a trebuit să meargă la o consultație falsă. Daisy a insistat să-l însoțească, ceea ce a complicat lucrurile. Ea a rămas în mașină în timp ce Jon a intrat pe ușa spitalului. Odată ajuns în complexul uriaș, s-a dus în capelă. A stat acolo în liniște în fața lumânărilor, așteptând să se termine așa-zisa consultație. Când s-a întors la mașină, i-a zis lui Daisy că doctorul a pus leșinul pe seama stresului. Se întâmplă uneori. Dar, ca să fle sigur, l-a trimis la un specialist. Specialistul avea să sune să facă o programare. Între timp, Jon trebuia s-o lase mai moale. Să se odihnească. Să mănânce bine. Să se hidrateze. Să facă exerciții fizice. Să se ferească de stres. I-a spus lui Daisy că neglijase toate lucrurile astea. Ea l-a ținut de mână și i-a zis că o să facă tot ce trebuie ca să-l ajute. I-a amintit că sunt o echipă. Jon a simțit iubirea pe care i-o purtase cândva soției lui. În clipa aceea a crezut că încă ar mai putea să iasă totul bine. Dar acum, în lumina mohorâtă a zorilor, simte presiunea necunoscutului atârându-i deasupra capului și regretă că s-ar putea să fi stricat deja totul.

Se uită la ceas. Azi are o ședință importantă la serviciu. Face duș, se îmbracă și coboară la parter.

O vede pe Daisy din spate, observă cum i s-au îngreunat soldurile. Are în mână un cuțit mare care scânteiază în lumina soarelui în timp ce taie un grepfrut. Cele două jumătăți se despică, dând la iveală pulpa rubinie, lucioasă. Jon se uită la tăiș. Atâta ascuțime. Atâta albeață, atâta strălucire. Pulpa roșie. Îl doare capul.

Ea se întoarce. Zâmbește.

Îi vede dinții. Îmbujorarea din obraji. Pântecul. Poartă un sort de Halloween, ciudat, cu un dovleac pe el.

Îi e greață. E efectul prelungit al drogurilor, își zice. Combinat cu teama. Și cortizolul care i se propagă prin trup ca otrava. Ochii i se fixează pe pântecul ei. Trebuie să nască în curând. Progenitura lor crește, se răsuțește, dă din picioare, își sugă degetul mare înăuntrul ei. Un băiat. Dă din picioare, dă din picioare. Un mic schior alpin, poate. Jon simte un junghi de tristețe gândindu-se la tatăl său – acel exemplu de tot rahatul de îndrumare și dragoste paternă. Face un târg cu diavolul. Sau cu Dumnezeu. Nu-i sigur cu care dintre ei. Dar jură că, dacă va fi cruțat de urmările cumplit de nechibzuitei sale greșeli cu Mia, o să fle cel mai bun tătic din lume. Pentru restul vieții fiului său. O să-l sprijine. O să fle prezent. Și o să iubească acest băiat.

Zâmbetul lui Daisy se topește într-o expresie de îngrijorare.

- Ai dormit bine? Ești sigur că ești în stare să te duci la lucru azi?

- Da. Am ședința aia importantă.

Își toarnă cafea.

- Am sunat un dietetician, zice Daisy. Și un antrenor personal pentru o evaluare. Le-am comunicat istoricul tău și...

- Daisy, nu acum.

Ea se înfrânează. Pare prea roșie la față.

- La ce oră vii acasă?

- Ca de obicei, la cină.

- O, ai uitat?

- Ce să uit?

- Cina de Halloween – chestia de la Vanessa și Haruto în seara asta.

- Ce? Dumnezeu, nu în seara asta. Nu...

- Te rog, Jon. Pentru mine. Ne-ar prii amândurora să facem ceva diferit.

El o privește în tăcere. Se simte prost. Pentru tot. Se teme că o s-o piardă.

- Sigur. Timpul meu îți aparține în întregime.

- Mulțumesc. Au spus că ar trebui să ajungem în jurul orei 18.00 pentru cocktailuri. M-am gândit să luăm în drum niște flori și o tartă pentru desert. Bine?

- Sigur. Da.

Când Jon ajunge cu Audiul S6 în garajul subteran de la serviciu, capul îi este un pic mai limpede. Îl sună din mașină pe Jake Preston. Paranoia îl îndeamnă să creadă că episodul cu Mia a fost aranjat de Labden, sau de Henry, sau poate chiar de Ahmed Waheed. Fragmente din vocea senzuală a Miei îi umblă prin creier.

„Și cine-i acest rival, JonJon BergBomber?... Cum o să găsești ceva compromițător?”

Jake răspunde la al doilea apel.

- Jake Preston.

- Sunt Jon Rittenberg. Ai deja ceva?

- S-ar putea să am nevoie de mai mult timp. Tipul tău e curat ca lacrima, la naiba, Jon. Așa de curat, că trebuie să ascundă ceva. Dar n-am găsit nimic în cazier. Nu merge la petreceri. Aleargă kilometri întregi în flecare zi. Ridică greutate. Face yoga...

- Yoga? Fir-ar să fie!

- Da. Yoga. E pasionat de rahatul ăla cu sănătatea holistică. Ia de la piață zarzavaturi proaspete. Îi place să cumpere de la producătorii locali, își petrece weekendurile vizitând galerii. Pasionat de sporturi. Face snowboarding iarna. Surfing cu parapanta vara. Are aceeași iubită de ani

buni. S-a mutat la Vancouver cu el. Lucrează în domeniul financiar.

– Financiar? Inima i se oprește în loc. Ce fel de domeniu financiar? Bănci?

– Da, ai nimerit-o. E la o firmă cu sediul în Marea Britanie. Lucrează de la distanță, dar și călătorește mult pentru afaceri.

Mâna lui Jon se încordează pe mobil. Scotocește cu privirea umbrele din garaj.

– Cum o cheamă?

– Ascultă, amice, credeam că nu vrei să facem asta la telefon. Credeam că preferi față în față.

– Dă-mi doar afurisitul de nume.

– Mila Gill.

– *Mia?*

– Nu, Mila. M-I-L-A.

– De unde e? Ce naționalitate?

– Britanică.

– Ai zis că o să găsești ceva compromițător, Jake. Îmi trebuie ceva, la dracu'! Ce mi-ai spus – aș fi putut să găsesc toate astea singur. E inutil. Îmi trebuie ceva ce să pot folosi. Acum. „Înainte să-mi pice în cap ceva“, își spune. Ai promis că găsești.

– Am zis că găsesc dacă există ceva de găsit. Să fabric eu ceva compromițător, Jon, e cu totul altă mâncare de pește. Ți-am spus de la bun început că trebuie să știi unde tragem linia. În plus, plantarea unui detaliu compromițător are cu totul alt preț.

Jon își trece mâna prin păr. *Mia. Mila. Bancher. Finanțe. Străină. Călătorește mult...* Are o senzație oribilă.

– Plantează detaliul compromițător, spune. Nu-mi pasă cât costă. Doar fă-o.

Închide telefonul, iese din mașină și ia liftul. Cu flecare etaj trepidația care îi apasă capul e tot mai puternică.

Anna de la recepție e îmbrăcată ca Morticia Addams, și Jon își aduce aminte că azi e Halloweenul.

– Bună dimineața, Anna.

Ea îl scrutează de sub peruca neagră. Fața ei este pudrată cu alb și buzele conturate cu negru nu zâmbesc. Plutește în aer ceva ciudat. Jon îl observă pe Ahmed în biroul de sticlă. Rivalul îi întâlnește privirea. Nici Ahmed nu zâmbește. Buzele îi sunt strânse într-o linie sumbră. Ahmed îl privește lung cu ochi întunecați, indescifrabili, din spatele lentilelor rotunde, și un clopot de avertizare își începe dangătul în capul lui Jon. Își spune că sunt doar enervați că el a uitat să se costumeze. Se gândesc că nu-i băiat de comitet, că le strică distracția.

– Jon, zice Anna. Își drege glasul înainte să continue; el observă sânge fals picurându-i pe la colțurile gurii. Darrian vrea să mergi în biroul lui.

Șeful cel mare.

Jon încremenește.

– De ce? Care-i problema?

Anna nu-l privește în ochi.

– N-a spus decât să te duci acolo de îndată ce ajungi.

– Bine.

Jon o ia spre biroul său.

Anna se ridică brusc de pe scaun și merge repede după el.

– Jon! Darrian a zis să te duci direct...

– Doar îmi las întâi afurisita de servietă, bine?

Ea înghite în sec. Arată sinistru cu gura însângerată.

– Îmi pare rău, Jon. Atâta doar că a insistat să te duci direct în biroul lui.

Jon îi susține privirea. La marginea câmpului vizual îi zărește pe colegii care îl urmăresc din birourile lor de sticlă. Toți, nemișcați. Tăcuți. Și știe. Știe, pur și simplu.

Bomba a căzut deja.

MAL

2 noiembrie 2019. Sâmbătă.

– Primul curs la care a participat Vanessa North a fost miercuri, 7 august, îi spune instructora de yoga lui Mal în timp ce se uită în baza de date de pe computer.

– Venea des?

S-a dus la sala de yoga imediat după întâlnirea cu Tamara Adler. Pe drum l-a sunat pe Benoît și i-a povestit ce-a aflat de la avocată. Benoît i-a spus că scafandrii își începeau cercetarea sub apă.

– Da. Se pare că Vanessa a venit regulat după acea primă sedință atât la cursurile de luni, cât și la cele de miercuri. Instructora ridică privirea. E o femeie cu expresie sinceră, trecută un pic de cincizeci de ani, fără machiaj și cu un păr cărunt lung, ondulat. Despre ce este vorba? Întreb doar pentru că Vanessa n-a venit la ultimele ore și mă întrebam cum îi merge cu sarcina.

Mal ocolește întrebarea.

– Aveți în sistem detaliile de pe cardul de credit al Vanesei North?

Femeia caută, se încruntă, apoi zice:

– Ah, se pare că a plătit întotdeauna în numerar.

– Și datele de contact? A completat vreun formular de fitness sau sănătate?

Femeia apasă câteva taste.

- Da, a completat formularele necesare. Și avem o adresă în dosar. Dar nu pot să vă spun nimic. Îmi pare foarte rău. Nu fără un mandat.

- Pot să revin cu un mandat, doamnă, însă timpul este extrem de prețios. Viața unei femei ar putea să fie în pericol. Ce-ar fi să confirmați sau să negați că adresa pe care o aveți în dosar este Sea Lane, numărul 5244, West Vancouver?

Acum instructora pare neliniștită.

- Da. Pot să confirm asta. Și... presupun că nu-i nimic rău dacă vă dau numărul ei de telefon.

Citește cu glas tare numărul, iar Mal îl introduce în telefonul său.

- Încă o întrebare, spune, afișând pe ecranul telefonului fotografia Vanesei North trimisă de autoritățile din Singapore. Este aceasta femeia care venea la cursurile de yoga?

- Nu. Vanessa are părul mai lung. Mai multe șuvițe ruginii. Ochi căprui, mari. Nasul și pomeții sunt altfel. Și e un pic mai tânără. Instructora de yoga se încruntă. Cine este?

- Aceasta este Vanessa North.

- Atunci... cine-i femeia care vine la yoga?

- E o întrebare bună. Mulțumesc pentru timpul acordat. Mal își pune pe birou cartea de vizită. Dacă vă mai vine în minte ceva, sau dacă clienta apare din nou, vă rog să mă sunați direct.

Pe când se întoarce la mașina fără însemne, sună la numărul pe care i l-a dat instructora de yoga. Intră direct robotul.

„Numărul apelat nu mai este în funcțiune.“

*

În timp ce Mal se îndreaptă spre Pi Bistro ca să discute cu Ty Binty, sună Benoît.

- Salut. Au găsit ceva?

Aude pe fundal piuitul unui camion care dă în marșarier. Benoît răspunde la întrebarea altcuiva, apoi revine la ea.

- Scafandrii au găsit Subarul. Este acolo unde prevăzuserăm, chiar alături de chei. Apa e adâncă, s-a dus drept la fund. Echipele caută o modalitate să-l aducă la suprafață. Am chemat un camion de remorcare cu macara și platformă, ca să-l putem duce la laborator, o informează.

Mal trage încet aer în piept, încercând să domolească năvala adrenalinei. Mintea i se duce la menajera frumușică, cu cocurile ei în vârful capului, cu șuvițe răzlețite, și la micul ei apartament cu decorul boem și ilustrate, și la visurile ei de călătorie, și la cioara Morbid. O năpădește brusc o tristețe profundă. Ochii o ustură un pic, dar peste o clipă își revine.

– Vreo urmă de covor?

– Încă nu. E un curent puternic în ambele direcții, așa că ar fi putut să-l ducă departe. Mai sunt și multe gunoaie urbane. Vizibilitate foarte slabă. Merge încet, e o muncă periculoasă.

– Bine, mulțumesc. Vin acolo de îndată ce termin de vorbit cu Ty Binty. Mandatele?

– Sub control. Lula i-a pus pe colegi să verifice situația financiară și convorbirile telefonice ale lui Kit Darling. Iar echipa care supraveghează Cabana Trandafirilor raportează că Jon Rittenberg n-a plecat de acasă de când l-am vizitat noi. Sunt pregătiți să-l aducă la secție – așteaptă doar camionul de remorcare ca să-i poată sechestra Audiul și să-l ducă la laborator. Colaborăm cu poliția din West Vancouver ca s-o aducem la secție pe Daisy Rittenberg pentru amprentare, mostră de ADN și interogare suplimentară.

– Vreau ca și probele și amprentecele celor doi Rittenberg să fie trimise la laboratorul privat, ca să grăbim rezultatele, spune Mal. Dacă reușim să-i legăm în mod nemijlocit de locul faptei, putem să-i ducem în fața unui judecător, să-i punem sub acuzare și să-i reținem.

Închide, coboară din mașină și intră în bistrău. Mirosul de pâine abia scoasă din cuptor îi declanșează pe loc foamea. Se uită la produsele de patiserie în timp ce așteaptă ca Ty Binty să vină din biroul lui aflat în partea din spate.

– Bună ziua, doamnă sergent. Mă bucur să vă revăd. Cu ce pot să vă servesc?

Mal zâmbește.

– Sunt aici cu treabă. Dar n-o să spun nu unuia dintre acele pateuri și unui cappuccino mare, cu lapte puțin și spumă multă, cu două doze de espresso.

Ty zâmbește larg.

– Mai bun decât gogoșile, eh?

– Infinit.

Cât pregătește el comanda, Mal pune pe ecran fotografia Vanessei North și i-o arată.

– O cunoașteți pe această femeie? A fost aici?

Ty Binty se apleacă în față și privește cu atenție fotografia. Își țuguie buzele.

– Nu. N-aș putea spune că o cunosc. Se prea poate să fi fost pe-aici, dar nu-i o persoană pe care s-o pot recunoaște imediat.

– Dar ați recunoaște-o pe prietena lui Daisy Rittenberg, Vanessa North?

– O, da. Cu siguranță. O femeie atrăgătoare. Ochi mari, căprui.

- Vanessa North își plătea mesele aici? Sau de obicei plătea prietena ei, Daisy Rittenberg?
- Vanessa plătea frecvent. Păreau să facă cu schimbul.
- Card de credit?
- Numerar. Vanessa plătea întotdeauna în numerar. Părea să prefere chestia asta.

JON

31 octombrie 2019. Joi. Treisprezece ore și jumătate până la crimă

Cu geanta diplomat în mână, Jon trece cu pași mari pe lângă colegii care îl urmăresc cu privirea din birourile lor cu pereți de sticlă. Ușa lui Darrian Walton de la capătul coridorului e întredeschisă. Jon ciocănește o dată și intră în biroul mare de pe colț.

Darrian, înalt și bronzat, cu părul cărunt tuns militar, stă cu fața împietrită la imensa masă de lucru neagră. Pulsul lui Jon se iuțește când vede pe tăblie, în fața lui Darrian, un plic cafeniu. Dintr-odată devine conștient de o prezență la marginea câmpului vizual. Se întoarce și îl vede pe Henry stând ca un broscoi râios într-un fotoliu de lângă un corp de bibliotecă.

- Darrian, ai vrut să mă vezi.

Jon se așteaptă să i se spună să ia loc. Dar nu se întâmplă asta. Darrian rămâne în picioare. Își sprijină vârfurile degetelor pe plic.

- A fost adus personal la birou astăzi, rostește cu o voce fără inflexiuni.

Ochii albaștri ca gheața se înfig ca laserele în ochii lui Jon. Jon își umezește buzele.

- Știi ce este înăuntru, Jon?

Așchii de amintiri îi despică creierul. Gura roșie a Miei. Cătușă. Multe pahare. Arsura din zona anusului. Urma de înțepătură din articulația brațului. Penisul lipicios. Groaza i se înalță din adâncul stomacului.

- Nu, spune.

Darrian ridică plicul și-i împrășteie conținutul. Câteva fotografii lucioase alunecă pe masă.

Șocul îl izbește pe Jon ca un berbec. Răsufierea i se poticnește în gât. Face pași în față fără să vrea. Imaginile o arată pe Mia sărutându-l în față la „Hunter and Hound” în seara în care a cunoscut-o. Îi arată pe el și Mia în separeu după plecarea lui Henry. El cu mâinile în buzunare, privind cum Mia se îndepărtează pe stradă. El și Mia sărutându-se în vreme ce intră cu spatele în apartamentul ei Airbnb. El și Mia atingându-și mâinile în barul cu pianist de la parter. El

împleticindu-se afară din blocul-turn pe strada întunecată chiar înainte de sosirea taxiului care l-a dus la spital.

Darrian răsfiră fotografiile, dându-le la iveală pe cele de dedesubt. Oroarea îl potopește pe Jon când se vede gol pe pat. Mia, pe jumătate despuiată, călare pe el. Celelalte fotografii arată doi bărbați. Peste el. Lângă el. Trupurile lor goale împletite cu al lui. Fierrea i se ridică în gât. Nu poate să respire. O să intre în șoc anafilactic. Henry rămâne în colțul său într-o tăcere de moarte. Aerul pare să fie aspirat din încăpere.

Darrian mișcă din nou fotografiile, și Jon mai vede o serie – Audiul său oprit în parcare din Jericho Beach, cu portiera din dreapta deschisă; Jake Preston coborând cu un plic în mână. Altă imagine arată o placă de lângă o ușă, pe care scrie PRESTON PRIVATE INVESTIGATIONS.

– Îmi pare rău pentru Daisy, Jon, spune Darrian. Îmi pare rău pentru Labden și Annabelle. Dar, dacă una este viața ta sexuală, asta... Ridică un document. Asta e inacceptabil. Știi ce-i asta, Jon?

Frigul îi cade ca un bolovan în măruntaie. Nu spune nimic.

– E un contract cu un faimos detectiv particular angajat de tine să caute ceva compromițător despre un coleg de la TerraWest. Folosind rasa și apartenența religioasă. Ceva compromițător despre un rival la un post din TerraWest. Iar asta... Ridică alt document scos la imprimantă. Asta este o listă cu amănunte personale furate din dosarele confidențiale ale serviciului de Resurse Umane al TerraWest și transmise acestui detectiv particular.

Furia arde în ochii lui Jon. Îl săgetează cu privirea pe Henry, însă acestuia nu i se clintește nici un mușchi pe față.

– Tu ai făcut asta, Henry? Jon arată spre fotografii și documente. Mi-ai făcut o înscenare?

– Ieși de aici, Jon, spune Darrian calm, cu răceală. Ieși din biroul meu. Ieși din această clădire. Și să nu te mai întorci niciodată.

– Cine ți le-a adus? întreabă Jon. Cine le-a adus în acest birou?

– Am spus să ieși.

– Dar... pot să explic. Mi s-a făcut o înscenare. Eu – Ahmed Waheed – *el* a făcut asta. Împreună cu Henry. Mi-au înscenat asta.

– Ieși naibii de aici. Nu vreau să-ți mai văd mutra. Niciodată.

Jon amorțește. Se holbează la Darrian. Apoi se uită disperat la Henry.

– Nu mă face să chem paza, spune Darrian.

Jon se răsucește și o ia încet spre ușă, cu pași rigizi, cu geanta diplomat în mână. Totul pare ireal. Timpul a devenit elastic. Sunetul se întinde și se distorsionează. E ca și cum ar auzi și ar vedea totul printr-un tunel lung.

Ajunge la ușă.

Darrian zice:

– Henry, mergi cu el. Asigură-te că se duce direct la lift.

Jon se întoarce.

– Am lucruri în biroul meu. O să...

– Cei de la pază îți vor pune într-o cutie lucrurile personale și le vor lăsa la ușa clădirii. Vehiculul îți va fi adus acolo. Poți să aștepti pe trotuar, în față.

Când Jon iese din birou, Henry se ridică de pe fotoliu și merge după el. Pe coridor, Jon se răsucește brusc să-l înfrunte.

– Aici a fost mâna ta. Acum toate se așază cap la cap. M-ai invitat la cafenea, și ea aștepta acolo. M-a abordat după ce tu mi-ai tot dat ghes să beau whisky, după ce mi-ai dat cartea de vizită a detectivului particular. Și apoi mi-a fost pus un drog în băutură. Mi-ai făcut o înscenare, la dracu'! Probabil că Ahmed Waheed n-a fost niciodată în cărți pentru postul de director administrativ. Voiai doar să te asiguri că mă scufunzi pe mine, ca el să poată avea o șansă. Despre asta e vorba?

Henry își coboară vocea până la o șoaptă răgușită.

– Ai grijă, Jon. Ai mare grijă. Am încercat să te ajut. Ți-am aruncat o funie de care să te agăți. Nu-i vina mea dacă tu ai folosit acea funie ca să te spânzuri. Ar trebui să-ți fie rușine. Ți-ai umilit soția, socrul, soacra. Ai fi putut să ai totul. O să fii norocos dacă mai apuci vreodată să lucrezi în branșa asta.

Când Jon încearcă să-l contrazică, pe coridor se apropie doi paznici voinici.

– Domnule Rittenberg, spune ritos unul dintre ei, avem nevoie de cardul dumneavoastră de acces și de cel de parcare. Vă rog să veniți cu noi.

– Nu. Nici vorbă, fir-ar să fie. O să mă duc să-mi iau lucrurile din birou.

Bărbații îl încadrează, îl prind de brațe și-l silesc să meargă spre lifturi.

– Luați-vă mâinile de pe mine. Dați-mi dracului drumul!

Vede cum toți angajații îl privesc. Stând acolo în costumele lor de Halloween idioate, cu sclipiri în ochi. Genul de sclipire însetată de sânge care apare când vezi cum un tip care nu-ți place e doborât. Poate că l-au urât mereu. Poate că a fost un tiran. Poate că n-a fost decât un ticălos arogant, și ceea ce vede acum în ochii lor este o licărire de

schadenfreude. Amuțește și merge supus cu paznicii spre ușile liftului.

Când ajung la parter, cei doi îl mână afară din clădirea TerraWest.

Pășește pe trotuar. Ușile de la TerraWest se închid în urma lui. Începe ploaia, și vântul s-a înverșunat. Frunze moarte se lipesc de pavaj. Trecătorii își lasă capul în piept și se ascund sub umbrele.

Jon stă acolo fără haină. Ploaia îi udă fața și părul, și cămașa. Trupul îi vibrează de rușine și umilință.

Și furie.

O să-i omoare în crucea mă-sii pe Mia Reiter și pe oamenii care sunt în spatele chestiei ăsteia. O să le sfâșie beregatele cu mâinile goale.

MAL

2 noiembrie 2019. Sâmbătă.

Mal și Benoît stau în ploaie, privind cum operatorii de pe navă derulează cabluri de macara spre scafandrii de la suprafața apei. Scafandrii vor coborî și vor prinde cablurile de Subaru. Un camion cu platformă așteaptă la marginea cheiului să primească vehiculul scufundat. Dubele criminaliștilor sunt parcate în apropiere, gata să ia în primire probele. A fost ridicat un cort, ca centru de comandă.

A doua echipă de scafandri continuă să caute sub zona podului covorul și un cadavru. Operatorii din bărci îi dirijează pe scafandrii de dedesubt, folosind cabluri. E o muncă primejdioasă. Vizibilitatea slabă, curenții puternici și gunoaiele le îngreunează sarcina. Șantierul este încercuit cu banda poliției, dar curioșii au început să se adune pe pod, urmărind scena care se desfășoară dedesubt. Un elicopter scoate un zgomot surd prin norii joși.

Benoît aruncă o privire spre elicopter.

– E de la știri. Povestea iese la suprafață.

– Stai să vezi când vor mirosi că e implicat un fost schior olimpic, ca să nu mai vorbim de un parlamentar însurat care și-o pune cu o avocată de frunte din oraș în Mercedesul ei în noaptea de Halloween lângă silozurile dezafectate, zice Mal.

Telefonul ei sună tocmai când de pe nava scafandrilor i se semnalează operatorului macaralei să înceapă să ridice vehiculul.

– Sergent Van Alst.

– Sunt eu, Lula. Sun de pe telefonul altcuiva. Jon Rittenberg a fost adus la secție. Audiul lui a fost sechestrat și e în drum spre laboratorul de criminalistică. În momentul

ăsta, o echipă cercetează Cabana Trandafirilor. I-am luat lui Rittenberg amprente, proba de ADN și am colectat materia de sub unghii. I-am luat ca probe și hainele și am documentat rănilor. Probele și amprente au fost trimise la laboratorul privat, așa cum ai cerut. Îl ținem aici până ești gata. Dar, ca să știi, și-a luat un avocat influent.

– Și ce se aude cu Daisy Rittenberg? întreabă Mal.

– Cei de la poliția din West Vancouver au plecat s-o aducă.

Macaraua începe să lucreze.

– Merci, Lu. O iau într-acolo.

Termină convorbirea. Împreună cu Benoît privește în tăcere cum cablurile se mișcă. Mașina galbenă iese la suprafață. Apa de mare se revarsă pe un geam deschis și curge pe sub portiere în timp ce Subarul se leagănă peste platforma care îl așteaptă. E lăsat în jos încet. Logoul Holly's Help arată sfâșietor de inocent. Platforma se lasă un pic sub greutatea noii poveri când cauciucurile se așază pe ea.

Doi tehnicieni criminaliști în salopete albe se suie pe platformă și încep să facă fotografii și să examineze mașina înainte să fie pregătită pentru transportul la laborator.

Unul dintre ei îi cheamă pe Mal și Benoît. Cu mâna înmănușată ridică o pungă din care picură apă. Înăuntru, scaldat în apă de mare, este un carnet roz-aprins cu buline mov.

– L-am găsit în torpedou, spune technicianul. Era deschis. Am găsit și o poșetă pe scaunul din dreapta. Lucrurile dinăuntru s-au răsturnat pe partea pasagerului. Până acum am văzut un breloc de Subaru, un portofel, un telefon mobil.

Lui Mal i se strânge inima.

– Jurnalul ei, spune Benoît. Avem jurnalul ei.

– Punga era închisă etanș, însă plasticul a fost găurit, îi informează specialistul. Va trebui să despărțim paginile și să le uscăm cu mare grijă.

Colegul lui se apleacă în interiorul Subarului prin geamul coborât și face fotografii.

– Se pare că pedala de accelerație a fost înțepenită cu o bucată de lemn, îi strigă el lui Mal.

Telefonul lui Mal sună iar. Se uită la ecran.

– E laboratorul, îi spune lui Benoît.

Se îndepărtează de zgomot ca să răspundă.

– Van Alst.

– Bună, Mal, sunt Emma Chang, de la laborator. Avem niște rezultate preliminare. Probele de ADN din peria pentru păr și perișorul de dinți ale lui Kit Darling se potrivesc cu ADN-ul sângelui de la locul faptei.

Mal inspiră încet și adânc. Oricât de entuziasmant ar fi când piesele încep să se îmbine, tot o doare faptul că, probabil, următorul lucru pe care scafandrii îl vor scoate din acel braț de mare întunecat și rece va fi cadavrul unei tinere.

– Mulțumesc, Emma.

– Totuși, mai e un ADN în probele de sânge de la locul faptei, zice Emma.

– Compară-l cu probele proaspete care au pornit spre tine. Mal închide și se duce la Benoît.

– În Casa de Sticlă e sângele lui Kit Darling. Însă nu singur. A mai sângerat cineva.

– Rittenberg? Rănile lui?

Ea încuviințează din cap încet, mușcându-și gânditoare buza. Se uită amândoi la tehnicienii care umblă în jurul vehiculului galben de pe platforma trailerului. Ceața a început să dea năvală.

– Rămâi tu aici la comandă. Vreau să-mi încerc norocul cu Rittenberg înainte ca echipa lui de avocați să se pună la curent cu dosarul.

DAISY

2 noiembrie 2019. Sâmbătă.

Daisy se uită la știri în livingul părinților săi, cu picioarele ridicate pe o pernă. Îi sunt umflate rău. Are retenție de apă și la nivelul feței. Se simte groaznic. Sleită de puteri. Mâinile îi odihnesc pe burtă, unde simte cum se mișcă fiul nenăscut. Emoția îi umple ochii. Își așteaptă mama să se îmbrace. O s-o ducă cu mașina la doctor. Părinții se tem pentru sănătatea ei, cu tot stresul din ultimul timp.

Pe ecran apare un text cu o știre de ultima oră.

„Scafandrii poliției au găsit mașina menajerei dispărute.”

Daisy trage brusc aer în piept. Trupul îi încremenește. Reportajul prezintă un șantier de construcții de pe țărm, în North Vancouver. Unde sunt vechile silozuri – locul pe care se vor ridica apartamente de lux. E înconjurat cu banda galbenă a poliției. Mașini de poliție cu girofarurile pornite blochează străzile din jur. Imagini din aer, dintr-un elicopter, arată oameni care se adună pe pod ca să se uite, apoi se văd mașinile de poliție de lângă mal. Dube. Un camion cu o macara. Un camion cu platformă pe care e o mașină galbenă. În apă sunt bărcile poliției.

Un reporter cu microfon stă în fața uneia dintre baricadele de lângă șantier. Plouă. Cineva îi ține o umbrelă deasupra capului.

„Avem o știre de ultimă oră pe care v-o transmitem în direct de la șantierul ADMAC din North Vancouver, unde scafandrii poliției au găsit Subarul Crosstrek galben care îi aparține lui Kit Darling, o menajeră dispărută care lucra la firma de curățenie Holly's Help. Vehiculul a fost adus la suprafață și va fi transportat la un laborator criminalistic. Scafandrii caută în continuare sub apă alte probe. Se spune că acest caz este legat de scena unui incident violent dintr-o casă luxoasă de pe țărm, în West Vancouver, unde se pare că Kit Darling și mașina ei au fost văzute ultima oară în seara de Halloween.“

Pe ecran apare o fotografie a lui Kit Darling.

Urmează o jurnalistă aflată în fața Casei de Sticlă. „Vecinii afirmă că în seara de Halloween au văzut aici Subarul de la Holly's Help parcat alături de un Audi gri-închis. Casa este scena unei fapte comise cu violență. Până acum polițiștii n-au spus prea multe.“

Lui Daisy îi vine să vomite. Dar nici nu se poate mișca. E pironită acolo de cuvintele jurnalistei și de imaginile de pe ecran.

„Kit Darling a făcut curățenie în această casă – aparținând Vanesei și lui Haruto North – în ultimele aproximativ șase luni, după spusele altei menajere de la Holly's Help. Un vecin a spus că a văzut-o pe Kit Darling în casă în seara aceea, precum și un cuplu misterios care a venit în Audi. Femeia, care urmează să fie identificată, este descrisă ca o brunetă cu sarcină în fază foarte avansată. Bărbatul este înalt, bine făcut, cu părul șaten-nisipiu. Un martor afirmă că a văzut pe fereastra livingului mobilier răsturnat și cantități mari de sânge.“

Camera trece brusc la un bărbat cu fața palidă și păr șaten rărit.

„Horton Brown, care locuiește în casa de alături, spune că mama sa în vârstă a fost cea care a sunat la 911.“

Aparatul focalizează asupra lui Horton, care stă pe stradă în fața Casei de Sticlă. Banda poliției fiutură în spatele lui. Plouă fără încetare.

– Ați văzut cuplul misterios care a venit în Audi? îl întreabă jurnalista, apoi îi împinge microfonul în dreptul gurii.

– Mama mea i-a văzut pe amândoi. Nu iese din dormitorul ei de la etaj. E în îngrijire paliativă. Dar are o vedere bună de la fereastra ei de sus.

Arată cu degetul. Aparatul se îndreaptă spre casa de cărămidă, apoi revine la Horton.

– Zice că aceeași gravidă a venit în vizită la Casa de Sticlă acum o săptămână. A luat prânzul împreună cu Vanessa

North lângă piscină.

– Dar știm că Vanessa North este în prezent în Singapore, și se află acolo de câteva luni, spune jurnalista.

– Ei bine, eu n-am văzut-o decât din spate, și arăta ca Vanessa. Cealaltă femeie stătea cu fața spre casa noastră, așa că mama a văzut-o bine. În ziua aceea a venit cu un mic BMW alb.

Daisy își duce mâna la gură. E incapabilă să clipească.

– Unde-i Jon?

Daisy tresare, întoarce brusc capul. Mama ei stă acolo. A văzut totul?

– Unde-i Jon? Jon a făcut asta?

Mama arată ciudat. Încordată.

Daisy nu e în stare să îngăime nici o vorbă. Frica i-a înfipt ghearele în gât.

Mama intră în living, își trage un scaun. Se așază, se apleacă în față, îi ia mâinile între palme.

– Daisy, scumpo, trebuie să vorbești. Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat. Ce spunea bărbatul acela despre tine și Jon? Asta-i casa prietenei tale, nu-i așa? Mi-ai spus că locuiește în Casa de Sticlă. Acolo v-ați dus la cină? Ce s-a întâmplat?

Ochii lui Daisy se umplu de lacrimi.

– Eu n-am făcut nimic. Noi n-am făcut... Se întrerupe când îi vine o idee. Se adună repede și reia: Jon și cu mine am ajuns la acea casă. M-au apucat crampele la ușa. Am plecat imediat.

– Era acolo menajera dispărută? Ai văzut-o pe menajeră? Ce s-a întâmplat cu ea?

– N-am văzut-o.

– Și ce vor ei să spună, că prietena ta, Vanessa, e plecată din țară? Dacă ea te-a invitat la cină...

– Daisy! Tatăl năvălește prin ușile de sticlă. Niște mașini de poliție vin pe aleea noastră.

Luminile roșii și albastre pulsează deja în living. Daisy se ridică greoi de pe fotoliu și se duce repede la fereastră.

Trei vehicule alb cu negru de la poliția din West Vancouver, cu girofarurile pornite, urcă pe aleea arcuită a familiei Wentworth. Două opresc lângă BMW-ul ei. Una parchează oblic în spate, blocându-i ieșirea.

Mintea îi săgetează înapoi la seara aceea din Casa de Sticlă.

– Am nevoie de un avocat, îi spune încet mamei. Am nevoie de un avocat foarte bun. O să-mi găsești unul?

DAISY

31 octombrie 2019. Joi. Cu șase ore și șase minute înainte de crimă

Daisy e îmbrăcată și machiată pentru cină când Jon intră pe ușă cu servieta diplomat.

Ea zâmbește în timp ce merge legănat spre el, se ridică pe vârfuri și îl sărută.

– Ți-am pus pe pat niște haine.

Vrea ca el să arate cât mai bine posibil. Daisy are mândria ei – simte nevoia să-i impresioneze pe Vanessa și Haruto.

– Nu știu dacă sunt în stare de asta, Daize.

Se uită la el mai atent și își dă seama că arată groaznic.

– Vai, Jon, pari bolnav. Ce s-a întâmplat? Vrei să te duc înapoi la spital?

– Nu, sunt bine. Doar obosit.

Își greblează părul cu degetele. Părul rămâne zburlit, ud de la ploaie.

Ea își dă seama că și cămașa îi este udă și că miroase a băutură. O cuprinde îngrijorarea.

– Ce se întâmplă?

– Doar... o zi grea. Investitorii au renunțat.

– Despre asta era vorba în ședința aia importantă de dimineață?

– Da.

Se întoarce cu spatele la ea, deschide dulapul din hol. Își dă jos haina udă, o pune pe un umerăș.

– Te-a prins ploaia?

– Evident.

– Jon?

Se întoarce cu fața spre ea.

Îl privește.

– Ai auzit ceva rău despre noul post? Are de-a face cu tipul ăla, Ahmed Waheed?

– Nu, Daisy. Am zis că a fost doar o zi grea.

Ea îi privește lung spinarea. S-a întâmplat ceva cumplit. O minte.

– Ești sigur că, dacă ieșim la cină, este...

– E în ordine, se stropșește el. Am zis că o să fie în ordine.

Se duce sus să se schimbe. Și Daisy știe – pur și simplu știe. Nimic nu-i în ordine.

Când Jon se întoarce la parter, a făcut duș și s-a îmbrăcat și arată prezentabil. Ea se silește să zâmbească, îl sărută pe obraz și îi spune că e chipeș.

– Am comandat o tartă și un buchet de flori să le ducem familiei North. Le putem lua în drum. E bine?

El încuviințează din cap și ia cheile mașinii.

Ploaia cade fără încetare când pleacă din Cabana Trandafirilor. Pe străzile din apropiere mișună o droaie de mici stafii și spiriduși care duc felinare din dovleac, sacoșe pentru dulciuri și lanterne. Dovleci scobiți pâlpâie la ferestre. Pe când Jon conduce, Daisy îi tot aruncă priviri. E distant, clar preocupat.

– Îmi pare rău pentru clienți, spune ea.

El înclină din cap. Un mușchi îi zvâcnește la baza maxilarului.

– Vor veni alții, continuă Daisy. Alți investitori. Noua stațiune e așa de...

– E în ordine, Daize. Nu-ți face griji.

Ea își mușcă limba și se uită pe geam. Vrea să-l întrebe mai multe despre postul de director administrativ, dar nu îndrăznește. Nu în seara asta. Vrea ca totul să meargă strună în fața prietenilor ei.

Când ajung pe străduța de pe țărm și intră pe alea Casei de Sticlă, Daisy vede o mașină parcată deja acolo. E galbenă. Un Subaru Crosstrek. Pe portieră este logoul Holly's Help. Inima îi face un salt și începe să bubuie. Menajera Vanessei e aici? Mintea i se învâрте înapoi la discuția pe care au purtat-o.

„Mă întrebam doar dacă nu cumva avem aceeași menajeră.“

„Vrei să zici Kit?“

„Da – da, cred că trebuie să fie aceeași. Kit Darling?“

Daisy se gândește la Charley Waters și la păpușa Chucky.

„E vorba despre Kit, nu-i așa?“

I se usucă gura. Neliniștea îi gonește prin vene. Îi aruncă o privire soțului.

Jon se uită la Subaru, apoi privirea i se îndreaptă spre vila mare, modernă, de sticlă, oțel și beton. E luminată toată pe dinăuntru. O cutie de sticlă strălucitoare în întunericul mohorât de Halloween.

– Frumos loc, murmură.

– Așa-i, zice Daisy.

Însă mintea îi este la Subaru și la menajeră. Pulsul i-a luat-o razna. Poate că e altă menajeră de la Holly's Help.

– Ce-i? întreabă Jon. Arăți ca și cum ai fi văzut o stafie.

– Nu... nu-i nimic. Mă gândesc doar că Vanessa și cu mine... probabil avem aceeași menajeră.

Ies din mașină. Daisy duce tarta și buchetul, pentru că Jon se uită la ceva pe telefon.

Daisy pășește pe intrarea pavată. Poate vedea direct casa prin ușa de sticlă și panoul lateral. Peste tot au fost puse lumânări. Jon rămâne în urmă, încă ocupat cu telefonul.

– Jon, poți să suni tu, te rog? Am mâinile ocupate.

El vâra mobilul în buzunar și înaintează ca să apese pe buton.

Se aude sunând înăuntru.

Daisy privește lumânările care pâlpâie.

Jon sună din nou.

Vanessa apare grăbită în câmpul vizual al lui Daisy. Are pe cap coarne de drac roșii și sclipitoare și ține un trident. Daisy zâmbește. Prietena sa e îmbrăcată pentru Halloween – fustiță neagră, coadă de drac cu săgeată în vârf, ciorapi de vrăjitoare vărğați negru cu alb, pantofi negri cu tocuri înalte, pătrate. Șorțuleț alb cu volănașe, de subretă. Un colier de catifea la baza gâtului. Zâmbetul lui Daisy începe să pălească atunci când Vanessa se apropie. O izbește cu încetinitorul. Vanessa-drăcoaica poartă un tricou negru foarte scurt pe care e imprimată o păpușă Chucky cu un cuțit în mână.

„Mori mori mori mori Ghemotoc mori...”

Creierul lui Daisy intră în colaps.

Prietena sa nu are burtă de gravidă.

Inima începe să-i bubuie.

„Tic-tac bate ceasul...”

Vanessa deschide ușa. Zâmbește larg, dezvelind dinți de vampir ascuțiți.

– Hei, bună, Daisy. Și tu trebuie să fii Jon? Intrați, intrați.

„Hei, bună, Daisy.

Bine ai venit acasă, Daisy.

A trecut ceva vreme, Daisy.

Chucky știe cine-i Mama-Ciumă. Chucky știe ce a făcut Mama-Ciumă.”

Daisy clipește. Lumea ei se îngustează.

E Vanessa. E prietena ei. Însă n-are burtă de gravidă.

– Ce... ce s-a întâmplat cu...?

Întrebarea i se rostogolește din gură în timp ce creierul se chinuie să interpreteze stimulii vizuali și să înțeleagă.

– A, vrei să zici asta?

Vanessa ridică mâna, își dă jos coarnele și își scoate părul. Își pune la loc coarnele, zâmbește din nou ca un vampir.

Ochii lui Daisy coboară la mâinile ei. Drăcoaica ține părul Vanessei. Îi tășnesc apoi în sus. Privirea i se ațintește în cea a femeii cu coarne. Ochii ei nu sunt ai Vanessei. Sunt de un albastru strălucitor.

Daisy se simte amețită. Mâinile își pierde vlaga, iar tarta și florile îi cad la picioare. Tarta se strivește, iar din cutie se scurge umplutura violet-închis de afine și mure. Cu o mișcare înceată, greoaie, Daisy se întoarce spre soțul său.

Fața lui e albă ca varul. E încremenit. Ca și cum l-ar fi văzut pe diavol... în carne și oase.

JURNALUL MENAJEREI

Așadar, dacă oamenii se prefac că sunt ceea ce nu sunt? E o minciună? Un delict?

E doar percepția? O prestidigitație?

Cu toții proiectăm o imagine. Fie și prin felul în care alegem să ne îmbrăcăm – boem, casual elegant, sportiv, cu pretenții artistice, gotic, sofisticat, mondenă bogată, puștoaică sexy, băiețoi, motociclistă șic, dansatoare șic – o arătăm într-un fel sau altul.

Cât de diferit este să porți perucă și machiaj și lentile de contact colorate, să mergi altfel, să vorbești cu alt accent față de postarea unui selfie pe Instagram în modalitatea „portret încețoșat” sau cu un filtru, sau eliminând fundalul care nu se potrivește cu stilul pe care vrem să-l proiectăm în lume? Cu ce e diferit să ne costumăm față de a ne fotografia în fața unui hotel de cinci stele pe care nu ni l-am putea permite niciodată, fără să spunem că n-am stat de fapt în el, lăsând oamenii să tragă singuri concluziile prin juxtapunere? (Cum am pozat în fața Teslei albastre sau a leagănului de prunc din casa altei femei, sau în hainele de la case de modă din dulapul Vanessei North.)

Cu toții suntem farsori. Fiecare dintre noi. Nimeni nu este un povestitor în care să poți avea deplină încredere. Viața este în întregime poveste. Fiecare părticică din ea. Vedem lucrurile prin filtrul mentalității noastre specifice, prin tânjirile, spaimile și iubirile noastre, prin traumele noastre. Nici un om de pe pământ nu poate să interpreteze un lucru în exact același fel ca alții. În această privință lumea e dinamică.

Atunci când îi spun terapeutei mele că joc roluri în public – acționând spontan –, ea zâmbește și o întreb ce e amuzant.

„Ești o farsoare, Kit“, îmi spune. „Nu-i ceva rău. Farsorii au o funcție-cheie în viață și artă. Eu susțin că, dacă un farsor pătrunde în viața ta printr-o șmecherie, trebuie să fii atent. Ei sunt definiția dualității. Atât eroici, cât și infami, nesăbuiți și înțelepți, blajini și răutăcioși. Deopotrivă simpatici și nesuferiți. Prietenoși și înspăimântători. Luminoși și totodată sumbri. Dacă te pomenești că simți atracție sau repulsie față de un farsor malițios sau un clown, un individ care ignoră regulile sau un magician, e un semn clar că trebuie să explorezi părțile ascunse – îngropate – ale propriei tale firi, pentru că farsorul încearcă să-ți împungă cu un băț prefăcătorie, mentalitatea, iluziile, falsele credințe, «regulile» tale rigide. În provocarea jucăușă a farsorului este întotdeauna un mesaj.“

Mă gândesc la contul meu @vulpeasicioara. Mă gândesc la lucrurile pe care le postez acolo – oglinda pe care o ridic în joacă în fața lumii de fandosiți și fațade. Și o cred pe terapeuta mea.

– Dacă nu acceptăm lecțiile farsorului, Kit, zice ea, ne negăm capacitatea de a fi martorii propriilor noastre umbre.

Prin urmare, dragă jurnalule, vezi? Chiar din gura psihanalistei mele: joc un rol important. Jocul meu este cu un scop.

Însă uneori jocul devine periculos.

Nu oricui îi place să i se joace o farsă.

DAISY

31 octombrie 2019. Joi. Cu cinci ore și cinci minute înainte de crimă

Privirea lui Daisy săgetează de la soțul șocat înapoi la femeia cu coarne. Privirea i se înfinge în ochii mari, albaștri ai drăcoaicei. Nu ochii blânzi, calzi ai Vanessei. Nu-i prietena ei. Nu-i însărcinată. Și, deoarece creierul ei e o supă de disonanțe cognitive în clocot, bâiguie:

– Ce... unde-i copilul?

– Vrei să zici umfiătura mea? Zâmbește larg, și dinții de vampir scânteiază în lumină. Silicon. Știi câte feluri de astfel de proteze de graviditate poți să cumperi online? Ar trebui să cauți pe Google. Te face să te întrebi la ce le folosesc oamenii. Fotografii false? Doar ca să se preumbe cu ele? Știai că poți să cumperi online până și bebeluși falși care arată foarte real? Am împrumutat burta de silicon de la compania mea de teatru. Două mărimi diferite ca să indic evoluția sarcinii. Am împrumutat și peruca. Le-am folosit pe toate într-un spectacol, *Cele trei vieți ale lui Mary*. Asta a fost ceea ce mi-a dat ideea, în primul rând.

Buzele roșii ale drăcoaicei se despart din nou într-un zâmbet. Daisy nu-și poate lua ochii de la dinții ei de vampir.

Drăcoaica își îndreaptă zâmbetul spre Jon.

– Și tu ce mai faci, *BergBomber*?

– Mia, mârâie el.

– Cine... cine-i Mia? întreabă Daisy, și se teme să afle.

– Deci, nu veniți înăuntru?

Drăcoaica zâmbește dulce.

Jon pare că a prins rădăcini în ciment. Un mic zornăit ciudat se iscă în creierul lui Daisy. E ceva periculos în felul în care femeia-drăcoaică și Jon se uită unul la altul. O vibrație la un nivel abia perceptibil. Care-i spune că nu-i prima dată când soțul ei și blonda asta s-au întâlnit. Aici e un curent mult mai profund.

- De fapt, Kit, spune femeia. Sunt menajera voastră la Cabana Trandafirilor. Zâmbetul i se șterge și fața îi devine serioasă. Lumina scânteiază pe coarnele ei roșii. Sau poate că vă amintiți amândoi mai bine de mine cu numele Katarina. Tace puțin, apoi continuă: Katarina Popovich. Dar, ce-i drept, poate că nu vă amintiți. N-aveam decât șaisprezece ani pe atunci. Și arătam altfel. Viața poate să te schimbe profund, nu-i așa? Dinadins sau din întâmplare. Se dă în spate și deschide mai mult ușa de sticlă. Intrați.

- Daisy, plecăm. Acum.

Jon o înșfacă de braț.

- Lucrurile ar putea să meargă foarte, foarte rău pentru voi dacă nu veniți înăuntru. Femeia își înclină într-o parte capul blond. Cam cum au mers azi, Jon. Ei, n-a fost groaznic? Trebuie să fi fost o lovitură cumplită. Să fii dat afară așa? Luat de ureche și scos în șuturi până la bordură, în ploaie. Paznicii musculoși aruncându-ți lucrurile pe trotuar într-o cutie de carton. Și nici măcar nu ți-au dat voie să-ți scoți singur mașina din garaj.

- Jon? Vocea lui Daisy e un cârâit slab. Ce... despre ce vorbește? Ce vrea să spună cu serviciul tău?

Jon se întoarce spre soția lui. Trăsăturile i se contorsionează de furie. Ochii lui aruncă fulgere.

- Ești chiar așa de tâmpită, la dracu', Daisy? Arată spre femeie. Asta-i prietena ta? Vanessa ta „perfectă”? Femeiușcă bătută-n cap ce ești! Cum ai putut să fii dusă de nas în halul ăsta? Fir-ar să fie de treabă! Te vezi cu femeia asta cu burtă falsă din iulie, și tot timpul a fost Katarina? Ticăloasa care a încercat să mă nenorocască acum atâția ani? Și o lași să intre așa în viața noastră? Ce mama dracului e în capul tău?

Daisy începe să tremure. Își amintește ziua în care „Vanessa” și-a derulat covorul de yoga pe iarbă alături de ea. Își amintește că nou-venita i-a zâmbit. Că Daisy însăși a fost cea care a intrat în vorbă cu nou-venita prietenoasă, viitoare mamă. Că ea a invitat-o pe Vanessa după aceea la bistrău la o cafea. Ce ușor îi era să discute cu Vanessa. Cât de multă nevoie avea Daisy de o prietenă. Cât de repede s-a atașat de Vanessa, gândindu-se ce grozav era că bebelușii lor veneau pe lume așa de aproape unul de altul. Și în tot acest timp „Vanessa” făcea și curățenie în casa lor? Își vâră nasul prin lucrurile lor? Dar cum...? Dintr-odată își dă seama. Cu toate că yoga era în „ziua menajerei”, și cu toate că a luat prânzul cu Vanessa în „zilele menajerei”, era întotdeauna după ora douăsprezece. Vanessa nu putea niciodată să ia prânzul devreme. Întotdeauna avea o întâlnire sau alt „aranjament” înainte de douăsprezece. Pe Daisy o ia cu leșin când se gândește la ce i-a mărturisit Vanesei lângă piscină.

– Ce s-a întâmplat azi, Jon? Despre ce vorbește?

– A fost concediat, explică drăcoaica-menajeră. Jon, nici măcar nu i-ai spus nevastei că ai fost dat afară azi? Nu i-ai spus că te-ai dus să bei în parc cu boschetarii până s-a făcut vremea să mergi acasă?

Lui Daisy îi cade falca. Se holbează la soț. Tot trupul îi vibrează.

– E adevărat, Jon?

Vanessa-Kit zice:

– Presupun că nu ți-a spus nici de aventura cu Mia și de tipii ăia cu care s-a culcat în orgia în trei?

– Ce?

Femeia zâmbește.

– Și, Jon, bag mâna-n foc că Daisy nu ți-a spus de „asigurarea” pe care o păstrează.

– Ce asigurare?

– Vedeți? Avem atât de multe de discutat. Și, vă rog, înainte să intrați, să fiți atenți... să fiți foarte atenți.

Ațintește tridentul în sus, spre camera de supraveghere din fața ușii principale, apoi îl îndreaptă în spate, spre un colț din casă.

– Camere de supraveghere. Casa e plină de camere care trimit în direct imagini pe un monitor la care se uită cineva în altă încăpere din casă. Imaginile sunt văzute și într-un loc din afara casei. Și filmarea e înregistrată.

Tace un moment, lăsându-i să asimileze informația.

– Dacă mi se întâmplă ceva, dacă încercați să-mi faceți vreun rău, sunt alții în casă care vor interveni. Iar dacă eu dispar, poliția va primi automat copii ale acestei înregistrări, împreună cu copii după „asigurarea” lui Daisy. Ați priceput?

Daisy ridică privirea spre camera de supraveghere de afară. Pe șira spinării i se prelinge un fior. Ea și Jon sunt cobai în vasul Petri al unei case din sticlă și marmură.

– Minți, zice Jon.

– Pune-mă la încercare, răspunde drăcoaica. A, și dacă alegeți să plecați, asigurarea lui Daisy ajunge direct la poliție și la o listă prestabilită a celor mai importante publicații. Tace o vreme, uitându-se la Jon. Asta o să te trimită la închisoare, JonJon. Ascultă-mă pe mine. Nu există o lege a prescripției pentru ceea ce conține acea „asigurare”. O să te distrugă. Pe tine și familia Wentworth.

Daisy spune încet:

– Jon, hai să intrăm. Trebuie să intrăm.

MAL

2 noiembrie 2019. Sâmbătă.

Mal se întoarce la secție ca să-l interogheze pe Jon Rittenberg. Trebuie să rezolve cazul. Presa se apropie tot mai repede.

Când intră în biroul comun de la delikte grave și își dă jos haina udă, Lu o cheamă la ea. Trăsăturile Lulei sunt crispate de gravitatea situației.

– Jon Rittenberg e în sala de interogatoriu 12, iar Daisy Rittenberg, în sala 6. Daisy spune că are probleme medicale și i-a venit și avocatul, așa că poate vrei să vorbești cu ea mai întâi. Se pare că sarcina ei a ajuns la treizeci și șase de săptămâni. Dar înainte să te duci trebuie să vezi ceva. Lu afișează pe ecran o serie de articole din ziare. Căutam online antecedentele soților Rittenberg și ale lui Kit Darling, plus orașul-stațiune de schi în care a crescut Kit Darling. Uită-te la asta.

Litere negre răcnesc în partea de sus a unei pagini de ziar digitalizate:

Nu s-a întâmplat nimic

Schiorul de clasă mondială „JonJon” Rittenberg spune că acuzațiile de agresiune sexuală sunt „în întregime minciuni” și că „nu s-a întâmplat nimic”.

Mal își trage încet un scaun, se așază în fața monitorului Lulei și citește:

O tânără care n-a fost identificată de poliția din Whistler pretinde că a fost drogată și agresată sexual de speranța olimpică Jon Rittenberg și niște colegi din echipa lui de schi la o petrecere dezlănțuită dintr-o cabană de schi în noaptea de sâmbătă.

Pulsul îi accelerează. Se apleacă spre ecran și citește mai departe.

Polițiștii i-au dus la secție pe Rittenberg și pe alții ca să-i interogheze, dar până acum n-a fost pus nimeni sub acuzație...

Mal pune mâna spre mouse și deschide următorul link. Alt articol umple ecranul, acesta, dintr-un ziar de scandal cunoscut pentru obscenități.

Acuzațiile de agresiune sexuală retrase
Rittenberg e liber să schieze

Mal se uită peste conținut.

... tânăra neidentificată și-a retras toate acuzațiile împotriva lui Jon Rittenberg și altor membri neidentificați ai echipei de schi. Și-a retras acuzațiile după ce nici unul dintre martorii de la petrecerea cu multă lume din cabană nu i-a confirmat versiunea despre evenimente. Cei care au participat la petrecere au spus că, de fapt, ea s-a angajat în relații sexuale cu speranța olimpică, de comun acord. Au adăugat că era foarte beată și îndrăgostită de celebrul tânăr schior.

Derulează mai departe, apoi deschide alt articol.

Poliția din Whistler spune că în acest moment nu cercetează problema. Reclamanta și-a retras complet acuzațiile.

„N-au fost decât minciuni“, spune Max Dugoyne, un schior alpin care a fost la petrecere. „Știu cine este reclamanta. Practic, s-a agățat de gâtul lui Jon. Are un afiș cu el în dulapul de la școală. Era beată și a venit la petrecere neinvitată anume ca să încerce să-l întâlnească. Dacă s-a petrecut ceva între ea și JonJon, acesta este felul ei de a se răzbuna – probabil că s-a simțit jignită când a descoperit că n-a fost pentru el decât o aventură de-o noapte.“

Altă participantă la petrecere, Allesandra Harrison, spune că și ea o cunoaște pe reclamantă. Susține că tânăra a aflat că e însărcinată și a încercat să-i pună asta în cărcă lui Rittenberg. „Fie asta, fie a spus că e viol pentru ca părinții ei să nu creadă că se culcă cu oricine sau așa ceva.“

– Măi, să fie, murmură Mal după ce mai parcurge câteva articole pe același subiect. Îi aruncă o privire lui Lu. Dacă avea un afiș cu „JonJon“ în dulapul de la școală, probabil că era elevă de liceu. Câți ani avea Rittenberg pe atunci?

– Nouăsprezece, spune Lula. Am dat de anchetatoarea pomenită în articole, caporalul Anna Bamfield. Tocmai am vorbit la telefon cu ea. E încă la RCMP, însă acum e sergent cu baza la Lacul Williams. Anna Bamfield a zis că își amintește bine cazul. Mi-a spus că a crezut versiunea victimei. Reclamanta n-avea decât șaisprezece ani. A fost examinată de medici și existau dovezi de sex agresiv – rupturi vaginale, mai multe tipuri de spermă. Însă nimeni de la petrecerea aceea n-a vrut să mărturisească. Și toți au declarat că nu știu când a plecat victima de la cabană sau cum a ajuns acasă. Au spus fie că e o minciună, că nu s-a întâmplat nimic, fie că a fost o interacțiune de comun acord între fată și Rittenberg. Unii au afirmat că e o „târfă“ și se culcă cu oricine. Anna Bamfield a zis că umblau zvonuri că cineva ar fi filmat cu telefonul întregul episod, dar n-a reușit să obțină o confirmare. Apoi, brusc, victima și-a retras acuzațiile și a plecat.

– A plecat? întreabă Mal.

– A părăsit orașul. A părăsit școala. A renunțat la studii. Părinții au refuzat să meargă mai departe.

Mal se uită la Lula.

– Numele ei?

– Katarina Popovich.

Mal spune încet:

– Cred că tocmai am găsit mobilul.

JON

31 octombrie 2019. Joi. Cu cinci ore și trei minute înainte de crimă

Jon înșfacă brațul soției sale când ea dă să intre în Casa de Sticlă.

– Nu. Ea...

– *Trebuie.*

Daisy se smucește, se eliberează și trece pragul. Trupul lui Jon e plin de electricitate. De șoc. De indignare. De spaimă. Femeia asta care a pozat în Mia Reiter – care l-a sedus și l-a adus în postura de a fi agresat sexual – este Katarina Popovich? E un nume pe care spera să nu-l mai audă cât o trăi. Crezuse că a plecat. Nu i-ar fi trecut prin cap că o să răsară din trecut și că drumurile o să li se încrucișeze din nou.

Nu așa.

Nu cu perucă și buze roșii, suplă și seducătoare și senzuală, cu ochi verzi falși și accent, și un mers care i-a făcut genunchii să se înmoaie. Katarina cea de șaisprezece ani care l-a reclamat la poliția din Whistler, care i-a acuzat pe el și prietenii lui de viol în grup, era o puștoaică disperată după atenție, cu fundul mare și fața plină de coșuri. O fană care, după spusele altor elevi din școala ei, avea în dulapul din vestiar un afiș cu el.

A vrut să-și desfacă picioarele pentru el. Și pentru jumătate din echipa de schi.

Cazanul cu emoții al lui Jon ajunge la o furie incandescentă. Ea a făcut asta. Ea i-a drogat băutura, l-a momit în acel apartament din zgârie-nori, i-a pus cătușe, a adus în apartament alți bărbați, a făcut fotografii compromițătoare pe care le-a dus la TerraWest.

Cum a știut de detectivul particular?

„Eu i-am spus. Când era Mia. În barul cu pianist – i-am spus că am angajat un detectiv particular să găsească ceva compromițător despre un coleg pe nume Ahmed Waheed.”

Unde a găsit contractul pe care l-a semnat cu Jake Preston?

„Sunt menajera voastră.“ Și asta îl lovește dur pe Jon – are o copie a contractului în computerul de acasă. Și-a băgat Katarina nasul acolo? De luni întregi pătrunde în casa lor. Iscodind. În ce altceva și-a mai băgat nasul? Din iulie e falsa prietenă a lui Daisy. Ce secrete a lăsat Daisy să-i scape?

„Bag mâna-n foc că Daisy nu ți-a spus de «asigurarea» pe care o păstrează.“

„O să te trimită la închisoare, JonJon. Ascultă-mă pe mine. Nu există o lege a prescripției pentru ceea ce conține acea «asigurare». O să te distrugă. Pe tine și familia Wentworth.“

Jon pășește peste prag, după soție și drăcoaica dușmancă de moarte, în casa de sticlă cu lumânări care pâlpâie.

Katarina îi conduce pe amândoi într-un living alb. Dincolo de ușile de sticlă glisante vede lucirea verzuie a unei piscine luminate care pare că se contopește cu oceanul. Suprafața e vălurită de ploaie și vânt. Câteva frunze moarte plutesc pe ea. Ceața ascunde oceanul de dincolo de piscină, și Jon aude țipătul îndurerat al unei sirene venind dinspre un petrolier nevăzut.

Se simte amețit. Dezorientat. Încă îngreșat și mahmur de când a fost drogat, cu trei nopți înainte. Se trudește să înțeleagă ce le-a făcut Katarina. Trebuie să-l fi urmărit – sau a pus să fie urmărit – azi-dimineață de la serviciu până în parc. N-a fost în stare să meargă acasă și să-i spună lui Daisy că a fost dat afară. În loc de asta, s-a dus la un magazin cu băuturi și a cumpărat o sticlută de whisky. S-a așezat pe o bancă sub un castan mare din parc, aproape de plajă, și a stat acolo, cu servieta diplomat alături, sorbind din sticla ascunsă într-o pungă de hârtie maro.

Un bețiv boschetar s-a așezat alături, și el cu o pungă de hârtie maro. Ratatul care duhnea chiar i-a oferit lui Jon o înghițitură, de parcă ar fi fost de-o teapă. Scârbit, Jon s-a ridicat și s-a dus pe altă bancă. A stat acolo singur, bând și privind ploaia și ceața de pe apă până a fost vremea să se ducă la Cabana Trandafirilor.

Când a ajuns acasă, n-a putut să-i mărturisească lui Daisy ce se întâmplase la serviciu. Nici acum nu pare real. Totul e răsucit, cu susul în jos, își zice el uitându-se la satana cu tricoul ei mititel și fusta scurtă, cu coadă și coarne roșii. Dar cum poate această menajeră blondă să arate ca Mia? Sau să sune ca ea. Sau să meargă ca ea. În același timp, își dă seama că este ea. Dar nu poate s-o deslușească pe vechea Katarina adolescentă, durdulie, îngropată în această femeie.

– Luați loc, îi invită, arătând cu mâna canapeaua albă.

Nici Jon, nici Daisy nu se așază.

– Aș asculta dacă aș fi în situația voastră.

Vocea ei a devenit tăioasă, rece, foarte serioasă.

Amândoi se așază încet, rămânând la marginea pernelor. Jon simte cum Daisy aruncă priviri spre el. Îi simte întrebările despre „Mia“, despre sexul în trei cu bărbați. Își amintește arsura din jurul anusului. Mica înțepătură din scobitura cotului. Îi vine să vomite.

– Puteți să-mi ziceți Kat, spune drăcoaica-menajeră în vreme ce toarnă băutură în paharele din fața lor. Un roze spumos rece pentru doamna, explică umplând paharul lui Daisy. Știu cât de mare nevoie ai de el. Iar pentru tine, Jon, Balvenie Caribbean ținut paisprezece ani în butoi. I-l înmânează cu un zâmbet răutăcios. Știu cât de mult îți place Balvenie, Jon.

Zâmbetul ei se lărgeste. Caninii de vampir parcă s-au lungit.

„Kat“ se așază într-un fotoliu în fața lor. Soarbe din băutura ei. Pare să fie un martini cu vodcă și măslină.

– Cu toate cărțile pe masă, zice, punând cu grijă paharul pe o măsuță de alături. Am devenit Mia doar după ce am văzut ce ținea Daisy încuiat în seiful ei. Punctul din care nu mai exista cale de întoarcere a fost când am văzut filmarea – *dovada* – celor petrecute în noaptea aceea la cabana de schi. Alături de două acorduri de confidențialitate, din care unul va duce de răpă reputația familiei Wentworth. Ridicând din umeri, adaugă: S-ar putea chiar ca dovada s-o târască pe Annabelle Wentworth în fața tribunalului, pentru că, după părerea mea, a obstrucționat justiția.

– Ce dovadă? strigă Jon. Se întoarce spre nevastă. Despre ce vorbește, Daisy?

– Cine-i Mia, Jon?

Vocea lui Daisy e joasă și straniu de liniștită. Asta îl sperie. Pielea i s-a înroșit – două pete de un roșu aprins i-au apărut sus, pe pomeți. Tensiunea ei crește, și Jon e vag îngrijorat pentru copil, însă mult mai mult îl îngrijorează ce-o să mai scoată femeia asta.

Daisy se întoarce spre Kat.

– Cum adică, o s-o târască pe mama în fața tribunalului?

Kat pune picior peste picior și se lasă pe spătarul fotoliului. Ia paharul cu martini și soarbe încet din el.

– Se pare că voi doi trebuie să înțelegeți câteva lucruri. Daisy, soțul tău a fost concediat azi-dimineață. S-a aflat că a furat informații personale din baza de date a serviciului de Resurse Umane de la TerraWest și a angajat un detectiv particular să scormonească după ceva compromițător despre un coleg pe nume Ahmed Waheed. În solicitarea pe care Jon i-a trimis-o detectivului se prevedea ca acesta să caute o pârghe în zona rasei și apartenenței religioase a lui Ahmed

Waheed. De asemenea, soțul tău a fost fotografiat gol cu o femeie pe nume Mia și cu doi bărbați neidentificați.

Soarbe din nou, se apleacă în față și lasă din mână paharul cu martini.

– Jon, soția ta are o înregistrare a celor întâmplate în cabana de schi din Whistler, când aveai nouăsprezece ani. Te arată punând un drog în băutura unei fete de șaisprezece ani și râzând de asta cu colegii din echipă. Te arată dându-i băutura fetei, care era așa de entuziasmată pentru simplul fapt că te întâlnea în seara aceea. Arată cum ea și-a pierdut cunoștința, iar tu și un grup de băieți ați ajutat-o pe fata drogată să urce la etaj, într-un dormitor. Arată cum i-ai scos blugii, i-ai desfăcut picioarele și ai violat-o, în vreme ce amicii îți făceau galerie. Kat tace o vreme. Ochii i se înfig ca niște lasere în ochii lui Jon. Presupun că de aceea tu și prietenii tăi numiți drogul „desfăcătorul de picioare”.

El înghite în sec. Îi este atât de cald, e atât de amețit, încât crede că o să leșine. Privirea lui fulgeră spre Daisy.

– De unde ai făcut rost de filmarea asta? De ce mama dracului ai păstrat așa ceva?

Daisy refuză să se uite la el. Privirea îi rămâne pironită pe menajeră.

– Și, Daisy, continuă Kat, presupun că nu i-ai spus soțului tău cum ai încercat s-o ameninți și s-o destabilizezi pe Charley Waters ca să scape de copilul lui Jon. Și cum, când asta n-a mers, i-ai plătit o sumă uriașă ca să omoare fătul? Cât a fost, cinci sute de mii de dolari? Îi reveneau dacă făcea avortul, semna un angajament de confidențialitate și își retrăgea acuzația de agresiune sexuală împotriva lui Jon. La rândul tău, te îngrijeai de retragerea tuturor acuzațiilor de hărțuire împotriva ei.

Daisy încă refuză să se uite la Jon. Mâinile îi apasă puternic coapsele.

Kat o întreabă:

– I-ai spus lui Jon de unde ți-a venit ideea? I-ai spus ce te-a inspirat? Își îndreaptă atenția spre Jon. Nu ți-a spus, nu-i așa? Fetele învață de la mame. Annabelle Wentworth le-a plătit o mică avere sărmanilor părinți imigranți ai școlăriței de șaisprezece ani care după viol a aflat că e însărcinată. Cu condiția ca mama ei s-o convingă să scape de copil. Cu condiția ca părinții să nu facă plângere în numele fiicei lor.

– Nu era copilul meu, se răstoiește Jon. Ar fi putut să fie sperma oricărui dintre tipii ăia.

Kat amuțește. În ochi îi apare o expresie dură și înfricoșătoare.

– Aha. Recunoști, așadar, ce s-a întâmplat?

Jon își plimbă privirea pe pereți, pe tavan, căutând camerele de supraveghere.

– Cine se uită la noi? întreabă.

Kat se apleacă în față.

– Presupun că Annabelle n-a vrut să-și asume riscul ca fata să nască acel copil, pentru că, dacă un test de paternitate ar fi dovedit că este al tău, ai fi fost legat de mine ireversibil. Și nu asta voia Annabelle pentru Daisy a ei, nu-i așa? Mai bine să facă să dispară problema cu o școlăriță săracă. Destul de ușor, dat fiind că banii nu însemnau mare lucru pentru Annabelle, dar însemnau foarte mult pentru părinții mei.

Se ridică în picioare și traversează încăperea pe tocurile ei înalte, pătrate. Se întoarce și se uită la ei cum stau pe marginea canapelei

– Conținutul acelui contract de confidențialitate arată foarte clar că Annabelle Wentworth știa adevărul despre cele petrecute în noaptea aceea. Probabil pentru că Daisy știa adevărul despre cele petrecute în noaptea aceea. La fel și ceilalți băieți și fete care se scăldau în bani. Și știți ce mă doare cel mai mult? Faptul că mama mea nu mi-a spus niciodată ce a semnat. Am fost distrusă când ea mi-a zis că n-are rost să mergem mai departe, pentru că n-am putea câștiga niciodată împotriva unor oameni ca voi. M-a silit să-mi țin gura. A zis că, dacă fac scandal, ne-ați putea da în judecată pentru calomnie – îmi închipui că așa a amenințat-o Annabelle. Și mama probabil că nu i-a spus niciodată nici tatălui meu. El era de modă veche. Morală învechită. Sarcina mea, acuzațiile de agresiune, faptul că băusem – am devenit o rușine pentru el. Tata mă disprețuia. Era dezgustat de mine. I-a auzit pe toți spunând că sunt o mincinoasă, o târfuliță bețivă, că m-am aruncat în brațele lui „JonJon” Rittenberg și ale celorlalți băieți și am rămas însărcinată și am încercat să-mi ascund promiscuitatea strigând că am fost violată. Kat ia de pe teigheaua barului ceva ce arată a telecomandă înainte să continue: Și când am scăpat de copil, uterul mi-a fost sfâșiat. Am făcut o infecție. Și nu mai pot să am niciodată copii.

Apasă un buton de pe telecomandă. Un ecran de televizor uriaș se ridică încet, ca un fenix, dintr-un bloc de ciment alb. Ea apasă pe PLAY.

Imagini care trepidează, cu granulație mare, din noaptea de la cabana de schi, umplu ecranul. Casa se umple de sunetul râsetelor, batjocurilor, muzicii. Kat crește volumul.

Lui Jon îi cade falca. Simte cum fierea îi urcă în gâtleej.

– Închide-l!

Daisy se ridică greoi în picioare.

– Oprește-l. Acum.

Kat apasă pe PAUZĂ.

– Ce vrei? Cuvintele lui Daisy ies repede. Spune-ne ce vrei și gata.

– Îți amintești titlurile din ziare, Jon? întreabă Kat. Ziceau: „Nu s-a întâmplat nimic“. Spune-mi că s-a întâmplat. Recunoaște. În fața mea. M-ai violat. Tu și prietenii tăi m-ați drogat și m-ați violat în grup. Vreau să te aud că o spui.

Privirea lui Jon săgetează cu disperare spre Daisy. Se gândește la toate lucrurile pe care i le-a făcut deja Kat. E îngrozit de ceea ce ar putea să facă în continuare. E nebună. Sărită de pe fix. Trebuie să câștige timp. Trebuie s-o potolească, să iasă din casa asta și apoi să se gândească în ce fel s-o oprească, s-o facă să-i lase în pace.

– Bine, rostește. S-a întâmplat. Poți să vezi în acea filmare că s-a întâmplat. A fost în înfierbântarea momentului. Eram cu toții beți, sub efectul curselor din ziua aceea, al faptului că am câștigat, al senzațiilor de glorie și putere. Lucrurile au luat-o razna. Au deraiat. Îmi pare rău. Spune-ne pur și simplu ce vrei.

– Nouă sute de mii de dolari.

– Ce?

Jon clipește.

– A zis că vrea nouă sute de mii de dolari, Jon.

Vocea lui Daisy e ciudat de calmă. Gâtul îi este încordat ca o sârmă, gura, o linie subțire.

– E imposibil, spune Jon.

Kat continuă:

– Vreau să fie transferați direct din contul tău de la CityIntraBank în contul meu de la CityIntraBank. E un transfer intrabancar. Se poate face cu tableta de aici. Ia un iPad de pe bar și i-l duce lui Jon. Am pus pe ecran site-ul băncii. Și mi-am anunțat managerul de cont că voi primi un cadou de la tatăl copilului meu. Am aprobat. Tot ce trebuie să faci este să intri în contul tău și să faci transferul.

– E absurd. Copilul meu? Asta-i o minciună...

– Dar chiar este?

Jon își umezește buzele.

– N-am banii ăștia. Nu accesibili imediat. Nu...

– Plătește, Jon, murmură soția lui.

El se întoarce spre Daisy. Ochii ei sunt reci ca gheața. Are fața crispată și urâtă în grosimea ei buhăită.

– Plătește, repetă ea în șoaptă.

– N-avem fondurile. Noi...

– Plătește din contul nostru comun în dolari. Plătește pe loc. Fă ce zice ea.

– Daisy, asta-i...

- Eu o cred. O să trimită filmarea la presă. O să ajungă la poliție. Ai văzut ce e acolo. Și toți tipii ăia care erau de față - li se văd trăsăturile. Pot fi identificați. Vor fi numiți și ei, după toți acești ani. Și ei au locuri de muncă și copii și, ascultă-mă pe mine, vor lupta cu dinții și cu ghearele ca să apere acele lucruri. Vor mirosi sângele din apă și se vor întoarce împotriva ta. Vor face înțelegeri și vor depune mărturie împotriva ta. Plătește cei nouă sute de mii de dolari, și poate că vei scăpa de închisoare. Poate vei reuși să vezi nașterea fiului tău.

- De ce dracu' ai păstrat filmarea, Daisy? E vina ta, fir-ar să fie. Fără ea n-am sta aici, la cheremul ticăloasei ăsteia. Oricum, de unde ai făcut rost de ea?

- De la unul dintre prietenii tăi. L-am văzut filmând la petrecere. L-am cerut telefonul. Am copiat filmarea pe telefonul meu și l-am pus s-o șteargă de pe al lui.

- Ai copiat-o?

Daisy înghite în sec.

- De ce?

Kat intervine:

- Așa mamă, așa fică. Îi place să păstreze o asigurare împotriva bărbatului său dubios. Cu asigurarea are un avantaj. Poate face lucrurile să meargă după cum vrea ea. Presupun că nu ți-ai dat seama niciodată, Jon, cum te controlează. Ea e la comandă în toate în relația voastră. Ea și familia ei, și banii lor.

- Dacă plătim acum, cum putem fi siguri că n-o să vii din nou?

- Nu puteți fi.

Fiecare fibră din Jon țipă s-o atace pe femeia asta. S-o sfâșie, pur și simplu, s-o anihileze, s-o facă să-i lase în pace. Pentru totdeauna. Ca să nu mai poată să apară niciodată în viitorul lui.

- Vreau filmarea aia, spune.

- Nu fi prost, Jon, se stropșește Daisy. De-acum ar putea să existe cine știe câte copii. Cumpără-i tăcerea. A funcționat înainte.

- Și totuși, uite-o aici, s-a întors să ceară mai mult. Se întoarce spre Katarina: O să te omor. O să te omor, la dracu', dacă îți mai dă vreodată prin cap să te întorci. O să...

- Amintește-ți că tot ce spui acum este înregistrat, Jon. Kat face semn cu capul spre tabletă. Transferă banii.

Jon ia tableta. Transpirând, tastează parola contului online. Își spune că în clipa în care iese din casa asta o să încerce să anuleze transferul. Mobilul scoate un ping. Se uită la telefon și copiază codul trimis de bancă. Simte pe el însuși

mirosul fricii. Acru. Amestecat cu alcool vechi de la băutura din timpul zilei, din parc. Îi aruncă o privire lui Daisy.

Ochii ei sunt de cremene.

– Fă-o, îi spune.

El trage aer în piept și îi cere lui Kat informațiile despre cont. Ea i le dă. Jon le introduce, tastează suma. Șovăie, apoi apasă pe „Transfer“.

– Mulțumesc, Jon.

Kat ia tableta, se așază și începe să tasteze ceva la rândul ei.

– Ce faci? întreabă el.

– Transfer suma în contul meu din străinătate. Nu-ți face griji. Cum ziceam, m-am dus mai devreme la bancă și am aranjat toate aprobările cu managerul contului meu. Banca așteaptă transferul. Imaginează-ți doar cât de mult ar fi trebuit să plătești pentru hrana copilului, educație, îngrijiri medicale. Nu numai pentru copilul meu, dacă se dovedea că este al tău, ci și pentru al lui Charley.

Apasă pe un ultim buton, ridică privirea.

– Sau dacă ți-aș fi deschis un proces civil, așa cum pot încă să fac, mai ales acum, cu aceste dovezi, presupun că, luând în calcul ceea ce mi-ați făcut, cum mi-ați distrus sănătatea fizică, cum mi-ați amenințat părinții, trauma mintală care a urmat, stresul, pierderea educației și a șansei să găsesc un serviciu mai bănos, aș căpăta mai mult de nouă sute de mii. Ați mai avea și cheltuielile de judecată. Și ar fi presa. Atâta presă. Imaginați-vă titlurile de pe prima pagină: „Medaliat cu aur, erou al schiului național, fost olimpic, recunoaște că a participat împreună cu membri ai echipei de schi la violarea în grup a unei eleve din Whistler“. Apoi el și familia iubitei lui – fondatorul TerraWest, Labden Wentworth, și agenta imobiliară de frunte Annabelle Wentworth – au încercat să pună piedici justiției? Consideră că ți-am oferit o soluție simplă, spune privindu-l drept în ochi. Asta e dreptatea pe care sistemul mi-a refuzat-o. Se uită pe tabletă. Iată, tranzacția s-a făcut. Ce-ar fi să bem pentru asta? Ia paharul și îl ridică. Noroc!

– Asta-i tot? întreabă Daisy.

Kat își înclină capul într-o parte.

– Asta-i tot.

– Putem să plecăm?

Kat arată cu mâna spre ușă.

– Cum doriți.

– Jur, n-am terminat aici, zice Jon.

– Tu poate nu, murmură Kat. Însă eu, da.

DAISY

31 octombrie 2019. Joi. Cu trei ore și patruzeci și unu de minute înainte de crimă

Daisy stă împietrită în timp ce Jon conduce. Ștergătoarele clămpănesc pe parbriz. Ceața e groasă când se apropie de pod.

– Ce-a vrut să spună cu: „Tu poate n-ai terminat, însă eu, da”? întreabă Jon.

Daisy își încleștează dinții și strânge pumnii în poală. Pulsul i-a crescut. Prea mult. N-o să facă asta acum. Pentru că a terminat. Ar fi trebuit să termine cu Jon când s-a întâmplat povestea cu Charley. A fost proastă. Disonanță cognitivă – asta a fost. Voia să creadă altceva, însă bărbații ca Jon nu-și schimbă năravul.

„Doar învață. Evoluează. Se adaptează. Își dau seama cum să fie mai precauți și să nu fie prinși data următoare.”

– O să-i recuperăm, spune Jon a zecea oară. O să ne luăm banii. Pe toți. Vorbește cu mine, Daisy. Te rog, la naiba, doar zi ceva.

– Ai spus că ești cu niște clienți, Jon. *Mia?* Zău așa. Și mă faci pe *mine* proastă pentru că m-am lăsat păcălită de șmecheria ei cu mămica de la yoga? În vreme ce o femeiușcă rujată și cu rochie strâmtă nu trebuie decât să te privească într-un anumit fel ca să nu-ți mai poți ține penisul în pantaloni. Și ce-a vrut să spună cu ceilalți bărbați?

– Mi-a fost făcută o înscenare. Am fost drogat și am fost victima unei înscenări.

– Pentru că ești un nemernic! Pentru că nu poți gândi mai departe de penisul tău! Ești o țintă slabă, vulnerabilă. Tu și egoul tău bărbătesc fragil. Își șterge lacrimile de pe față. Am știut că minți. În adâncul meu, am știut. Dar voiam așa de tare să te cred. M-am gândit că, odată cu venirea fiului nostru, curând, lucrurile ar putea cu adevărat să se schimbe. Și chestia aia cu detectivul particular? Să cauți ceva compromițător despre un coleg? Tipul ăla, Waheed, probabil merită promovarea de o mie de ori mai mult decât tine. Merită fiecare afurisit de dram din postul acela nou de director administrativ. Iar tu meriți exact ce ai căpătat.

Jon smucește de volan când o mașină le ia fața. Aproape agață o motocicletă de pe banda de alături. Înjură cu năduf.

– Ea m-a agresat sexual – ea și indivizii ăia. M-au drogat și m-au legat cu câtușe de un pat.

Daisy se zgâiește la soțul ei. E ca și cum nu-l cunoaște deloc pe bărbatul ăsta.

– Și presupun că n-ai urcat de bunăvoie în camera ei? Că n-ai vrut asta?

– Nu așa, nu...

Vocea i se frânge. Daisy vede lacrimi pe fața lui.

– Nici măcar nu știu ce s-a întâmplat, Daize. Nu știu dacă m-am culcat cu bărbatii ăia. Nu-mi amintesc nici măcar cum arătau.

– Vezi ce s-a petrecut aici? Chiar nu vezi? Ea ți-a plătit pur și simplu cu aceeași monedă.

Jon trânteste piciorul pe frână, aproape intrând în mașina din față.

– Concentrează-te la drum înainte să-l omori pe copilul nostru nenăscut! se răstește ea.

– Plănuiește mai mult decât ceea ce mi-a făcut. Mai mult decât banii pe care i-a luat.

– Vrei să zici banii pe care i-ai dat de bunăvoie când i-a cerut.

– E șantaj. Extorcare.

– De ce? Pentru că ai putea să fii pus sub acuzare și judecat și să mergi la închisoare dacă asta iese la iveală?

– Fir-ar să fie, este exact ce vreau să spun, Daisy. N-o să ne lase în pace. Se prea poate ca mâine să se ducă direct la polițiști să le dea filmarea aia. E tot ce și-a dorit când avea șaisprezece ani, să mă vadă la pușcărie.

Daisy își lasă capul pe spate și închide ochii. În jurul inimii i se încheagă ceva dur.

– Poate că ar fi mai bine așa.

– Ce spui acolo?

– Nici măcar nu mai ai un loc de muncă. Ai pierdut tot. Tot ce am încercat să construim în toți acești ani...

– Nu mă ascuți. O să vină iar peste noi, Daisy. Femeia aia o să se întoarcă să ceară mai mult. Are acum această putere asupra noastră, și n-a terminat. Ne-a pus să plătim datoria, dar tot mai poate să mă denunțe. Câtă vreme există, are putere asupra noastră. Ai auzit-o, în această provincie nu există o lege de prescriere a agresiunii sexuale. Trebuie să rezolvăm problema. Ticăloasa dracului! Jur că o să... o s-o omor. Are putere asupra noastră câtă vreme e acolo, pe undeva.

– Jon.

Tonul ei îl amuțește. Intră cu mașina pe strada lor. O stradă atât de frumoasă, își zice Daisy. O casă atât de frumoasă, cea în care locuiesc. Dar acum se înalță amenințător ca o închisoare.

– Ce e? întreabă el în cele din urmă.

– Sunt și altele?

– Ce vrei să zici?

- O să mai apară și altele dacă asta iese la iveală? Ai depășit limitele și cu alte femei? În călătorii de serviciu, cu angajate, cu alte dansatoare exotice, prostituate? În cazul în care Katarina face totul public, o să prindă și celelalte curaj să te acuze?

El oprește mașina pe alee și se întoarce spre geamul lateral.

Tăcerea lui este răspunsul la întrebare.

Daisy deschide portiera și se ridică greoi de pe scaun. Își ține pardesiul peste cap ca să se ferească de ploaie pe când merge spre ușa Cabanei Trandafirilor. N-are decât o misiune în minte. Să-și pună niște lucruri într-o valiză și să ia cheile mașinii. Să părăsească această casă. Să-l părăsească pe el.

Daisy se duce direct la etaj, ia o valiză, aruncă în ea niște cosmetice, lenjerie de corp, pijamale, un schimb de haine. Scoate caseta de valori din sertar și o pune în valiză, peste haine. Jon apare în ușa dormitorului.

- Daisy, ascultă-mă, vorbesc serios. Are putere asupra noastră.

- Nu. Nu asupra *noastră*. Are putere asupra *ta*, Jon.

- Suntem o echipă. E vorba de reputația noastră. Noi...

- N-am fost niciodată o echipă. Acum văd asta.

Închide valiza și o pune pe podea. O trage spre ușa dormitorului.

- Părinții tăi vor fi și ei târâți în mocirlă.

- M-am săturat. S-a terminat între noi. Dă-te deoparte, te rog.

Întinde mâna spre ea.

- Daisy...

- Nu te apropia. Își ațintește degetul spre fața lui. Jur, dacă te apropii de mine, duc eu însămi chestia aia la poliție.

- De ce ai fost atât de proastă să păstrezi filmarea aia, în primul rând? Asta-i vina *ta*. Dacă nu exista filmarea, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Daisy își face loc pe lângă soțul ei. Trage după ea valiza, care bufnește pe trepte în jos. Jon vine după ea, o urmează dincolo de insula din bucătărie și îi taie calea spre ușa din față.

- Iar dacă mama *ta* nu s-ar fi apucat să-i plătească pe părinții ei...

- Atunci ar fi făcut un test de paternitate, Jon. Poate că era copilul tău. Poate că era copilul unuia dintre ceilalți tipi. Dar oricine ar fi făcut acest copil s-ar fi putut întoarce împotriva *ta* și a celorlalți implicați, ca să împărțiți vina. La fel și cu Charley, ar fi fost legată de tine veșnic. Fetele alea nu ne-au lăsat în pace, pur și simplu. Am făcut curățenie după tine, iar datorită contractelor de confidențialitate, nu

ne mai pot căuta fără să plătească amenzi uriașe, pe care nu și le permit. De aceea am păstrat documentele. Am păstrat filmarea pentru cazul în care se dovedea că ești marele nemernic care ești.

Daisy e atât de furioasă, că tremură. Ceea ce o îngrijorează pentru copil. Trebuie să plece de aici, să se liniștească.

El își îndreaptă degetul spre fața ei, aproape atingându-i nasul, și zice rânjind:

– Știi că am dreptate. Cât timp trăiește, femeia aia e un pericol. Un monstru.

– Un monstru care e opera ta. Te rog să mă lași să trec.

Jon refuză să se miște. Lui Daisy nu-i place furtuna de pe fața lui. O înspăimântă. Îl fulgeră cu privirea, încercând să-și arate puterea. Și încearcă să-l împingă deoparte.

Mâna lui i se încleștează pe braț, cu degetele săpând în carne. Ea înșfacă de pe blat cuțitul pentru friptură și îl îndreaptă spre el.

– Dă-te dracului deoparte. Pleacă din calea mea.

El îi dă drumul, șocat, și face un pas în lături. Ținând într-o mână cuțitul într-o încleștare mortală, cu fața spre soțul său, Daisy merge încet cu spatele spre ușa casei, împingând valiza cu mâna cealaltă.

– Unde te duci? o strigă el când iese.

Daisy trânteste ușa și se duce repede prin ploaie la BMW, cu valiza hurducându-se după ea. Deschide portiera din dreapta, aruncă pe podea cuțitul și saltă valiza pe scaun. Ocolește mașina și urcă la volan. Pornește motorul. Tremurând, iese în marșarier de pe alee, în vreme ce Jon năvălește pe ușă și fuge spre mașină.

Daisy lovește cu bara de protecție cutia poștală pe când iese în stradă. Apasă pe accelerație și corectează prea mult direcția, doborând cu un zdrăngănit coșurile de gunoi ale vecinului. Tremurând ca o frunză, gâfâind, redresează mașina și pornește înapoi spre North Shore.

JON

31 octombrie 2019. Joi. Cu trei ore și unsprezece minute înainte de crimă

Jon se uită după mașina lui Daisy care iese rapid în marșarier de pe aleea lor. Mașina lovește cutia de scrisori și dă peste pubelele vecinului în graba de a scăpa de el. Înjură și intră înapoi în Cabana Trandafirilor. Umblă de colo-colo prin living. Pune mâna pe o sticlă de tequila și dă pe gât câteva păhărele unul după altul. Mai bea câteva. E disperat. Tot mai furios. Mai incoerent. Încă nu știe dacă a fost

agresat sexual. Chiar violat. N-a întrebat-o pe Katarina despre urma de ac de pe braț pentru că era prea speriat că o să afie Daisy. Ce i-a injectat? O să trebuiască să facă analize de sânge? Ar trebui să facă analize pentru boli transmisibile sexual?

Își trece mâinile prin păr. Daisy are dreptate. A pierdut tot. Serviciul. Soția. Copilul. Daisy s-a dus la părinții ei, e sigur de asta. Ceea ce înseamnă că el s-a ars. E terminat.

Labden Wentworth o să-l atace cu toate armele din arsenal. Îl vor da afară din familie și-l vor lăsa în fundul gol. Așa, dacă el ajunge la tribunal, dacă ajunge la închisoare, ei se vor fi spălat pe mâini.

Mai bea câteva păhărele. După ce a terminat tequila caută whisky. Nu există. Găsește niște coniac. Își umple un pahar burduhănos și bea. Se mai preumblă o vreme, apoi încearcă să dea de Daisy, însă intră mesageria vocală.

Formează numărul telefonului fix din casa familiei Wentworth. Nu răspunde nimeni. Sună pe mobilul lui Annabelle Wentworth. Spre surprinderea lui, ea răspunde.

– Annabelle, sunt Jon.

Cuvintele i se împleticesc în gură. Cât a trecut de când a plecat Daisy? Se vede în oglinda din hol și e șocat de bărbatul care-i întoarce privirea.

– E Daijy acolo?

– Poftim?

Se chinuie să pronunțe așa cum trebuie.

– Daijy. Vreau să vorbesc cu Daijy.

– Ești beat, Jon?

– Daijy...

– Nu-i aici.

– Unde ește?

– Nu știu. Nu-i acasă? Mă îngrijorezi, Jon. Ce s-a întâmplat?

Jon închide iute. Fie Annabelle minte, fie Daisy s-a dus altundeva. Crede că Annabelle își ascunde fiica.

E terminat.

Și dacă acea Katarina-drăcoaică le trimite polițiștilor filmarea, colac peste pupăză, el ajunge la închisoare. Ce-o să i se întâmple unui bărbat ca el la pârnaie? Dumnezeuule mare!

Ăsta-i un lucru pe care-l poate împiedica.

E singurul lucru pe care încă îl mai controlează.

Poate s-o împiedice să se ducă la poliție.

Își înșfacă haina și se duce repede la Audi. Urcă și inspiră de câteva ori adânc încercând să se concentreze. Dacă e tras pe dreapta o să se aleagă cu o carte de joc pe care scrie

„direct la închisoare“. Trebuie să conducă atent. Mai trebuie și să ajungă acolo repede.

Pornește motorul și iese în stradă. Se uită cu ochii mijiți printre stropii de ploaie și ștergătoarele de parbriz la liniile albe și galbene în timp ce merge spre pod și îl traversează spre North Shore. Circulația s-a rărit. Vremea mizerabilă i-a mânat acasă, în paturile lor, pe cei ieșiți la „ne dați ori nu ne dați“.

Jon virează pe străduța de pe țărm. Vede imediat că toate luminile din Casa de Sticlă sunt încă aprinse. Cu mâinile încleștate pe volan și umerii țepeți, stinge farurile, astfel că Audiul se furișează spre clădire prin ceață și întuneric. Inima îi stă în loc când vede că mașina ei galbenă e tot acolo.

A prins-o.

Cu cauciucurile pârâind pe pavajul ud, trece de casă și oprește pe dreapta pe o fâșie cu iarbă, în diagonală față de proprietate. Acum, că e aici, nu știe care e planul. Întinde mâna spre sticluta plată de la șold și trage un gât, făcându-și curaj. Se gândește la camerele de supraveghere. Trebuie să aibă grijă să nu fie filmat. Pe o latură a aleii, lângă Subarul ei, este o poartă care dă în curte. Dacă intră pe acolo și se strecoară pe lângă casă, pe partea piscinei, ar putea să pătrundă înăuntru prin ușile mari de sticlă, glisante.

Se încordează când altă mașină intră pe stradă. Farurile bat spre el, orbindu-l pe moment. Jon se lasă în jos pe scaun, așteptând să treacă.

Însă mașina încetinește, apoi intră pe alea Casei de Sticlă.

Jon se ridică. Rămâne surprins. E alt Audi. Același model ca al său, aceeași culoare. Plăcile de înmatriculare sunt pline de noroi.

Cineva în haină de ploaie neagră coboară de la volan și intră repede pe poartă. Inima lui Jon începe să bubuie. Vede umbre mișcându-se în casă. Peste cincisprezece minute, când ceasul de la bord arată 23.21, un țipăt sinistru despică aerul. Țipătul unei femei. Lui Jon i se taie răsufierea. Brusc, îi este frică. Rămânând ascuns, aruncă o privire pe geamul aburit.

Vede două siluete cu haine de ploaie care ies pe poarta grădinii. Târând ceva mare.

E un covor făcut sul.

„La dracu’!“

E prea beat ca să gândească așa cum trebuie, să facă ceva. Prea beat ca să sune la poliție: dintr-odată creierul îi este atât de împâclit, că nu poate să-și dea seama ce să spună fără să se acuze singur. Tot ce știe e că nu vrea să se afle aici.

Nu vrea să aibă nimic de-a face cu asta.

Siluețele saltă și împing covorul pe bancheta din spate a Audiului. O persoană se așază la volan. Cealaltă se duce repede la Subaru și urcă în el. Mașinile pleacă în viteză. O lumină se aprinde la etajul casei de alături. Aude cauciucurile scrâșnind când ajung la capătul străduței.

Jon intră în panică. Demarează fără să aprindă farurile și continuă drumul la viteză mică. Un pic mai departe vede un spațiu de parcare. Crengile unui copac atârnă până jos. Șovăie, apoi trage mașina acolo. Oprește motorul și se lasă în jos pe scaun. Acum e speriat. E prea beat ca să conducă fără să fie prins.

MAL

2 noiembrie 2019. Sâmbătă.

În timp ce merge pe coridoarele sterile ca s-o interogheze pe Daisy Rittenberg, lui Mal îi revin în minte vorbele lui Boon-mee Saelim. „Cred că ceva rău, cu adevărat rău, i s-a întâmplat când era la școală. Și de aceea s-a retras și a plecat din oraș.”

Dacă acuzațiile de agresiune sexuală au fost relatate de toată presa și Saelim mergea la singurul liceu din oraș, cum se face că n-a știut ce pățise Katarina? Mal a avut impresia că Saelim mințea sau ascundea ceva. Acum e convinsă de-a binelea. Când ajunge la ușa sălii în care a fost adusă Daisy Rittenberg, o sună pe Lula.

– Bună, Lu. A venit Saelim să dea o declarație oficială și o probă de ADN?

– Nu. Îl căutăm. Se pare că a dispărut fără urmă atât de acasă, cât și de la locul de muncă. Nu răspunde la telefon. Prietenii nu știu unde este. Mașina lui nu-i la el acasă.

– Dă-mi de știre de îndată ce-l găsești.

Închide telefonul și deschide ușa sălii de interogatoriu 6.

Găsește înăuntru o Daisy Rittenberg buhăită și roșie la față, așezată lângă un bărbat cu față ascuțită, îmbrăcat impecabil, cu pielea smeadă și ochi negri pătrunzători. Mal îl recunoaște pe loc. Emilio Rossi. Unul dintre cei mai buni avocați ai apărării, un bulldog cu reputația că acceptă cazuri celebre din domeniul crimei organizate și al asasinatelor.

– Emilio, zice Mal.

Tipul nu pierde nici o secundă. Ia cuvântul înainte ca ea să apuce măcar să se așeze:

– Clienta mea are nevoie imediat de îngrijire medicală. Suferă de un edem tot mai grav și de hipertensiune. Ne temem de o posibilă preeclampsie, de tromboza venelor aflate în profunzime, de o dereglare cardiacă, de o celulită – toate aceste posibilități trebuie să fie eliminate de doctori.

Trebuie să o vadă medicul ei. Are nevoie de odihnă la pat și să reducă la minimum stresul.

Îngrijorarea lui Mal se amplifică. Trebuie să se miște repede.

– Bună ziua, doamnă Rittenberg, sau e seară? Timpul zboară azi. Pot să-ți spun Daisy?

Femeia refuză s-o privească în ochi. Nu răspunde.

Mal pune carnetul și dosarul pe masă.

– Mă tem că lucrurile nu arată bine pentru tine, Daisy. Avem martori și dovezi care te plasează la locul...

– Clienta mea nu neagă că a fost în acea casă, spune Rossi rece. Nu neagă că a folosit același serviciu de curățenie. Clienta mea recunoaște că a fost invitată la cină la Vedere spre Nord. A ajuns acolo împreună cu soțul său în Audiul lor în jurul orei 18.00. Dar pe când sunau la ușă clienta mea a avut spasme foarte dureroase. Șocată, a scăpat din mâini buchetul și desertul pe care le adusese. Doamna Rittenberg și soțul său au plecat imediat.

– Te-ai dus imediat la doctor, Daisy? Există vreo înregistrare a...

– Crampele s-au ameliorat pe drum spre casă, spune Rossi. Soții Rittenberg au hotărât că odihna la pat este soluția, intenționând să meargă la medic în ziua următoare. După ce au ajuns acasă, clienta mea a avut o dispută cu soțul său. Și-a făcut valiza și s-a deplasat cu mașina acasă la părinți.

– Cu crampele alea mari? întreabă Mal.

– În acel moment crampele se atenuaseră într-o anumită măsură. După ce a ajuns la părinți, clienta mea a stat în pat. N-a mai ieșit din casa familiei Wentworth până acum. Spune că soțul era foarte supărat când a plecat ea de acasă. A amenințat-o fizic. El băuse deja destul de mult, și doamna Ritterberg bănuiește că s-a pus iar pe băut zdravăn după ce a plecat. Nu poate să confirme unde s-a aflat el sau, să zicem, dacă s-a întors mai târziu la Vedere spre Nord.

Mal se lasă pe spătar, ridică din sprâncene și se uită lung la Daisy.

– Și de ce ai putea crede că soțul tău s-a întors la Casa de Sticlă fără tine? Ca să-și termine cina?

Rossi răspunde:

– Clienta mea nu face decât să comunice că are un alibi – părinții săi. Însă nu știe dacă și soțul său are.

Mal își umezește buzele, cu privirea încă ațintită asupra lui Daisy.

– De ce te-ai certat cu soțul tău, Daisy? De ce te-a amenințat?

- Clienta mea a avut o confruntare cu soțul său pe tema unei aventuri.

- O aventură cu cine?

- O femeie pe nume Mia, spune Rossi. Asta-i tot ce știe.

- Așa că acum îl dă pradă lupilor pe Jon, ca să se salveze? întreabă Mal.

- Nu se pune problema, răspunde avocatul.

Mal se apleacă în față.

- Și cum explici cuțitul pentru friptură pe care poliția din West Vancouver l-a găsit în mașina ta?

- Cum spuneam, soțul său a amenințat-o la Cabana Trandafirilor. Clienta mea a luat cuțitul de pe blatul din bucătărie ca să-l împiedice s-o urmărească.

- Te-ai dus direct acasă la părinți, Daisy, sau poate că mai întâi te-ai întors la Casa de Sticlă?

- Uitați ce-i, dacă încercați marea cu degetul...

- Daisy, am trimis la un laborator privat mostra ta de ADN și amprente, și vom avea foarte curând rezultatele. Apoi vom compara ADN-ul tău cu probele găsite la locul faptei. Dacă...

- Dacă găsiți ADN-ul ei înăuntru, e pentru că vinerea trecută a luat prânzul la Vedere spre Nord. A băut din pahare și a mânuit un cuțit ca să taie salam.

Mal trage încet aer în piept. Deschide dosarul și împinge o fotografie spre Daisy.

- Recunoști acest pandantiv?

Daisy aruncă o privire spre fotografie, dar nu spune nimic.

- Ce zici de imaginile astea?

Mal îi arată câteva fotografii luate din contul de Instagram @DoarDaisyZilnic. În toate selfie-urile, pandantivul de diamant este prezent în scobitura de la baza gâtului ei.

- Acest pandantiv, spune Mal bătând cu degetul într-o fotografie, a fost găsit între pernele unei canapele din Casa de Sticlă.

Rossi oftează nerăbdător. Se uită la ceas.

- Cum spuneam, clienta mea nu neagă că a fost vreodată în casă. Ar fi putut să-și piardă pandantivul vinerea trecută. Sau menajera ei ar fi putut să i-l fure. Aceeași menajeră lucra la Casa de Sticlă. Menajera ar fi putut să-l lase să cadă acolo. Nimic din toate astea n-ar rezista la tribunal, și o știți.

Mal își plimbă limba peste dinți.

- Daisy, de ce Kit Darling a cerut de curând să nu mai facă curățenie în casa ta?

Rossi spune:

- Clienta mea a întrebat de schimbare, deoarece credea că femeia ei de serviciu făcea o treabă bună. Cei de la Holly's

Help i-au spus că menajera însăși a fost cea care a cerut transferul din cauza unei suprapunerii a programărilor. Acum, dacă am terminat aici, trebuie să-mi duc clienta la medic.

– Încă două întrebări. Daisy, ai știut că menajera ta, Kit Darling, era fata care acum optsprezece ani, când avea șaisprezece ani, ți-a acuzat soțul de agresiune sexuală gravă?

Fața lui Daisy se face roșie ca focul. Își șterge gura cu o mână tremurătoare și îi spune avocatului:

– Nu mă simt bine. O să leșin.

Emilio Rossi se ridică brusc în picioare. Întinde mâna spre brațul lui Daisy ca s-o ajute să se ridice.

– Am terminat aici.

– Încă un lucru, spune Mal cu hotărâre. Îi recunoști pe acești oameni?

Împinge peste masă două fotografii și le întoarce cu fața spre Daisy.

Ea le privește.

– Nu.

Mal bate cu degetul într-o fotografie.

– Cea de aici e Vanessa North. Iar cel de aici – bate cu degetul în cealaltă – e Haruto North. Aceștia sunt prietenii tăi.

Roșeața de pe fața lui Daisy se adâncește. Refuză să ridice privirea.

– Nu sunt ei.

– Ba ei sunt. Aceștia sunt proprietarii casei la care ați fost la cină.

– Nu știu despre ce vorbiți. Cred că o să-mi pierd cunoștința. Am... am nevoie de un doctor.

În timp ce o sprijină pe Daisy în drum spre ușă, Rossi se uită peste umăr și îi spune lui Mal:

– Menajera dispărută l-a acuzat la șaisprezece ani pe Jon Rittenberg de agresiune sexuală gravă? Se pare că aveți chiar aici mobilul soțului, doamnă detectiv. Imaginați-vă cum e să descoperi că menajera ta este cea care a încercat să-ți distrugă cariera și să te doboare în urmă cu atâția ani.

Ies. Ușa se închide în urma lor.

Mal își adună repede dosarul și fotografiile. Înainte să-l interogheze pe Jon Rittenberg, se oprește în biroul comun.

– Ceva despre Saelim? o întreabă pe Lula.

– Nu, zice Lula întinzând mâna spre telefon. Încă nu se știe unde este. Cum a mers cu Daisy Rittenberg?

– A văzut pericolul, spune Mal. Tocmai și-a aruncat bărbatul în colții lupilor ca să se salveze. Acum să vedem ce are el de spus despre asta.

MAL

2 noiembrie 2019. Sâmbătă.

Fostul olimpic dublu medaliat cu aur „JonJon“ Rittenberg, cândva un exemplu strălucit de performanță sportivă, stă pleoștit, cu capul în mâinile rezemate de masă. Avocata lui, o femeie care pe Mal o duce cu gândul la Tamara Adler, se ridică rapid în picioare când detectiva intră în sala de interogatoriu. Întinde o mână perfect manichiurată.

– Sunt Sandra Ling, avocata lui Jon Rittenberg.

Mal îi prinde mâna subțire și moale și o scutură puternic.

– Sergent Mallory Van Alst.

Se așază și pune dosarul pe masă în fața ei. Încăperea e caldă și plină de duhoare corporală și alcool metabolizat care radiază din porii lui Jon Rittenberg. E neras, ciufulit. Bandajul de pe mână e murdar.

– O să-ți spun Jon, dacă e în ordine.

Mal preferă să folosească prenumele în interogatorii. Asta lovește mai tare, mai aproape de țintă. E mai personal.

Jon înalță capul de pe masă și se uită urât la ea. O ură aprigă i se încolăcește în ochi.

– Fără comentarii, zice el. N-aveți nimic de care să mă acuzați, nici un drept să mă țineți aici. N-am făcut nimic rău. Spune-i, Sandra, îi poruncește avocatei. Sandra o să spună orice trebuie să spunem.

Lasă capul în jos cu un geamăt slab. E clar că nu se simte bine. Zgârieturile de pe față și gât par infectate.

– Clientul meu are nevoie de îngrijiri medicale, spune Sandra Ling. Polițiștii i-au produs vătămări corporale în timpul arestării și...

– Am auzit că ai încercat să fugi și ai căzut pentru că erai beat, Jon, zice Mal. Iar acele zgârieturi de pe gât și rana de la mână – le-am văzut eu însămi înainte de arestare. Cum te-ai ales cu ele?

– A fost împins la pământ de polițiști în timpul arestării, insistă Sandra Ling.

– O, te rog, pufnește Mal, întorcându-și atenția spre avocată. Se vede de la o poștă că zgârieturile nu-s recente. Mie îmi par produse în timpul unui atac violent. Așa le-ai căpătat, Jon? Ce s-a întâmplat? Cum te-ai rănit?

Jon refuză s-o privească.

– Ce-ar fi să-mi spui cu cuvintele tale ce s-a întâmplat când tu și soția ta ați ajuns la Casa de Sticlă la ora 18.14 în seara de Halloween?

El tot nu se clintește. Avocata lui intervine:

– N-a fost niciodată la...

Mal ridică mâna, oprind-o.

– Las-o baltă, Jon. Avem declarația soției tale. Ea spune că ați ajuns amândoi cu Audiul tău la Casa de Sticlă în jurul orei 18.14. Declarațiile martorilor o confirmă. Avem și martori care spun că mașina ta a intrat pe șantierul ADMAC din North Vancouver mai târziu în seara aceea...

El ridică iute privirea.

– Asta-i o scorneală. N-am fost niciodată acolo. Eu...

Avocata pune mâna ferm pe brațul clientului său și-i aruncă o privire de avertizare.

Însă el continuă.

– N-am fost la nici un șantier ADMAC. M-am întors la Casa de Sticlă, bine, eu...

– Jon, se stropșește Sandra.

În ochii ei fulgeră o fiacără.

Privirea lui săgetează spre avocată.

– N-am de gând să-i las să-mi pună asta în cârcă.

Sandra Ling se apleacă în față și rostește foarte încet la urechea lui:

– Ți-am spus. Nu trebuie să vorbești. Avem nevoie doar să auzim ce informații au. Deocamdată încearcă marea cu degetul.

Mal zice iute:

– Așadar, recunoști că te-ai întors la acea casă?

– Doamnă sergent, în afară de cazul în care sunteți pregătită să-mi aduceți clientul în fața unui judecător și să-l puneți sub acuzare, ca să putem discuta termenii cauțiunii, nu mai putem adăuga nimic în momentul de față.

– Când vor veni rezultatele probelor de ADN și amprente...

– Dacă veți avea ceva de spus atunci, știți unde să-l găsiți pe clientul meu. Vino, Jon. Plecăm.

Jon se ridică greoi în picioare.

Mal spune:

– Când ai aflat că menajera voastră este aceeași persoană care te-a acuzat cândva de agresiune sexuală?

Trupul lui înțepenește. Privirea o mușcă pe cea a lui Mal. Avocata se duce repede la ușă și o deschide larg.

– Jon?

El se îndreaptă spre ieșire.

– Cine este Mia, Jon?

Ochii lui scapără. Trăsăturile i se încordează și gura i se strânge. Avocata îl prinde repede de braț, făcându-l să-și întoarcă atenția spre ea, și ies pe coridor.

Mal se lasă pe spătar. În timp ce se uită după ei sună mobilul. E Benoît.

– Au găsit-o, Mal. Scafandrii au găsit-o, și pe ea, și covorul. E în adânc, pe fund, prinsă sub resturi de metal ruginit. Nămol gros. Trebuie să fi fost împinsă acolo de curent. Acum se gândesc cum s-o aducă în siguranță la suprafață.

URMĂRILE

Mal se simte doborâtă și epuizată. Scafandrii n-au reușit să elibereze cadavrul înainte de lăsarea nopții din cauza unor probleme legate de flux și vizibilitate, dar au adus la suprafață covorul și un tenis alb cu dungă portocalie care se potrivește cu cel găsit lângă patul uriaș din Casa de Sticlă. Stă lângă Peter pe canapeaua din micul lor living ticsit, înconjurați de rafturi cu cărți, însă mintea îi este plină de imagini ale cadavrului lui Kit Darling, înțepenit în adânc, acoperit de mâl, cu părul blond și moale plutindu-i în jurul feței în întuneric. Peter se uită la televizor la știri. O pisică e încolăcită în poala lui. Și el pare obosit, își zice Mal. În seara asta soțul ei pare mai absent ca de obicei. Simțind un junghi de însingurare, se trage mai aproape de el. Îi pune mâna pe coapsă.

– Ești bine?

El îi aruncă o privire. Un moment pare nedumerit.

Mal zâmbește.

– Ai mâncat destul la cină?

El se încruntă, apoi încuviințează din cap.

– Cred că da. Cum a fost ziua ta?

Peter a pus deja întrebarea când Mal a ajuns acasă, și ea i-a spus de cadavrul găsit în fine. I-a explicat că scafandrii vor încerca din nou mâine la prima oră. Dar acum nu spune decât:

– A fost în ordine. Însă abia aștept pensionarea anticipată.

E o minciună. Dar și o necesitate. E clar că Peter are nevoie să fie cineva acasă. Ar putea să angajeze un îngrijitor. Se gândește brusc la Beulah, blocată singură la etajul casei sale, cu îngrijitorii. Peter și Mal și-au jurat demult că se vor ajuta unul pe altul în vremurile grele. La bine și la rău. Și vremurile grele vor veni mult mai curând decât s-ar fi gândit Mal. Mintea îi zăbovește la Beulah. Hotărăște să-i facă o vizită după ce se încheie acest caz și să-i mulțumească pentru că a sunat la 911.

Pe ecran apare o imagine din apropierea șantierului ADMAC.

– Ah, iată-l.

Ia telecomanda și mărește repede sonorul.

O jurnalistă stă sub luminile reflectoarelor în întunericul de lângă intrarea barată a șantierului. Are un microfon.

– Căutarea menajerei dispărute, Kit Darling, pare să fi ajuns la un deznodământ trist la începutul acestei seri. O sursă apropiată de anchetă spune că scafandrii au găsit cadavrul unei femei sub apă în apropierea zonei în care Subarul galben al lui Kit Darling a fost scos din Burrard Inlet. Cadavrul e prins în deșeuri la o adâncime considerabilă. Echipa elaborează în prezent un plan ca să-l aducă la suprafață, să sperăm că mâine.

Prezentatorul din studio preia legătura.

– Pamela, ai detalii despre celelalte aspecte ale investigației?

– Pe moment, tot ce știm este că fostul schior olimpic Jon Rittenberg și soția lui au fost duși la secția de poliție pentru interogatoriu. După aceea au fost eliberați. Probele criminalistice de la locul faptei din așa-numita Casă de Sticlă sunt încă analizate. Îmi închipui că ar putea să mai treacă o vreme până apar rezultatele. Însă după ce este recuperat cadavrul se va face autopsia, care ar trebui să ofere indicii suplimentare despre ceea ce s-a petrecut în acea noapte violentă și fatidică într-o vilă luxoasă de pe țărmul din West Vancouver.

Beulah o urmărește pe jurnalista Pamela Dorfmann pe televizorul său mic din cameră.

O întristează profund vestea că au găsit cadavrul lui Kit. Când figura schiorului Jon Rittenberg și cea a soției sale, Daisy, apar pe ecran, Beulah știe fără urmă de îndoială că este aceeași pereche pe care a văzut-o coborând din Audi.

Beulah e bucuroasă că a sunat la 911. N-a crezut *cu adevărat* că Horton ar fi putut face rău cuiva, dar e ușurată să audă că sunt interogați alți oameni, nu fiul său. L-a văzut de câteva ori pe Horton în spatele gardului viu, privind-o pe menajera care lucra în casa de alături. L-a văzut pe Horton și cum le spiona pe doamnele care luau masa lângă piscină. E ceva vreme de când își face griji pentru Horton.

Își reazemă capul pe spătarul fotoliului și închide ochii, simțindu-se mulțumită că a avut un scop, că a jucat un rol important și entuziasmant. Însă o să-i fie dor de menajeră. O să-i fie dor de fiuturarea voioasă a mâinii și de zâmbet. Pe când alunecă într-o ațipeală datorată opiaceelor, își spune că e o prostie să creadă că va revedea diverși oameni într-o viață de apoi în ceruri. Însă îi place gândul că s-ar putea întâlni cu Kit, menajera, și de data asta s-o cunoască de-a binelea.

Alunecă mai adânc în toropeală. O parte din ea știe că noaptea asta este cea în care nu se va mai trezi din somn.

Mâine-dimineață nu va mai fi, și această casă îi va aparține lui Horton.

Boon intră în magazinul viu luminat dintr-o benzinărie aflată aproape de orașul Hope. Afară e un întuneric de smoală și ploaia izbește puternic. El a coborât dintr-o cabană izolată de pe munte ca să cumpere câte ceva. S-a refugiat acolo după ce polițiștii au venit să discute cu el. N-are nici cea mai mică intenție să se ducă la secție să dea o mostră de ADN sau să discute cu polițiștii. A văzut încotro bat ei.

Pe când pune în coș conserve de fasole, zărește un mic ecran de televizor în spatele tejghelei. Încremenește când în partea de jos apare un anunț:

SCAFANDRII POLIȚIEI AU GĂSIT UN CADAVRU

Boon scapă din mână conserva. Care se rostogolește sub rafturi. Cu ochii pironiți pe ecran, se apropie încet de tejghea.

– Poți să dai mai tare? îl întreabă pe casier.

Acesta aruncă o privire spre ecran, ia telecomanda și mărește volumul.

Boon ascultă cu atenție

„Căutarea menajerei dispărute, Kit Darling, pare că a ajuns la un deznodământ trist mai devreme în această seară...”

– I-au găsit cadavrul, zice casierul arătând cu degetul mare spre ecran.

Boon înghite în sec în vreme ce lacrimile îi umplu ochii. Pune cu grijă coșul pe tejghea și iese din magazin. Merge prin ploaie la mașina sa.

JURNALUL MENAJEREI

Suntem pe bușteanul de pe plajă, sendvișul meu pe jumătate mâncat a căzut pe nisip și Boon și-a îngropat fața în mâini. Se leagănă și geme ca și cum l-ar durea ceva. Tocmai l-am silit să privească filmarea pe care am copiat-o pe telefonul meu.

– Îmi pare rău, Kit. Îmi pare tare, tare rău. Doamne, cât de rău îmi pare!

– Te-am iubit, Boon. Din toată inima. Erai centrul lumii mele, știi asta?

Ridică privirea. Are ochii plini de lacrimi. Îi curg pe față. Mă doare în piept. O parte din mine a murit când i-am auzit în înregistrarea lui Daisy râsul ascuțit, ca un țipăt de pasăre,

agitată. Altă parte din mine e moartă și rece ca o piatră și nu pot să simt absolut nimic. Nu voi mai putea niciodată să am încredere în cineva sau să-l primesc în viața mea.

– Încă nu recunoscusem public că sunt gay, Kit. Eram speriat. Unii dintre tipii care au fost în noaptea aceea în cabană erau cei care mă băteau la școală. Care mă făceau poponar. Care într-o zi m-au încolțit în vestiarul centrului de recreere, mi-au dat jos pantalonii și m-au amenințat cu o sticlă, zicând că mi-o vâra în fund. Eram îngrozit că, dacă îmi asum riscul de a spune adevărul despre ceea ce am văzut cu toții, o să fiu arătat cu degetul sau mai rău. Sincer, am crezut că ar putea să mă omoare în bătaie dacă-i turnam la poliție pe Jon și pe ceilalți membri ai echipei. Își șterge lacrimile și continuă: Eram un puști prost, speriat, fără nici un sprijin. Părinții mei ar fi murit de rușine dacă ar fi aflat ce eram... ce sunt. Kit, ascultă-mă, mama și tata încă nu știu. Am recunoscut în fața întregii lumi, dar lor tot nu pot să le spun. Pur și simplu nu pot, după tot ce au făcut ca să încerce să-mi ofere o viață în această țară. Ei n-ar putea să înțeleagă. Iar acum mama e bolnavă și probabil n-o să se facă bine. Și aș prefera să-i las pe amândoi să plece de pe lume fără să trebuiască să știe asta despre fiul lor. Mi-e... mi-e așa de rușine că nu te-am sprijinit niciodată! Îmi doresc să fi putut fi curajos, îndrăzneț. Mi-aș dori să fi fost genul de erou copil despre care citești în cărți. Copilul care riscă totul ca să apere o victimă. Însă n-am fost. Am fost un băiat speriat de moarte, care nu-și înțelegea pe deplin sexualitatea. Un puști care nu-și dorea decât să se încadreze în grup. Să fie acceptat. Iubit. Ai putea oare să înțelegi asta?

– În toți acești ani mi-ai fost cel mai bun prieten, Boon. Ai fi putut să-mi spui că ai fost acolo.

– Dar atunci ți-aș fi pierdut prietenia, Kit. Și nu pot suporta să te pierd. Toată viața am încercat să mă achit față de tine.

– Și totuși, uite că m-ai pierdut.

– O să fac orice, Kit, ca să mă ierți. Poți să mă ierți? Te rog.

Îi întorc spatele și privesc marea. La un anumit nivel chiar înțeleg ce-a făcut, sau mai degrabă n-a făcut, puștiul Boon. Știu ce e frica. Știu ce e marginalizarea. Am fost și eu hărțuită. Tot ce-mi doream era să mă încadrez într-un grup, să flu iubită, acceptată, admirată. Poate că timpul o să mă ajute să asimilez aceste lucruri și să le accept. Poate că nu. De ce trebuie întotdeauna să-i „înțelegem” pe cei care ne agresează, pe cei răi, falsitatea răului, oamenii care ne dezamăgesc? Oare înțelegerea ne ajută să ne vindecăm?

Nu cred că există ceva care vindecă trauma cu adevărat. Pur și simplu îți fabrici un soi de poveste ca să înveți să conviețuiești cu ea.

Presupun că e momentul să recunosc în fața ta, dragă jurnalule, că n-am avut niciodată o terapeută. Întotdeauna mi-am închipuit că, dacă aș avea, m-ar convinge să țin un jurnal. Însă motivul real pentru care m-am apucat de scris a fost ca să spun Povestea mea. Să las în urmă o mărturie care să fie găsită de poliție.

Să le spun despre Jon și Daisy. Și ce s-a întâmplat în seara aceea în cabană.

Am început jurnalul în ziua în care am descoperit că mă afiu în casa lor. Dar știi ceva? Terapeuta mea imaginară avea dreptate. Chiar dacă am început acest jurnal dintr-un motiv, a devenit cu totul altceva. *Chiar* am întrebat de ce, de ce, de ce. Și, în cele din urmă, *chiar* am căzut prin acea trapă.

M-ai ajutat să-mi văd lumea altfel, dragă jurnalule.

M-ai ajutat să rămân pe poziții. M-ai ajutat să ripostez.

M-ai ajutat să-mi dau seama că nu mai vreau să fiu Fata Anonimă. Sau o stafle.

Acum am de gând să fiu VĂZUTĂ.

Mă tem oare că am intrat prea adânc și că asta este peste puterile mele? La naiba, da. Sunt îngrozită că nu voi supraviețui. Că o să-mi explodeze în față. Că s-ar putea să mor.

Însă am trecut de punctul în care mai exista cale de întoarcere. Sunt Thelma și Louise care gonesc cu mașina spre acea faleză...

MAL

4 noiembrie 2019. Luni.

Mal e la laboratorul criminalistic. E luni dimineața devreme și Benoît s-a întors la șantierul ADMAC să supravegheze noile încercări de a aduce la suprafață cadavrul înțepenit pe fundul mării. Recuperarea a fost sistată ieri din cauza unei furtuni puternice și a fluxului care a adus curenți puternici.

– Am găsit păr blond aici, în partea din spate a Audiului, unde bancheta se îmbină cu spătarul, zice Otto Wojak, șeful laboratorului.

Otto o însoțește pe Mal în jurul mașinii lui Jon Rittenberg, arătând locurile în care au fost găsite probe.

– Părul era vopsit? întreabă Mal.

– Da. Rădăcini negre. La fel cu cel găsit în dormitorul principal din Casa de Sticlă. De asemenea, am găsit sânge pe

bancheta din spate. Și un colier de catifea care se poartă la baza gâtului, rupt, și el cu urme de sânge.

Fotografia lui Kit Darling cu colierul negru la gât răsare în mintea detectivei.

– Și noroiul de pe cauciucuri și plăcuțele de înmatriculare? întrebă ea. Se potrivește cu probele de sol de pe șantierul ADMAC?

– Vom avea curând rezultatele testelor. Otto se lasă pe vine și arată cu degetul striățiile cauciucurilor. Totuși, aceste tipare ale striățiilor coincid cu urmele de cauciucuri găsite pe șantierul ADMAC. La fel și în cazul striățiilor de pe Subaru.

– Pot să văd obiectele luate din Subaru?

Otto o duce la o masă lungă de lângă vehiculul galben din cealaltă parte a garajului.

– Tot ce este aici a fost fotografiat și documentat. Aceasta este bucata de lemn care ținea apăsată pedala de accelerație. Iar acest portofel a fost găsit în partea din față a mașinii. Înăuntru erau aceste obiecte, spune plimbându-și degetul pe deasupra lor. Permisul de conducere al lui Kit Darling, un card bancar Visa și un MasterCard pe numele ei, un card de la CityIntraBank, șaptezeci de dolari numerar, monede, un card de la o sală de sport, un card de fidelitate de la o farmacie. Card de la un magazin alimentar. Permis de bibliotecă. Bilete de teatru. O chitanță de la fast-food. Iar aici avem poșeta găsită în mașină și conținutul ei.

Mal se mișcă de-a lungul mesei, cercetând obiectele. Produse de machiaj – multe. Rujuri în culori vii, îndrăznețe. Perie de păr. Cinci acadele cu arome diferite. Par lipicioase din cauza apei, ambalajul se desface. Lame de gumă de mestecat cu gust intens de scorțișoară. Chei cu breloc de Subaru. Un mic medalion cu o fotografie în care sunt un bărbat și o femeie. Mal se uită mai bine la imagine, întrebându-se dacă ar putea să fle mama și tatăl lui Kit Darling. Se gândește la urna pentru cenușă de pe podeaua camerei lui Kit. Aude în minte vorbele lui Boon-mee Saelim.

„Kit a fost dată peste cap de moartea mamei... În aceeași zi în care i-a împrăștiat cenușa, a început curățenia la un client nou. De atunci a fost tot mai ciudată.“

– E tot ce poartă cu ea o femeie, zice Mal uitându-se la lucrurile de pe masă. Cartea de identitate, permisul de conducere, cardurile bancare. Se uită la Otto. Unde-i telefonul ei? Și jurnalul?

– Am despărțit cu grijă paginile ude ale jurnalului și le-am uscat separat. Textul a fost scris cu un gel violet care se întinde cu ușurință în apă, spre deosebire de pasta de pix obișnuită. Dar tot ar trebui să fie lizibil când terminăm. Și ne

ocupăm de recuperarea informațiilor de pe telefonul mobil deteriorat de apă.

– Era într-o pungă sigilată?

– Da, însă punga a fost găurită, probabil la căderea mașinii de pe chei.

– N-ai spune că e neobișnuit să cari după tine jurnalul într-o pungă etanșă?

– Asta-i treaba dumitale, doamnă detectiv. Eu îți prezint doar informațiile științifice din spatele descoperirilor. Însă, dacă ar fi să mă încumet să ghicesc, aş zice că oricine o fi cel care a pus jurnalul în punga etanșă a vrut să-l țină uscat.

Ea îi arunci o privire lungă.

– O să fotografiem paginile după ce se usucă și vom îmbunătăți digital imaginea unde este nevoie. Vă trimitem rezultatul de îndată ce terminăm. Vom încerca, de asemenea, să vedem ce conține și telefonul, după ce se usucă.

– Și obiectele din Cabana Trandafirilor care au fost aduse aici?

Otto o conduce spre laboratorul său. Tehnicienii în halate albe ridică privirile de la mesele lor de lucru și salută înclinând din cap. Otto deschide niște imagini pe un monitor mare.

– Aceștia sunt pantofii găsiți în fundul dulapului lui Jon Rittenberg. Noroiul din adâncituri pare asemănător cu cel de pe șantierul ADMAC. Cum ziceam, încă așteptăm rezultatele testelor de comparare a solurilor. De asemenea, am găsit urme de sânge uman în adâncituri, aici, și pe botul unui pantof, aici. Se uită în ochii lui Mal. Dimineață devreme am primit rezultatele pentru probele de ADN pe care le-ai trimis la laboratorul privat.

Inima ei tresare. O zvâcnire de rânjet arcuiește gura lui Otto.

– Fir-ar să fie, Otto. Și?

– Sângele de pe pantofii lui Rittenberg este al lui Kit Darling. De asemenea, sângele de pe bancheta din spate a Audiului e al ei. Și părul.

– Ai fi putut să-mi spui asta în clipa în care am intrat aici. El râde în hohote, cu burdihanul zguduindu-i-se.

– Și care ar mai fi fost distracția?

Mal își dă ochii peste cap, dar pulsul îi galopează.

– Ce altceva mai ascunzi?

– Urmele parțiale de pantofi din sângele de la locul faptei arată tipare asemănătoare cu tălpile pantofilor din dulapul lui Jon Rittenberg. De asemenea, sângele lui este la locul faptei. Iar amprente latente și vizibile de pe obiectele din living se potrivesc cu amprente lui Daisy și Jon Rittenberg.

Otto afișează imagini cu paharele sparte găsite lângă măsuța de cafea răsturnată.

– ADN-ul lui Daisy Rittenberg este pe buza acestui ciob de pahar de vin. ADN-ul lui Jon Rittenberg este pe acest ciob de pahar de whisky. ADN-ul lui Kit Darling este pe paharul de martini spart, aici. Pune pe ecran altă fotografie. Acesta este cuțitul pentru friptură scos din piscină. O cantitate mică din sângele lui Kit Darling a fost găsită în adâncul șanțurilor de pe plăsele. Și amprentele lui Daisy Rittenberg sunt pe plăsele.

Mal se uită la imagini. Cuvintele lui Emilio Rossi îi plutesc în minte.

„Dacă găsiți ADN-ul ei înăuntru, e pentru că vinerea trecută a luat prânzul la Vedere spre Nord. A băut din pahare și a mânuit un cuțit ca să taie salam.“

Se gândește la comentariul lui Rossi de dinainte.

„Soțul ei era foarte supărat când a plecat ea de acasă. A amenințat-o fizic. El băuse deja destul de mult, și clienta mea bănuiește că s-a pus iar pe băut zdravăn după plecarea sa. Nu poate să confirme unde s-a aflat el sau, să zicem, dacă s-a întors mai târziu la Vedere spre Nord.“

Mal își țuguie buzele. Aceste dovezi îi plasează pe soții Rittenberg în casă, în ciuda afirmațiilor lor că au plecat după ce au scăpat din mâini florile și tarta. În plus, aveau un mobil. Există martori, o cronologie. Imagini ale camerelor de supraveghere care urmăresc Audiul până la șantierul ADMAC. Alți martori care au văzut cum au fost aruncate în apă Subarul și covorul. Dar în mintea ei toate aceste lucruri nu se așază cap la cap de-a binelea. Lipsește ceva.

Îi mulțumește lui Otto și se întoarce la mașina sa. Îl sună pe Benoît de pe drum.

– Încă nimic aici, spune el. Furtuna plus o maree grozav de înaltă au adus mâl și un curent puternic. Echipa a întrerupt din nou căutarea. Speră că un interval mai sigur va fi peste câteva ore, când vine refluxul. O să te țin la curent.

Mal conduce repede spre secție, nerăbdătoare să capete mai multe rezultate de la laborator. De asemenea, a apelat la un expert în distribuția stropilor de sânge ca să evalueze locul faptei și așteaptă cu sufietul la gură și raportul lui. Totul pare atât de aproape, și totuși atât de îndepărtat.

Când Mal intră în biroul comun, Jack Duff vine la ea.

– Ghici cine a venit aici din proprie inițiativă?

Mal își scoate pardesiul și îl agață în cuier.

– Suspansul mă răpune, Jack. Cine?

– Boon-mee Saelim.

Privirea ei săgetează spre Jack.

– Ultima dată când am auzit de el, era de negăsit.

– Pare întors pe dos, zice Jack. Ca și cum n-ar fi dormit de zile întregi. Ține morțiș să vorbească doar cu tine sau cu Benoît.

MAL

4 noiembrie 2019. Luni.

Mal îl găsește pe Boon așezat pe o canapea albastru-închis dintr-una dintre sălile lor de interogatoriu mai confortabile. Arată ca dracu'. Picioarele i se bâțâie și degetele i se mișcă fără astâmpăr.

Detectiva se așază pe fotoliul din fața lui și își pune carnetul și pixul pe măsuta joasă dintre ei.

– Știi că te-am căutat, Boon?

– Am nevoie de un avocat?

– Poți să-ți iei avocat, dacă vrei. Pot să-ți dau un număr de telefon dacă vrei un avocat. Dă-mi de știre. Între timp, hai să începem cu locul în care ai fost. Și, ca să știi, ești filmat și convorbirea e înregistrată.

Privirea lui Boon se îndreaptă spre camera de supraveghere montată aproape de tavan. Apoi se uită la ușa închisă, ca și cum s-ar fi răzgândit.

Mal așteaptă.

– Am fost într-o cabană de lângă Hope, spune el în cele din urmă, masându-și coapsa.

– De ce ai fugit?

– N-am fugit. Aveam nevoie să jelesc. Mi-am pierdut o prietenă. Cea mai bună prietenă.

Mal simte cum îi sporește încordarea.

– Prin urmare, știai că Kit e moartă?

– Nu. Jeleam pentru că-i pierdusem prietenia din pricina unui lucru pe care l-am făcut acum multă vreme și de care ea a aflat.

– Și atunci de ce ai venit la noi acum, Boon? Ce te-a împins să pleci de la cabană?

– Eram la o benzinărie și am văzut la știri că scafandrii i-au găsit cadavrul. Nu... Vocea i se frânge și ochii i se umplu de lacrimi. Nu așa ar fi trebuit să se întâmple. Ea n-ar fi trebuit să moară.

Suspină și își șterge lacrimile.

– Spune-mi ce înseamnă asta. Nu te grăbi. Ia-o de la început.

Boon își șterge nasul cu mâna, și Mal împinge spre el o cutie cu șervețele. El ia unul și își suflă nasul.

– Kit și cu mine – tot grupul nostru – ne costumam adesea ca să facem improvizații. Ne duceam la un Walmart,

sau un supermarket, sau într-un parc și interacționam cu oamenii, le jucam feste. Era jocul nostru secret. O glumă.

– Așa cum contul de Instagram al lui Kit era și el o glumă? Am verificat profilul ei @vulpeasicioara de care ne-ai spus. Un procent mare dintre fotografiile de pe Instagram sunt făcute cu tine, Boon.

– Așa cum v-am spus. Ne îndeletniceam cu acele jocuri. Nu era ceva neobișnuit. Frecându-și agitat fața, Boon continuă: La sfârșitul lui septembrie mi-a cerut să particip la alt „joc”. Voia să mă prefac că sunt un personaj pe nume Haruto North. Mi-a cerut să merg s-o iau de la un bistrou. Juca rolul soției lui Haruto, o femeie pe nume Vanessa. Am ajuns la bistrou și am găsit-o pe Kit cu peruca și burta de gravidă pe care le purta pentru personajul său, Mary, într-o piesă de-a noastră – *Cele trei vieți ale lui Mary*. Lua prânzul cu o femeie despre care am aflat mai târziu că este Daisy Rittenberg. Mi-am jucat rolul, am improvizat. M-am purtat autoritar, un pic agresiv. Ca un soț dominator.

– Și de ce ți-a cerut Kit să faci asta?

El trage adânc aer în piept, și pentru o clipă pare să cocheteze cu ideea de a sări de pe o faleză, punându-și capăt vieții.

– Eu... n-am fost complet sincer prima dată când am vorbit, doamnă detectiv. Știam ce i s-a întâmplat lui Kit la Whistler, în acea cabană de schi. Eram acolo.

– Ai fost la acea petrecere? Ai fost martorul presupusei agresiuni sexuale?

El coboară privirea spre mâinile pe care le ține în poală.

– Da. Și n-am spus nimic. Aș fi putut s-o salvez și să-i opresc, pe Jon și pe ceilalți, să mai facă asta vreodată, și n-am făcut-o. I-am ajutat, și vinovăția a devenit un monstru în mine. Kit a descoperit de curând că am fost acolo. Am spus că aș face orice ca să mă ierte că am mințit-o în mod implicit în toți acești ani. Atunci mi-a cerut să fac niște lucruri, inclusiv să joc rolul lui Haruto. Boon ridică privirea și se uită în ochii lui Mal. Îi eram dator. Dacă aș fi vorbit acum optsprezece ani, poate Katarina ar fi născut copilul. Poate că tatăl ei n-ar fi fost dezgustat de ea și n-ar fi vrut s-o alunge. Poate că tatăl ei n-ar fi fost atât de stresat încât să facă atac de cord și să moară. Kit era așa de deșteptă, avea note foarte bune – ar fi mers la facultate. Și-ar fi păstrat respectul de sine. Viața i-ar fi fost alta. Polițiștii i-ar fi pus sub acuzație pe Jon și pe ceilalți. Însă n-am vorbit.

Adrenalina explodează în sângele lui Mal.

– Știi că în această provincie nu există o lege a prescripției pentru agresiunea sexuală, Boon, și că orice spui acum poate fi folosit ca dovadă.

El încuviințează din cap.

– De ce nu te-ai dus la poliție atunci?

– Sunt gay, și încă nu recunoscusem public asta. Eram hărțuit îngrozitor la școală și mai aveam o jumătate de an până la absolvire. Mă înspăimânta gândul să-mi asum riscul și să devin țintă. Prin urmare, m-am ascuns. Am tăcut. Am dezamăgit-o pe Kit. Așa că, da, îi eram dator. Flutură mâna și ochii i se umplu iar de lacrimi. Sunt multe feluri de iubire, știți? O iubesc pe Kit. E întreaga mea lume. Sora mea, cea mai bună prietenă, totul. O voiam înapoi. Mă uram profund pentru că am amăgit-o. Așa că am făcut-o. Am jucat rolul pe care-l voia ea. Apoi, când am înțeles ce pune la cale, am avertizat-o că e prea periculos. I-am spus că, dacă ar afla Jon Rittenberg sau Daisy, ar face *orice* ca s-o împiedice să-i dea de gol. Însă ea a continuat ca și cum n-ar fi avut nimic de pierdut. Și poate că nu-i mai rămăsese nimic de pierdut, oftează Boon. Nu după ce a aflat că și eu o trădasem.

– Și ce le făcea Kit soților Rittenberg, mai exact?

– Îi manipula. Îi scotea din minți. Nu știu decât o parte. O hărțuia pe Daisy pe contul ei de Instagram, îi lăsa bilete amenințătoare pe mașină, în mașină. I-a lăsat amenințări în cutia de scrisori de la Cabana Trandafirilor. Ba chiar l-a făcut pe Jon Rittenberg să-și piardă slujba. Mi-a cerut să-l urmăresc și să fac fotografii. Kit avea acces la computerul lui Jon, așa că-i cunoștea programul. A pozat într-o femeie seducătoare pe nume Mia și eu am făcut fotografii cu ea și Jon. Pe când îl urmăream am aflat că Jon angajase un detectiv particular, și Kit a găsit contractul în computerul lui. În cele din urmă, m-a pus să duc toate dovezile fotografice ale „aventurii” lui Jon cu Mia, plus o copie a contractului cu detectivul, la TerraWest, unde lucra Jon. În dimineața aceea a fost concediat – în aceeași zi în care a avut loc atacul din Casa de Sticlă. De la serviciu, Jon s-a dus la un magazin cu băuturi, a cumpărat alcool și a stat în parc, bând toată ziua. Dacă aș fi știut că Kit plănuise să se întâlnească cu Jon și Daisy Rittenberg în seara aceea, aș fi împiedicat-o. El era turbat, beat.

– Ce s-a întâmplat în seara aceea, Boon?

El își umezește buzele și șovăie, părând că nu știe de unde să înceapă. Sau cât de mult să spună.

– Nu știu. Tot ce știu este că... ea a „împrumutat” pungi pentru sânge și diverse alte materiale de la unul dintre prietenii noștri, care este tehnician medical și lucrează ca voluntar la recoltarea de sânge. Și-a luat singură sânge în trei rânduri, cred, din iulie încoace. L-a păstrat în frigiderul din Casa de Sticlă, deoarece știa că proprietarii sunt plecați o vreme.

Inima lui Mal începe să bată tare și regulat.

– Kit Darling plănuia o falsă scenă a crimei?

Boon își șterge o lacrimă de pe obraz și încuviințează din cap.

– Le făcea o înscenare soților Rittenberg ca să fie judecați pentru crimă. Numai că a avut efect invers. Jon Rittenberg s-a întors la casă. Și...

Vocea i se frânge, își îngroapă capul în mâini și suspină.

Mal iese să-i aducă apă. În biroul comun, le spune celorlalți să urmărească interviul pe camera de înregistrare. Se întoarce în sală și îi întinde lui Boon un pahar cu apă și mai multe șervețele.

Boon își suflă nasul, soarbe apă și își revine.

– Spune mai departe, Boon, îl îndeamnă. Nu te grăbi.

– Kit voia să pară că a pierdut destul sânge ca poliția să creadă că e moartă. De asemenea, a pus sângele său pe pantofii din dulapul lui Jon și în mașina lui. Și-a smuls și fire de păr și le-a pus pe bancheta din spate a mașinii lui. Deja prospectase șantierul ADMAC, și într-o seară a luat o găleată cu pământ de acolo. A făcut noroi și a pus un pic din el pe tălpile pantofilor lui Jon. Apoi a pus acest noroi pe plăcile de înmatriculare ale mașinii lui. Descuia mașina lui și pe cea a lui Daisy cu cheile de rezervă din Cabana Trandafirilor. Kit a dus înapoi pantofii lui Jon și i-a pus în fundul dulapului. A cumpărat o pereche identică și a făcut cu ei urme prin sângele din Casa de Sticlă. De asemenea, a luat lăntșorul cu pandantiv al lui Daisy din Cabana Trandafirilor și l-a lăsat în Casa de Sticlă.

– A plănuit asta luni întregi?

– N-am știut niciodată cu adevărat ce are de gând. Era ca și cum planul tot evolua și căpăta amploare cu cât intra mai adânc în treburile soților Rittenberg și cu cât afla mai multe despre ei. Și trebuie să vă amintiți că noi ne îndeletniceam cu jocuri. Ne dădeam în vânt după asta. Grupul nostru era întotdeauna gata de un joc, de roluri pline de imaginație. Suntem farsori și clovni și glumeți și mândri de asta. Iar dacă găsiți și sângele lui Jon la fața locului, este pentru că Kit i-a luat sânge după ce l-a momit într-un Airbnb dându-se drept Mia. Este unul dintre locurile în care face ea curățenie. L-a drogat. Și înainte să mă întrebați ce drog a folosit și de unde l-a luat, nu știu. Probabil de la un cunoscut care se ocupă cu chestii care se vând pe sub mână, cum ar fi ketamină, cocaină și GHB.

Boon soarbe lung din apă. Mâinile îi tremură când se șterge la gură.

– Acum câțeva vreme Kit m-a descusut amănunțit despre o scenă pe care am aranjat-o pentru o emisiune de

televiziune la care lucrez. Despre un medic legist. Am pus împrăștiuri de sânge din plămâni, sânge arterial. Jeturi arcuite pe pereți. Am... am bănuț că s-a inspirat din asta ca să facă ceva asemănător în Casa de Sticlă.

– Boon, erai în Casa de Sticlă în seara de Halloween?

– Nu.

– A făcut asta singură – s-a întâlnit cu soții Rittenberg singură?

El înghite în sec.

– Ea... Kit mi-a cerut să fac în seara aceea niște lucruri fără să pun întrebări. Le-am făcut. V-am spus, doamnă detectiv, aveam o datorie față de ea. Aveam o datorie față de mine. I-am promis în ziua aceea pe plajă că o să fac *orice* ca să mă revanșez, și a zis că nimic nu va fi chiar ilegal.

– Ce ți-a cerut să faci?

– Kit închiriasse o berlină Audi S6 gri-închis. La fel ca a lui Jon. În după-amiaza aceea a parcat-o aproape de apartamentul său și a mânjit cu noroi plăcuțele de înmatriculare, ca să nu se vadă pe camerele de supraveghere de pe drum.

– Așa încât vehiculul să poată fi confundat cu cel al lui Jon Rittenberg?

– Da. Știa și că sunt camere de supraveghere pe șantierul ADMAC. I-a venit ideea când a văzut camera pentru sinucigași de pe pod, când a rămas blocată în trafic. S-a uitat în jos și a văzut că obiectivul ar putea să prindă și imagini din zona de lângă silozuri. S-a dus cu mașina la șantierul ADMAC într-un weekend, seara târziu, când era întuneric, să verifice, și a văzut cheiul.

– Unde a hotărât să-și arunce propria mașină?

El încuviințează din cap.

– Mi-a cerut să iau Audiul de lângă apartamentul ei și să merg cu el la Casa de Sticlă la o anumită oră în seara de Halloween. Mi-a spus să mă îmbrac cu haină și pălărie de ploaie negre. În stil incognito. Mi-a cerut să parchez în spatele Subarului ei, să intru pe poartă în curte, fără să fac zgomot, și să ocolesc până la ușile de sticlă glisante dinspre piscină. Când am ajuns și m-am uitat înăuntru, am fost șocat. Sânge peste tot, mobile răsturnate. Pahare sparte. Kit era nerăbdătoare. Nervoasă. Purta și ea o haină de ploaie, largă, cu glugă. Pe dedesubt avea burta de silicon.

– Ca să pară gravidă? Ca și cum ea ar fi putut să fie Daisy și tu ai fi putut să fii Jon?

– Da, mi-am dat seama după aceea. Stătea în picioare lângă un covor însângerat făcut sul. În el era unul dintre tenișii ei. Mi-a cerut s-o ajut să târască acel covor peste terasa piscinei până pe alee și s-o ajut să-l pună pe bancheta

din spate a Audiului. A zis că trebuie să-l car ca și cum înăuntru ar fi un corp greu. Am întrebat-o ce mama naibii de joc e ăsta, și tot ce a zis a fost: „Ai promis, Boon“. Își drege glasul, apoi continuă: Așadar, chiar înainte să începem să târâm covorul, a aruncat în piscină un cuțit pentru friptură însângerat și a scos un țipăt care îți îngheța sângele în vene. Am cărat covorul până la mașini și l-am urcat pe bancheta din spate a Audiului închiriat. A urcat la volan, îmbrăcată ca Daisy gravidă. Eu am urcat în Subarul ei. Apoi am plecat în viteză cu ambele mașini spre șantierul ADMAC. Am aruncat covorul în Burrard sub obiectivul camerelor de supraveghere de pe șantier. Presupun că paria pe faptul că veți găsi în cele din urmă imaginile. Apoi am împins de pe chei Subarul ei cu cartea de identitate și portofelul, și telefonul, și toate celelalte înăuntru. Inclusiv jurnalul ei. Pe care l-a pus într-o pungă etanșă, așa încât voi – poliția – să-l găsiți și să-l citiți. Nu știu ce e în el. Presupun că e ceva care-l înfundă complet pe Jon. N-am habar dacă este adevărul sau vreo versiune pe care nu te poți baza deloc.

– Așadar, nu era nici un cadavru în covor?

Creierul lui Mal galopează – e sigur că scafandrii poliției au găsit un cadavru de femeie pe fundul apei, pe direcția curentului dinspre locul în care s-a scufundat Subarul.

– Nu.

– Spui adevărul, Boon?

– Da.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

– Mi-a cerut s-o las la câteva case de Casa de Sticlă. A zis că a uitat ceva înăuntru. Apoi am dus Audiul la firma de închirieri.

– Și ai lăsat-o acolo? Lângă Casa de Sticlă?

Ochii lui se umplu iar de lacrimi.

– Asta am făcut. A fost cea mai mare greșeală din viața mea. Pentru că pe când plecam am văzut alt Audi parcat mai în jos pe stradă. Nu i-am dat prea multă atenție pe moment, pentru că eram încă zdruncinat de faptul că tocmai scufundaserăm mașina lui Kit. Iar acum sunt sigur că era el. S-a întors. Ar fi putut să ne urmărească până pe chei.

– Jon?

El confirmă din cap.

– N-are sens, Boon, ca ea să vrea să se întoarcă la locul faptei. Țipase. Fără îndoială, ca să alarmeze vecinii. Probabil că primii polițiști erau pe drum...

– A insistat. A zis că a lăsat în urmă ceva important și, dat fiind că tocmai aruncaserăm în apă cardurile ei și telefonul și cartea de identitate, împreună cu mașina, am presupus că era un telefon de unică folosință sau un pașaport sau așa

ceva. Din locul în care am lăsat-o avea acces la cărarea de pe țarm, prin fața caselor. Mi-am închipuit că, dacă vedea primii polițiști în Casa de Sticlă, n-avea să intre. A zis că am terminat. Și-a luat rămas-bun. N-am... n-am mai văzut-o după aceea.

– La ce oră ai lăsat-o acolo?

– Pe la 00.30.

Mal se lasă pe spătarul scaunului și-l privește o vreme în tăcere. Încearcă să-l citească, în căutare de semne că minte.

– Cu siguranță Kit n-a crezut cu adevărat că Jon și Daisy vor fi acuzați de crimă, nu? Cu siguranță s-a gândit că analiza criminalistică a probelor de sânge avea să arate că hematiile prezintă semne de degradare de la depozitarea în afara corpului, într-un frigider? Sau că împrăștiăturile ei creative aveau să prezinte anomalii pentru un expert?

– Nu cred că și-a închipuit că e în stare să creeze o crimă perfectă care nu s-a întâmplat. Tot ce voia era să-i lege definitiv pe Jon și Daisy de scena unui aparent delict grav, să vină poliția și să deschidă o anchetă care avea să atragă presa. Așa era ea, teatrală, doamnă detectiv. Voia să fie văzută. Voia ca totul să apară în direct la televizor, în rețelele de socializare, în discuții, speculații. O poveste falsă. Asemenea contului ei de Instagram. Care avea rostul să ne dezumfie realitățile false. Însă a făcut o greșală fatală – l-a subestimat pe Jon. Era prea periculos. A stârnit un monstru și a plătit prețul suprem.

În timp ce vorbește, Boon scoate ceva din buzunar. Se apleacă în față și pune pe masă un stick USB. Dar rămâne cu mâna peste el. Protector.

– Ce-i asta? întreabă Mal.

El inspiră adânc, tremurător.

– Pe acest stick sunt două înregistrări. Plus copii după două seturi de documente legalizate. Prima înregistrare și documentele sunt ceea ce a găsit Kit într-un seif în Cabana Trandafirilor pe când făcea curățenie. A fost ceea ce a făcut-o să-și piardă controlul. A doua înregistrare...

Vocea i se frânge. Izbucnește iar în plâns, își suflă nasul.

– E din seara de Halloween în Casa de Sticlă. Kit a înregistrat discuția ei cu soții Rittenberg.

– I-a filmat în interiorul casei?

– Da. Totul.

– Camerele de supraveghere nu funcționau în casă în seara aceea, Boon. Am verificat.

– A deconectat sistemul. Nu voia ca imaginile să apară pe site-ul pe care puteau verifica soții North. Întotdeauna dezarma sistemul când se ducea să facă curățenie. Însă în seara aceea a flxat o cameră miniaturală pe coarnele de drac

de Halloween pe care le avea pe cap. Filmarea era în căsuța mea de e-mail când m-am trezit a doua zi dimineață, un mesaj cu linkuri la un folder Google Drive care conținea aceste fișiere. E totul acolo. Întreaga interacțiune cu soții Rittenberg. În e-mail mă informa că mi-a trimis înregistrarea în clipa în care cei doi Rittenberg au ieșit din Casa de Sticlă. O asigurare pentru cazul în care ei i s-ar fi întâmplat ceva. Eu... ar fi trebuit să sun imediat la poliție.

- Ai zis două înregistrări. Ce era pe prima, cea pe care zici că a găsit-o în seif?

- Filmarea făcută cu un telefon în seara agresiunii sexuale - violul în grup când ea avea șaisprezece ani. Documentele sunt acorduri de confidențialitate. Unul, semnat de mama lui Daisy și mama lui Kit, conține promisiunea că Kit se va debarasa de copil și va retrage acuzația în schimbul sumei de cinci sute de mii de dolari plătiți doamnei Popovich. Al doilea acord de confidențialitate este semnat de Daisy și Charlotte Waters. Charlotte, sau Charley, a fost altă victimă de-a lui Jon. Același târg - Charley avea să-și retragă acuzațiile împotriva lui Jon, de presupusă agresiune sexuală comisă la Silver Aspens, Colorado, acum un an.

- Bine, spune Mal în timp ce creierul ei se zorește să asimileze aceste vești șocante. Va trebui să ne uităm la tot ce e pe acel stick, Boon.

Și va trebui să se uite la alte imagini de la camerele de supraveghere ca să vadă dacă Jon Rittenberg a fost surprins mai târziu întorcându-se la șantierul ADMAC, poate că de data asta cu adevăratul cadavru al menajerei.

Boon ridică mâna de pe stick, lăsând-o să-l ia.

- Veți vedea pe înregistrare că Jon n-a avut de ales, a trebuit să se întoarcă la Casa de Sticlă și să termine treaba. Tace o vreme. Ochii îi devin întunecați și tulburi și par să se scufunde în orbite. Veți vedea cum Kit s-a încumetat la mai mult decât o țineau puterile. Autodistructivă - asta era Kit. Și eu n-am făcut nimic ca s-o opresc. Am crezut că o ajut, dar a avut efect contrar. Când am auzit la știri că a fost găsit un cadavru, mi-am dat seama că Jon trebuie s-o fi omorât când ea s-a întors în casă, apoi a aruncat-o în apă în dreptul șantierului ADMAC.

MAL

4 noiembrie 2019. Luni.

Înainte să vizioneze împreună cu echipa înregistrările date de Boon, Mal îl sună pe Benoît.

– Scafandrii se pregătesc să coboare iar, spune el. Ar trebui să aibă un interval acceptabil până la lăsarea întunericului. Te sun de îndată ce voi ști mai multe.

Ea închide telefonul, apoi li se alătură colegilor în fața unui monitor mare.

Cu toții sunt tăcuți și încordați când Mal apasă pe PLAY.

Îi văd pe Daisy și Jon așteptând în fața ușii de sticlă, Daisy ținând buchetul de flori albe și tarta. Jon e ocupat cu telefonul. Îi văd pe soții Rittenberg ridicând privirea când aparatul de filmat se apropie. Văd șoc pur pe fața lui Daisy. Ușa se deschide. Aud ceea ce ar trebui să fie vocea lui Kit Darling.

– Hei, bună, Daisy. Și tu trebuie să fii Jon? Intrați, intrați.

Daisy pare năucită. Spune:

– Ce... ce s-a întâmplat cu...

– A, vrei să zici asta?

Vocea lui Kit.

Mal se apleacă în față când Daisy scapă din mâini florile și tarta.

– Ce... unde-i copilul? întreabă Daisy.

– Vrei să zici umflătura mea? Din nou vocea lui Kit. Silicon. Știi câte feluri de proteze de graviditate poți să cumperi online? Ar trebui să cauți pe Google. Te face să te întrebi la ce le folosesc oamenii. Fotografii false? Doar ca să se preumbe cu ele? Știai că poți să cumperi online până și bebeluși falși care arată foarte real?

Anchetatorii văd cum Jon și Daisy Rittenberg sunt conduși în living. Privesc absorbiți cum Kit Darling le toarnă băuturi, apoi începe să le arate imagini din noaptea de la cabana de schi. Îl urmăresc pe Jon transferând bani, cu furia înnegriindu-i fața, cu trupul zbârnâind de încordare.

– Pare gata să facă moarte de om, șoptește Lula.

Îi văd pe Daisy și Jon Rittenberg ieșind din casă. Filmul se oprește.

Brusc, Kit Darling apare pe ecran. A întors aparatul de filmat spre sine. Zâmbește. De aproape. Mal simte un șoc când dinții de vampir între buze roșii umplu ecranul. Kit e puternic machiată. Arată spre coarnele roșii de pe cap.

– Minicamera video era cuibărită aici, sus, zice.

Pare că victima li se adresează direct tuturor, de dincolo de mormântul ei din apă. E o senzație stranie. Ceilalți o simt și ei, Mal o vede pe fețele lor.

– E Halloweenul, continuă Kit. Potrivit, nu? Drăcoaica își ia livra de carne.

Filmul se termină.

Mal pune repede pe ecran filmarea agresiunii sexuale. Apasă pe PLAY.

Anchetatorii studiază imaginile vechi, cu granulație mare. Când se termină rămân cu toții într-o tăcere grea, apăsătoare.

Mal își drege glasul.

– Îi putem acuza de agresiune sexuală pe Rittenberg și câțiva dintre colegii lui de echipă. Arată cu degetul spre monitor. Tot ce ne trebuie este chiar aici, în aceste imagini. Hai să-l aducem la secție. Să-l trimitem în fața unui judecător. Să-l punem sub acuzare. Ne putem ocupa de restul în vreme ce îl ținem în arest.

– Mie nu-mi vine să cred că Saelim a dus-o pe Kit Darling înapoi la locul faptei, spune Jack. Mai ales după ce ea a țipat așa. Nu se potrivește.

Lula comentează:

– E bizar, dar nu uitați, am verificat: agenții au ajuns la Casa de Sticlă la peste nouăzeci de minute de la primirea apelului. Se știa că Beulah Brown sună aiurea la poliție. Colegii din West Vancouver sunt mult prea obișnuiți să meargă acolo doar ca să găsească ratoni în tomberonul ei sau umbre în vânt. Apelului doamnei Brown i s-a dat o prioritate redusă, mai ales că imediat după aceea a apărut altă urgență. A fost o întârziere semnificativă până să ajungă cineva la locul faptei, așa că e posibil ca Kit să se fi întors și Rittenberg să fi avut timp s-o răpească sau s-o omoare, sau ambele. E posibil ca Saelim să spună adevărul.

– Saelim afirmă că poate să-i identifice pe ceilalți participanți din filmul făcut în cabana de schi, spune Mal. Hai să-l punem la treabă. Noi...

Îi sună mobilul. E Benoît.

Mal ridică o mână, răspunde.

– Spune, Benoît. Ești pe difuzor.

– Aproape i-au eliberat cadavrul. Sunt pe cale s-o aducă la suprafață.

Mal sare în picioare și întinde mâna spre haină.

– Am pornit. Lu, pune-l pe Saelim să-i identifice pe participanții ăia. Ia o declarație scrisă de la el în care își prezintă amănunțit implicarea. Arnav, adună o echipă și arestează-l pe Jon Rittenberg. Gavin, informează-l pe procuror. Dă drumul procedurii de punere acuzare. Jack, lucrează cu biroul nostru de presă. Hai să le-o luăm înainte reporterilor de data asta.

Își îmbracă haina și iese grăbită din secție. Când urcă în mașină, o izbește ironia. Kit Darling capătă exact ceea ce a vrut. Teatru. Cu Jon și Daisy în lumina reflectoarelor.

Kit Darling se răzbună, în sfârșit. A învins.

Cu un preț – viața sa.

MAL

4 noiembrie 2019. Luni.

Norii sunt apăsători și întunecați, atârnă jos, iar ploaia biciuiește oblic, mânată de rafale de vânt.

Mal stă lângă Benoît lângă apă, unde niște bolovani uriași consolidează malul. Pământul e noroios. Sunt aproape de pod, aproape de locul în care Tamara Adler a declarat că ea și parlamentarul Frank Horvath au parcat ca să facă sex în Mercedesul-Maybach. Traficul vuieste deasupra, făcând podul să vibreze.

Mal se ghemuiește mai bine în haina groasă în timp ce operatorii din barca pneumatică îi dirijează pe scafandrii aflați în adânc. Vede în minte fotografia lui Kit Darling. Aude vorbele lui Beulah Brown.

„E frumușică. I-am văzut fața prin binoclu. Întotdeauna face semn cu mâna când mă vede. E o dulceată... Are părul ridicat în două cocuri mici, ca urechile de pisică.”

Emoția îi pune un nod în gât. Poate că, în cele din urmă, au sleit-o de puteri depravarea și ticăloșia, după ani în șir în care a făcut această muncă. Poate că se va simți bine la pensie. Ridică privirea spre Benoît. El îi oferă un zâmbet încurajator, dar trist. Și el simte ceva. Benoît are empatie și, dacă empatia poate să fie valoroasă pentru un investigator, mai ales când este vorba de interogare și pătrunderea în capul unei victime sau al unui răufăcător, această trăsătură are și un dezavantaj pentru un polițist de la omucideri. Cei care își pot amuți sentimentele rezistă mai mult timp, pentru că această muncă își pune amprenta. După treizeci de ani, Mal n-o mai poate ignora.

– Ești bine? întreabă Benoît.

– Da. Mă gândesc doar la ironia faptului că Rittenberg a adus-o înapoi aici.

– Crezi că Saelim spune adevărul?

– O să aflu. Am pus echipa să examineze mai multe imagini de la camerele de supraveghere.

– Mă bucur că am găsit-o.

– Al naibii caz cu care să ies de pe scenă.

– Grozavă chemare la rampă, asta-i sigur.

El își desprinde privirea dintr-a ei.

– O să-ți simt lipsa, Mal.

– O să fiu pe aproape. Oricând vrei o cafea sau să identifici și să rezolvi problemele unui caz. Doamne, cât îmi lipsește să fac asta cu Peter!

– Cel puțin Sam Berkowitz o să-i hrănească cioara, zice el în timp ce patru scafandri răsar la suprafață.

Cu capetele lor acoperite de neopren par niște foci care au venit să se joace în apa biciuită de furtună.

Lumina le scânteiază pe măști. Mal se încordează când operatorul scoate un strigăt. Scafandrii scot încet la suprafață cadavrul. E cu fața în jos. Mal îi vede părul blond plutind delicat ca un evantai în jurul capului. Cei patru înoată cu ea spre mal. Poartă o haină liliachie.

În vreme ce scafandrii și cadavrul se apropie, Mal și Benoît năvălesc în jos pe malul cu bolovani de ciment uzi. Un elicopter huruie deasupra, ascuns de nori. Din nou se îngrămădesc oameni pe banda pietonală a podului. Până seara, piesa de teatru a lui Kit Darling va fi pe toate ecranele televizoarelor și pe toate rețelele de socializare. Presa va fi auzit de arestarea lui Jon Rittenberg pentru agresiunea sexuală comisă în urmă cu optsprezece ani. Ceilalți tipi implicați în agresiune se vor agita, îngrijorați de ceea ce-i așteaptă. Daisy Rittenberg va aștepta nașterea copilului, neștiind ce o să însemne asta pentru căsnicia sa, pentru copil. Și pentru ea. Annabelle și Labden se vor uita la știri și vor chema avocați pentru dezvăluirile legate de ei.

Scafandrii ajung la bolovani. Brațele moartei saltă ușor de-o parte și de alta a trupului care plutește în forma unei cruci. Mal vede brățări pe o încheietură. Un ceas pe cealaltă. Blugi. Botine.

Echipa medicului legist pășește pe bolovani cu un sac pentru cadavre.

Scafandrii o răsucesc încet. Mal se trage înapoi când un roi de crustacee explodează într-un nor, lăsând la vedere fața. Nasul a dispărut. În locul ochilor sunt doar orbite goale. Buzele au fost mâncate. Obrajii sunt găuri cu fâșii de carne care lasă la vedere dinții într-un rânjet-grimasă macabru.

– La dracu’, murmură Benoît. Știu că răcușorii, crabii, stelele-de-mare, alte vietăți din apă pot să despoaie un cadavru până la os în câteva zile, dar...

Vocea i se pierde. Își drege glasul.

Creierul lui Mal se învârte.

– Botine, șoptește. Și părul – nu-i blond. E alb-argintiu. Privirea îi săgetează spre Benoît în timp ce adrenalina i se descarcă în sânge. Nu-i ea, spune. Nu-i Kit Darling.

JURNALUL MENAJEREI

Kat ia paharul cu umbreluță de alături și soarbe. Băutura are gust de cocos și litchi. Aerul cald se înfășoară pe brațele ei goale. Adierea miroase a ocean. Poartă bikini, sarong,

sandale și o pălărie mare de pai. E pe terasa unui bar cu acoperiș de stuf de pe o plajă din Bali, numit ironic Karma Beach Bar. Întotdeauna și-a dorit să meargă în Bali. A ajuns azi-dimineață cu avionul din Laos, via Jakarta. Kit deschide un carnet cu spirală albastru-verzui. Începe un nou jurnal, o pagină nouă. Ba chiar a reușit să găsească pixuri cu gel mov la un magazin din aeroportul din Jakarta. Mai ia o înghițitură din pahar, îl lasă jos, ia pixul și scrie:

„Uneori, când începi o călătorie – sau un jurnal –, ai în minte o destinație. Este ținta ta. Îți faci un plan, trasezi un itinerar pe care să ajungi acolo. Însă drumul nu-i niciodată direct. Dai de furtuni, ești blocat de alunecări de teren, avalanșe, ocouri din pricina șantierelor de construcții, accidente. Poate că vezi alt călător care face autostopul și îl iei în mașină... Și călătoria ta, planul tău, destinația, se schimbă.

Jurnalul meu avea rolul să-l implice pe Jon Rittenberg? Să-i facă o înscenare ca să fie judecat pentru crimă? Să dea la iveală ceea ce el și nevasta lui mi-au făcut acum atâția ani? Într-un fel, da. L-am început încercând să-mi aștern gândurile în ziua în care am descoperit că mă afiu în casa lui. *Trebuia* să fac ceva. Nu puteam să stau cu mâinile-n sân, știind că el s-a întors și eu sunt în coconul lui personal. Știind că el o să aibă în sfârșit un copil, când eu nu mai puteam să am din cauza lui.

Am *intenționat* ca jurnalul meu să fie o confesiune pe care s-o găsească poliția. De aceea l-am lăsat în mașina mea, într-o pungă etanșă. Voiam ca investigatorii să-mi poată citi vorbele, în ciuda faptului că mașina a ajuns în apă. Asta înseamnă că i-am dus pe o pistă greșită? Nu cred. Nu cu adevărat. Pentru că, deși asta a fost intenția inițială, jurnalul meu a devenit altceva. A devenit terapie. O modalitate de a mă vindeca. Terapeuta mea imaginară avea dreptate. «Scrie și gata, Kit. Descarcă-ți sufletul. Întreabă-te: de ce, de ce, de ce?» – și, dintr-odată, *chiar* am căzut prin trapă. Am întâlnit-o pe Kat cea ascunsă în partea de dedesubt a conștiinței mele.

Mi-a vorbit din oglinzile strâmbe din parcul de distracții aflat în tunelurile jungiene ale sufletului meu. Kat voia să fie văzută. Voia să se îmbine cu acea Kit care am devenit în cele din urmă, după agresiune. Și dintr-odată am văzut cu totul altă imagine a mea. Și a lumii. Am *văzut* lucrul de care fugeam. Fugeam de mine. De mine însămi. Am văzut *în ce fel* dependențele și ciudățeniile mele m-au ajutat să mă ascund de lucrurile care dureau. Inconștientul meu chiar începuse

să-mi vorbească. Adevărata Kat își găsisse vocea în scrisul cu gel mov dintr-un carnet cu buline...”

*

Kat ridică privirea când un turist american îi cere barmanului să dea mai tare televizorul din spatele tejghelei. Încremenește când își dă seama ce e pe ecran. E emisiunea *Good Morning Global*. Prezentatorii, Ben Woo și Judy Salinger, au invitat un polițist de la omucideri pensionat și un avocat penalist să comenteze „Misteriosul caz al menajerei dispărute și al cadavrului greșit”.

Își adună la iuțeală pixul și jurnalul, le strecoară în geanta de pai, ia paharul și se duce la bar. Privește foarte concentrată.

Gazda Judy zice:

– O familie din Vancouver și-a aflat în sfârșit împăcarea când scafandrii poliției care o căutau pe menajera Kit Darling au adus în schimb la suprafață cadavrul unei vârstnice cu demență. Sylvia Kaplan, șaptezeci și unu de ani, a fost văzută ultima dată pe o stradă din apropierea locuinței sale din East Vancouver acum aproape două luni. Căutările amănunțite din zonă n-au dat nici un rezultat. Până luni, 4 noiembrie, când scafandrii i-au găsit cadavrul blocat sub apă. De atunci anchetatorii au aflat că Sylvia Kaplan a urcat într-un autobuz care traversa pe North Shore. Femeia a coborât aproape de un parc aflat la est. Anchetatorii cred că trebuie să fi fost confuză, dezorientată, și s-a dus spre apă, unde se poate să fi alunecat și să fi căzut. Curenții puternici au dus-o spre pod, unde cadavrul i s-a înțepenit în gunoiul din apă.

Ben ia cuvântul:

– Așadar, cum rămâne cu menajera dispărută, după ce a înscenat o crimă ca să-i întindă o cursă schiorului olimpic care a agresat-o sexual acum optsprezece ani? Sergentul Leon Tosi, investigator din RCMP acum la pensie, și avocata Renata Rollins se află aici ca să ne ajute să dezlegăm misterul care i-a fascinat pe telespectatorii din întreaga Americă de Nord, ajungând chiar și în presa din Marea Britanie și Australia.

Leon se apleacă în față și spune:

– Ben, un mic avertisment. Chiar dacă Jon Rittenberg a fost pus sub acuzare, încă nu a avut loc procesul, așa că deocamdată vom vorbi despre o „presupusă” agresiune sexuală. Cât despre locul în care se află Kit, tot ce știm cu toții până acum este că în înregistrări apare că și-a folosit pașaportul la aeroportul din Vancouver ca să urce într-un avion spre Aeroportul Internațional Wattay din Laos în dimineața de după înscenarea crimei. Iar extrasele de cont

obținute de poliție arată că Jon și Daisy Rittenberg au transferat nouă sute de mii de dolari americani în contul lui Kit, pe care ea i-a mutat imediat într-un cont din Insulele Cayman.

– Așadar, a încercat să-și însceneze propria moarte și a fugit cu banii, spune Judy provocator, zâmbind.

– Mie nu-mi este clar dacă Kit chiar a crezut că planul o să-i reușească sau dacă scopul ei a fost să-i pună în mod spectaculos pe soții Rittenberg într-o postură vulnerabilă în presă și din punct de vedere juridic, spune Renata.

– Poliția o s-o urmărească în Laos? reia Judy. O să fie pusă sub acuzare? Asta-i întrebarea pe care o pune toată lumea pe Twitter, Facebook, Instagram, TikTok, YouTube. Kit Darling a devenit o celebritate. Eroina defavorizaților. Toată lumea ține cu ea.

– S-o acuze de ce anume? întreabă Ben. Fraudă? Extorcare? Obstrucționarea justiției? Inventarea unui loc al crimei? Țsta nu-i un delict.

– De obicei, un fals loc al crimei înseamnă măsluirea dovezilor cu scopul de a ascunde sau perverti investigarea unei crime *reale*, spune Renata. Scena creată de Kit – ea n-a afirmat niciodată că s-a comis vreo crimă. Nimeni n-a fost vătămat fizic cu adevărat.

– Eu o consider aici victimă, intervine Judy. Sistemul a dezamăgit-o. Comunitatea ei a dezamăgit-o. Părinții săi au dezamăgit-o. Ca și prietenii. I-a fost refuzată dreptatea.

– Cum rămâne cu extorcarea? întreabă Ben. A luat banii soților Rittenberg.

– Daisy Rittenberg a declarat oficial că banii i-au fost dăruți lui Kit, spune Leon. Jon Rittenberg nu neagă asta. Daisy afirmă că, atunci când a aflat cine este Kit, s-a simțit groaznic și a vrut să-i ofere o compensație.

– Probabil e mai puțin decât ar fi trebuit să scoată din buzunar soții Rittenberg dacă Kit le-ar fi deschis un proces civil și ar fi câștigat, zice Renata. Iar Jon Rittenberg tace chitic în toate celelalte privințe. Îl așteaptă un proces important. Dacă va fi condamnat, ar putea sta la închisoare destul de mult. Ceilalți participanți la evenimentele din acea noapte se confruntă și ei cu acuzații grave. Vor încerca să facă înțelegeri. Unii ar putea să depună mărturie împotriva lui Jon.

– Plus că sunt noi plângeri de agresiune, întrucât au venit la poliție mai multe femei, spune Leon.

– Rittenberg este în mare pericol juridic, încuviințează Renata. Cât despre ideea ca poliția s-o vâneze pe Kit prin lume, fata e deșteaptă. A ales Laosul, și Laosul n-are acord de extrădare cu Canada.

– Însă guvernul tot poate să ceară extrădarea, zice Ben.

– Mă rog, acest gen de efort diplomatic va fi cântărit ținând cont de costuri, gravitatea delictului – o crimă, de exemplu – și probabilitatea condamnării. Eu pariez că n-o să se întâmple nimic. Kit rămâne în libertate. Jon merge la închisoare. Iar nevasta lui e pusă și ea în fața acuzațiilor de obstrucționare a justiției.

– Și prietenul lui Kit care a ajutat-o?

Leon răspunde:

– Eu am aflat de la o sursă apropiată de investigație că lui Boon-mee Saelim i-a fost făcută o ofertă în schimbul cooperării depline și identificării tuturor celorlalți participanți la drogarea și agresarea lui Kit, sau Katarina Popovich, cum era cunoscută pe atunci.

– De asemenea, va depune mărturie în procesul lui Jon Rittenberg, completează Renata. Avocata pensionară zâmbește și ridică din umeri. Cât despre „crimă” – nu s-a întâmplat așa ceva. La fel ca în titlurile acelea de pe prima pagină a ziarelor.

O imagine a unui ziar vechi fulgeră pe ecran. Titlul cu litere negre trâmbițează:

Nu s-a întâmplat nimic

Schiorul de clasă mondială „JonJon” Rittenberg spune că acuzațiile de agresiune sexuală sunt „în întregime minciuni” și că „nu s-a întâmplat nimic”.

Camera de televiziune trece înapoi la Ben.

– Aș numi *asta* dreptate ironică.

– Sau karma, zice Judy zâmbind.

Mintea lui Kat se întoarce la noaptea în care a pozat în Mia și l-a atras pe Jon în apartamentul Airbnb în care făcea curățenie. L-a sărutat, și asta a scârbit-o. Însă furia a împins-o să meargă mai departe. După ce Jon și-a pierdut cunoștința, Boon – cu mânuși – i-a uns penisul cu o substanță lipicioasă pe care o adusese cu el și i-a aplicat în jurul anusului cremă medicinală Icy Hot pentru relaxarea mușchilor. Chestia aia ustură ca naiba dacă ajunge la organele genitale. Kat voia efecte psihologice – să-l scoată din minți. Voia să planteze îndoiala în capul lui Jon. Voia ca el să-și facă griji pentru ce s-a întâmplat în realitate la un nivel profund personal și sexual. Voia ca Jon să se simtă violat, să afle pe pielea lui cum se simt femeile de care a abuzat el.

Boon și-a adus și un prieten și și-au jucat rolurile, pozând împreună cu Jon în vreme ce el zăcea în pat drogat și gol. Kat

a făcut fotografii. Au plecat cu toții de acolo. Boon s-a dus să aștepte în mașina lui peste drum până când Jon s-a trezit și a ieșit împleticindu-se din clădire.

Kat se simte prost pentru noaptea aceea. Însă Jon și alți bărbați ca el le fac astfel de lucruri femeilor în fiecare zi. Întotdeauna au făcut-o, și probabil o vor face întotdeauna. Și trec peste asta disprețuitori, cu un: „Ea a vrut-o. Minte. Era beată“.

„Nu s-a întâmplat nimic.“

Și lumea merge mai departe.

„În afară de cazul în care luăm poziție. În afară de cazul în care le arătăm ce simte o victimă.“

– Hei, zice un tip cu accent australian.

Kat se răsucesc.

– Arăți chiar ca ea, menajera de la știri.

Ea zâmbește.

– Aud des asta.

Se dă jos de pe taburetul de bar din bambus și își ia geanta de pai. Iese în lumina soarelui și se duce un pic mai departe pe plajă. Orhideele îmbălsămează aerul. Oceanul, de un turcoaz profund, se întinde până la orizontul cețos. În spatele ei, pe uscat, ceața încercuiește vulcanii întunecați din depărtare. Se oprește, face un selfie.

Îl postează pe profilul său @vulpeasicioara, adăugând:

#karmaesublima #apaecalda #vinoîncoace
#urmatoareaopriresatulbunicului

Apasă pe „Share“.

Zâmbește larg în timp ce strecoară telefonul înapoi în geantă. Boon o să vadă. O să știe ce vrea ea să spună.

Cuvintele de la televizor îi răsună în inimă pe când merge pe plajă.

„Aș numi asta dreptate ironică.“

„Sau karma.“

„Nu s-a întâmplat nimic.“

Și, de asemenea, s-a întâmplat. În noaptea aceea Kit și-a ucis monstrul. Monstrul traumei care o făcuse să se ascundă. Care o făcuse să devină invizibilă. O stafle.

Acum e văzută.

La fel ca Jon și Daisy.

„Karma e cu adevărat sublimă, fetițo“, își zice, scoțând din ambalaj o acadea roșie. O sugă în timp ce hoinărește prin razele joase ale soarelui indonezian care apune.

MAL

Mal soarbe din cafea în timp ce citește ultimele pagini scanate din jurnalul lui Kit Darling. Benoît e în cealaltă parte a biroului, citind și el. E după-amiaza târziu, liniște, și afară ninge molcom.

„Când am încercat să scriu partea CUM SE TERMINĂ nu aveam decât frânturi dintr-o amintire. Fâșii care îmi vin în coșmaruri și mă fac să mă trezesc leoarcă de transpirație. Păreau să vină de departe, dintr-un loc interior ascuns care nu era cu adevărat o parte din mine. Aproape ca și cum amintirile i-ar fi aparținut altei persoane. M-am întrebat dacă actul scrierii lor n-ar putea oare să înduplece părțile lipsă, contextul, să iasă la iveală.

Așa că am început la persoana a treia. De la distanță. Am așternut pe hârtie fragmente. Dar cu cât săpam mai mult în viața lui Daisy și Jon, cu cât intram mai adânc, și după ce am găsit acea filmare și am auzit vocile și muzica și am revăzut fețele din noaptea aceea – toate piesele s-au îmbinat brusc. Am văzut întregul tablou. A prins carne. A ieșit la suprafață pe deplin colorat.

Așa că acum mă întorc din nou la început. Nu este CUM SE TERMINĂ. Este CUM A ÎNCEPUT. Rescriu amintirea și o pun la persoana întâi. Eu. Nemijlocit. Personal. A mea. Reală. Văzută. Nu un vis. Nu ascunsă. Nu «ea», ci «eu».

CUM A ÎNCEPUT

Încet, alunec între somn și trezie. Înțelegerea mă străbate ca un tăiș – nu, nu e somn. Nu sunt în patul meu. Nu sunt în siguranță. Mă cuprinde panica. Unde mă aflu? Încerc să înghit, însă am gura uscată. Pe limbă simt un gust neobișnuit. O zvâcnire de conștiință îmi fulgeră prin minte. Sânge – e gustul sângelui. Răsuflarea mi se iuțește. Încerc să-mi mișc capul, dar nu izbutesc. O țesătură aspră și udă îmi acoperă fața. Sunt prinsă în capcană, cu brațele ținute pe lângă trup. Dintr-odată îmi percep durerea. O durere copleșitoare. În umeri. Coaste. Pântec. Între coapse. Durerea îmi bubuie în țeastă. Un val de adrenalină mi se umflă prin vene și ochii mi se deschid brusc. Însă nu văd nimic. Panica îmi invadează creierul. Deschid gura să țip, dar sunetul e înăbușit.

«Ce-i asta? Unde mă aflu?

Concentrează-te, concentrează-te. Panica ucide. Trebuie să gândești. Încearcă să-ți aduci aminte.»

Însă creierul mi-e încetșosat. Străduindu-mă să ajung la un fir de limpezime, mă concentrez pe senzații. Frig – am picioarele foarte reci. Îmi mișc degetele. Simt aer. Desculță? Nu complet, am pierdut doar un pantof. Sunt rănită. Grav, am impresia. O amintire greoaie mi se mișcă prin creierul leneș – că mă apăr de niște oameni, că sunt pironită pe pământ. Atacată brutal – am impresia asta, că am fost rănită, copleșită, neputincioasă. Acum sunt înfășurată în ceva și sunt în mișcare. Zdruncinată. Simt vibrații. E zgomotul unui motor? O mașină? Da, sunt într-un fel de vehicul. Îmi dau seama că aud voci. De pe scaunele din față. Eu zac pe bancheta din spate. Vocile... sunt ridicate, se ceartă. Pe fundal se aude slab muzică. Radioul unei mașini. E clar că mă aflu într-o mașină... mă duc undeva.

Disting câteva cuvinte.

– Aruncă... vina ei... și-a căutat-o cu lumânarea. Nu poți da vina pe...

Alunec iar în întuneric. Ascult vocile și dintr-odată îmi dau seama. Daisy. Sunt Daisy Wentworth și prietena ei, al cărei nume nu-l cunosc. Prietena se ceartă cu Daisy. Cred că Daisy e la volan.

– Nu poți s-o arunci aici și gata, Daisy. E sub zero grade. În noaptea asta o să ningă. Ar putea să moară.

– E vina ei. Și-a căutat-o cu lumânarea.

– A fost drogată. L-ai văzut...

– Ține-ți gura. Ține-ți gura și gata, bine? O s-o lăsăm la ușa casei ei. O s-o găsească părinții. Ea n-o să-și amintească nimic, și dacă își amintește, nu sunt decât minciuni. Ai priceput?

Tăcere. Doar muzică în surdină de la radioul mașinii. Cauciucurile care scrâșnesc pe zăpadă și gheață când mașina virează. Știu unde suntem acum. Aproape de casa mea.

– Înțelegi că Jon și toți ceilalți tipi vor fi eliminați din echipă. Antrenorii vor da de necaz pentru că n-au supravegheat petrecerea din cabană. Ar putea ajunge la închisoare. Gata cu competițiile de schi. Gata cu șansa de a lua aurul. Târfa asta îi va distruge pe toți. Asta vrei?

– Ceea ce-au făcut ei...

– Băieții fac unele lucruri când sunt în haită. Lucruri pe care nu le-ar face niciodată singuri. Erau drogați. Plini de ei. Beți. Nu așa sunt ei. Asta n-o să se mai întâmple niciodată. El mi-a cerut ajutorul ca s-o scoată din cabană.

– Se folosește de tine, Daisy.

– Mă iubește. N-o s-o las să-mi facă asta, să-mi spulbere șansele... El o să se însoare cu mine. Amândouă familiile noastre știu asta. Avem viitorul trasat, și n-o s-o las pe

puștoaica asta străină, grăsană și proastă să distrugă ceea ce am putea să devenim noi doi. Noi am muncit pentru asta.

Sunt pe cale să-mi pierd cunoștința. Le simt cum mă târăsc afară din mașină și în jos pe cele câteva trepte spre apartamentul nostru de la demisol. Sunt înfășurată într-o pătură veche. Miroase a câini.

– E prea grea, spune o voce de femeie.

– Târăște-o și gata.

Simt un buf, buf, buf. Durerea îmi explodează în trup. Deschid gura să țip, dar tot nu iese nici un sunet.

Cele două mă trântesc în ușa casei noastre.

– Vino, șoptește Daisy. Repede.

– N-o putem lăsa aici, pur și simplu. Ar putea să moară.

– Uite, s-a aprins o lumină înăuntru. Ne-au auzit. Vino! Fuga!

Atunci trebuie să-mi fi pierdut cunoștința de-a binelea. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că au trecut douăsprezece ore și eram în patul meu, cu mama așezată într-o parte, ținându-mă de mână.

Așa că vezi tu, dragă jurnalule, Daisy are și ea o datorie de plătit.“

Mal se reazemă de spătar. Își trece mâinile peste păr.

– Procurorul trebuie să vadă asta, îi spune lui Benoît, care se așază la biroul lui din cealaltă parte a încăperii. Aruncă o cu totul altă lumină asupra implicării lui Daisy Rittenberg și a mamei ei în încercarea de a opri ancheta de atunci. Dacă este adevărat, Daisy a jucat un rol activ în agresiune, și cineva care era acolo – Saelim sau altul – trebuie să știe cine era cu Daisy în mașina aceea. Trebuie s-o găsim pe cealaltă fată.

– Și dacă ea vorbește, Daisy se duce la fund. Dar va vorbi oare? O vor denunța ceilalți?

– O vom găsi și o să vorbească dacă crede că așa o să-și salveze propria piele.

Mal dă să mai spună ceva când Lula deschide ușa biroului comun și Arnav intră după ea cărând un tort mare cu lumânări aprinse. Arnav e urmat de Gavin, care aduce vin spumos și pahare de șampanie, și de Jack, cu baloane.

– Să nu te înfurii, zice Benoît, râzând de șocul de pe chipul lui Mal. N-am putut să-i împiedic.

– Pensionare fericită, șefa! strigă Lula punând pe birou tortul care face să-ți lase gura apă. Dat fiind că nu v-am putut face să veniți să ne îmbătăm cu toții în seara asta, am adus petrecerea aici. Șovăie. Și apoi, puteți să-i duceți prăjitură și lui Peter.

Emoția umple ochii lui Mal.

- Naiba să vă ia! Îl privește pe rând pe fiecare în ochi. Doamne, ce dor o să-mi fie de voi!

- Mi-a șoptit o pășărea că o să oferiți consiliere în acea unitate independentă pentru cazurile nerezolvate pentru care a obținut un grant prodecanul facultății de criminalistică de la Universitatea Loughed. O să mai auzim de dumneavoastră, șefa. Bag mâna-n foc.

- Cine ți-a spus? se miră Mal. Cererea a venit abia azi-dimineață, nici măcar nu sunt hotărâtă de-a binelea. Nimeni nu poate să țină un secret în locul ăsta?

- Treaba noastră este să le scoatem la lumină, zice Benoît. Acum suflă în lumânările alea înainte să trebuiască să mâncăm cu toții ceară!

Mal trage adânc aer în piept și suflă. Lumânările se sting, în afară de una care tot pâlpâie. Tace o vreme, gândindu-se că unele flăcări chiar nu se sting, pur și simplu. Lu are dreptate. O să se întoarcă la unele cazuri. Nerezolvate și vechi. Dar după propriul ei program, în funcție de nevoile lui Peter. Suflă și stinge ultima lumânare.

Boon vede noua postare de pe Instagram.

Prietena lui. Zâmbind. Bronzată. Atât de frumoasă și arătând în formă. Împăcată. Călătorind. Nu moartă. Ci trăindu-și din plin viața. Se gândește la ce i-a spus sergentului Mallory Van Alst, că a lăsat-o pe Kit în apropiere de Casa de Sticlă și a văzut alt Audi. Partea aceea n-a fost cu totul adevărată. Kit uitase să schimbe fotografia înrămată de lângă bar. Voia s-o înlocuiască pe cea cu ei doi în Nicaragua cu fotografia reală a soților North. O schimbase ca s-o păcălească pe Daisy când a venit la prânz în Casa de Sticlă – și așa a văzut celălalt Audi despre care i-a spus polițistei.

După ce Kit a schimbat fotografia, Boon a dus-o cu mașina la gară, unde ea își lăsase lucrurile într-o casetă de bagaje. Avea la ea pașaportul și un telefon cu cartelă preplătită. A luat SkyTrain până la aeroport, iar el a dus Audiul înapoi de unde îl închiriasse.

I se strânge inima.

Kit știe că el o să vadă această postare pe Insta. Știe că s-a uitat în fiecare zi. Știe că o să-și dea seama imediat unde se află ea. Karma Beach. Unul dintre lucrurile de pe lista ei de făcut înainte de a muri. Cum ar veni, să se facă dreptate a fost întotdeauna pe această listă a lui Kit, își zice Boon.

Iar haștagul i-a dezvăluit care este următoarea ei destinație: #satulbunicului. E un mesaj codificat pentru el. Boon i-a spus lui Kit cât de mult și-ar dori să viziteze sătucul din Thailanda în care s-a născut bunicul său, în care părinții

săi s-au cunoscut și s-au căsătorit. În care, de asemenea, s-a născut el.

„Vino încoace. Apa e caldă.“

Emoția îi umple ochii în timp ce zâmbește. Prietena lui l-a iertat. I-a spus unde o să fie. Și a deschis ușa ca el să i se poată alătura. Dacă alege s-o facă.

Și asta va alege.

Royal Canadian Mounted Police, poliția federală canadiană, cu rol de poliție teritorială în șapte provincii, printre care și Vancouver